

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

<u>Nummer</u>	Inhoud	Bladzijde
	I (Mededelingen)	
	EUROPEES PARLEMENT	
	SCHRIFTELIJKE VRAGEN MET ANTWOORD	
(2003/C 52 E/001)	E-3280/01 van John McCartin aan de Commissie Betreft: Overeenkomst van Lomé en ontwikkelingshulp van de Europese Unie	1
(2003/C 52 E/002)	E-3324/01 van Patricia McKenna aan de Commissie Betreft: Bosbouwkundig teeltmateriaal – registratie en bescherming (Aanvullend antwoord)	2
(2003/C 52 E/003)	P-0326/02 van Emilia Müller aan de Commissie Betreft: Hormonen en antibiotica in vlees	3
(2003/C 52 E/004)	E-0331/02 van Stavros Xarchakos aan de Commissie Betreft: De vervolging van Grieken in Albanië	4
(2003/C 52 E/005)	E-0368/02 van Charles Tannock aan de Commissie Betreft: Kaliningrad (recht op staatsburgerschap)	5
(2003/C 52 E/006)	P-0439/02 van Joachim Wuermeling aan de Commissie Betreft: Overheidssteun voor industrievestigingen in de Tsjechische Republiek	6
(2003/C 52 E/007)	E-0463/02 van Anna Karamanou aan de Commissie Betreft: Schending van de mensenrechten van vrouwen in de Russische Federatie	7
(2003/C 52 E/008)	P-0524/02 van Graham Watson aan de Commissie Betreft: Verkiezingen in Zambia	8
(2003/C 52 E/009)	E-0538/02 van Stavros Xarchakos aan de Commissie Betreft: Vervolgingen van de Griekstaligen van Turkije	8
(2003/C 52 E/010)	P-0554/02 van Professor Sir Neil MacCormick aan de Commissie Betreft: Hulp aan ontwikkelingslanden: SHARE India	9
(2003/C 52 E/011)	E-0581/02 van Professor Sir Neil MacCormick aan de Raad Betreft: Postdiensten in plattelandsgebieden	10

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2003/C 52 E/012)	E-0584/02 van Jacqueline Foster aan de Commissie Betreft: Postdiensten	11
(2003/C 52 E/013)	E-0585/02 van Jacqueline Foster aan de Commissie Betreft: Postdiensten	11
(2003/C 52 E/014)	E-0586/02 van Jacqueline Foster aan de Commissie Betreft: Postdiensten	12
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-0585/02 en E-0586/02	12
(2003/C 52 E/015)	P-0591/02 van Jan Wiersma aan de Commissie Betreft: Onderschepping E-mails in Ankara	13
(2003/C 52 E/016)	E-0608/02 van Erik Meijer en Herman Schmid aan de Commissie Betreft: Stopzetting betalingsverkeer vanuit de lidstaten van de EU naar inwoners van de uiteengevallen staat Somalië vanwege mogelijke aanwezigheid van terroristen	14
(2003/C 52 E/017)	E-0620/02 van Mario Borghezio aan de Commissie Betreft: Wereldwijd terrorisme: een Europees antwoord	15
(2003/C 52 E/018)	E-0624/02 van Stavros Xarchakos aan de Commissie Betreft: Daling van de autoprijzen	16
(2003/C 52 E/019)	E-0764/02 van Ieke van den Burg en Anne Van Lancker aan de Commissie Betreft: Beperking van het recht op het exporteren van Belgische vergoedingen in het kader van het halfjaarlijkse brugpensioen	17
(2003/C 52 E/020)	E-0775/02 van Charles Tannock aan de Commissie Betreft: Kosten van een EG-merk en de eventueel resulterende handelsbelemmering	19
(2003/C 52 E/021)	E-0794/02 van Stefano Zappalà en Antonio Tajani aan de Commissie Betreft: Situatie van kaderpersoneel en bedrijfsleiders in de EU	20
(2003/C 52 E/022)	P-0861/02 van Lord Inglewood aan de Commissie Betreft: Europese kunstmarkt	21
(2003/C 52 E/023)	E-0875/02 van Jonas Sjöstedt aan de Commissie Betreft: Kredietwaarborgen van de overheid	22
(2003/C 52 E/024)	P-0905/02 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Octrooi toegekend aan Myriad Genetics	23
(2003/C 52 E/025)	E-0934/02 van Paul Rübig aan de Commissie Betreft: Versnelde uitbreiding van de PANCUM-zone tot Zuidoost-Europa	24
(2003/C 52 E/026)	E-0966/02 van Lousewies van der Laan aan de Commissie Betreft: Dienst interne audit	25
(2003/C 52 E/027)	E-0982/02 van Íñigo Méndez de Vigo aan de Commissie Betreft: Internationale adoptie van Roemeense kinderen	26
(2003/C 52 E/028)	E-0998/02 van José Gil-Robles Gil-Delgado aan de Commissie Betreft: Internationale adopties van Roemeense kinderen	26
(2003/C 52 E/029)	E-0999/02 van José Gil-Robles Gil-Delgado aan de Commissie Betreft: Internationale adopties van Roemeense kinderen	26
(2003/C 52 E/030)	E-1000/02 van José Gil-Robles Gil-Delgado aan de Commissie Betreft: Internationale adopties van Roemeense kinderen	27
(2003/C 52 E/031)	E-1035/02 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Adopties in Roemenië	27
(2003/C 52 E/032)	E-1036/02 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Adoptie van kinderen in Roemenië	27
(2003/C 52 E/033)	E-1038/02 van Theresa Zabell aan de Commissie Betreft: Internationale adopties in Roemenië	27

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2003/C 52 E/034)	E-1039/02 van Theresa Zabell aan de Commissie Betreft: Internationale adopties in Roemenië	28
(2003/C 52 E/035)	E-1040/02 van Theresa Zabell aan de Commissie Betreft: Internationale adopties in Roemenië	28
(2003/C 52 E/036)	E-1073/02 van Juan Ojeda Sanz aan de Commissie Betreft: Interlandelijke adopties in Roemenië	28
(2003/C 52 E/037)	E-1102/02 van Carlos Bautista Ojeda aan de Commissie Betreft: Interlandelijke adopties Spanje-Roemenië	28
(2003/C 52 E/038)	E-1241/02 van Fernando Fernández Martín aan de Commissie Betreft: Interlandelijke adoptie van Roemeense kinderen	29
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-0982/02, E-0998/02, E-0999/02, E-1000/02, E-1035/02, E-1036/02, E-1038/02, E-1039/02, E-1040/02, E-1073/02, E-1102/02 en E-1241/02	29
(2003/C 52 E/039)	E-1031/02 van Philip Bushill-Matthews aan de Raad Betreft: Mensenrechten	31
(2003/C 52 E/040)	E-1062/02 van Stavros Xarchakos aan de Raad Betreft: Zetel van de organen van de EU	31
(2003/C 52 E/041)	E-1078/02 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Grensoverschrijdende spoorweg Groningen – Bremen; langdurige vertraging bij de vernieuwing van het baanvak tussen Nieuweschans en Leer	32
(2003/C 52 E/042)	E-1079/02 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Grensoverschrijdende spoorweg Groningen – Bremen; het als gevolg van tegengestelde belangen voortdurend mislukken van hervatting van de dienst	33
(2003/C 52 E/043)	E-1080/02 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Grensoverschrijdende spoorweg Groningen-Bremen; het vinden van een publiekshandige en doelmatige oplossing voor hervatting van de dienst	33
	Gecombineerd Aanvullend antwoord op de schriftelijke vragen E-1078/02, E-1079/02 en E-1080/02	34
(2003/C 52 E/044)	E-1083/02 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Voorkomen van de schending van de habitat-, de vogel- en de MER-richtlijnen bij het heropstarten van de werken aan het Deurganckdok	35
(2003/C 52 E/045)	E-1091/02 van Lousewies van der Laan, Emilio Menéndez del Valle en Andrew Duff aan de Raad Betreft: Wapenembargo tegen Israël	36
(2003/C 52 E/046)	E-1094/02 van Paulo Casaca aan de Commissie Betreft: Beheer van het ESF door het Madrileens Instituut voor werkgelegenheid en beroepsopleiding (IMEFE) . . .	37
(2003/C 52 E/047)	P-1096/02 van Rainer Wieland aan de Commissie Betreft: Discriminatie van Duitsers in Oostenrijkse jachtgebieden	37
(2003/C 52 E/048)	E-1126/02 van Astrid Lulling aan de Commissie Betreft: Verschillen tussen groothandelsprijzen exclusief BTW in de Europese Unie	38
(2003/C 52 E/049)	E-1139/02 van Erik Meijer aan de Raad Betreft: EU-maatregelen om voortgaande kolonisatie, vernieling en verdrijving in de Palestijnse gebieden door Israël daadwerkelijk tegen te gaan	39
(2003/C 52 E/050)	E-1151/02 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: De strijd om de handel in kunstwerken tussen de Verenigde Staten en de EU en alternatieve methoden om het Europese aandeel vast te houden	40
(2003/C 52 E/051)	E-1161/02 van Christopher Heaton-Harris aan de Commissie Betreft: Verklaring van betrouwbaarheid per DG	42

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2003/C 52 E/052)	E-1171/02 van Carmen Cerdeira Morterero aan de Commissie Betreft: Deelname van de Europese Unie aan internationale topconferenties	44
(2003/C 52 E/053)	E-1175/02 van Erik Meijer en Herman Schmid aan de Commissie Betreft: Het overmaken van betalingen van de EU via de „remittance bank” Al Barakaat en de gevolgen van de belemmeringen door het VN-sanctiecomité	45
(2003/C 52 E/054)	E-1189/02 van Caroline Lucas aan de Commissie Betreft: Het uitbouwen van de EU-Mexico-overeenkomst	46
(2003/C 52 E/055)	P-1208/02 van Yves Butel aan de Commissie Betreft: Bedrijfsverplaatsingen	47
(2003/C 52 E/056)	E-1213/02 van Theresa Villiers aan de Commissie Betreft: Veiligheidszegels in het goederenvervoer	48
(2003/C 52 E/057)	E-1228/02 van Luciano Caveri aan de Commissie Betreft: Bilaterale akkoorden met Zwitserland	50
(2003/C 52 E/058)	E-1238/02 van Glenys Kinnock aan de Commissie Betreft: Rechten van kinderen	50
(2003/C 52 E/059)	E-1245/02 van Armando Cossutta aan de Commissie Betreft: Het invoeren van accijnsheffing op wijn	51
(2003/C 52 E/060)	E-1262/02 van Cristiana Muscardini aan de Commissie Betreft: Accijnsheffing op wijn	51
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-1245/02 en E-1262/02	52
(2003/C 52 E/061)	P-1247/02 van Anne Van Lancker aan de Commissie Betreft: Beschikbaarheid van studies en rapporten die met Europese financiële ondersteuning worden opgesteld (Aanvullend antwoord)	52
(2003/C 52 E/062)	E-1251/02 van Werner Langen aan de Commissie Betreft: BTW-tarieven in de hotelsector	53
(2003/C 52 E/063)	P-1280/02 van Mario Mauro aan de Commissie Betreft: Belegering van de Geboortekerkerk in Bethlehem	54
(2003/C 52 E/064)	E-1282/02 van Gabriele Stauner aan de Commissie Betreft: Financiering van de European Business Summit	55
(2003/C 52 E/065)	E-1290/02 van Laura González Álvarez aan de Commissie Betreft: Dreigende werkgelegenheidsproblemen in de onderneming El Árbol (Asturias — Spanje)	56
(2003/C 52 E/066)	E-1304/02 van Kathalijne Buitenweg aan de Commissie Betreft: Financiële verantwoording van de EU voor diverse steun aan nucleaire installaties	57
(2003/C 52 E/067)	E-1331/02 van Elspeth Attwooll aan de Raad Betreft: De uitvoer van vis naar Polen	59
(2003/C 52 E/068)	E-1337/02 van Carlos Lage aan de Commissie Betreft: Beheer van de Europese scholen	60
(2003/C 52 E/069)	E-1358/02 van Gerhard Schmid aan de Commissie Betreft: Wetgeving inzake het witwassen van geld in de kandidaat-lidstaten	61
(2003/C 52 E/070)	E-1362/02 van Gerhard Schmid aan de Commissie Betreft: FATF-bijeenkomst in Nieuw-Zeeland op 19 en 20 november 2001	62
(2003/C 52 E/071)	E-1368/02 van Concepció Ferrer aan de Commissie Betreft: Onderzoek naar de tekortkomingen van het initiatief „Alles behalve wapens”	62
(2003/C 52 E/072)	E-1371/02 van Sergio Berlato, Cristiana Muscardini, Roberta Angelilli, Roberto Bigliardo, Sebastiano Musumeci, Antonio Mussa, Mauro Nobilia, Adriana Poli Bortone en Franz Turchi aan de Commissie Betreft: Crisisituatie in de Europese aquacultuursector	63

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2003/C 52 E/073)	P-1375/02 van Dorette Corbey aan de Commissie Betreft: Strategie voor BSE bij schapen	64
(2003/C 52 E/074)	P-1384/02 van Rodi Kratsa-Tsagaropoulou aan de Commissie Betreft: Flexibiliteit en werkgelegenheid	65
(2003/C 52 E/075)	E-1391/02 van Anna Karamanou aan de Commissie Betreft: Veiligheid en mensenrechten	66
(2003/C 52 E/076)	E-1392/02 van Glenys Kinnock aan de Commissie Betreft: Sudan	67
(2003/C 52 E/077)	E-1403/02 van Marjo Matikainen-Kallström aan de Commissie Betreft: Werkloosheid in Finland en emissiehandel	68
(2003/C 52 E/078)	E-1411/02 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Taalgebruik chatsessie commissaris Lamy	69
(2003/C 52 E/079)	E-1416/02 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Talenregeling bij het Gemeenschapsoctrooi	70
(2003/C 52 E/080)	E-1429/02 van Armando Cossutta aan de Commissie Betreft: Munitie met verarmd uranium	71
(2003/C 52 E/081)	P-1443/02 van Alexander de Roo aan de Commissie Betreft: Gevaarlijke stoffen in hout	72
(2003/C 52 E/082)	P-1460/02 van Bartho Pronk aan de Commissie Betreft: Vervolgvrage over bijlage II-bis bij artikel 10bis van Verordening, nr. 1408/71	73
(2003/C 52 E/083)	P-1482/02 van Massimo Carraro aan de Raad Betreft: Madagascar	74
(2003/C 52 E/084)	E-1518/02 van Jonas Sjöstedt aan de Commissie Betreft: Vogelreservaat in de delta van de Umeälvs	75
(2003/C 52 E/085)	E-1525/02 van Salvador Garriga Polledo aan de Commissie Betreft: Voorlichtingscampagne van de Europese Unie met het oog op de invoering van de euro in het Verenigd Koninkrijk, Zweden en Denemarken	75
(2003/C 52 E/086)	E-1534/02 van Gunilla Carlsson aan de Commissie Betreft: Bedrijfsbelasting in Estland	76
(2003/C 52 E/087)	E-1555/02 van Bob van den Bos aan de Raad Betreft: EU-hulp aan Palestijnen	77
(2003/C 52 E/088)	E-1560/02 van Klaus-Heiner Lehne aan de Commissie Betreft: Beleid van de Europese Commissie met betrekking tot China	78
(2003/C 52 E/089)	E-1565/02 van Maurizio Turco aan de Commissie Betreft: Syrië	79
(2003/C 52 E/090)	P-1568/02 van Lucio Manisco aan de Raad Betreft: De EU en het gevaar voor oorlog tussen India en Pakistan	80
(2003/C 52 E/091)	P-1641/02 van Emmanouil Bakopoulos aan de Raad Betreft: Verslechtering van de betrekkingen tussen India en Pakistan	80
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen P-1568/02 en P-1641/02	80
(2003/C 52 E/092)	P-1582/02 van Michael Cashman aan de Commissie Betreft: EU-associatieovereenkomsten	81
(2003/C 52 E/093)	E-1629/02 van Paul Rübig aan de Commissie Betreft: Openbaarmakingsplicht jaarrekening MKB	82
(2003/C 52 E/094)	E-1632/02 van Richard Corbett aan de Commissie Betreft: Malta	83

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2003/C 52 E/095)	P-1643/02 van Hans-Peter Martin aan de Commissie Betreft: Zuid-Tirol en de uitbreiding van de EU	84
(2003/C 52 E/096)	E-1657/02 van Ioannis Souladakis aan de Raad Betreft: Financiering van CARDS-infrastructuurprojecten	85
(2003/C 52 E/097)	E-1659/02 van Emmanouil Bakopoulos aan de Commissie Betreft: Benoemingen in de Europese Voedselautoriteit	85
(2003/C 52 E/098)	P-1664/02 van Daniel Hannan aan de Commissie Betreft: Deelnemers aan de Europese Conventie	86
(2003/C 52 E/099)	P-1665/02 van Nelly Maes aan de Commissie Betreft: Slimme sancties Zimbabwe	86
(2003/C 52 E/100)	P-1669/02 van Luciana Sbarbati aan de Commissie Betreft: Internationale adopties (Oekraïne)	87
(2003/C 52 E/101)	E-1674/02 van Charles Tannock aan de Raad Betreft: Repatriëring van in de EU verblijvende illegale immigranten	88
(2003/C 52 E/102)	E-1685/02 van Gerhard Schmid aan de Commissie Betreft: Bevrozen van bankrekeningen	89
(2003/C 52 E/103)	E-1686/02 van Gerhard Schmid aan de Commissie Betreft: Bevrozen van bankrekeningen — uitvoering in de praktijk	90
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-1685/02 en E-1686/02	90
(2003/C 52 E/104)	E-1690/02 van Ioannis Souladakis aan de Raad Betreft: Bescherming van de azijnproductie	91
(2003/C 52 E/105)	P-1699/02 van Martin Schulz aan de Raad Betreft: Wapenwetgevingen in de Europese Unie	92
(2003/C 52 E/106)	P-1704/02 van Elly Plooij-van Gorsel aan de Commissie Betreft: Fiscale wetgeving Bondsrepubliek Duitsland — 15 % voorheffingsregeling	92
(2003/C 52 E/107)	E-1715/02 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Toepassing van inenting met een marker-vaccin in plaats van het preventief afslachten van gezonde dieren bij de eerstvolgende uitbraak van varkenspest	93
(2003/C 52 E/108)	E-1722/02 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Bescherming van rivieren	95
(2003/C 52 E/109)	E-1723/02 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: De bescherming van de privacy en de elektronische gegevensverwerking	97
(2003/C 52 E/110)	E-1724/02 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: De elektronische identiteitskaart en de bescherming van de persoonsgegevens	97
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-1723/02 en E-1724/02	98
(2003/C 52 E/111)	E-1741/02 van Camilo Nogueira Román aan de Raad Betreft: Utlatingen van de Britse minister van Buitenlandse Zaken, Jack Straw, met betrekking tot de beslissingen die in het kader van de uitbreiding van de Unie met nieuwe staten genomen moeten worden	100
(2003/C 52 E/112)	E-1762/02 van Patricia McKenna aan de Commissie Betreft: Bevordering van waterstofbrandstof uit hernieuwbare energiebronnen en regionale programma's	100
(2003/C 52 E/113)	E-1784/02 van Nelly Maes aan de Commissie Betreft: Onderzoek naar baarmoederhalskanker in de EU	101
(2003/C 52 E/114)	E-1787/02 van Camilo Nogueira Román aan de Raad Betreft: De voorgenoemde hervorming van het voorzitterschap van de Europese Raad	102
(2003/C 52 E/115)	E-1800/02 van Maria Sanders-ten Holte aan de Raad Betreft: Ratificatie van het Verdrag van Montreal tot het brengen van eenheid in enige bepalingen inzake het internationaal luchtvervoer	102

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2003/C 52 E/116)	E-1813/02 van Chris Davies aan de Commissie Betreft: Overeenkomst over de internationale handel in bedreigde soorten wilde fauna en flora (CITES)	103
(2003/C 52 E/117)	E-1829/02 van Pere Esteve aan de Raad Betreft: Onopgehelderde verdwijningen	104
(2003/C 52 E/118)	E-1835/02 van Salvador Garriga Polledo aan de Commissie Betreft: Investerings in Oost-Europa	105
(2003/C 52 E/119)	E-1842/02 van Glyn Ford aan de Commissie Betreft: Artikel 13 EG-Verdrag en discriminatie na geslachtsverandering	106
(2003/C 52 E/120)	E-1845/02 van Marco Cappato aan de Commissie Betreft: Geval van de Tunesische burger Zouhair Yahyaoui	107
(2003/C 52 E/121)	P-2065/02 van Olivier Dupuis aan de Commissie Betreft: Hongerstaking van Mr. Radhia Nasraoui	107
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-1845/02 en P-2065/02	108
(2003/C 52 E/122)	E-1846/02 van Guido Bodrato aan de Commissie Betreft: Overheveling van pensioenrechten van ambtenaren van Europese instellingen – Akkoord Commissie-INPS van 2 maart 1978	108
(2003/C 52 E/123)	E-1855/02 van Jan Mulder aan de Raad Betreft: Wijziging OIE-regels rond gebruik markervaccins	109
(2003/C 52 E/124)	E-1858/02 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Uitstoot van broeikasgassen – alternatieve brandstoffen en energievormen	111
(2003/C 52 E/125)	E-1866/02 van James Fitzsimons aan de Raad Betreft: Het ILO-verslag over kinderarbeid	112
(2003/C 52 E/126)	E-1889/02 van John Cushnahan aan de Raad Betreft: Intimidatie van verdedigers van de mensenrechten	112
(2003/C 52 E/127)	E-1915/02 van Dorette Corbey aan de Raad Betreft: Invoering van de euro	113
(2003/C 52 E/128)	E-1918/02 van Ilda Figueiredo aan de Commissie Betreft: Europahuizen	114
(2003/C 52 E/129)	E-1919/02 van André Brie aan de Commissie Betreft: Niet-naleving van verschillende EU-richtlijnen en -bepalingen in verband met de aanleg van een lucht-bodem-schietterrein in Brandenburg	115
(2003/C 52 E/130)	E-1935/02 van Ilda Figueiredo aan de Commissie Betreft: Afgifte Schengen-visa voor meervoudige binnenkomsten	116
(2003/C 52 E/131)	E-1950/02 van Mario Borghezio aan de Raad Betreft: Eerbiediging van het recht op verdediging van Bretonse voorvechters van autonomie	117
(2003/C 52 E/132)	E-1982/02 van Jan Mulder aan de Commissie Betreft: Voedselveiligheid als barrière in de handel met Roemenië	117
(2003/C 52 E/133)	P-1984/02 van Christopher Heaton-Harris aan de Commissie Betreft: Financiering van de conventie	118
(2003/C 52 E/134)	E-2012/02 van Hiltrud Breyer aan de Commissie Betreft: Jodering	118
(2003/C 52 E/135)	E-2019/02 van Paulo Casaca aan de Commissie Betreft: Intrekking van verordening nr. 1275/94 van de Raad	119
(2003/C 52 E/136)	E-2021/02 van Ilda Figueiredo aan de Raad Betreft: Europese Top van Sevilla	120
(2003/C 52 E/137)	E-2028/02 van Camilo Nogueira Román aan de Raad Betreft: Schandalige schending van de burger- en politieke rechten en fysiek geweld tegen Portugese burgers op bevel van de Spaanse regering	120

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2003/C 52 E/138)	E-2029/02 van Carlos Lage aan de Raad Betreft: Vrij personenverkeer in het Schengen-gebied	121
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-2021/02, E-2028/02 en E-2029/02	121
(2003/C 52 E/139)	E-2022/02 van Hiltrud Breyer aan de Commissie Betreft: Beperking van het aantal nachtvluchten op Duitse luchthavens	121
(2003/C 52 E/140)	E-2023/02 van Hiltrud Breyer aan de Commissie Betreft: Verplichte milieueffectbeoordeling van vliegroutes	122
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-2022/02 en E-2023/02	122
(2003/C 52 E/141)	E-2038/02 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Europese financieringsbijdragen voor de omstrede uitbreiding van de luchthaven van de Bulgaarse hoofdstad Sofia nabij stadswijken en woonkernen	123
(2003/C 52 E/142)	P-2039/02 van Maurizio Turco aan de Commissie Betreft: Structuurfondsen: afsluiting van de operationele programma's uit de periode voor 1993	124
(2003/C 52 E/143)	E-2043/02 van Rodi Kratsa-Tsagaropoulou en Stavros Xarchakos aan de Commissie Betreft: Toekenning van pensioenen in Griekenland	125
(2003/C 52 E/144)	E-2064/02 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Het misbruiken van websites en incassomethodes om consumenten te verrassen met een zo hoog mogelijke rekening voor telefoongebruik	126
(2003/C 52 E/145)	E-2072/02 van Doris Pack aan de Commissie Betreft: Steun aan Duitse luchtvaartmaatschappijen	127
(2003/C 52 E/146)	P-2079/02 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Afwijzing van de aanvraag van Rome voor financiële steun van het programma Urban-II	128
(2003/C 52 E/147)	E-2083/02 van María Izquierdo Rojo aan de Raad Betreft: Grote vertragingen bij de adoptie van kinderen in Andhra Pradesh (India)	129
(2003/C 52 E/148)	P-2089/02 van Daniela Raschhofer aan de Commissie Betreft: Verenigbaarheid van de Benes-decreten, de amnestiewet uit 1946 en de restitutiewet uit 1992 met de EU- wetgeving	129
(2003/C 52 E/149)	E-2108/02 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Stopzetting van het gesubsidieerd bedrijf „Tipopitiria Thebas”	130
(2003/C 52 E/150)	P-2119/02 van Luciano Caveri aan de Commissie Betreft: Identiteitscontroles op de luchthaven Malpensa	131
(2003/C 52 E/151)	E-2129/02 van Luciana Sbarbati aan de Commissie Betreft: Honing, bijen en systemische bestrijdingsmiddelen	132
(2003/C 52 E/152)	E-2164/02 van Daniel Hannan aan de Commissie Betreft: Kromme bananen	132
(2003/C 52 E/153)	P-2184/02 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Wijziging van het cohesiebeleid waartoe in het kader van Agenda 2000 in Berlijn werd besloten	133
(2003/C 52 E/154)	E-2189/02 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Herprogrammering van het FIOV	133
(2003/C 52 E/155)	E-2190/02 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Herprogrammering van het FIOV	134
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen P-2184/02, E-2189/02 en E-2190/02	134
(2003/C 52 E/156)	E-2185/02 van Michl Ebner aan de Commissie Betreft: Instelling van een luchtverkeerscontrolesysteem voor geheel Europa	136
(2003/C 52 E/157)	E-2204/02 van Marco Cappato aan de Commissie Betreft: Vrijheid van meningsuiting en internet	137

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2003/C 52 E/158)	E-2208/02 van Christoph Konrad aan de Commissie Betreft: Concurrentieverstorende praktijken bij gewichtscontrole van niet-Oostenrijkse touringcars in Oostenrijk . . .	138
(2003/C 52 E/159)	E-2223/02 van Nuala Ahern aan de Commissie Betreft: De Russische kernenergie	139
(2003/C 52 E/160)	E-2230/02 van Charles Tannock aan de Commissie Betreft: Zeeroverij, terrorisme en het identificeren van schepen	140
(2003/C 52 E/161)	E-2233/02 van Sebastiano Musumeci aan de Commissie Betreft: Politieke crisis op Madagaskar	141
(2003/C 52 E/162)	P-2255/02 van Carlos Bautista Ojeda aan de Commissie Betreft: Steun voor kurkproductie in de EU	142
(2003/C 52 E/163)	E-2257/02 van María Sornosa Martínez aan de Commissie Betreft: Het toenemen van illegale lozingen op de Segura-rivier en het verslechteren van het milieu	143
(2003/C 52 E/164)	E-2258/02 van María Sornosa Martínez aan de Commissie Betreft: Ernstige beheersproblemen en milieuproblemen aan de mediterrane kust (Spanje)	145
(2003/C 52 E/165)	E-2262/02 van Anne Jensen aan de Commissie Betreft: Openbare aanbesteding van orgels in de EU	146
(2003/C 52 E/166)	E-2276/02 van Kathleen Van Brempt aan de Commissie Betreft: Europese verkeerscontroles	148
(2003/C 52 E/167)	E-2286/02 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Monumentenbescherming en bouw van een waterkrachtcentrale in de Arachthos	149
(2003/C 52 E/168)	E-2308/02 van Erika Mann aan de Commissie Betreft: Verplicht bewaren van gegevens	150
(2003/C 52 E/169)	E-2309/02 van Chris Davies aan de Commissie Betreft: Milieuonderwijs	151
(2003/C 52 E/170)	E-2331/02 van Dorette Corbey aan de Commissie Betreft: BSE-risico van geïnjecteerde kipfilet	152
(2003/C 52 E/171)	P-2339/02 van Hartmut Nassauer aan de Commissie Betreft: Plaatsing van de politie onder de militaire rechtspraak in de Slowaakse Republiek	153
(2003/C 52 E/172)	E-2341/02 van Antonios Trakatellis aan de Commissie Betreft: Communautaire financiering van projecten in de milieusector in Griekenland en in het kader van het netwerk Natura 2000	154
(2003/C 52 E/173)	P-2342/02 van Jean-Claude Martinez aan de Commissie Betreft: Thermische plasma's	155
(2003/C 52 E/174)	E-2344/02 van Jillian Evans aan de Commissie Betreft: Ongevraagde post	156
(2003/C 52 E/175)	E-2360/02 van Charles Tannock aan de Commissie Betreft: Veiligheid in de lucht naar aanleiding van de ramp van Überlingen	157
(2003/C 52 E/176)	E-2392/02 van Kathleen Van Brempt aan de Commissie Betreft: Ftalaten in cosmeticaproducten	158
(2003/C 52 E/177)	E-2394/02 van Ria Oomen-Ruijten aan de Commissie Betreft: MPA-hormoonschandaal (Aanvullend antwoord)	160
(2003/C 52 E/178)	E-2398/02 van David Bowe aan de Commissie Betreft: Neurowetenschap	161
(2003/C 52 E/179)	E-2401/02 van Antonio Tajani aan de Commissie Betreft: Verkeerde en schadelijke informatie over de kust bij Rome op een Duitse internetsite voor toerisme	162

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2003/C 52 E/180)	E-2423/02 van Olivier Dupuis aan de Commissie Betreft: Verdwijning van de eerwaarde heer Thich Tri Luc (Pham Van Tuong)	163
(2003/C 52 E/181)	E-2425/02 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Grieks katoen	164
(2003/C 52 E/182)	E-2428/02 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Nieuwe trend gericht op voordelen en kostenbesparing door infrastructuur en exploitatie van spoorwegen samen te voegen in plaats van ze te scheiden	165
(2003/C 52 E/183)	E-2429/02 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Toelating van ongevraagde elektronische reclamepost in strijd met bepalingen ten gunste van „opt-in” systeem in nieuwe richtlijn	166
(2003/C 52 E/184)	E-2430/02 van Graham Watson aan de Commissie Betreft: Etherische oliën	167
(2003/C 52 E/185)	E-2437/02 van Cecilia Malmström aan de Commissie Betreft: Criteria voor de toekenning van subsidie uit begrotingslijn A-3029	168
(2003/C 52 E/186)	E-2438/02 van Olivier Dupuis aan de Commissie Betreft: Arrestatie en gevangenzetting van een vrouw en twee kinderen van acht en twee jaar in Tunesië	169
(2003/C 52 E/187)	E-2444/02 van Christel Fiebiger aan de Commissie Betreft: Verklaring van commissaris Franz Fischler over de rechtstreekse betalingen aan grote landbouwbedrijven	170
(2003/C 52 E/188)	E-2454/02 van Olivier Dupuis aan de Commissie Betreft: Verzoekschrift van 21 vooraanstaande Vietnamese dissidenten over ingrijpende hervormingen van de wetgeving	171
(2003/C 52 E/189)	E-2458/02 van Herman Vermeer aan de Commissie Betreft: De speciale situatie van de artisanale visserij in ultraperifere regio's binnen het nieuwe gemeenschappelijk visserijbeleid	172
(2003/C 52 E/190)	P-2459/02 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Schoon water	173
(2003/C 52 E/191)	E-2460/02 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Zuiverheid stranden	173
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen P-2459/02 en E-2460/02	173
(2003/C 52 E/192)	E-2461/02 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Onbehandeld afvalwater	174
(2003/C 52 E/193)	E-2462/02 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Vervuiling door vaartuigen	175
(2003/C 52 E/194)	E-2470/02 van Gerhard Hager aan de Commissie Betreft: Beëindiging van de klachtenprocedures nr. 98/4010 en nr. 98/4826	176
(2003/C 52 E/195)	E-2482/02 van Peter Skinner aan de Commissie Betreft: De voorgestelde bouw van een luchthaven in Cliffe Marshes, Verenigd Koninkrijk.	177
(2003/C 52 E/196)	E-2485/02 van Rosa Miguélez Ramos aan de Commissie Betreft: Mogelijke dumping door aquacultuurbedrijven	178
(2003/C 52 E/197)	E-2488/02 van Giorgio Lisi aan de Commissie Betreft: Gevolgen van de uitbreiding voor het personeel belast met de douaneformaliteiten	179
(2003/C 52 E/198)	P-2505/02 van W.G. van Velzen aan de Commissie Betreft: Stand van zaken over de nog op te richten Cyber Security Task Force	180
(2003/C 52 E/199)	P-2508/02 van Jonas Sjöstedt aan de Commissie Betreft: Interventie in vakbondsblokkade in Finland	181
(2003/C 52 E/200)	E-2512/02 van Christos Folias aan de Commissie Betreft: Medefinanciering van acties met middelen van het Europees Sociaal Fonds	181

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2003/C 52 E/201)	P-2520/02 van Pietro-Paolo Mennea aan de Commissie Betreft: Air Sicilia	182
(2003/C 52 E/202)	E-2534/02 van Olivier Dupuis aan de Commissie Betreft: Arrestatie van Wan Yanhai, oprichter van het project Aids-actie, door de Chinese autoriteiten	183
(2003/C 52 E/203)	E-2556/02 van Toine Manders aan de Commissie Betreft: Buitenlandse studenten in Groot-Brittannië	184
(2003/C 52 E/204)	P-2562/02 van Professor Sir Neil MacCormick aan de Commissie Betreft: REACH-stelsel	185
(2003/C 52 E/205)	E-2572/02 van Kathleen Van Brempt aan de Commissie Betreft: Cyclamaten in light-frisdranken	186
(2003/C 52 E/206)	P-2584/02 van Olivier Dupuis aan de Commissie Betreft: De mensenrechten in Laos	187
(2003/C 52 E/207)	E-2595/02 van Stavros Xarchakos aan de Commissie Betreft: Motorfietshelmen en boetes in Griekenland	188
(2003/C 52 E/208)	E-2600/02 van Ilda Figueiredo aan de Commissie Betreft: Begrotingspost B3-4102 en de bestrijding van kinderarbeid	188
(2003/C 52 E/209)	E-2605/02 van Michl Ebner aan de Commissie Betreft: Arbeidstijdregeling voor vrachtwagenchauffeurs	189
(2003/C 52 E/210)	E-2615/02 van Michl Ebner aan de Commissie Betreft: Communautaire regelgeving voor alcoholconsumptie op grond van leeftijd, tijdstip en plaats	190
(2003/C 52 E/211)	E-2623/02 van Markus Ferber aan de Commissie Betreft: Omzetting van de nieuwe postrichtlijn 2002/39/EG door de kandidaat-landen	191
(2003/C 52 E/212)	E-2624/02 van Markus Ferber aan de Commissie Betreft: Omzetting van de nieuwe postrichtlijn 2002/39/EG	192
(2003/C 52 E/213)	E-2632/02 van Elspeth Attwooll aan de Commissie Betreft: CITES – handel in ivoor	192
(2003/C 52 E/214)	E-2634/02 van Brian Simpson aan de Commissie Betreft: Vernietiging Europees erfgoed door Belgische spoorwegmaatschappij	193
(2003/C 52 E/215)	P-2643/02 van Benedetto Della Vedova aan de Commissie Betreft: Representativiteit van de EVV en de daarbij aangesloten organisaties	194
(2003/C 52 E/216)	E-2654/02 van Frank Vanhecke aan de Commissie Betreft: Werkgelegenheidspolitiek van de Belgische regering	195
(2003/C 52 E/217)	E-2670/02 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Mensenrechten van „gehuurde” werknemers	196
(2003/C 52 E/218)	E-2672/02 van Mary Banotti aan de Commissie Betreft: Autoverhuur aan personen van meer dan 70 jaar	197
(2003/C 52 E/219)	E-2676/02 van Paul Rübige aan de Commissie Betreft: Follow-up van het Groenboek over consumentenbescherming	197
(2003/C 52 E/220)	E-2682/02 van Paulo Casaca aan de Commissie Betreft: Nitratenrichtlijn	198
(2003/C 52 E/221)	E-2693/02 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Uniform registratiesysteem m.b.t. wapens	199
(2003/C 52 E/222)	E-2694/02 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Vereenvoudiging vergunningensysteem voor de in- en uitvoer van defensiematerieel binnen de EU	200
(2003/C 52 E/223)	E-2698/02 van Kurt Lechner aan de Commissie Betreft: Vrij verkeer van personen	201

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2003/C 52 E/224)	E-2699/02 van Manuel Pérez Álvarez aan de Commissie Betreft: Hindernissen voor het vrije verkeer van artsen	202
(2003/C 52 E/225)	E-2700/02 van Manuel Pérez Álvarez aan de Commissie Betreft: Verzoeken om aanvullende uitkeringen uit het Franse Nationaal Solidariteitsfonds	203
(2003/C 52 E/226)	E-2706/02 van Chris Davies aan de Commissie Betreft: Vrachtvervoer over het spoor door de Kanaaltunnel	203
(2003/C 52 E/227)	E-2710/02 van Bartho Pronk aan de Commissie Betreft: Vergelijkbaarheid van cijfers uit de EU en de Verenigde Staten	204
(2003/C 52 E/228)	E-2723/02 van Peter Skinner en Helle Thorning-Schmidt aan de Commissie Betreft: Implementatie van richtlijn 1999/38/EG van de Raad betreffende de bescherming van de werknemers tegen de carcinogene effecten van houtstof	205
(2003/C 52 E/229)	E-2732/02 van Robert Goebbels aan de Commissie Betreft: Te trekken conclusies uit de ervaring van Zweden met pensioenfondsen	207
(2003/C 52 E/230)	P-2737/02 van Torben Lund aan de Commissie Betreft: Grenswaarden voor genetisch gemodificeerde organismen (GMO's) en slordigheden bij wetgeving	207
(2003/C 52 E/231)	E-2744/02 van Ian Hudghton aan de Commissie Betreft: Infectieuze hematopoïetische necrose	208
(2003/C 52 E/232)	E-2745/02 van Ian Hudghton aan de Commissie Betreft: Vaccin ter bestrijding van infectieuze anemie van de zalm	209
(2003/C 52 E/233)	P-2753/02 van Isabelle Caullery aan de Commissie Betreft: Verbod op het uitzenden van electromagnetische golven	210
(2003/C 52 E/234)	E-2762/02 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Regulering promotiecampagnes rond kinderfeesten	211
(2003/C 52 E/235)	E-2763/02 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Mesttransporten en het vrij verkeer van goederen, diensten en kapitaal	212
(2003/C 52 E/236)	P-2772/02 van Giovanni Pittella aan de Commissie Betreft: Selectieprocedure ingevolge wet nr. 236/93	213
(2003/C 52 E/237)	E-2773/02 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Gezondheid en veiligheid van werknemers – klacht 00/4404, SG(2000) A/3828/2	215
(2003/C 52 E/238)	E-2785/02 van Glyn Ford aan de Commissie Betreft: Sluiting van Federal Mogul zonder overleg met het personeel	215
(2003/C 52 E/239)	E-2798/02 van Caroline Lucas aan de Commissie Betreft: Overheidsopdrachten: heronderhandelingen over de prijs	216
(2003/C 52 E/240)	E-2799/02 van Caroline Lucas aan de Commissie Betreft: Overheidsopdrachten: evaluatie van aanbiedingen	217
(2003/C 52 E/241)	P-2805/02 van Christos Folias aan de Commissie Betreft: Richtlijn 2000/35/EG betreffende bestrijding van betalingsachterstand bij handelstransacties	217
(2003/C 52 E/242)	E-2809/02 van Graham Watson aan de Commissie Betreft: Voedselallergieën en ingrediënten die in restaurants worden gebruikt	218
(2003/C 52 E/243)	P-2841/02 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Besteding van de middelen van EQUAL, het ESF en het Vierde Actieprogramma voor gelijke kansen door het gemeentebestuur van Rome	219
(2003/C 52 E/244)	P-2923/02 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Betrouwbaarheid van de gegevens betreffende de staatsschuld en het begrotingstekort van Griekenland	219
(2003/C 52 E/245)	E-3138/02 van Mihail Papayannakis aan de Commissie Betreft: Uitvoering van het communautaire initiatief Leader+ in Griekenland	220

I

(Mededelingen)

EUROPEES PARLEMENT

SCHRIFTELIJKE VRAGEN MET ANTWOORD

(2003/C 52 E/001)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3280/01

van John McCartin (PPE-DE) aan de Commissie

(26 november 2001)

Betreft: Overeenkomst van Lomé en ontwikkelingshulp van de Europese Unie

Kan de Europese Commissie een lijst van de landen geven die hulp ontvangen op grond van de Overeenkomst van Lomé of via de Europese ontwikkelingshulp, en waar het niveau van de burgerrechten voor de vrouw lager is dan voor de man?

Antwoord van de heer Nielson namens de Commissie

(15 maart 2002)

Burgerrechten worden gedefinieerd in het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten. Daar staat dat burgerrechten rechten zijn die worden gedefinieerd in het Internationale Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, tot eerbiediging waarvan staten zich hebben verbonden. In artikel 3 van dit Verdrag worden de gelijke rechten van man en vrouw expliciet behandeld, en daaruit volgt onder andere dat alle mensen de rechten waarin het Verdrag voorziet op gelijke basis en volledig moeten genieten. Staten moeten er dan ook voor zorgen dat mannen en vrouwen in gelijke mate alle rechten genieten waarin het Verdrag voorziet.

Ratificatie van het Verdrag stelt dan ook een norm voor de beantwoording van de vraag. Een andere internationaal overeengekomen norm is het Verdrag betreffende de opheffing van alle vormen van discriminatie tegen vrouwen. Door dit Verdrag te ratificeren verplichten staten zich ertoe een reeks maatregelen te nemen om alle vormen van discriminatie tegen vrouwen, ook wat betreft burger- en politieke rechten te beëindigen. Een lijst van ontwikkelingslanden die bovengenoemde Verdragen niet hebben geratificeerd wordt direct naar het geachte parlementslid en het secretariaat van het Parlement gezonden.

Een probleem bij de beantwoording van deze vraag is de mate waarin ratificatie daadwerkelijke tenuitvoerlegging inhoudt. Ratificatie betekent niet noodzakelijkerwijze dat de ondertekenaar alle juridische stappen heeft genomen om de doelstellingen van het Verdrag volledig ten uitvoer te leggen. Het toezicht hierop wordt geregeld door de bij deze verdragen opgerichte comités die de landen regelmatig om rapportage verzoeken.

(2003/C 52 E/002)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3324/01
van Patricia McKenna (Verts/ALE) aan de Commissie**

(29 november 2001)

Betreft: Bosbouwkundig teeltmateriaal – registratie en bescherming

Is de Commissie bereid maatregelen nemen ter bescherming van de communautaire zaadopstanden, geregistreerd krachtens de richtlijnen 66/404/EEG ⁽¹⁾, 71/161/EEG ⁽²⁾ of 1999/105/EG ⁽³⁾ betreffende het in de handel brengen van bosbouwkundig teeltmateriaal, die momenteel zonder passende evaluatie gekapt kunnen worden?

In Ierland heeft de Nationale Raad voor de Bosbouw, de Coillte Teo, meer dan 1 474 ha geregistreerde zaadopstand gekapt zonder enige vorm van toestemming die een individuele evaluatie zou vereisen, hoewel het gehele register slechts 3 715 ha omvat en slechts 20 % van Ierland's zaad uit inheemse bron afkomstig is. Door aan de Coillte Teo, de grootste oogster van timmerhout in Ierland, de op grond van de richtlijn vereiste taak te delegeren van het opstellen van het nationale register van bosbouwkundig teeltmateriaal, strookt de handelwijze van Ierland niet met de richtlijnen, die specifiek bepalen dat een rechtspersoon of zijn medewerkers geen zaadopstandregisters mogen bijhouden wanneer zij financieel voordeel zouden kunnen behalen bij de in het kader van de richtlijnen genomen maatregelen.

Kan de Commissie derhalve maatregelen nemen om te waarborgen dat de inheemse zaadopstanden in elke lidstaat die van de EU geld krijgt voor bebossing, inclusief Ierland, uit hoofde van de richtlijn alleen worden geregistreerd door onafhankelijke gekwalificeerde partijen en dat deze opstanden, eenmaal geregistreerd, niet mogen worden gekapt zonder passende evaluatie en naleving van de daaraan verbonden voorwaarden die nodig zijn om het doel van de richtlijn te eerbiedigen?

⁽¹⁾ PB B 125 van 11.7.1966, blz. 2326.

⁽²⁾ PB L 87 van 17.4.1971, blz. 14.

⁽³⁾ PB L 11 van 15.1.2000, blz. 17.

**Aanvullend antwoord
van dhr. Byrne namens de Commissie**

(9 april 2002)

De Richtlijnen vande Raad 66/404/EEG van 14 juni 1966 en 1999/105/EG van 22 december 1999 betreffende het in de handel brengen van van bosbouwkundig teeltmateriaal geven aan aan welke voorwaarden moet worden voldaan voor de goedkeuring, door de bevoegde officiële instanties, van „uitgangsmateriaal”, zoals bijvoorbeeld de geregistreerde zaadopstanden waarop de geachte afgevaardigde doelt.

Deze richtlijnen bepalen ook dat alleen goedgekeurd uitgangsmateriaal gebruikt mag worden voor de productie van bosbouwkundig teeltmateriaal dat bestemd is om binnen de Gemeenschap in de handel te worden gebracht. De goedgekeurde uitgangsmaterialen moeten worden opgenomen in een nationaal register voor de verschillende soorten.

Na goedkeuring dient het uitgangsmateriaal regelmatig opnieuw onderzocht te worden, en de goedkeuring dient te worden ingetrokken als niet meer aan de communautaire voorwaarden voor goedkeuring wordt voldaan.

Er zijn echter geen communautaire regels met betrekking tot bescherming of instandhouding, of specifieke exploitatie, van goedgekeurd uitgangsmateriaal, of met betrekking tot intrekking van de goedkeuring om andere redenen dan de bovengenoemde. De lidstaten kunnen in principe, met inachtneming van eigendomsrechten natuurlijk, besluiten dat goedgekeurd uitgangsmateriaal verwijderd of vernietigd moet worden, bijvoorbeeld op fytosanitaire gronden. Dat geldt ook voor genetische plantenrijdommen waarbij gestreefd wordt naar instandhouding in de natuurlijke omgeving en duurzaam gebruik door telen en in de handel brengen. De Commissie kan uit hoofde van de genoemde richtlijnen dergelijke instandhouding bevorderen voor gerelateerd uitgangsmateriaal, door uitzonderingen toe te staan op bepaalde voorschriften betreffende het in de handel brengen van teeltmateriaal, maar de selectie voor instandhouding valt onder de verantwoordelijkheid van de betrokken lidstaat.

De geldende communautaire wetgeving verleent de Commissie dus geen bevoegdheden om stappen te nemen om geregistreerde zaadopstanden te beschermen.

(2003/C 52 E/003)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0326/02
van Emilia Müller (PPE-DE) aan de Commissie

(5 februari 2002)

Betreft: Hormonen en antibiotica in vlees

In 1998 verbood de Europese Gemeenschap het gebruik van hormonale stoffen als groeibevorderaar in de dierenfokkerij. Het verbod omvatte 17-oestradiol, testosteron, progesteron, zeranol, trenbolonacetaat en melengestrolacetaat (mga) en geldt van 1 januari 1989 zonder onderscheid in de Gemeenschap alsook voor de invoer uit derde landen.

Het gebruik van bepaalde antibiotica als groeibevorderaar is in de EU verboden.

Welke consequenties hebben de jongste WTO-onderhandelingen voor de invoer van vlees dat met hormonen of antibiotica werd behandeld?

Hoe zijn de bevoegdheden in verband met de controle op het toedieningsverbod in de EU en het invoerverbod uit derde landen geregeld?

Over welk soort controlesysteem beschikt de Commissie om dit te controleren?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(4 april 2002)

Tijdens de recente bijeenkomst van de ministers van de Wereldhandelsorganisatie waarmee de nieuwe ronde handelsoverhandelingen van start ging, is de Overeenkomst inzake sanitaire en fytosanitaire maatregelen niet opgenomen in de lijst van de overeenkomsten waarover zal worden onderhandeld. Bijgevolg zullen de komende besprekingen geen gevolgen hebben voor het invoerverbod voor rundvlees van met hormonen behandelde dieren in de Gemeenschap.

De lidstaten zijn verantwoordelijk voor de uitvoering van de controlemaatregelen. De invoer wordt gecontroleerd door steekproeven aan grensinspectieposten.

Richtlijn 96/23/EG⁽¹⁾ bepaalt dat dierlijke producten aan communautaire eisen inzake grenswaarden voor residuen en verboden stoffen moeten voldoen. Overeenkomstig deze richtlijn moeten de lidstaten en derde landen die naar de Gemeenschap uitvoeren, hun dierlijke producten regelmatig op residuen testen. De lidstaten en derde landen moeten elk jaar toezichtsplannen indienen bij de Commissie. Daarnaast moeten de derde landen voldoen aan de desbetreffende communautaire eisen inzake wetgeving, uitvoering en handhaving. Alleen indien voldoende garanties geboden worden, wordt een derde land opgenomen in de lijst van de landen die aan Richtlijn 96/23/EG voldoen.

De Commissie is plan van mogelijke residuen van toevoegingsmiddelen voor diervoeders in de werkingssfeer van Richtlijn 96/23/EG op te nemen om het mogelijk te maken het gebruik van toevoegingsmiddelen te controleren en toezichtsplannen op te stellen.

De meeste antibiotica die als groeibevorderaars gebruikt worden, zijn in de EU verboden als toevoegingsmiddelen voor diervoeders wegens het risico van antimicrobiële resistentie. Een voorstel om de overige antibiotica die als groeibevorderaar in diervoeders gebruikt worden, ook te verbieden, wordt momenteel in beraad gehouden.

Specifieke controle op de naleving is moeilijk, aangezien de vaststelling van residuen van antibiotica in vlees of andere dierlijke producten geen afdoend bewijs is dat ze als groeibevorderaars gebruikt zijn. Bovendien houdt ook de mogelijke aanwezigheid van antimicrobieel resistente bacteriën niet noodzakelijk verband met het gebruik van verboden toevoegingsmiddelen in het diervoeder.

De diensten van de Commissie werken aan een voorstel aan de Raad en het Europees Parlement tot harmonisatie van de officiële controles, dat in het Witboek over voedselveiligheid⁽²⁾ is aangekondigd. Om de problemen met de invoercontroles aan te pakken, zullen equivalente eisen inzake diervoeders worden toegevoegd aan de voorwaarden waaronder derde landen dierlijke producten in de Europese Unie mogen invoeren.

De controle op de invoer van dierlijke producten uit derde landen wordt uitgevoerd in grensinspectieposten, waar deze producten de Gemeenschap het eerst binnenkomen. De controles zijn geharmoniseerd en de procedures zijn vastgesteld bij Richtlijn 97/78/EG⁽³⁾ van de Raad. Daarin wordt bepaald hoe de documenten-, overeenstemmings- en materiële controles moeten worden uitgevoerd. Overeenkomstig deze wetgeving moeten de lidstaten op alle dierlijke producten die in grensinspectieposten routinematig of wegens verdenking onderzocht worden, een laboratoriumtest uitvoeren.

Personeelsleden van het Voedsel- en Veterinair Bureau van de Commissie voeren in alle grensinspectieposten in de lidstaten regelmatig inspecties uit om te controleren of de EG-normen voor de uitrusting, het personeel en de procedures correct worden toegepast. Bij deze inspecties worden ook de laboratoriumtests die de grensinspectieposten laten uitvoeren, gecontroleerd.

⁽¹⁾ Richtlijn 96/23/EG van de Raad van 29 april 1996 inzake controlemaatregelen ten aanzien van bepaalde stoffen en residuen daarvan in levende dieren en in producten daarvan en tot intrekking van de Richtlijnen 85/358/EEG en 86/469/EEG en de Beschikkingen 89/187/EEG en 91/664/EEG, PB L 125 van 23.5.1996, blz. 10-32.

⁽²⁾ COM(1999) 719 def.

⁽³⁾ Richtlijn 97/78/EG van de Raad van 18 december 1997 tot vaststelling van de beginselen voor de organisatie van de veterinaire controles voor producten die uit derde landen in de Gemeenschap worden binnengebracht, PB L 24 van 30.1.1998, blz. 9.

(2003/C 52 E/004)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0331/02

van Stavros Xarchakos (PPE-DE) aan de Commissie

(12 februari 2002)

Betreft: De vervolging van Grieken in Albanië

Op 22 januari 2002 heeft commissaris Patten geantwoord op vraag E-3321/01⁽¹⁾ die mijn collega Christos Zacharakis en ik hadden gesteld. Hij betwijfelt het selectief slopen van huizen die eigendom zijn van leden van de Griekse minderheid in Albanië en logenstrafte zodoende zelfs de Griekse pers die de kwestie onder de aandacht heeft gebracht. In mijn vraag had ik eveneens verwezen naar: de verklaringen ter zake van de nieuwe burgemeester van Chimarra, die van Albanese zijde nooit zijn tegengesproken.

Met deze stellingname stelt de commissaris de Commissie bloot aan kritiek omdat hij erdoor de indruk wekt de ernst niet te onderkennen van een probleem dat verband houdt met de eerbied voor de meest elementaire mensenrechten. Dit probleem stamt uit het communistische regime in Albanië (dat duizenden leden van de Griekse minderheid heeft vervolgd, gevangengenomen en gemarteld) en het aanslepen ervan werpt een smet op Europa, dat economische en politieke steun verleent aan dat land, maar het niet dwingt zich te gedragen volgens het internationaal geldende model van eerbied voor minderheden. Bijzonder provocerend overigens is de zinswending in het antwoord van de heer Patten, waarin hij vaststelt dat de houding van Albanië „constructief” is en dat „geen enkele vervolging van de Griekse minderheid in Albanië de aandacht van de Commissie heeft getrokken”.

Kan de Commissie mij meedelen in hoeveel streken van Albanië voor de duizenden Grieken die in dat land wonen scholen bestaan waar Grieks wordt onderwezen en hoeveel scholen dat precies zijn? Hoe hoog is het totaal van de communautaire bedragen die de laatste tien jaar aan dat land zijn toegekend? Onder welke voorwaarden heeft de EU die bedragen toegekend? Aan welke van die voorwaarden heeft Albanië voldaan? Is de Commissie nauwkeurig nagegaan en op welke manier is zij nagegaan of die bedragen zijn aangewend voor de doeleinden waarvoor ze ter beschikking zijn gesteld en of ze niet zijn uitgegeven om nationalistische groeperingen te steunen in Kosovo, de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië en elders? Houdt Albanië zich aan de internationale overeenkomsten die het mee heeft gesloten (en meer bepaald het Protocol van Corfu) en hoe controleert de Commissie de graad van eerbied voor alle minderheden (ongeacht afkomst of geloof) op Albanese grondgebied?

⁽¹⁾ PB C 229 E van 26.9.2002, blz. 13.

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(26 maart 2002)

De bescherming van de minderheden en de eerbiediging van hun rechten zijn zaken waaraan door de Commissie zeer veel belang wordt gehecht; zij stelt dan ook alles in het werk om ervoor te zorgen dat kwesties in verband met de minderheden op passende wijze worden gevolgd, vooral in gevoelige gebieden zoals Zuidoost-Europa.

De Commissie verklaart opnieuw dat er volgens haar momenteel geen gegronde redenen zijn om over „vervolg” van de Griekse minderheid in Albanië te spreken en dat zij vindt dat dit land over het algemeen juist een coöperatieve houding ten opzichte van de minderheden aanneemt. De Commissie wil echter niet beweren dat Albanië, wat de minderheden betreft, een volstrekt bevredigende situatie heeft bereikt die niet voor verbetering vatbaar is. Integendeel. De Commissie grijpt nog steeds iedere gelegenheid aan om Albanië aan te moedigen verdere stappen te ondernemen om zo snel mogelijk aan de desbetreffende internationale normen op dit gebied te voldoen, en in het bijzonder aan de bepalingen van de Conventie voor de bescherming van nationale minderheden van de Raad van Europa die door Albanië is ondertekend.

In antwoord op de specifieke vragen van het geachte parlementslid kan de Commissie de volgende informatie verstrekken. Volgens de beschikbare gegevens zijn er in Albanië ongeveer 30 lagere scholen, 40 middelbare scholen en 2 gymnasia waar onderwijs in het Grieks wordt gegeven. De Gemeenschap heeft Albanië sinds 1991 uit hoofde van de financiële bijstand, in totaal ongeveer 1 miljard euro toegewezen. De Commissie heeft toegezien op het gebruik van deze middelen en is van oordeel dat deze bedragen zijn aangewend voor de doeleinden waarvoor ze ter beschikking zijn gesteld. De Commissie controleert de eerbiediging van de rechten van minderheden hoofdzakelijk via haar delegatie in Tirana, maar ook in het kader van de regelmatige dialoog met internationale organisaties (Organisatie voor veiligheid en samenwerking in Europa (OVSE), het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR), de Waarnemersmissie van de Europese Unie (UEMM) en de ambassades van de Europese Unie in Albanië, en verder via informatie-uitwisseling met de bevoegde internationale organisaties (Raad van Europa) en door rechtstreekse contacten met de Albanese autoriteiten.

(2003/C 52 E/005)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0368/02

van Charles Tannock (PPE-DE) aan de Commissie

(14 februari 2002)

Betreft: Kaliningrad (recht op staatsburgerschap)

Heeft de Commissie, in het licht van het feit dat het Duitse recht het jus sanguinis kent, gegevens over het percentage inwoners van de regio Kaliningrad die burger zijn of recht hebben op het burgerschap van a) een huidige lidstaat van de EU en b) Polen en Litouwen?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(20 maart 2002)

Hoewel er geen betrouwbare statistieken voorhanden zijn, denkt de Commissie dat weinig inwoners van de regio Kaliningrad burger zijn van of recht hebben op het burgerschap van de huidige lidstaten. Het percentage inwoners die burgers zijn van of recht zouden kunnen hebben op het burgerschap van Polen of Litouwen is ook zeer klein. Volgens de autoriteiten van Kaliningrad is minder dan 2,5 % van de bevolking van de regio van Litouwse of Poolse herkomst. De Commissie heeft echter geen informatie over het recht op burgerschap van dit deel van de bevolking, aangezien de regels met betrekking tot het burgerschap onder de bevoegdheid van de betrokken landen vallen.

(2003/C 52 E/006)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0439/02
van Joachim Wuermeling (PPE-DE) aan de Commissie

(12 februari 2002)

Betreft: Overheidssteun voor industrievestigingen in de Tsjechische Republiek

Volgens berichten in de pers zegt de Tsjechische regering ondernemingen omvangrijke investeringssteun toe. Momenteel zou er worden onderhandeld met ongeveer 50 ondernemingen die zich in Tsjechië willen vestigen in de buurt van de Duitse grens.

Gesproken wordt van een totale investering van ongeveer 300 miljoen euro.

De Tsjechische regering biedt naar verluidt de volgende gunstige voorwaarden:

- voor elke nieuwe arbeidsplaats neemt de regering anderhalf jaar lang de kosten tot een maximum van 6000 EUR op zich;
- bij omscholingen wordt telkens 35 % van de financiële kosten door de overheid gedragen;
- de ondernemingen worden 10 jaar lang vrijgesteld van vennootschapsbelasting;
- ontsloten bedrijfsterreinen worden voor minder dan de reële waarde tegen „een symbolische prijs” verkocht;
- op ingevoerde hoogwaardige technologie wordt geen belasting geheven.

Is het bovenstaande de Commissie bekend?

Zijn de genoemde subsidies verenigbaar met de associatieovereenkomst en later met de verplichtingen die uit het EU-lidmaatschap voortvloeien?

Wat denkt de Commissie te ondernemen?

Antwoord van de heer Verheugen namens de Commissie

(21 maart 2002)

De Commissie is op de hoogte van de door het geachte parlementslid genoemde investeringsstimulansen en onderneemt de nodige controlemaatregelen.

De Commissie ziet in het kader van de toetredingsonderhandelingen toe op de regulering van de investeringsstimulansen om te waarborgen dat de Tsjechische wetsbepalingen op het gebied van de staatssteun in overeenstemming worden gebracht met de Gemeenschapsregels; zij ziet er eveneens op toe dat deze regels door het Tsjechisch bureau voor bescherming van de economische mededinging worden nageleefd.

Op deze wijze moet vastgesteld worden of de overheidssteun die daadwerkelijk in de vorm van investeringsstimulansen is toegekend, van te voren naar behoren aan het mededingingsbureau gemeld is, en of dit bureau de regels van het acquis correct heeft toegepast. Deze controle is nu aan de gang.

De Commissie kan het geachte parlementslid verzekeren dat persberichten, zoals de door hem genoemde voorbeelden, met het Tsjechische bureau ter sprake gebracht en onderzocht worden.

Alle aangelegenheden in dit verband, die de compatibiliteit met het acquis betreffen, kunnen via de door de Europa-overeenkomst ingestelde overlegstructuur uitvoerig met de Tsjechische autoriteiten besproken worden.

(2003/C 52 E/007)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0463/02
van Anna Karamanou (PSE) aan de Commissie*(22 februari 2002)**Betreft:* Schending van de mensenrechten van vrouwen in de Russische Federatie

In een document gericht aan de CEDAW klaagt Amnesty International de schendingen van de vrouwenrechten in heel de Russische Federatie aan. Amnesty zegt dat tijdens de militaire operaties in Tsjetsjenië vrouwen en jonge meisjes zijn mishandeld, gefolterd en verkracht en dat er zelfs gevallen zijn van verdwijningen en executies.

Welke stappen zal de Commissie ondernemen om druk uit te oefenen op de Russische regering zodat deze misdaden worden opgehelderd, de verantwoordelijken worden aangewezen en zodat er ook wetgeving-initiatieven worden genomen overeenkomstig de internationale overeenkomsten en regels voor de eerbiediging van de rechten van vrouwen en jonge meisjes in militaire conflicten en in gevangenschap, alsook in hun privé-leven?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie*(12 april 2002)*

De Commissie is op de hoogte van het rapport van Amnesty International over schendingen van de mensenrechten van vrouwen, in het bijzonder in Tsjetsjenië. De Commissie is ook bekend met eerdere rapporten inzake de mensenrechten (zoals het Human Rights Watch report van 28 februari 2002), waarin soortgelijke zorgwekkende bevindingen worden gepresenteerd over de behandeling van de Tsjetsjeense bevolking in het algemeen en vrouwen in het bijzonder.

Ondanks een aantal Russische initiatieven om de situatie in Tsjetsjenië politiek, economisch en sociaal te normaliseren, is de situatie aldaar allerminst normaal. Alle tot dusver ondernomen plannen hebben niets verbeterd aan de zeer precare veiligheidssituatie. De Unie blijft in dit verband de kwestie van het conflict in Tsjetsjenië bij de Russische autoriteiten aankaarten bij elke gelegenheid die de intensieve politieke dialoog tussen de Unie en de Russische Federatie biedt. Het standpunt van de Unie is nog steeds dat, zonder afbreuk te doen aan de territoriale integriteit van de Russische Federatie, alleen een politieke oplossing uiteindelijk de stabiliteit in Tsjetsjenië kan garanderen.

In haar contacten met de Russische autoriteiten blijft de Unie een duidelijke lijn trekken tussen bestrijding van terrorisme en schending van de mensenrechten. Het eerste is geheel legitiem en het tweede is onder geen omstandigheden gerechtvaardigd. In dit verband juicht de Unie een aantal maatregelen toe die Rusland heeft genomen naar aanleiding van de aanhoudende meldingen van mensenrechtenschendingen door Russische militairen. Een van die maatregelen is de instelling, met steun van de Raad van Europa, van het bureau van de presidentiële vertegenwoordiger voor de mensenrechten in Tsjetsjenië, de heer Kalamenov. De Unie heeft echter duidelijk gemaakt dat tegen de gemelde schendingen actiever moet worden opgetreden, zowel in het kader van het militaire als het civiele strafrecht, zulks om elke schijn van straffeloosheid te vermijden. Deze boodschap zullen wij met klem aan de Russische autoriteiten blijven overbrengen, totdat de situatie is verbeterd.

Ten slotte heeft de Commissie er bij de Russische autoriteiten altijd op aangedrongen te zorgen voor betere samenwerking bij de verstrekking van humanitaire hulp aan de burgerslachtoffers van het conflict in Tsjetsjenië. Enkele kleinere verbeteringen konden worden geconstateerd, maar de Gemeenschap blijft erop aandringen dat Rusland garanties moet bieden voor zowel veiliger communicatie als toegang tot de bevolking voor de niet-gouvernementele organisaties die de humanitaire hulp van de Gemeenschap verstrekken.

Behalve dat zij deze problemen ter sprake zal blijven brengen in het kader van de bilaterale politieke dialoog met Rusland, werkt de Commissie er ook aan mee dat al deze vraagstukken ter sprake komen op de komende vergadering van de VN-mensenrechtencommissie in Genève.

(2003/C 52 E/008)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0524/02
van Graham Watson (ELDR) aan de Commissie**

(19 februari 2002)

Betreft: Verkiezingen in Zambia

Is de Commissie van oordeel dat de onlangs gehouden verkiezingen in Zambia vrij en eerlijk zijn verlopen?

Zo neen, is zij voornemens aan te dringen op nieuwe verkiezingen?

Antwoord van de heer Nielson namens de Commissie

(21 maart 2002)

Een beoordeling van de recente verkiezingen in Zambia is beschikbaar in de vorm van een slotverklaring van 5 februari 2002 van de hoofdwaarnemer van de Unie, de heer Michael Meadowcroft. De verklaring is te vinden op de volgende website: www.eueu-zambia.org.

De Commissie heeft nota genomen van deze verklaring en deelt de daarin uitgesproken bezorgdheid.

De Zambiaanse autoriteiten moeten nu het volledige vertrouwen van het electoraat herstellen door alle klachten over de verkiezingen te behandelen, en de volledige resultaten per stemlokaal bekend te maken.

De Commissie wijst erop dat de eerbiediging van mensenrechten, fundamentele vrijheden en de rechtsstaat essentiële elementen van de Overeenkomst van Cotonou zijn. In het kader van deze overeenkomst zal de situatie in Zambia nauwlettend gevolgd worden, met name de follow up van de verkiezingen van 27 december 2001.

Over de officiële resultaten van de presidentsverkiezingen zal naar verwachting vóór het eind van deze maand een rechtszaak dienen. President Mwanawasa heeft in het openbaar verklaard dat hij zich bij de uitspraak van de rechtbank zal neerleggen.

De Commissie is verheugd over het feit dat Zambia samenwerking heeft gezocht voor de consolidering van het democratische stelsel, en zegt haar steun toe voor vreedzame democratisering in Zambia.

(2003/C 52 E/009)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0538/02
van Stavros Xarchakos (PPE-DE) aan de Commissie**

(27 februari 2002)

Betreft: Vervolgingen van de Griekstaligen van Turkije

Volgens berichten in de Turkse pers is het boek van de Turkse schrijver Omer Asan „De cultuur van de Pontus” door de Turkse autoriteiten in beslag genomen en is tegen de schrijver zelf bij de rechtbank een aanklacht ingediend. Deze auteur, die twee jaar geleden de Ipektsi-prijs ontving, beschrijft de taal, de gastronomische tradities en de verhalen van de 300 Griekstalige dorpen van de Pontus. De Turkse politie heeft reeds duizenden exemplaren van het boek van Asan in beslag genomen.

In deze dorpen, die de overblijfselen vormen van de in het verleden bloeiende Griekse aanwezigheid in de Pontus, die na 1922 bijna volledig werd vernietigd, terwijl diegenen die zijn gebleven (zoals de schrijver Asan) tot de groep van de zogenaamde „ondergedoken christenen” behoren, die om aan de vervolgingen door de Turkse autoriteiten te ontsnappen een geïslamiseerd bestaan leiden, heerst grote ongerustheid.

Hoe reageert de Commissie op deze nieuwe serie vervolgingen? Hoe verhoudt de inbeslagname van een boek van een vooraanstaand Turks schrijver zich met de wetgeving inzake de bescherming van de vrijheid van meningsuiting in de lidstaten van de Europese Unie? Bij welke gelegenheden heeft de Commissie de afgelopen twee jaar het onderwerp „beperkingen van de vrijheid van meningsuiting” in Turkije ter sprake

gebracht? Wanneer is Turkije geconfronteerd met de negatieve gevolgen van haar optreden? Garandeert de Commissie de veiligheid van de inwoners van de 300 Griekstalige dorpen van de Pontus, die zich, gezien het feit dat de bevelhebber van de Pontus in Kerasounda, Baki Onourloumbas, spreekt over vermeende Griekse „geheime plannen voor de afsplitsing van de Pontus” en „opleiding van opstandelingen uit het gebied van de Zwarte Zee in Griekenland”, begrijpelijkerwijs zorgen maken.

Antwoord van de heer Verheugen namens de Commissie

(15 april 2002)

De Commissie is op de hoogte van de door het geachte parlementslid genoemde kwestie met betrekking tot het boek van Ömer Asan. Voor zover de Commissie bekend, is door een staatsveiligheidsrechtbank in Istanbul tegen de heer Asan vervolging ingesteld wegens separatistische propaganda. In het licht van de politieke criteria van Kopenhagen en in het bijzonder de vrijheid van meningsuiting, is dit een zorgwekkende ontwikkeling.

De Commissie heeft het onderwerp vrijheid van meningsuiting diverse malen bij Turkije ter sprake gebracht, bijvoorbeeld op vergaderingen van de Associatieraad en het Associatiecomité EG-Turkije en tijdens ontmoetingen op hoog niveau, zoals het bezoek aan Turkije van het Commissielid voor uitbreiding op 14 en 15 februari 2002. De Commissie geeft een oordeel over de vrijheid van meningsuiting in Turkije in de periodieke verslagen over de vorderingen van Turkije op de weg naar de toetreding. Er zijn nog steeds beperkingen op de uitoefening van dit recht, zoals inbeslagname van boeken en andere publicaties.

De Commissie heeft begrip voor de bezorgdheid van het geachte parlementslid over de veiligheid van de betrokken bevolkingsgroep, maar zij kan geen garanties bieden. Dat kunnen alleen de Turkse autoriteiten zelf.

(2003/C 52 E/010)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0554/02

van Professor Sir Neil MacCormick (Verts/ALE) aan de Commissie

(20 februari 2002)

Betreft: Hulp aan ontwikkelingslanden: SHARE India

Denkt de Commissie zich in de programma's voor de bijstand aan ontwikkelingslanden te blijven concentreren op het veiligstellen van de levensmiddelenvoorziening en de plattelandontwikkeling? Deelt de Commissie de mening dat microfinancieringsprogramma's, die de armen zeer helpen, deel moeten uitmaken van de ontwikkelingshulpprogramma's van de Europese Unie? Is het de Commissie in dit verband bekend dat bijvoorbeeld SHARE India een treffend voorbeeld is van een effectieve organisatie voor de armoedebestrijding?

Antwoord van de heer Nielson namens de Commissie

(22 maart 2002)

Plattelandontwikkeling en voedselzekerheid zijn belangrijke sectoren waarvoor de Commissie steun verleent aan ontwikkelingslanden. De samenwerking met India had in de beginfase vooral betrekking op die twee sectoren. De voorbije tien jaar hebben de sociale sectoren volksgezondheid en onderwijs echter prioriteit gekregen in de ontwikkelingssamenwerking van de Gemeenschap met India. De Commissie is het ermee eens dat microfinancieringsprogramma's en de ontwikkeling van financiële diensten in het algemeen in even sterke mate kunnen bijdragen tot een belangrijke vermindering van de armoede.

In haar mededeling „Het ontwikkelingsbeleid van de Gemeenschap”⁽¹⁾ geeft de Commissie voorrang aan lokale ontwikkeling met bijzondere nadruk op micro-ondernemingen in het kader van de ontwikkeling van de particuliere sector. Om gunstige voorwaarden te creëren voor de ontwikkeling van micro-ondernemingen, besteedt de Commissie vooral aandacht aan twee speciale aspecten van de steunverlening: de ontwikkeling van de zakelijke dienstverlening en van een duurzaam financieel systeem.

Micro-financieringen zijn daarom geïntegreerd in tal van communautaire projecten in India en ook in andere delen van de wereld zoals Afrika en Latijns-Amerika. Voor meer informatie over de beginselen voor

de steun van de Gemeenschap aan microfinancieringsprojecten wordt verwezen naar: de publicatie van de Gemeenschap „Microfinanciering — methodologische overwegingen” ⁽²⁾. Wat de voedselzekerheid betreft, wordt India in het kader van de begrotingslijn voedselzekerheid niet als een prioriteit beschouwd omdat dit land vele jaren niet te kampen heeft gehad met voedseltekorten en zelfs overschotten heeft. Daarom wordt in het kader van deze begrotingslijn in India slechts zeer zelden financiële steun toegekend en dan nog meestal via de organisatie „EuronAid” aan een paar lokale niet-gouvernementele organisaties (NGO's). Aangezien India bovendien met de Commissie geen akkoord heeft over een voedselzekerheidsstrategie en aangezien onze inspanningen op andere gebieden moeten worden geconcentreerd, zal de financiering van projecten in India in het kader van deze begrotingslijn worden stopgezet.

De Commissie heeft nooit projecten gefinancierd noch medegefinancierd met „SHARE” en kan zich dan ook niet uitspreken over de efficiency van deze organisatie.

⁽¹⁾ COM(2000) 212 def.

⁽²⁾ ISDN 92-828-8998-1.

(2003/C 52 E/011)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0581/02

van Professor Sir Neil MacCormick (Verts/ALE) aan de Raad

(5 maart 2002)

Betreft: Postdiensten in plattelandsgebieden

Is het de Raad bekend dat in plattelandsgemeenschappen bezorgdheid heerst met betrekking tot de noodzaak plaatselijke kantoren voor postdiensten te handhaven, daar deze veelal eveneens dienst doen als plaatselijke winkels voor dagelijkse inkopen en aldus een richtpunt vormen voor afgelegen gemeenschappen?

Is de Raad in dat licht bereid zich positief op te stellen ten aanzien van de wijze waarop het Europees Parlement de liberalisering van de postdiensten benadert, en de grens van 150 gr. te handhaven tot de uitvoerbaarheid van verdere liberalisering diepgaand is onderzocht? Is de Raad voorts bereid initiatieven in de richting van invoering van een grens van 50 gr. in 2006, zoals door de Commissie in oktober 2001 is voorgesteld, af te wijzen zolang geen volledig inzicht bestaat in de gevolgen die dergelijke maatregelen waarschijnlijk zouden hebben voor de universele dienstverlening en de universele tarieven?

Antwoord

(5 november 2002)

Wat betreft het voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Richtlijn 97/67/EG met betrekking tot de verdere openstelling van de postmarkt in de Gemeenschap voor mededinging, heeft het Europees Parlement tijdens zijn plenaire vergaderperiode van 11-14 maart 2002 in tweede lezing een aantal amendementen op 's Raads gemeenschappelijk standpunt aangenomen.

Deze amendementen behelzen ondermeer een verplichting voor de Commissie om om de twee jaar informatie te verstrekken over de ontwikkelingen in de sector, met name over de economische, sociale, werkgelegenheids- en technologische aspecten en over de kwaliteit van de diensten.

Tijdens de zitting van 7 mei 2002 nam de Raad de richtlijn aan tot wijziging van Richtlijn 97/67/EG met betrekking tot de verdere openstelling van de postmarkt in de Gemeenschap voor mededinging, en keurde daarbij de amendementen goed die het Europees Parlement in tweede lezing had aangenomen. De richtlijn is erop gericht om vóór 1 januari 2006 een verdere sector van de postmarkt te liberaliseren (20 % volgens sommige ramingen), met handhaving van de bestaande waarborgen inzake levering van de universele dienst. In dit opzicht wordt namelijk in de nieuwe zesde overweging, die op verzoek van het Europees Parlement is ingevoegd, expliciet rekening gehouden met het grote sociale en economische belang van de rurale postnetwerken die kunnen fungeren als een essentieel infrastructuurnet waar iedereen toegang kan krijgen tot nieuwe communicatietechnologieën. Eventuele verdere maatregelen kunnen worden aangenomen op basis van een voorstel dat de Commissie uiterlijk 31 december 2006 zou moeten indienen.

(2003/C 52 E/012)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0584/02
van Jacqueline Foster (PPE-DE) aan de Commissie

(5 maart 2002)

Betreft: Postdiensten

Het is mogelijk dat sommige exploitanten van postdiensten in de EU de invoering van de euro gebruiken als smoes om hun tarieven voor de verzending van brieven zonder aanleiding op te trekken, zoals ook in andere bedrijfstakken is gebeurd. Het is van het grootste belang dat de Commissie erop toeziet dat de Europese consument naar aanleiding van de invoering van de euro niet méér betaalt voor de verzending van brieven.

Kan de Commissie aantonen dat zij de nodige maatregelen neemt om te zorgen dat de brieftarieven niet onnodig worden verhoogd ten gevolge van de invoering van de euro?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(17 april 2002)

Krachtens de postrichtlijn⁽¹⁾ moeten de lidstaten ervoor zorgen dat de tarieven voor postdiensten binnen de universele dienst „betaalbaar” en „op de kosten gebaseerd” zijn. De verantwoordelijkheid voor de controle op de toepassing van dit voorschrift ligt hoofdzakelijk bij de lidstaten. Dit toezicht wordt via regelgevende instanties uitgeoefend.

Hoewel er voor verhogingen van de posttarieven ten tijde van de invoering van de euro geen speciale toezichtmaatregelen zijn getroffen, volgt de Commissie de ontwikkeling van de posttarieven in de lidstaten voortdurend en kan zij op basis van de postrichtlijn dan wel van mededingingsvoorschriften eventueel stappen ondernemen als er tekenen zijn dat een bepaalde tariefverhoging niet gerechtvaardigd is.

De Commissie heeft er herhaaldelijk op gewezen dat de overschakeling op de euro niet mag worden aangegrepen om de prijzen te verhogen. De lidstaten waren het er ook al unaniem over eens dat de overheid een goed voorbeeld zou moeten geven door de prijzen of kosten van diensten waarop zij controle uitoefent (zoals tarieven, belastingen en subsidies), niet te verhogen.

Tot dusver beschikt de Commissie nog niet over aanwijzingen dat de invoering van de euro tot ongerechtvaardigde verhogingen van de posttarieven heeft geleid. De Commissie zal echter alert blijven en als er tekenen zijn dat er een ongerechtvaardigde verhoging heeft plaatsgevonden, zal zij de kwestie bij de bevoegde instantie in de betrokken lidstaat aan de orde stellen.

⁽¹⁾ Richtlijn 97/67/EG van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 1997 betreffende gemeenschappelijke regels voor de ontwikkeling van de interne markt voor postdiensten in de Gemeenschap en de verbetering van de kwaliteit van de dienst. PB L 15 van 21.1.1998.

(2003/C 52 E/013)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0585/02
van Jacqueline Foster (PPE-DE) aan de Commissie

(5 maart 2002)

Betreft: Postdiensten

De postsector in de EU heeft zeer weinig last van werkelijke mededinging tussen exploitanten. De nationale monopolies domineren de binnenlandse markt volledig. Gebruikers en zelfs consumenten kunnen in het algemeen maar kiezen tussen één enkele aanbieder. Omdat van liberalisering en werkelijke mededinging geen sprake is, kunnen marktmechanismen met een gering aantal uitzonderingen geen neerwaartse druk uitoefenen op de prijzen voor basispostdiensten.

De prijsverschillen voor de meest fundamentele postdiensten in de EU zijn nogal opvallend. Duitse consumenten betalen 223 % van wat Spaanse consumenten voor een vergelijkbare dienst betalen (brief van 20 gram). In Duitsland is het standaardtarief voor een brief van 20 gram 0,56 EUR. De bevolkingsdichtheid in Duitsland is 230 inwoners per vierkante km. Deze cijfers zijn in Spanje resp. 0,24 EUR en 78 inwoners per vierkante km. Verschillen in bevolkingsdichtheid in de EU zijn geen verklaring voor prijsverschillen. Voorts moet erop worden gewezen dat de Duitse postexploitant Deutsche Post heeft aangekondigd dat hij zijn brieftarieven zou willen verhogen.

Zonder werkelijke mededinging tussen postexploitanten in de EU kan de consument niet beoordelen of de prijs die hij voor basispostdiensten betaalt terecht is. De ontegenzeggelijke verschillen in de tarieven voor het verzenden van een brief wijzen erop dat de consument in bepaalde lidstaten duidelijk te veel betaalt. Daar een van de voornaamste prioriteiten in de postrichtlijn is de consument te voorzien van postdiensten tegen betaalbare tarieven, lijkt het erop dat de EU dit doel niet verwezenlijkt.

Kan de Commissie mededelen wat zij momenteel doet en wat zij in de toekomst overweegt te doen om het tariefverschil voor het verzenden van een brief in de EU en de redenen daarvoor aan te pakken om ervoor te zorgen dat de consument niet te veel betaalt?

(2003/C 52 E/014)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0586/02
van Jacqueline Foster (PPE-DE) aan de Commissie

(5 maart 2002)

Betreft: Postdiensten

De Commissie heeft een doelmatig systeem ingevoerd voor controle van prijsverschillen in de autosector in de EU. DG Mededinging publiceert regelmatig onderzoeken met de prijzen die de consument in iedere lidstaat moet betalen voor de voornaamste automerken en -modellen. Deze onderzoeken hebben zich ontwikkeld tot een nuttig en krachtig instrument waarmee de Commissie overtreding van de mededingingsvoorschriften in de autosector kan bestrijden en veranderingen van de interne-marktvoorschriften kan bevorderen. De prijsverschillen voor auto's in de EU bedragen momenteel ongeveer 10 % en kunnen in buitengewone gevallen oplopen tot 50 %.

In de postsector in de EU verschillen de prijzen van gelijksoortige postdiensten aanzienlijk. In Duitsland betaalt de consument 2,33 maal de prijs die een Spaanse consument betaalt voor een vergelijkbare basisdienst. Terwijl kopers van auto's kunnen kiezen uit een grote verscheidenheid van merken en leveranciers, moeten de kopers van postdiensten in het algemeen gebruik maken van één enkele leverancier, het nationaal monopolie. Daarom is de doelmatigheid van de initiatieven die de EG neemt om te waarborgen dat de consument niet te veel betaalt van wezenlijke betekenis voor het functioneren van de markt.

Het ziet er naar uit dat regelmatig onderzoek van de prijsverschillen voor basispostdiensten en de redenen daarvan noodzakelijk is om te waarborgen dat de consument in de EU niet te veel betaalt, dat de mededingingsvoorschriften van de EU niet worden overtreden en dat de Commissie adequaat kan reageren op distorsies van de interne markt. Zulke gegevens zouden het voor de Commissie bijvoorbeeld gemakkelijker maken te bepalen of de inkomsten van de monopolies van exploitanten van postdiensten niet, op manieren die haaks staan op de postrichtlijn, verkeerd worden gebruikt voor doelen die buiten de verplichting tot universele dienstverlening vallen. Voorts zouden dergelijke gegevens met betrekking tot toekomstige liberaliseringsmaatregelen van de EG het inzicht kunnen vergroten dat de Commissie heeft in de postmarkt.

Kan de Commissie mededelen hoe zij aankijkt tegen de invoering van een controlesysteem voor de postsector, naar analogie van het systeem dat wordt gebruikt ter controle van de prijzen van auto's, daarbij rekening houdend met de kenmerken van de postmarkt?

Gecombineerd Antwoord
van de heer Bolkestein namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-0585/02 en E-0586/02

(23 april 2002)

Zoals aangegeven in het antwoord op schriftelijke vraag nr. E-0584/02 van het geachte parlementslid moeten de lidstaten er krachtens de postrichtlijn⁽¹⁾ voor zorgen dat de tarieven voor postdiensten binnen de universele dienst „betaalbaar” en „op de kosten gebaseerd” zijn. Het toezicht op de toepassing van deze voorschriften behoort hoofdzakelijk tot de verantwoordelijkheid van de lidstaten.

Teneinde de naleving van deze principes te garanderen, volgt de Commissie voortdurend de ontwikkeling van posttarieven in de lidstaten en grijpt zij indien nodig in op grond van de postrichtlijn of van de mededingingsregels.

Momenteel lijkt een systeem om posttarieven tussen alle lidstaten te vergelijken naar het voorbeeld van het huidige systeem van de Commissie voor prijzen van auto's, niet gerechtvaardigd.

Aangezien posttarieven gereguleerd worden door de lidstaten zelf, zouden de prijsvergelijkingen de verschillende regelgevingsaanpakken in de diverse lidstaten weerspiegelen. Prijsverschillen ten gevolge van bestuurlijke prijsbesluiten zouden noch informatie over de mededingingssituatie in verschillende markten verschaffen, noch vermoede schendingen van de mededingingsregels van de Gemeenschap aan het licht brengen. Daar in de meeste lidstaten de gevestigde postexploitanten profiteren van uitgebreide postmonopolies bestaat er nog geen functionerende interne markt voor postdiensten. Daarom zou een systeem van prijsvergelijkingen het de Commissie er niet gemakkelijker op maken „distorsies van de interne markt” aan te pakken.

De Commissie is bijgevolg van oordeel dat haar huidige prijscontrolesysteem en haar optreden in individuele gevallen voldoende zijn om te garanderen dat prijzen betaalbaar zijn en dat de consument niet te veel betaalt.

Tot slot verwacht de Commissie dat de voorgestelde wetgevende maatregelen om mededinging op de postmarkt te versterken de posttarieven geleidelijk zullen doen dalen en tot een vermindering van de prijsverschillen zal leiden.

(¹) Richtlijn 97/67/EG van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 1997 betreffende gemeenschappelijke regels voor de ontwikkeling van de interne markt voor postdiensten in de Gemeenschap en de verbetering van de kwaliteit van de dienst, PB L 15 van 21.1.1998.

(2003/C 52 E/015)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0591/02
van Jan Wiersma (PSE) aan de Commissie

(25 februari 2002)

Betreft: Onderschepping E-mails in Ankara

Kan de Commissie bevestigen dat een reeks van e-mails van de EU delegatie in Ankara is onderschept en gepubliceerd in een Turks weekblad?

Heeft de Commissie kunnen achterhalen hoe deze onderschepping heeft plaatsgevonden?

Hoe staat het met de uitvoering van de voornemens, naar voren gebracht tijdens het Echelon onderzoek van het Europees Parlement, om de communicatie van de EU delegaties beter te beveiligen? Of wordt dat in het onderhavige geval overgelaten aan de Turkse autoriteiten?

Antwoord van de heer Verheugen namens de Commissie

(20 maart 2002)

De Commissie bevestigt dat e-mails van haar vertegenwoordiging in Ankara op illegale wijze door derden zijn verkregen. De gestolen informatie werd gepubliceerd in een weekblad, in andere media en werd verspreid via Internet. Op bevel van de rechter werden exemplaren van het betreffende tijdschrift in beslag genomen door de Turkse autoriteiten. Daarnaast worden er krachtens het Turkse strafrecht juridische stappen genomen door de openbare aanklager. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de inbreuk alleen het e-mailsysteem van de vertegenwoordiging betreft en nooit het verkeer van gecodeerde, vertrouwelijke documenten.

De Commissie heeft gevraagd om nader onderzoek om vast te stellen wie verantwoordelijk is voor deze illegale activiteiten en degenen die deze misdaad begaan hebben te straffen.

Op basis van de resolutie van het Parlement inzake Echelon heeft de Commissie een actieplan met betrekking tot de veiligheid van communicatie aangenomen voor de modernisering en uitbreiding van het codenetwerk (Cypher) tussen de hoofdzetel van de Commissie en de wereldwijde delegaties. Concrete maatregelen zijn in voorbereiding. Als de begrotingsautoriteiten de nodige financiële en personele middelen ter beschikking stellen, zal de Commissie vanaf 2003 geleidelijk het verbeterde Cypher-systeem en de nodige fysieke veiligheidsmaatregelen introduceren. In de tussentijd zijn de nodige stappen ondernomen om de veiligheid van de communicatiesystemen van de vertegenwoordiging in Ankara te verbeteren.

(2003/C 52 E/016)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0608/02**van Erik Meijer (GUE/NGL)
en Herman Schmid (GUE/NGL) aan de Commissie***(5 maart 2002)*

Betreft: Stopzetting betalingsverkeer vanuit de lidstaten van de EU naar inwoners van de uiteengevallen staat Somalië vanwege mogelijke aanwezigheid van terroristen

1. Is het de Commissie bekend dat de Somalische bank El Barakat vanuit kleine agentschappen in winkels in lidstaten van de EU geld overboekt van hier gevestigde personen van Somalische herkomst naar hun familieleden, die in grote armoede zijn achtergebleven in het tussen elkaar bestrijdende krijgsheren verdeelde Somalië?
2. Heeft op of omstreeks 27 december 2001 enig orgaan van de EU besloten dat het gebruikelijke betalingsverkeer via El Barakat niet langer kan plaatsvinden?
3. Bestaat er verband tussen het in vraag 2 bedoelde EU-besluit en de kort daarna (op of omstreeks 16.1.2002) aangenomen resolutie nr. 1390 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties? Bezit elk permanent lid van de Veiligheidsraad het recht van veto over de wereldwijde opheffing van het verbod om met als terroristisch aangeduide organisaties zaken te doen?
4. Is de reden van het verhinderen van geldovermaking via El Barakat gelegen in rechtstreekse ondersteuning door deze bank van terroristische activiteiten van het soort Al Qaida? Beschikken organen van de EU over enig bewijs daarvoor of over een door de Verenigde Staten of de Verenigde Naties overlegd overtuigend bewijs?
5. Indien het betalingsverkeer via El Barakat duurzaam is stopgezet, heeft dit dan ten doel om het grondgebied van de sinds lang uiteengevallen staat Somalië volledig te isoleren van de buitenwereld teneinde mogelijk op dat grondgebied gevestigde terroristische groeperingen af te snijden van buitenlandse geldstromen?
6. Bestaan er thans nog praktisch toepasbare mogelijkheden voor in de lidstaten van de EU gevestigde mensen om op een andere wijze dan via El Barakat geld over te maken aan familieleden in Somalië? Zo ja, welke?
7. Wordt het op enigerlei wijze verhinderd of strafbaar gesteld om nieuwe kanalen open te stellen voor het overmaken van geld naar Somalië, met name ten behoeve van inwoners die voor hun overleven in sterke mate afhankelijk zijn van deze geldzendingen?
8. Op welke wijze en op welke termijn verwacht de Commissie herstel van een normaal betalingsverkeer met Somalië en op welke wijze denkt zij aan dit herstel bij te dragen?

Bron: o.a. Nederlandse Radio 1, VPRO, „De Ochtenden” van 15.2.2002.

Antwoord van de heer Nielson namens de Commissie*(25 april 2002)*

1. De Commissie is zich ervan bewust dat de organisatie El Barakat in verschillende Europese landen actief is geweest en haar belangrijkste activiteit bestond uit het overboeken van geld van Somalische personen en organisaties tussen genoemde landen en bepaalde streken van Somalië. Overschrijvingen spelen een belangrijke rol in de Somalische economie en zijn voor veel personen van groot belang.
2. t/m 4. Krachtens enkele resoluties van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties (VN), met name Resolutie 1333(2000), lid 8, onder c), en Resolutie 1390(2002), lid 2, onder a), zijn de leden verplicht bepaalde maatregelen te nemen tegen personen en entiteiten die al dan niet rechtstreeks banden onderhouden met Osama bin Laden en de organisatie Al Qaida. De sanctiecommissie van de VN-Veiligheidsraad heeft in dit verband een speciale lijst opgesteld, die ook regelmatig wordt geactualiseerd. Deze resolutie van de VN-Veiligheidsraad en de uitvoeringsbesluiten van de sanctiecommissie zijn bindend en verplichtend, aangezien zij gebaseerd zijn op artikel 41 van het VN-Handvest.

De lijst van personen en entiteiten die door de VN-Veiligheidsraad is opgesteld, is gebaseerd op informatie van verschillende staten. Voor besluiten van de VN-Veiligheidsraad over substantiële aangelegenheden is minstens de instemming vereist van alle permanente leden, waartegen deze hun vetorecht kunnen inbrengen.

Om de Resolutie van de VN-Veiligheidsraad uit te voeren werd overgegaan tot goedkeuring van Verordening (EG) nr. 467/2001 van de Raad van 6 maart 2001 tot instelling van een verbod op de uitvoer van bepaalde goederen en diensten naar Afghanistan, tot versterking van het verbod op vluchten en verlenging van de bevrozing van tegoeden en andere financiële middelen ten aanzien van de Taliban van Afghanistan⁽¹⁾. Vervolgens ging de Commissie over tot goedkeuring van Verordening (EG) nr. 2199/2001 van 12 november 2001 houdende de vierde wijziging van Verordening (EG) nr. 467/2001 van de Raad⁽²⁾, gebaseerd op de geactualiseerde lijst van de VN-Veiligheidsraad⁽³⁾, waarin onder andere El Barakat-organisaties waren opgenomen. Dienovereenkomstig werden ook overschrijvingen naar Somalië via de El Barakat-organisatie stopgezet.

Krachtens Resolutie 1390(2002) worden de financiële restricties van Resolutie 1333(2000) gewijzigd en gecontinueerd. Verder dienen krachtens deze resolutie de sancties met betrekking tot Afghanistan ingetrokken. Een voorstel van de Commissie om de nodige maatregelen te nemen volgde op 6 maart 2002⁽⁴⁾.

5.t/m 7. Nee. Het doel is de strijd tegen terrorisme te versterken en meer bepaald de strijd tegen de mechanismen voor de financiering daarvan. De financiële restricties die worden opgelegd krachtens de verordeningen van de Gemeenschap zijn gericht tegen specifieke organisaties en personen, dus niet tegen alle overboekingen van geld naar Somalië.

Andere organisaties die geld overmaken van en naar Somalië zijn nog steeds actief in dit land, zoals bijvoorbeeld Amaala en Dahabshil, en deze hebben de leegte die is achtergelaten door El Barakat, gedeeltelijk opgevuld. Kort geleden werd de „Union Bank of Somalia” opgericht. Ook is een groot aantal kleinere organisaties die geld overboeken, opgericht en/of actief in Somalië op een meer lokale basis. Bepaalde plattelandsgemeenschappen, vooral in Zuid-Somalië, kampen echter nog steeds met een tekort aan kanalen om overboekingen van familie in het buitenland te kunnen ontvangen.

8. De situatie van het betalingsverkeer verbetert zich. Maar het al dan niet bestaan van normale economische en financiële betrekkingen met Somalië is uiteindelijk een kwestie die afhangt van de vastberadenheid van de politieke krachten en maatschappelijke organisaties in Somalië om een duurzaam bestel op te bouwen in dit land en op harmonieuze wijze deel uit te maken van de internationale gemeenschap.

⁽¹⁾ PB L 67 van 9.3.2001.

⁽²⁾ PB L 295 van 13.11.2001.

⁽³⁾ AGF/163-SC/7206 van 9 november 2002.

⁽⁴⁾ COM(2002) 117.

(2003/C 52 E/017)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0620/02
van Mario Borghezio (NI) aan de Commissie

(5 maart 2002)

Betreft: Wereldwijd terrorisme: een Europees antwoord

De „As van het Kwaad”, zo genoemd door George W. Bush en die van Teheran via Bagdad tot Pyongyang loopt, zou op middellange termijn aan het internationale terrorisme zodanige proporties kunnen geven dat de aanslag die op 11 september de twee torens van het World Trade Center met de grond gelijk maakte, achteraf slechts een smakeloze grap zou lijken.

Iran zou al ver gevorderd zijn met de bouw van ballistische raketten van het type Shahab-3, Shahab-4 en Shahab-5 met een respectieve draagwijdte van 1 300, 2 000 en 5 500 kilometer.

Irak zou in het bezit zijn van ballistische raketten van het type Al-Hussein en Al-Abbas met een draagwijdte die schommelt tussen 600 en 1 000 kilometer.

Noord-Korea zou al ver gevorderd zijn met de bouw van ballistische raketten van het type Nodong-1, Nodong-2, Taepodong-1 en Taepodong-2 met draagwijdtes tussen 1 300 en 6 000 kilometer.

Deze raketten — voorzien van nucleaire, chemische en biologische koppen — zouden in enkele uren tijd het hele Westen kunnen vernietigen, terwijl China mogelijk niet enkel zou toekijken.

Er zij op gewezen dat de strijd tegen het internationale terrorisme een verdedigingswapen heeft in de vorm van het antiraketruimteschild („Space Shield”) en weliswaar op het terrein uitgevochten wordt, maar alleen gewonnen kan worden door de geheime diplomatie, waarvan „Signal Intelligence” een modernere variant is.

- Hoe denkt Europa op dergelijke scenario's te reageren? Is de Europese Unie niet van plan om meer samenwerking te bevorderen tussen de verschillende nationale inlichtingendiensten door het gebruik van nieuwe digitale cryptografische systemen op basis van niet-gehele getallen?
- Is zij niet van plan om in samenwerking met de universitaire en wetenschappelijke wereld een Europese Hogeschool voor Intelligence op te richten?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(30 april 2002)

De Commissie dankt het geachte parlementslid voor zijn opmerkingen. De Commissie is momenteel niet op de hoogte van plannen om het geschetste probleem aan te pakken.

(2003/C 52 E/018)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0624/02

van Stavros Xarchakos (PPE-DE) aan de Commissie

(5 maart 2002)

Betreft: Daling van de autoprijzen

De Europese Commissie heeft onlangs haar voorstel gepresenteerd voor de opening van de automarkt. In haar streven naar een zo groot mogelijke consensus heeft zij ook haar voornemen bekend gemaakt om officieel overleg te plegen met het Parlement (en ook met de betrokken diensten), ook al is zij daartoe niet formeel verplicht in de huidige fase van opstelling van de ontwerpverordening. Het einddoel is dat de autoprijzen dalen, dat de mededinging bevordert wordt en dat de consument uiteindelijk voordeel haalt.

Maar terwijl de Commissie deze inspanning levert zijn er staten, zoals Griekenland en Denemarken, waar de autoprijzen bijzonder hoog worden gehouden door de heffing van de bijzondere verbruiksbelasting, die bijzonder hoog is voor voertuigen van meer dan 1800 cc. Bovendien zijn de zuiniger dieselmotoren (waarvan de uitlaatgassen minder schadelijk zijn dan die van benzinemotoren) in de grote stadscentra in Griekenland verboden zodat de Griekse consument „gekoooid” zit in de categorie 1000-1600 cc. De koopkracht van de Grieken is veel kleiner dan die van de gemiddelde consument in de andere EU-landen, hetgeen inhoudt dat in Griekenland veel meer maandlonen nodig zijn voor de aankoop van een privéwagen. Tenslotte worden de belastingen berekend op de kubieke centimeters en niet op Pk, zodat verouderde voertuigen op dezelfde manier worden belast als auto's die moderne technologie gebruiken.

Is de Commissie van deze situatie op de hoogte? Waarom heeft Griekenland de hoogste autobelasting in de EU? Wanneer zal er verandering komen in deze situatie? Is deze buitenmatige belasting in overeenstemming met de harmonisering die vereist is voor de werking van de interne markt?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(23 mei 2002)

Zoals het geachte parlementslid weet, heeft de Commissie inderdaad een ontwerp-verordening goedgekeurd inzake de toepassing van artikel 81 (3) van het EG-verdrag op groepen van verticale overeenkomsten en onderling afgestemde feitelijke gedragingen in de motorvoertuigenindustrie (!) Het lid van de Commissie dat verantwoordelijk is voor mededinging heeft het voorstel gepresenteerd tijdens de plenaire vergadering van het Parlement van 5 februari 2002 en voor het comité economische en monetaire

zaken van het Parlement op 19 februari 2002. Dit voorstel beoogt de mededinging in de genoemde sector te versterken en gaat uit van de veronderstelling dat meer mededinging leidt tot effectievere prijsconcurrentie. Het voorstel beoogt niet de prijzen exclusief belasting of de uiteindelijke prijzen voor consumenten te harmoniseren, maar te bewerkstelligen dat consumenten hun recht om maximaal te profiteren van de interne markt daadwerkelijk kunnen uitoefenen.

Wat de belasting op auto's betreft, is het geachte parlementslid op de hoogte van het feit dat er slechts weinig communautaire wetgeving⁽²⁾ of harmonisering op dit terrein bestaat. Als gevolg daarvan past iedere lidstaat de nationale wetgeving toe, die in overeenstemming moet zijn met de algemene beginselen van het EG-verdrag en met name geen aanleiding mag geven tot grensformaliteiten in het handelsverkeer tussen lidstaten en het non-discriminatiebeginsel (artikel 90 van het EG-verdrag) moet eerbiedigen.

Dientengevolge bestaan er grote verschillen tussen zowel de grondslagen als de hoogte van de motorrijtuigenbelasting, die bij de nationale wetten bepaald is. Griekenland hanteert momenteel een registratieheffing, ook wel bekend als bijzondere voertuigenaccijns, die het hoogst is van alle tien de lidstaten van de Gemeenschap die een dergelijke heffing toepassen.

De Commissie is op de hoogte van deze belastingverschillen en van de problemen die zij kunnen vormen voor het vrije verkeer van personenvoertuigen binnen de interne markt. De Commissie overweegt ook mogelijkheden voor toekomstige actie op het gebied van de motorrijtuigenbelasting en is van plan in de loop van de komende maanden hierover een mededeling te presenteren om een discussie op gang te brengen met de lidstaten en de andere instellingen van de Gemeenschap. In deze mededeling zullen specifieke belasting- en milieuaspecten van de motorrijtuigenbelasting, waaronder met betrekking tot de registratieheffing, behandeld worden.

De Commissie wil het geachte parlementslid er eveneens graag op wijzen dat het zeer moeilijk gebleken is om de beoogde harmonisatie van de belastingtarieven voor voertuigen te verwezenlijken doordat voor beslissingen op fiscaal gebied eenparigheid van stemmen vereist is.

(¹) Verschenen in PB C 67 van 16.3.2002 met een uitnodiging om binnen een maand na publicatie opmerkingen te maken.

(²) Richtlijn 83/182/EEG van de Raad van 28 maart 1983 betreffende de belastingvrijstellingen bij de tijdelijke invoer van bepaalde vervoermiddelen binnen de Gemeenschap en 83/183/EEG van 28 maart 1983 betreffende de belastingvrijstellingen bij definitieve invoer uit een lidstaat van persoonlijke goederen door particulieren, PB L 105 van 23.4.1983.

(2003/C 52 E/019)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0764/02
van Ieke van den Burg (PSE)
en Anne Van Lancker (PSE) aan de Commissie

(18 maart 2002)

Betreft: Beperking van het recht op het exporteren van Belgische vergoedingen in het kader van het halftijds brugpensioen

De Belgische reglementering inzake het halftijds brugpensioen (vervroegde uittreding) voorziet het recht op een uitkering die bestaat uit een vergoeding vanuit het werkloosheidstelsel (de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening) aangevuld met een bovenwettelijke aanvulling vanuit de zogenoemde sectorfondsen. De Belgische administratie oordeelde tot op heden dat grensarbeiders uit de buurlanden hierop geen recht kunnen doen gelden vermits dit brugpensioen als werkloosheidsuitkering wordt gezien en dat het niet om een tijdelijke werkloosheidsuitkering gaat.

De argumentatie van de Belgische autoriteiten kan weerlegd worden door erop te wijzen 1) dat een bruggepensioneerde zich niet moet inschrijven als werkzoekende en niet aan de sollicitatieplicht is onderworpen en dat uit de rechtsgrond, zoals geformuleerd in de CAO nr. 55, blijkt dat alle vergoedingen in het kader van het brugpensioen gekarakteriseerd worden als een sociaal voordeel overeenkomstig artikel 7, lid 2 resp. 4 van de verordening (EEG) 1612/68⁽¹⁾; 2) dat, als het al om een uitkering zou gaan in het kader van het werkloosheidstelsel, er in ieder geval sprake is van „gedeeltelijke werkloosheid” en deze uitkering dus overeenkomstig artikel 71, lid 1 sub a) i) van de verordening (EEG) 1408/71⁽²⁾ door de Belgische autoriteiten ook aan grensarbeiders die in België werken zou moeten toegekend worden in combinatie met het resterende Belgische loon. Dit laatste wordt bevestigd in het arrest De Laat/LISV (C-444/98) van het Hof van Justitie.

Wat is het oordeel van de Commissie? Is de Commissie van mening dat uitkeringen in het kader van het Belgische halftijds brugpensioen overeenkomstig artikel 71, lid 1 sub a) i) van verordening (EEG) 1408/71 dan wel overeenkomstig artikel 7, lid 2 en 4 van de verordening (EEG) 1612/68, moet toegekend worden aan in België werkende Franse, Nederlandse, Duitse en Luxemburgse grensarbeiders?

(¹) PB L 257 van 19.10.1968, blz. 2.

(²) PB L 149 van 5.7.1971, blz. 2.

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(13 mei 2002)

De geachte parlementsleden stellen de vraag of het standpunt van de Belgische overheid dat het halftijdse brugpensioen (de vervroegde uitredingsregeling) niet op grensarbeiders van toepassing kan zijn omdat het als een volledige werkloosheidsuitkering wordt gezien wel correct is.

Krachtens de Belgische wetgeving inzake het halftijdse brugpensioen bestaat de in het kader van het halftijdse brugpensioen toegekende uitkering enerzijds uit een bovenwettelijke aanvulling op grond van de reductie van de arbeidsprestaties in het kader van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 55 en anderzijds uit een vaste vergoeding vanuit het werkloosheidsstelsel.

In verband met het recht op werkloosheidsuitkeringen voor grensarbeiders bepaalt artikel 71, lid 1, onder a), van Verordening 1408/71 (¹) het volgende:

- i) de grensarbeider die in de onderneming waarin hij werkzaam is, gedeeltelijk of door onvoorziene omstandigheden werkloos is, heeft recht op uitkering volgens de wettelijke regeling van de bevoegde staat, alsof hij op het grondgebied van die Staat woont; deze uitkering wordt door het bevoegde orgaan verleend;
- ii) de volledig werkloze grensarbeider heeft recht op uitkering volgens de wettelijke regeling van de lidstaat op het grondgebied waarvan hij woont, alsof die wettelijke regeling tijdens het verrichten van zijn laatste werkzaamheden op hem van toepassing was geweest; deze uitkering wordt door en voor rekening van het orgaan van de woonplaats verleend.

De Commissie is van oordeel dat de situatie van deeltijdse werkloosheid betrekking heeft op werknemers die onderworpen blijven aan de sociale wetgeving van het land waarin zij werken, terwijl de situatie van volledige werkloosheid betrekking heeft op personen die geen band meer hebben met het land waarin zij werken (cfr. arrest De Laet van 15 maart 2001, C-444/98 (²)).

De grensarbeiders die in België werken en die van het halftijdse brugpensioen gebruik wensen te maken, moeten wat de werkloosheid betreft bijgevolg worden beschouwd als deeltijds werklozen. Daarom moeten zij krachtens de Belgische wetgeving en voor rekening van het Belgische orgaan een werkloosheidsuitkering kunnen krijgen.

Wat de bovenwettelijke aanvulling betreft, is de Commissie van mening dat zij een sociaal voordeel is in de zin van artikel 7 van Verordening (EEG) nr. 1612/68 (³) en dat zij bijgevolg net als aan de nationale werknemers ook aan grensarbeiders moet worden toegekend.

De Commissie zal de Belgische autoriteiten om uitleg vragen over de toepassing van het stelsel van het halftijdse brugpensioen voor grensarbeiders en zal de geachte parlementsleden over het verdere verloop van deze aangelegenheid op de hoogte houden.

(¹) Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekkenden en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen. Verordening (EG) nr. 118/97 van de Raad van 2 december 1996 (PB L 28 van 30.1.1997) tot wijziging en bijwerking van Verordening (EEG) nr. 1408/71 betreffende de toepassing van de sociale- zekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, en van Verordening (EEG) nr. 574/72 (PB L 74 van 27.3.1972) tot vaststelling van de wijze van toepassing van Verordening (EEG) nr. 1408/71.

(²) Jurispr. 2001, blz. I-2229.

(³) Verordening (EEG) nr. 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap.

(2003/C 52 E/020)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0775/02
van Charles Tannock (PPE-DE) aan de Commissie

(18 maart 2002)

Betreft: Kosten van een EG-merk en de eventueel resulterende handelsbelemmering

Is de Commissie ervan op de hoogte dat het Japanse bedrijf Tooray Inc in januari 2000 zijn gegoten contactlens A78 van de EU-markt heeft gehaald, deels vanwege de kosten voor het verkrijgen van een EG-merk? Het Britse bedrijf Nissel Ltd, dat de lens van Tooray in het Verenigd Koninkrijk importeerde, is failliet gegaan en zijn productlijnen zijn overgenomen door Cantor and Nissel Ltd, dat ter vervanging van de lens van Tooray een geslepen („lathe cut”) lens heeft geproduceerd. Helaas is een aantal mensen uit mijn kiesdistrict niet helemaal tevreden over deze vervangende lens. Het is vanzelfsprekend niet wenselijk dat patiënten in de Europese Unie vanwege de kosten van een EG-merk niet kunnen profiteren van waardevolle nieuwe technologie uit bijvoorbeeld de Verenigde Staten of Japan, en omgekeerd. Wordt er iets ondernomen om wederzijdse erkenning op dit terrein mogelijk te maken? Klopt het dat de kosten van een EG-merk tot gevolg hebben dat de verkoop van kwaliteitsproducten in kleine aantallen niet rendabel is? Vormen deze vereisten een niet-tarifaire handelsbelemmering en een schending van de WTO-regels?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(22 april 2002)

Het is de Commissie niet bekend dat Tooray Inc. een product van de communautaire markt heeft gehaald wegens de kosten die zijn gemoeid met het verkrijgen van een CE-markering.

Lenzen zijn medische hulpmiddelen die onder Richtlijn 93/42/EEG van de Raad van 14 juni 1993⁽¹⁾ vallen. Deze richtlijn heeft onder meer tot doel om gebruikers en patiënten een zo ruim mogelijke keuze van hulpmiddelen te bieden en tegelijkertijd een zo groot mogelijke veiligheid te waarborgen. Dat betekent dat, behalve voor hulpmiddelen van klasse I, de conformiteitsbeoordeling moet worden uitgevoerd door een aangemelde instantie, voordat het betrokken product op de markt kan worden gebracht. De aangemelde instanties brengen daarvoor een vergoeding in rekening. De fabrikant kan zich echter wenden tot de aangemelde instantie van zijn keuze in het kader van de taken waarvoor deze instantie is aangemeld. De Commissie is zich er niet van bewust dat de in rekening gebrachte vergoedingen zodanig zijn dat zij een handelsbelemmering vormen, noch dat buitenlandse fabrikanten anders worden behandeld dan fabrikanten die in de Gemeenschap zijn gevestigd.

De Gemeenschap en haar lidstaten zijn gehouden de WTO-Overeenkomst inzake technische handelsbelemmeringen (WTO/TBT) na te leven. In artikel 5.2.5 van deze overeenkomst is bepaald dat de Leden zorg dragen dat:

alle voor de conformiteitsbeoordeling van producten van oorsprong uit het grondgebied van de andere Leden gevraagde vergoedingen billijk zijn in vergelijking met de vergoedingen die voor de conformiteitsbeoordeling van soortgelijke producten van oorsprong uit het eigen land of van oorsprong uit enig ander land worden gevraagd, met inachtneming van de kosten van communicatie en vervoer en andere kosten die het gevolg zijn van het feit dat de bedrijfsruimten van de aanvrager en die van de met de conformiteitsbeoordeling belaste instantie op verschillende plaatsen gevestigd zijn.

Derde landen hebben hun eigen regelingen inzake productcertificatie waaraan moet worden voldaan voordat een product op de binnenlandse markt kan worden gebracht. De overeenkomsten inzake wederzijdse erkenning (MRA's) die de Gemeenschap heeft gesloten met de Verenigde Staten, Canada, Australië/Nieuw-Zeeland en Zwitserland zijn ook van toepassing op medische hulpmiddelen. Daarin zijn bepalingen opgenomen dat in die landen een CE-markering wordt verkregen via plaatselijke aangemelde instanties of instanties voor de conformiteitsbeoordeling.

Medische hulpmiddelen vallen niet binnen het toepassingsgebied van de MRA met Japan, maar men heeft zich verplicht om binnen twee jaar gerekend vanaf 1 januari 2002 met de onderhandelingen hierover te beginnen.

⁽¹⁾ PB L 169 van 12.7.1993.

(2003/C 52 E/021)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0794/02**van Stefano Zappalà (PPE-DE)
en Antonio Tajani (PPE-DE) aan de Commissie**

(20 maart 2002)

Betreft: Situatie van kaderpersoneel en bedrijfsleiders in de EU

Indieners van deze vraag benadrukten in hun vraag van november 2000 (E-3631/00⁽¹⁾) dat de Commissie sociale zaken, werkgelegenheid en arbeidsmilieu verslag A3-0196/93 had goedgekeurd en dat het Europees Parlement op 25 juni 1993 de resolutie over de situatie van kaderpersoneel van de EG (A3-0196/93)⁽²⁾ had aangenomen. Als antwoord op de vraag welk gevolg er was gegeven aan de verlangens van het Europees Parlement, stelde mevrouw Diamantopoulou op 22 december 2000 dat de Commissie doende was de ter beantwoording van de vraag nodige gegevens te verzamelen en dat zij de resultaten van dit onderzoek zo spoedig mogelijk zou mededelen. Tot op heden, 14 maanden later, is nog steeds geen antwoord ontvangen.

Welk gevolg is gegeven aan de resolutie van het Europees Parlement, negen jaar na de goedkeuring ervan?

⁽¹⁾ PB C 136 E van 8.5.2001, blz. 236.

⁽²⁾ PB C 194 van 19.7.1993, blz. 347.

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(14 mei 2002)

De Commissie heeft in reactie op de resolutie van het Parlement van 25 juni 1993 de volgende acties ondernomen:

1. In 1998 werd een studie naar de arbeidsduur van het kaderpersoneel in de Unie uitgevoerd. De studie stelde een gemiddelde arbeidsduur van circa 45 uur/week voor kaderpersoneel vast en analyseerde de stand van de discussie over deze kwestie in de lidstaten.
2. Het verslag over de representativiteit van Eurocadres en de Confédération Européenne des Cadres (CEC) op bedrijfstakoverkoepelend niveau werd in 2001 afgerond door het Institut des sciences du travail de l'Université Catholique de Louvain-la-Neuve (UCL).
3. Sinds 1993 raadpleegt de Commissie formeel de Europese organisaties die het kaderpersoneel vertegenwoordigen (CEC en Eurocadres), overeenkomstig artikel 138, lid 2, van het EG-Verdrag.
4. Vertegenwoordigers van het Europees kaderpersoneel nemen in toenemende mate deel aan de Europese sociale dialoog op bedrijfstakoverkoepelend niveau als onderdeel van de officiële Europese vakbondsvertegenwoordiging (Europees Verbond van Vakverenigingen) alsook aan de talrijke sectorale comités voor de sociale dialoog (met name in dienstverleningssectoren).
5. De richtlijn betreffende Europese ondernemingsraden (EOR)⁽¹⁾ vermeldt in een overweging dat de lidstaten moeten zorgen voor een evenwichtige vertegenwoordiging van alle categorieën van werknemers in de EOR's. Bovendien kent de onlangs goedgekeurde Richtlijn 2002/14/EG van het Parlement en de Raad van 11 maart 2002 tot vaststelling van een algemeen kader betreffende de informatie en de raadpleging van de werknemers in de Europese Gemeenschap⁽²⁾ alle werknemers aanzienlijke rechten in verband met informatie en raadpleging toe.
6. Naast de gendermainstreaming in de gehele Europese werkgelegenheidsstrategie⁽³⁾ is de 4e pijler daarvan gewijd aan gelijke kansen. Een specifieke richtsnoer, nr. 17 (in 2002), beoogt de totstandbrenging van een evenwichtige vertegenwoordiging van vrouwen en mannen in alle sectoren en beroepen en op alle niveaus.
7. De mededeling van de Commissie „Vrouwen en wetenschap – Vrouwen mobiliseren om het wetenschappelijk onderzoek in Europa te verrijken” van 1999⁽⁴⁾ stelt als doel een participatie van vrouwen van ten minste 40% in de panels, raadgevende comités en in beursprogramma's van het vijfde communautaire kaderprogramma voor onderzoek en technologische ontwikkeling. In haar besluit inzake de evenwichtige deelneming van vrouwen en mannen in comités en groepen deskundigen van mei 2000 stelt de Commissie dat zij streeft naar een minimale gendervertegen-

woordiging van 40 % in elk van haar comités en groepen deskundigen. Om haar te helpen dit doel te bereiken verzoekt de Commissie de lidstaten om kandidaten van beide seksen als lid voor deze organen voor te dragen. De bij de verwezenlijking van dit doel geboekte vooruitgang wordt gemonitord in het genderscorebord (opgesteld als onderdeel van het jaarverslag) en in 2001 is een stijging van 13 % naar 28 % geconstateerd.

8. Het belang van de verbetering van de toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt, ook in leidinggevende functies, is benadrukt in het recente verslag (2002) van de task force op hoog niveau voor vaardigheden en mobiliteit en het actieplan van de Commissie voor vaardigheden en mobiliteit ⁽⁵⁾.
9. Als onderdeel van de raamstrategie inzake de gelijkheid van mannen en vrouwen ⁽⁶⁾ bereidt de Commissie thans een aanbesteding voor voor de oprichting van een gegevensbank met regelmatig bijgewerkte statistieken over vrouwen met leidinggevende functies in de economie en de samenleving met gegevens over management-, branche- en socialepartnerorganisaties alsook belangrijke niet-gouvernementele organisaties (NGO's).

De Commissie betreurt het dat het 14 maanden heeft geduurd voordat een definitief antwoord aan het geachte parlementslid is gegeven.

⁽¹⁾ Richtlijn 94/45/EG van de Raad van 22 september 1994 inzake de instelling van een Europese ondernemingsraad of van een procedure in ondernemingen of concerns met een communautaire dimensie ter informatie en raadpleging van de werknemers, PB L 254 van 30.9.1994.

⁽²⁾ PB L 80 van 23.3.2002.

⁽³⁾ Mededeling van de Commissie aan de Raad, het Parlement, het Economisch en Sociaal Comité en het Comité van de Regio's – Een sterkere lokale dimensie voor de Europese werkgelegenheidsstrategie- COM(2001) 629 def.

⁽⁴⁾ COM(1999) 76 def.

⁽⁵⁾ COM(2002) 72 def.

⁽⁶⁾ Voorstel voor een beschikking van de Raad betreffende het programma in verband met de communautaire raamstrategie inzake de gelijkheid van mannen en vrouwen (2001-2005), PB C 337 E van 28.11.2000.

(2003/C 52 E/022)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0861/02

van Lord Inglewood (PPE-DE) aan de Commissie

(20 maart 2002)

Betreft: Europese kunstmarkt

Welke stappen wil de Commissie ondernemen als antwoord op het onlangs in opdracht van de Europese Federatie voor Schone Kunsten uitgevoerde rapport waaruit blijkt dat de Europese kunstmarkt achterop raakt bij de Verenigde Staten?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(23 april 2002)

De vraag van het geachte parlementslid heeft betrekking op het rapport The European Art Market in 2002, uitgevoerd in opdracht van de Europese Federatie voor Schone Kunsten (TEFAF).

Volgens de TEFAF wijst dit rapport – behalve op een aantal positieve bijdragen van de kunstmarkt – op een „verontrustende daling tot 7,2 % van het Europese aandeel in de wereldmarkt sinds 1998, ten voordele van de Verenigde Staten”. Volgens het rapport kan deze daling onder andere ook te wijten zijn aan de harmonisatie van het volgrecht op communautair niveau.

Het bovengenoemde rapport werd uitgevoerd in opdracht van de TEFAF met de steun van andere Europese organisaties die bepaalde marktdeelnemers op de kunstmarkt vertegenwoordigen. Daarom geeft de analyse van de markt en de regelgeving in het rapport slechts een partieel beeld van de Europese kunstmarkt, met name dat van kunsthandelorganisaties zoals de TEFAF.

Wat de zogezegde negatieve gevolgen van de harmonisatie van het volgrecht betreft, wil de Commissie erop wijzen dat de richtlijn betreffende het volgrecht⁽¹⁾ nog niet van kracht is en niet vóór 1 januari 2006 in werking zal treden. Eigenlijk heeft de richtlijn nog geen enkele verandering in de lidstaten teweeggebracht. Bovendien stelt zij passende werkwijzen vast om te vermijden dat verkooptransacties van moderne kunst worden verplaatst naar landen buiten de Gemeenschap en met name transacties waarmee de hoogste prijzen zijn gemoeid. Daarom is de bewering dat de richtlijn betreffende het volgrecht verantwoordelijk zou zijn voor een „daling van 7,2% op de Europese kunstmarkt” niet gegrond, zeker niet als men in aanmerking neemt dat reeds negen lidstaten het volgrecht toepassen.

Bovendien zijn de volgrechten reeds in meer dan zestig landen over de hele wereld van toepassing. Met de bedoeling de bezorgdheid omtrent mogelijke nadelen voor de Europese kunstmarkt weg te nemen, verbindt de richtlijn de Commissie ertoe te proberen de toepassing van volgrechten op internationaal niveau te verruimen.

In een verslag gepubliceerd op 28 april 1999 betreffende het effect van Richtlijn 94/5/EG⁽²⁾ op het concurrentievermogen van de communautaire kunstmarkt ten opzichte van de kunstmarkten van derde landen, heeft de Commissie overigens geconstateerd dat de goedkeuring van deze richtlijn geen ingrijpende gevolgen heeft gehad voor de communautaire kunstmarkt en zelfs dat de kunstmarkt sinds de invoering van BTW op invoer aanzienlijk is gegroeid.

(1) Richtlijn 2001/84/EG van het Europees Parlement en de Raad van 27 september 2001 betreffende het volgrecht ten behoeve van de auteur van een oorspronkelijk kunstwerk, PB L 272 van 13.10.2001.

(2) Richtlijn 94/5/EG van de Raad van 14 februari 1994 tot aanvulling van het gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde en tot wijziging van Richtlijn 77/388/EEG — Bijzondere regeling voor gebruikte goederen, kunstvoorwerpen, voorwerpen voor verzamelingen en antiquiteiten, PB L 60 van 3.3.1994.

(2003/C 52 E/023)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0875/02

van Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) aan de Commissie

(2 april 2002)

Betreft: Kredietwaarborgen van de overheid

Begin 2000 heeft de Commissie een eind gemaakt aan de voornemens van de Zweedse overheid kredietwaarborgen van de overheid te verlenen aan de producent van vliegtuigmotoren Volvo Aero in Trollhättan. Naar het oordeel van de Commissie was de steun ongeoorloofd. De Zweedse regering en Volvo Aero moesten hun plannen wijzigen en in plaats daarvan bespreken of de kredietwaarborgen zouden worden omgezet in voorwaardelijke leningen.

In 1995 kreeg de Britse regering het echter van de Commissie gedaan dat zij een bedrag van 200 miljoen pond aan soortgelijke steun kon verstrekken aan Rolls Royce, opdat dit bedrijf de ontwikkeling van het Trentproject kon voortzetten.

Wat was het verschil tussen deze vormen van steun? Waarom kreeg de Britse regering in 1995 toestemming voor haar steun aan Rolls Royce terwijl de Zweedse regering in 2000 geen steun mocht verlenen aan Volvo Aero?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(22 mei 2002)

Het enige dossier inzake staatssteun aan het bedrijf Volvo Aero dat in de voorbije vijf jaar bij de Commissie is aangemeld, is een zaak die dateert van 1997.

De Zweedse regering heeft toen bij de Commissie haar voornemen aangemeld om een staatsgarantie-regeling voor leningen aan deze onderneming in te voeren. De aanmelding van dit dossier is in oktober 1998 door de Zweedse autoriteiten ingetrokken. De Commissie heeft dienaangaande dan ook geen beschikking vastgesteld, en inzonderheid geen negatieve beschikking.

De vorm van staatssteun heeft in ieder geval geen bijzondere invloed op het onderzoek van een dossier door de Commissie. Zo heeft de Commissie in het verleden in de luchtvaartsector zowel dossiers betreffende terugvorderbare voorschotten goedgekeurd, bijvoorbeeld in het geval van de onderneming Rolls-Royce (het door het geachte parlementslid aangehaalde terugvorderbare voorschot is in 1998 goedgekeurd onder nummer N 17/98), als betreffende door de staat verstrekte kredietgaranties, zoals bijvoorbeeld in het geval van de onderneming Fairchild-Dornier (zaak N 281/99).

(2003/C 52 E/024)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0905/02
van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie

(25 maart 2002)

Betreft: Octrooi toegekend aan Myriad Genetics

Het Europees Octrooibureau (EOB) kende aan het Amerikaanse Myriad Genetics drie octrooien toe voor de commerciële exploitatie van BRCA1, een DNA-sequentie die door onderzoek kan aantonen of een vrouw al dan niet borstkanker zal krijgen. BRCA1 is een gen dat voorkomt op een natuurlijke manier, maar toch heeft het EOB hiervoor een octrooi toegekend.

Baseert het EOB zich hiervoor op richtlijn 98/44/EG⁽¹⁾, art. 5.2.?

Is de Commissie van oordeel dat op iets wat in de natuur voorkomt, zoals een DNA-sequentie of een specifiek gen, geen octrooi kan worden genomen en deelt de Commissie mijn mening dat een identieke kopie van hetgeen van oorsprong in de natuur voorkomt niet te octrooieren is?

Deelt de Commissie mijn mening dat bij deze octrooiëring geen sprake is van een uitvinding, maar van een ontdekking, met name BRCA1 en zal zij dan stappen ondernemen bij het EOB om de octrooien verschaft op BRCA1 teniet te doen?

⁽¹⁾ PB L 213 van 30.7.1998, blz. 13.

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(24 april 2002)

Het geachte parlementslid vestigt de aandacht van de Commissie op drie door het Europees Octrooibureau verleende octrooien met betrekking tot een test voor het vroegtijdig herkennen van borstkanker en kanker van de eierstokken.

Bij wijze van inleiding dient erop gewezen dat de drie omstreden octrooien waarvan in de parlementaire vraag sprake is, zijn verleend door de Europese Octrooiorganisatie. Dat is een niet-communautaire intergouvernementele organisatie met eigen bepalingen, in dit geval het Europees Octrooiverdrag en het bijbehorende uitvoeringsreglement. Het Europees Octrooibureau, de instantie die in het kader van de Europese Octrooiorganisatie instaat voor de verlening van octrooien, heeft bijgevolg de relevante bepalingen van het verdrag en het uitvoeringsreglement toegepast om de geldigheid van de door het geachte parlementslid bedoelde octrooien te beoordelen. Het genoemde uitvoeringsreglement herhaalt grosso modo de voornaamste bepalingen van Richtlijn 98/44/EG betreffende de rechtsbescherming van biotechnologische uitvindingen⁽¹⁾.

De Commissie bevestigt de beginselen die duidelijk in bovengenoemde richtlijn zijn vastgelegd. De loutere ontdekking van een element van het menselijk lichaam komt evenmin als een sequentie of partiële sequentie van een menselijk gen in aanmerking voor octrooiëring. Een uitvinding die betrekking heeft op een deel dat van het menselijk lichaam is geïsoleerd of anderszins is verkregen, inclusief een sequentie of partiële sequentie van een gen, is daarentegen octrooieerbaar als aan de traditioneel door het octrooirecht vereiste voorwaarden is voldaan (nieuwheid, uitvindingswerkzaamheid en industriële toepassing). Dit niet-artificiële onderscheid tussen een loutere ontdekking en een uitvinding is gebaseerd op de noodzakelijke tussenkomst van de mens die de totstandbrenging van de uitvinding mogelijk maakt, wat de natuur zelf niet kan volbrengen. Een geïsoleerd of anderszins verkregen deel van het menselijk lichaam is over het algemeen het resultaat van technische werkwijzen waarmee dit deel buiten het menselijk lichaam is

geïdentificeerd, gezuiverd, gekarakteriseerd en vermeerderd. Een element dat met behulp van die werkwijzen wordt verkregen, is octrooieerbaar in zoverre zijn industriële toepasbaarheid concreet in de octrooiaanvraag werd beschreven. Als voor de productie van een eiwit of partieel eiwit een sequentie of partiële sequentie van een gen wordt gebruikt, moet de aanvrager preciseren welk eiwit of partieel eiwit wordt geproduceerd en wat daarvan de functie is.

De octrooien die aan Myriad Genetics werden toegekend, hebben betrekking op methoden en op het materiaal dat wordt gebruikt voor de isolatie en de opsporing van de mutatie van bepaalde allelen van de genen BRCA 1 en BRCA 2, die borst- of eierstokkanker kunnen veroorzaken. De tests van het bedrijf blijken vollediger te zijn dan de vroegere tests. In tegenstelling met de tests die tot nu beschikbaar waren, hoeft voor de nieuwe tests vooraf geen staal te worden genomen bij verwanten die zelf borst- of eierstokkanker hebben gekregen.

Het probleem dat door deze octrooien aan de orde wordt gesteld, is bovendien van technische aard en valt onder het octrooirecht, met name inzake de graad van bescherming die aan dergelijke octrooien moet worden toegekend. Deze kwestie, die erg complex is omdat ze over genetische sequenties gaat, past vast en zeker in het streven naar vrije mededinging en innovatie. De Commissie benadrukt dat sommige van deze octrooien het voorwerp van een oppositieprocedure bij het Octrooibureau uitmaken, maar is van oordeel dat er dus geen dwingende ethische redenen zijn om bij de Europese Octrooiorganisatie tussenbeide te komen.

(¹) Richtlijn 98/44/EG van het Parlement en de Raad van 6 juli 1998, PB L 213 van 30.7.1998.

(2003/C 52 E/025)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0934/02
van Paul Rübiger (PPE-DE) aan de Commissie
(9 april 2002)

Betreft: Versnelde uitbreiding van de PANCUM-zone tot Zuidoost-Europa

Met het oog op versnelde opnemings van de Middellandse-Zeelanden in het stelsel van pan-Europese cumulatie (PANCUM) is het uitgangspunt van de variabele geometrie voorgesteld. Dit houdt in dat de Middellandse-Zeelanden stapsgewijs worden opgenomen doordat overeenkomsten met tenminste twee andere partners voldoende zijn om de PANCUM-voorschriften in het goederenverkeer tussen deze landen toe te passen, en dat een Middellandse-Zeeland derhalve niet vooraf een overeenkomst hoeft te hebben gesloten met alle andere partners van de huidige PANCUM-zone om van de PANCUM-voordelen te kunnen profiteren. Ten aanzien van de landen van Zuidoost-Europa, zoals Kroatië en Macedonië, ontbreekt een vergelijkbaar initiatief van de Europese Commissie, hoewel de voorwaarden voor toepassing van de variabele geometrie gunstig lijken. Vanuit de optiek van de Europese economie lijkt een snelle uitbreiding van de zone van pan-Europese cumulatie tot de landen van Zuidoost-Europa, als eerste Kroatië, voorrang te genieten daar de Europese bedrijven die intussen in groten getale gebruik weten te maken van de op arbeidsverdeling berustende productie in de LMOE, veelal niet kunnen voldoen aan de oorsprongseisen in de bilaterale overeenkomsten en die daardoor geconfronteerd worden met invoerrechten die niet verschuldigd zouden zijn als er in het kader van PANCUM een oplossing zou zijn.

Waarom krijgt de uitbreiding van de zone van pan-Europese cumulatie tot landen in Zuidoost-Europa zoals Kroatië en Macedonië in de ogen van de Europese Commissie minder voorrang dan de uitbreiding van de zone tot de Middellandse-Zeelanden?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(31 mei 2002)

De Europese Raad heeft verklaard dat de landen van de Westelijke Balkan potentiële kandidaten zijn voor het lidmaatschap van de Unie en een duidelijk vooruitzicht op toetreding hebben wanneer zij aan de relevante voorwaarden voldoen. Het stabilisatie- en associatieproces, het algemene kader voor aanpassing van deze landen aan de normen van de Unie, is gericht op het creëren van sterkere banden tussen elk van deze landen en de Unie, en op het aanmoedigen van regionale samenwerking tussen de landen onderling. Handel is een kernelement in deze strategie.

Als middel om de regionale integratie te bevorderen voorzien de stabilisatie- en associatieovereenkomsten met de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië en met Kroatië reeds in de mogelijkheid van deelname van deze landen aan een systeem van diagonale cumulatie van oorsprong. Volgens de aan de stabilisatie- en associatieovereenkomst gehechte verklaringen zal de Gemeenschap de mogelijkheid bestuderen om een dergelijk stelsel uit te breiden tot beide landen wanneer zij aan de voorwaarden voldoen.

Als onderdeel van de tenuitvoerlegging van deze overeenkomsten wordt de kwestie van diagonale cumulatie momenteel onderzocht, om vast te stellen of de twee landen aan de voorwaarden voldoen. Dit onderzoek loopt parallel aan de huidige uitbreiding van het Pan-Europese systeem van diagonale cumulatie tot de Europese partners die partij zijn bij het proces van Barcelona.

De Commissie staat achter de uitbreiding van diagonale cumulatie van oorsprong tot de landen van de Westelijke Balkan, op voorwaarde dat de landen voldoen aan de technische voorwaarden. Deze uitbreiding zou een belangrijke rol spelen bij de verdere economische integratie en samenwerking tussen de landen en zou de politieke doelstellingen van het stabilisatie- associatieproces bevorderen.

(2003/C 52 E/026)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0966/02
van Lousewies van der Laan (ELDR) aan de Commissie

(10 april 2002)

Betreft: Dienst interne audit

Op 1 april 2000 is de Eenheid interne audit van DG XX vervangen door de Dienst interne audit gecombineerd met een aantal interne auditvoorzieningen binnen de DG's. De Dienst interne audit is nu bijna twee jaar operationeel en de Commissie zou een duidelijk beeld moeten hebben van het functioneren van deze dienst.

1. Hoe is de personeelsbezetting van de nieuwe dienst in vergelijking met zijn voorganger?
2. Hoeveel auditverslagen zijn er door de nieuwe dienst opgesteld en over welke onderwerpen?
3. Hoe moeten deze resultaten beoordeeld worden, vergeleken met de vorige dienst?
4. Klopt het dat een groot aantal functionarissen die door de Dienst interne audit zijn geworven, inclusief één supervisor, op zoek zijn naar een nieuwe baan of dat zij de Dienst inmiddels al verlaten hebben? Is dit verloop vergelijkbaar met de vorige dienst? Heeft deze kwestie de aandacht van de Commissie?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(25 juni 2002)

De Commissie verwijst het geachte parlementslid naar haar verslag inzake de interne audit 2000 en haar tussentijds verslag inzake de interne audit 2001, die beide aan het Parlement zijn toegezonden. Deze verslagen zullen in de komende maanden worden aangevuld met het verslag inzake de interne audit 2001, dat – evenals alle andere verslagen van DG's – uiterlijk op 30 april moest worden voltooid en dat momenteel bij de Commissie in behandeling is. Deze verslagen zullen te zijner tijd aan het Parlement worden toegezonden.

Het is bovendien van belang de aandacht van het geachte parlementslid te vestigen op het feit dat ik, toen ik het tussentijds verslag op 20 februari 2002 aan de Commissie begrotingscontrole presenteerde, daarbij een groot aantal vraagstukken heb besproken die betrekking hadden op de Dienst Interne Audit (DIA) en vragen heb beantwoord over andere aangelegenheden, waaronder het personeelsverloop. Een afschrift van deze verklaring van 20 februari zal naar het geachte parlementslid worden toegezonden. Ook de opmerkingen die ik heb gemaakt in een verklaring die ik op 21 mei heb afgelegd in de Commissie juridische zaken en die op 23 mei in de Commissie begrotingscontrole zijn verspreid, zijn van belang.

De vroegere Eenheid interne audit is moeilijk te vergelijken met de huidige situatie: de vorige eenheid was veel kleiner (11 personeelsleden tegenover een totaal aantal personeelsleden van ruim 80 in de nieuwe dienst), en maakte tot juli 2001, deel uit van het Directoraat-generaal Financiële Controle vooraf; de functie, taakstelling en het perspectief van deze eenheid waren veel beperkter.

Sinds de Dienst interne audit op 1 mei 2000 formeel werd opgericht, heeft zij zich vooral beziggehouden met vraagstukken op hoog niveau en met een grote impact, die hetzij repercussies hebben voor veel afdelingen, hetzij van cruciaal belang zijn voor de instelling, de hervorming en het bestuur ervan. De dienst begon haar auditwerkzaamheden in verband met de vooruitgang van de hervorming met de controle van

34 diensten welke in het kader van actie 87 van het hervormingsprogramma specifiek diende te worden uitgevoerd. Bovendien zijn tien thematische audits gehouden, uiteenlopend van het gebouwenbeheer tot de uitgaven in het kader van de „tegenwaardefondsen” van het EOF. Een uitvoerig overzicht van de werkzaamheden is in de bovengenoemde verslagen van de DIA opgenomen. In 2001 gebruikte de DIA 72,1 % van haar middelen voor specifieke auditactiviteiten, terwijl de overige middelen werden gebruikt voor ondersteunende activiteiten in de gehele Commissie, en voor het opbouwen van capaciteit hetgeen van bijzonder groot belang is voor een nieuwe dienst die pas eind 2002 over haar volledige personeelsbestand zal beschikken.

Eén supervisor zal de dienst verlaten. In totaal hebben zes functionarissen de DIA sinds de oprichting ervan twee jaar geleden verlaten. Aangezien er een periode van snelle expansie was van een nieuwe dienst met werkzaamheden die voordien niet in de Commissie werden verricht, wekt het geen verbazing dat een aantal van deze zes personen de dienst verlaten hebben omdat hun verwachtingen niet aansloten bij die van de dienst. Anderen zijn vertrokken omdat zij bevorderd werden of om persoonlijke redenen. De Commissie beschouwt personeelswijzigingen van deze orde van grootte niet als onverwacht of als een reden tot grote bezorgdheid.

(2003/C 52 E/027)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0982/02
van Íñigo Méndez de Vigo (PPE-DE) aan de Commissie

(12 april 2002)

Betreft: Internationale adoptie van Roemeense kinderen

Mij is ter kennis gekomen dat Roemenië de procedures voor de internationale adoptie van kinderen, waar Spaanse gezinnen bij betrokken zijn, wegens mogelijke onregelmatigheden heeft opgeschort.

Beschikt de Commissie over informatie dat Roemeense kinderen zijn geadopteerd door in de lidstaten van de Gemeenschap woonachtige gezinnen, waarbij seksueel of ander misbruik of handel in menselijke organen heeft plaatsgevonden? Zo ja, welke zijn die gevallen en waar hebben die zich voorgedaan? Welke maatregelen zijn genomen om een en ander te controleren en de bevoegde autoriteiten daarvan in kennis te stellen?

Is het juist dat als gevolg van het moratorium inzake internationale adopties waartoe de Roemeense regering heeft besloten, 1 197 in behandeling zijnde aanvraagdossiers van Spaanse gezinnen zijn opgeschort? Hoeveel van die aanvragen zijn sindsdien afgehandeld uit hoofde van het spoeddecreet van 6 december 2001?

Is het juist dat er aan het einde van het jaar vijftigduizend (50 000) kinderen in Roemeense kinderstellingen verbleven en dat 15 700 van hen daar dat jaar waren opgenomen? Welk is het jaarlijks sterftecijfer van de in die inrichtingen opgenomen kinderen?

(2003/C 52 E/028)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0998/02
van José Gil-Robles Gil-Delgado (PPE-DE) aan de Commissie

(12 april 2002)

Betreft: Internationale adopties van Roemeense kinderen

Is het juist dat als gevolg van het moratorium inzake internationale adopties waartoe de Roemeense regering heeft besloten, 1 197 in behandeling zijnde aanvraagdossiers van Spaanse gezinnen zijn opgeschort? Hoeveel van die aanvragen zijn sindsdien afgehandeld uit hoofde van het spoeddecreet van 6 december 2001?

(2003/C 52 E/029)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0999/02
van José Gil-Robles Gil-Delgado (PPE-DE) aan de Commissie

(12 april 2002)

Betreft: Internationale adopties van Roemeense kinderen

Is het juist dat aan het einde van het jaar vijftigduizend (50 000) kinderen in Roemeense kinderstellingen verbleven en dat 15 700 van hen daar dat jaar werden opgenomen? Welke is het jaarlijks sterftecijfer van de in die inrichtingen opgenomen kinderen?

(2003/C 52 E/030)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1000/02**van José Gil-Robles Gil-Delgado (PPE-DE) aan de Commissie**

(12 april 2002)

Betreft: Internationale adopties van Roemeense kinderen

Beschikt de Commissie over informatie dat Roemeense kinderen zijn geadopteerd door in de lidstaten van de Gemeenschap woonachtige gezinnen, waarbij seksueel of ander misbruik of handel in menselijke organen heeft plaatsgevonden? Zo ja, welke zijn die gevallen en waar hebben die zich voorgedaan? Welke maatregelen zijn genomen om een en ander te controleren en de bevoegde autoriteiten daarvan in kennis te stellen?

(2003/C 52 E/031)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1035/02**van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) aan de Commissie**

(15 april 2002)

Betreft: Adopties in Roemenië

Diverse bronnen melden dat de opschorting van internationale adopties door de Roemeense regering de afhandeling van 1 197 reeds gestarte adoptieprocedures ten gunste van Spaanse gezinnen in de weg staat.

Kan de Commissie deze cijfers bevestigen?

Kan zij ons tevens meedelen hoeveel van deze dossiers sindsdien zijn afgehandeld krachtens de urgentieprocedure van 6 december 2001?

(2003/C 52 E/032)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1036/02**van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) aan de Commissie**

(15 april 2002)

Betreft: Adoptie van kinderen in Roemenië

Diverse bronnen melden dat eind 2001 maar liefst 50 000 kinderen in Roemeense kindertehuizen verbleven en dat 15 700 onder hen daar pas in de loop van datzelfde jaar zijn terechtgekomen.

1. Kan de Commissie deze informatie bevestigen?
2. Kan zij ons tevens het sterftcijfer van de in deze instellingen ondergebrachte kinderen meedelen?

(2003/C 52 E/033)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1038/02**van Theresa Zabell (PPE-DE) aan de Commissie**

(15 april 2002)

Betreft: Internationale adopties in Roemenië

Heeft de Commissie weet van adopties van Roemeense kinderen door gezinnen uit de lidstaten van de Gemeenschap waarbij sprake is van seksueel of ander misbruik of van handel in organen? Zo ja, om welke gevallen gaat het dan precies en waar hebben die zich voorgedaan? Welke maatregelen heeft de Commissie genomen om deze voorvallen te onderzoeken en de bevoegde autoriteiten in te lichten?

(2003/C 52 E/034)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1039/02
van Theresa Zabell (PPE-DE) aan de Commissie

(15 april 2002)

Betreft: Internationale adopties in Roemenië

Is het waar dat sinds de opschorting van internationale adopties door de Roemeense regering 1 197 reeds gestarte adoptieprocedures ten gunste van Spaanse gezinnen stil zijn komen te liggen? Hoeveel aanvragen voor adoptie zijn er sindsdien afgehandeld krachtens de urgentiebeschikking van 6 december 2001?

(2003/C 52 E/035)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1040/02
van Theresa Zabell (PPE-DE) aan de Commissie

(15 april 2002)

Betreft: Internationale adopties in Roemenië

Is het waar dat eind 2001 maar liefst vijftigduizend (50 000) kinderen in Roemeense kindertehuizen verbleven en dat 15 700 onder hen daar in de loop van vorig jaar zijn terechtgekomen? Hoeveel kinderen sterven er jaarlijks in deze instellingen?

(2003/C 52 E/036)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1073/02
van Juan Ojeda Sanz (PPE-DE) aan de Commissie

(17 april 2002)

Betreft: Interlandelijke adopties in Roemenië

De afgelopen maanden hebben veel Spaanse gezinnen mij hun bezorgdheid kenbaar gemaakt over de interlandelijke adopties in Roemenië. Allemaal hebben zij de internationale bemiddelings- en samenwerkingsovereenkomst met Roemenië ondertekend met betrekking tot het dossier voor de aanvraag voor interlandelijke adoptie nr. 40/99/008-I.

De Roemeense regering heeft de toewijzing van minderjarigen stopgezet en wil eerst een nieuwe adoptiewet in het leven roepen alvorens de interlandelijke adoptie weer op gang te brengen. Tot dusver heeft de Roemeense overheid evenwel geen aanstellen gemaakt om de uitvaardiging van deze wet te bespoedigen.

Is de Commissie op de hoogte van de stopzetting van de genoemde procedures? Als dat zo is, welke maatregelen heeft de Commissie dan genomen om daarvoor een oplossing te vinden?

Waar komen de kinderen terecht die wachten op adoptie door een gezin uit een van de lidstaten?

(2003/C 52 E/037)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1102/02
van Carlos Bautista Ojeda (Verts/ALE) aan de Commissie

(18 april 2002)

Betreft: Interlandelijke adopties Spanje-Roemenië

In 1997 zijn de internationale adopties tussen Spanje en Roemenië begonnen na de inwerkingtreding van de desbetreffende Roemeense wetgeving (noodverordening van 25 juni 1997 geratificeerd bij wet van mei 1998).

Op 14 december 2000 heeft de Roemeense regering de interlandelijke adopties opgeschort. Op 12 juni 2001 kondigde de Roemeense premier aan dat de adopties eerst hervat zouden worden na uitvaardiging van een nieuwe wet terzake. Deze beslissing werd ingegeven door de wens van Roemenië om tot de EU

toe te treden. Ook de druk van de EU op de Roemeense regering na vaststelling van gevallen van misbruik en verwaarlozing in Roemeense weeshuizen (Verslag-Nicholson of Winterbourne, A5-0259/2001) is hier uiteraard niet vreemd aan.

Doordat de adopties zijn opgeschort, zijn ook de adoptieprocedures van veel Spaanse gezinnen stilgevallen, ofschoon zij aan alle internationale voorwaarden voldeden en reeds door de Roemeense adoptiecommissie waren goedgekeurd. Ten minste zeventien Spaanse gezinnen hadden al een Roemeens kind toegewezen gekregen, nadat de voornoemde commissie daartoe een geschiktheidsverklaring had afgegeven.

Deze opschorting gaat ten koste van de kinderen, omdat zij langer dan nodig is in een overheidsinstelling moeten blijven en niet in een gewoon gezin kunnen opgroeien.

In het Verdrag van Den Haag uit 1993 inzake de bescherming van kinderen en de samenwerking op het gebied van interlandelijke adoptie wordt interlandelijke adoptie als een zeer goede maatregel voor de bescherming van kinderen genoemd. Bovendien moet ik u attenderen op het feit dat er op 14 februari jongstleden zeventien kinderen aan Amerikaanse gezinnen zijn toegewezen.

Is de Commissie van deze situatie op de hoogte?

Weet de Commissie dat deze adoptieprocedures zijn opgeschort ofschoon zij reeds door de bevoegde instellingen van beide landen zijn goedgekeurd?

Welke maatregelen denkt ze te nemen om ervoor te zorgen dat de controle op de interlandelijke adoptie gehandhaafd blijft zonder dat daarbij de wettelijke belangen van de adoptiefamilies worden geschaad?

(2003/C 52 E/038)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1241/02

van Fernando Fernández Martín (PPE-DE) aan de Commissie

(30 april 2002)

Betreft: Interlandelijke adoptie van Roemeense kinderen

De afgelopen tijd heb ik ervaren dat Spaanse gezinnen momenteel problemen ondervinden bij het adopteren van Roemeense kinderen. Daarnaast zijn er over deze kinderen gegevens bekend waarvan je de haren te berge rijzen.

Wat weet de Commissie van adoptie van Roemeense kinderen door gezinnen die woonachtig zijn in de lidstaten van de Gemeenschap en waar (seksueel) misbruik heeft plaatsgevonden dan wel handel in organen? Wat waren dit voor gevallen en waar hebben zij zich voorgedaan? Welke maatregelen heeft de Commissie genomen om deze gevallen te verifiëren en onder de aandacht van de bevoegde autoriteiten te brengen?

Klopt het dat de regering van Roemenië een moratorium heeft afgekondigd voor interlandelijke adoptie en dat er 1197 aanvragen van Spaanse gezinnen momenteel zijn stopgezet. Hoeveel van deze zaken zijn toch nog afgewikkeld onder bescherming van de spoedmaatregel van 6 december 2001?

Klopt het dat eind vorig jaar 50 000 kinderen verbleven in Roemeense kindertehuizen waarvan er 15 700 dat jaar waren binnengekomen? Hoe zit het met de kindersterfte in deze tehuizen?

Gecombineerd Antwoord

van de heer Verheugen namens de Commissie

op de schriftelijke vragen E-0982/02, E-0998/02, E-0999/02, E-1000/02, E-1035/02, E-1036/02, E-1038/02, E-1039/02, E-1040/02, E-1073/02, E-1102/02 en E-1241/02

(6 juni 2002)

De Commissie ziet toe op het beleid van Roemenië inzake kindbescherming omdat Roemenië het lidmaatschap van de Unie heeft aangevraagd en daarom dient te voldoen aan de hoogste internationale normen op het gebied van de mensenrechten, waaronder de VN-Conventie inzake de rechten van het kind.

In dit verband heeft de Commissie haar bezorgdheid uitgesproken over ernstige tekortkomingen van de Roemeense wetgeving en de praktijk met betrekking tot internationale adopties, waardoor de kans op misbruik aanwezig was.

Sinds Roemenië het Verdrag van Den Haag inzake de bescherming van kinderen en de internationale samenwerking op het gebied van internationale adoptie heeft geratificeerd, hebben ook enkele andere staten die dit Verdrag ondertekend hebben vanwege dezelfde bezorgdheid in oktober 1999 overleg geopend met Roemenië.

Na deze uitingen van bezorgdheid erkende de Roemeense regering dat economische overwegingen en andere belangen dan die van de kinderen een rol speelden in het Roemeense besluitvormingsproces met betrekking tot internationale adopties en nam vanaf december 2000 een aantal besluiten, die leidden tot de opschorting van de internationale adopties voor de periode van een jaar (spoeddecreet 121 van 8 oktober 2001).

De Roemeense regering constateerde ook dat een aantal gevallen van kinderen waarvoor internationale adoptiebesluiten genomen waren niet verantwoord konden worden. Deze gevallen werden gemeld bij de bevoegde onderzoeks- en vervolgingsinstanties in Roemenië.

Voor de internationale adoptieaanvragen die in behandeling waren op het moment dat het genoemde spoeddecreet van kracht werd, heeft de Roemeense regering op 7 december 2001 spoeddecreet 161 aangenomen ter afronding van internationale adoptieprocedures voor gevallen die al behandeld waren of nog in behandeling waren bij de rechtbanken op het moment dat tot opschorting werd beslist. Op basis van deze beschikking kan de regering ook hangende zaken in „buitengewone omstandigheden” naar de rechtbanken verwijzen. De Roemeense regering heeft geen cijfers bekend gemaakt met betrekking tot het totale aantal hangende zaken.

De Commissie heeft begrepen dat alle zaken die op 8 oktober 2001 in behandeling waren of waarover reeds besloten was nu afgerond zijn. Daarnaast heeft de Roemeense regering in vijftig zaken bepaald dat er sprake is van „buitengewone omstandigheden” en zijn deze adoptieaanvragen doorverwezen naar: de rechtbank waarmee de opschorting omzeild wordt.

De dossiers inzake de Spaanse gezinnen zijn evenals alle andere zaken bekend bij de Roemeense autoriteiten en zij zullen behandeld worden volgens de regels van decreet 161/2001.

Opgemerkt dient te worden dat het aantal kinderen in kindertehuizen afneemt: van 57 181 begin 2001 tot 49 965 aan het eind van datzelfde jaar. Tussen oktober 2000 en september 2001 kwamen 15 777 kinderen in plaatsingscentra terecht, maar in diezelfde periode verlieten ook 24 772 kinderen deze centra. In Roemenië verblijft 0,8 % van de totale bevolking tussen 0 en 18 jaar in een instelling, wat niet extreem hoog is voor een overgangslaan. Ter vergelijking: een in het kader van een Phare-project uitgevoerd onderzoek uit 1997 toonde aan dat dit percentage voor kinderen in West-Europa varieerde van 0,5 tot 1 %. Daarnaast komt volgens de Roemeense wet slechts ongeveer 5 % van de Roemeense kinderen die in een instelling verblijven in aanmerking voor adoptie. De Commissie kent geen sterftecijfers voor kinderen in instellingen, maar de zuigelingensterfte in Roemenië is volgens Roemeense bronnen tussen 1990 en 1999 gedaald van 21 naar 18 per duizend.

De Commissie heeft een aanzienlijk deel van de Phare-fondsen besteed aan de verbetering van de omstandigheden in kindertehuizen, maar vooral ook aan hulp aan de Roemeense regering bij de ingrijpende hervorming van het beleid inzake kindbescherming. Deze inspanningen, en die van de andere internationale donors, de lidstaten en de vele niet-gouvernementele organisaties (ngo's) die zich hiervoor inzetten, beginnen nu vruchten af te werpen, ook dankzij de inzet van de Roemeense autoriteiten.

Met name met betrekking tot de adoptiewetgeving heeft de Commissie samen met andere organen de Roemeense regering technische bijstand verleend bij het formuleren van een nieuwe wettekst, die momenteel door de regering bestudeerd wordt.

De Commissie blijft de situatie volgen en op verzoek steun geven aan de Roemeense regering. Benadrukt moet worden dat de Commissie niet bevoegd is om zich bezig te houden met individuele internationale adoptiezaken.

(2003/C 52 E/039)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1031/02
van Philip Bushill-Matthews (PPE-DE) aan de Raad

(15 april 2002)

Betreft: Mensenrechten

Ondanks het expliciete voornemen om de samenwerking te baseren op de mensenrechten, ontbreekt binnen het nieuwe samenwerkingskader tussen de EU en haar partners in het Middellandse-Zeegebied een procedure voor de behandeling van problemen op het gebied van de mensenrechten. Kan de Raad aangeven hoe hij dergelijke problemen met de mensenrechten in het algemeen denkt aan te pakken, en in het bijzonder in het geval van Algerije?

Antwoord

(5 november 2002)

De Raad brengt het geachte parlementslid ervan op de hoogte dat in het kader van het Europees-mediterrane partnerschap de kwesties inzake de eerbiediging van de mensenrechten aan bod komen door middel van nationale en regionale presentaties tijdens de vergaderingen van de hoge ambtenaren die zich bezighouden met de follow-up van het proces van Barcelona. Die ambtenaren wisselen van gedachten over de uitvoering van de internationale overeenkomsten op dit gebied. Het op 23 april goedgekeurde Actieplan van Valencia voorziet in de voortzetting van die dialoog en verzoekt de hoge ambtenaren de middelen te bestuderen om deze beter te structureren en uit te diepen zodat de dialoog in het kader van het partnerschap doeltreffender wordt.

In het kader van zijn bilaterale betrekkingen met de mediterrane landen, en meer bepaald via de Europees-mediterrane associatieovereenkomsten, behandelt de Raad deze kwesties geregeld op principiële niveau of, als daar reden toe is, naar aanleiding van specifieke gevallen. Eerbiediging van de mensenrechten vormt een wezenlijk element van die overeenkomsten waarmee de partijen in hun binnen- en buitenlands beleid rekening dienen te houden. Bovendien wordt bij die overeenkomsten een geregelde politieke dialoog op verschillende niveaus ingesteld aangaande alle onderwerpen van gemeenschappelijk belang.

Een dergelijke overeenkomst is op 22 april jongstleden in Valencia met Algerije ondertekend en zal in werking treden na instemming van het Europees Parlement en bekrachtiging door de parlementen van de lidstaten. In afwachting daarvan zet de Raad op ministerieel niveau de politieke dialoog met Algerije voort waarmee drie jaar geleden is begonnen. Het is in dit kader dat de Raad – vertegenwoordigd door de trojka – geregeld met de Algerijnse autoriteiten kwesties inzake de eerbiediging van de mensenrechten bespreekt en er sterk op aandringt dat misbruiken en ontsporingen, zelfs bij de bestrijding van het terrorisme, worden voorkomen. De Raad heeft al meermaals zijn bezorgdheid geuit over berichten inzake willekeurige detentie, buitengerechtelijke arrestaties, het gebruik van foltering en het lot van vermiste personen. Tijdens de vergadering in het kader van de politieke dialoog die op 5 december 2001 in Brussel werd gehouden, heeft de Raad Algerije verzocht inlichtingen te verstrekken over het lot van verscheidene vermiste personen en om samen te werken met de VN-organen en de NGO's op het gebied van de mensenrechten. Op 5 juni van dit jaar heeft in Algiers een gelijksoortige vergadering plaatsgevonden waarbij deze aangelegenheden opnieuw konden worden besproken met de Algerijnse autoriteiten.

(2003/C 52 E/040)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1062/02
van Stavros Xarchakos (PPE-DE) aan de Raad

(17 april 2002)

Betreft: Zetel van de organen van de EU

In de tekst van elk EU-Verdrag wordt duidelijk verwezen naar: de zetels van de Europese organen. Tijdens elke Intergouvernementele Conferentie wordt dit onderwerp ter sprake gebracht en de desbetreffende besluiten vinden hun beslag in het nieuwe Verdrag. Het is bekend dat met de op 28 februari 2002 in Brussel geopende Conferentie de fundamentele worden gelegd voor de herziening van het functioneren van de organen van de Unie en voor de uitbreiding met nieuwe lidstaten.

Wat is de mening van de Raad over de mogelijkheid om in het kader van de Conferentie een debat te houden over eventuele overplaatsing van bepaalde instellingen van de Unie naar andere steden dan Brussel en Luxemburg, en met name naar enkele van de meest historische steden van de Unie, zoals Rome, Berlijn, Parijs en Athene? Zou een dergelijk debat gevoerd kunnen worden in het kader van de Conferentie en zou een besluit genomen kunnen worden over de verplaatsing van de zetel van enkele van de belangrijkste organen van de Unie?

Antwoord

(5 november 2002)

Krachtens artikel 289 van het VEG wordt de zetel van de instellingen in onderlinge overeenstemming door de regeringen der lidstaten vastgesteld. Die zetel is vastgesteld in het Protocol betreffende de plaats van de zetels van de instellingen, van bepaalde organen en diensten van de Europese Gemeenschappen, dat gehecht is aan het Verdrag betreffende de Europese Unie en de verdragen tot oprichting van de Europese Gemeenschap, de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie.

Dit vraagstuk komt niet aan de orde in de verklaring van Laken betreffende de toekomst van de Europese Unie.

(2003/C 52 E/041)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1078/02 van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie

(18 april 2002)

Betreft: Grensoverschrijdende spoorweg Groningen – Bremen; langdurige vertraging bij de vernieuwing van het baanvak tussen Nieuweschans en Leer

1. Herinnert de Commissie zich mijn vraag nr. E-0178/00⁽¹⁾ van 31.1.2000 inzake de komende stopzetting van de treindienst tussen Groningen in Nederland en het Duitse spoorwegknooppunt Leer aan de lijn naar Bremen na het opknappen van 17 km tussen de grensplaatsen Nieuweschans en Weener, alsmede haar antwoord d.d. 30.3.2000 met de geruststellende conclusie dat de renovatie van dit baanvak in het jaar 2000 zou worden uitgevoerd waarna de ondernemingen DB Regio en NoordNed deze lijn zouden gaan exploiteren?
2. Is het de Commissie bekend dat na beantwoording van deze vragen de treindienst op 28.5.2000 is stopgezet tot 1.12.2000, maar dat deze dienst toen niet kon worden hervat omdat vernieuwing van het sterk verwaarloosde baanvak pas in het tweede halfjaar van 2001 zou beginnen?
3. In hoeverre zijn vertraging en tegenwerking veroorzaakt door herhaaldelijk opduikende Duitse en Nederlandse plannen om een magneetzweefbaan (TransRapid) aan te leggen op de route Amsterdam-Lelystad-Groningen-Bremen-Hamburg-Schwerin-Berlin die bestaande vervoersstromen zou moeten verleggen naar een grensovergang nabij Nieuweschans en Leer? Spelen deze plannen nog steeds een serieuze rol bij het nemen van beslissingen over de toekomst van de conventionele spoorlijn Groningen-Bremen?
4. Voldoet dit baanvak, inclusief stations, bruggen en gelijkvloerse wegkruisingen, inmiddels aan alle maatstaven voor verbetering die bedoeld waren bij het verstrekken van financiële bijdragen op het gebied van het Trans-Europese vervoersnetwerk en het Interreg-programma? Zijn inmiddels alle door de EU beschikbaar gestelde gelden gebruikt voor de doelen waarvoor zij bestemd waren? Zo nee, waarom niet?
5. Bestaan er thans nog technische omstandigheden, anders dan de in volgende vragen aan de orde te stellen conflicten over exploitatie, die verhinderen dat de treindienst op dit baanvak onmiddellijk wordt hervat?

Bron: „Het Openbaar Vervoer/Railnieuws”, jaargang 45 nr. 522, maart 2002, rail@wanadoo.nl

⁽¹⁾ PB C 330 E van 21.11.2000, blz. 98.

(2003/C 52 E/042)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1079/02
van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie

(18 april 2002)

Betreft: Grensoverschrijdende spoorweg Groningen – Bremen; het als gevolg van tegengestelde belangen voortdurend mislukken van hervatting van de dienst

1. Kan de Commissie bevestigen dat het feit dat de treindienst tussen Nieuweschans (NL) en Leer (D) na het vernieuwen van de rails en ondanks aankondigingen in het Duitse „Kursbuch” van DB (lijn 397 of H5) en het Nederlandse „Spoorboekje” van NS (lijn 520 of 12int) nog steeds niet is hervat voortvloeit uit een eindeloze reeks meningsverschillen over de aanbesteding? Eerst bleek immers dat de Deutsche Bahn geen belangstelling meer heeft, vervolgens sloot de deelstaat Niedersachsen de Nederlandse onderneming NoordNed die een uurdienst onderhoudt tussen Groningen en Nieuweschans en gemakkelijk zou kunnen doorrijden naar Leer, uit van deelname. Daarna werd de prijs van de in Niedersachsen werkzame regionale vervoerder Nordwestbahn voor zeven treinen Groningen-Leer per dag te hoog gevonden, en tenslotte werd de DB op grond van de bestaande concessie gedwongen om de dienst op enigerlei wijze toch te hervatten.

2. Kan de Commissie tevens bevestigen dat ook het in vraag 1 bedoelde eindresultaat niet wordt bereikt, omdat eerst de DB de ritten wilde uitbesteden aan NoordNed, maar vervolgens deze twee maatschappijen het niet met elkaar eens konden worden over de financiële voorwaarden, zodat per 1.3.2002 door DB Regiobahn West-Niedersachsen met oud materieel een korte pendeldienst tussen het Duitse Leer en de als overstapstation te gebruiken Nederlandse grensplaats Nieuweschans gereden zou gaan worden?

3. Is het de Commissie tevens bekend dat ook de oplossing per 1-3-2002 niet is doorgedaan omdat DB Regiobahn West-Niedersachsen geen erkende vervoerder op Nederlands grondgebied is, waardoor zij de 1200 meter spoor op Nederlands grondgebied voorlopig niet mag berijden, terwijl bovendien de spoorindeling op het station van Nieuweschans geen gemakkelijke overstap ter weerszijden van één perron mogelijk maakt?

Bron: „Het Openbaar Vervoer/Railnieuws”, jaargang 45 nr. 522, maart 2002. (rail@wanadoo.nl)

(2003/C 52 E/043)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1080/02
van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie

(18 april 2002)

Betreft: Grensoverschrijdende spoorweg Groningen-Bremen; het vinden van een publiekshvriendelijke en doelmatige oplossing voor hervatting van de dienst

1. Is de Commissie het met mij eens dat de gang van zaken met betrekking tot zowel de heraanleg als de exploitatie van de korte grensoverschrijdende spoorlijn tussen Nieuweschans en Leer een voorbeeld is van tekortschietende samenwerking tussen lidstaten van de EU en zelfs de indruk wekt dat er helemaal geen EU bestaat, en dat hier al helemaal geen recht wordt gedaan aan het EU-streven om juist de traditionele achterstelling van grensregio's en belemmeringen op grensoverschrijdende verbindingen te beëindigen?

2. Acht de Commissie het nog langer aanvaardbaar dat het korte grensoverschrijdende verbindingstraject tussen de spoorwegnetten van Nederland en Duitsland, die in deze omgeving beide met uurdiensten worden bereden, als gevolg van misverstanden, conflicten en strijdige belangen blijft functioneren als onnodige barrière die het gebruik van het spoor voor grensoverschrijdend verkeer ernstig bemoeilijkt?

3. Acht de Commissie het aanvaardbaar dat de treinen voor personenvervoer niet op dit traject terugkeren, of hoogstens met een verbinding die als gevolg van de noodzaak tot een extra overstap kwalitatief slechter zal zijn dan bestond vóór het opschorten van de oude verbinding in 2000?

4. Is de Commissie het met mij eens dat de meest voor de hand liggende, publieksvriendelijke, doelmatige en betaalbare oplossing is dat de bestaande uurdienst Groningen-Nieuweschans over een korte afstand over de grens wordt doorgetrokken naar Leer, in plaats van zoals voorheen enkele speciale grensoverschrijdende treinen per dag te laten rijden of een in frequentie sterk beperkte pendeldienst Nieuweschans-Leer in te zetten?

5. Wat denkt de Commissie te ondernemen om deze langdurig voortslpende reeks onvruchtbare conflicten op de kortst mogelijke termijn te helpen beëindigen en te bewerkstelligen dat het oorspronkelijke doel van de vernieuwing, een verbeterde en meer frequente treinverbinding met zo weinig mogelijk overstappen tussen Groningen en Bremen, zonder verdere vertraging wordt bereikt?

**Gecombineerd Aanvullend antwoord
van mevrouw de Palacio namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-1078/02, E-1079/02 en E-1080/02**

(27 september 2002)

De bevoegde Duitse en Nederlandse instanties hebben de Commissie gemeld dat de werkzaamheden ter verbetering van het baanvak Groningen-Leer voltooid zijn en dat er op dit ogenblik drie treinen in beide richtingen rijden via de grensovergang nabij Nieuweschans (NL) aan de Nederlands-Duitse grens. Tegen eind 2002 zal deze frequentie worden opgevoerd tot zeven rechtstreekse treinen in beide richtingen.

De overheid heeft in 1999/2000 voor deze dienst een openbare aanbesteding georganiseerd. Het contract voor de binnenlandse diensten in Groningen werd toegekend aan Noordned. Voor de grensoverschrijdende dienstverlening doken verschillende moeilijkheden op, onder andere in verband met rollend materieel en gediplomeerd personeel. Pas daarna kon men een overeenkomst sluiten met de spoorwegondernemingen Noordned en DB Regio.

De studie OGM (Organisation, Gestion, Marketing) ⁽¹⁾ die de Commissie liet uitvoeren om de huidige en potentiële markt voor internationaal personenvervoer per trein beter te kunnen inschatten, toonde aan dat overheden er vaak niet in slagen regionaal grensoverschrijdend treinverkeer te organiseren en dat de dienstverlening achteruit gaat. Voor de treinverbinding tussen Groningen en Leer beslisten beide overheden – met succes – een overeenkomst te sluiten voor regionaal grensoverschrijdend treinverkeer. De dienst tussen Gronau (D) en Enschede (NL) is nog zo'n met succes heropende grensoverschrijdende treinverbinding. Het Interreg-programma financierde de vernieuwing van deze spoorweglijn. Zoals aangekondigd in de mededeling „Naar een geïntegreerde Europese spoorverkeersruimte” ⁽²⁾, zal de Commissie maatregelen nemen om grensoverschrijdend spoorwegvervoer te verbeteren en een verordening voorstellen inzake de rechten van spoorwegpassagiers.

De verbetering van de bestaande spoorlijn Groningen-Leer, waarover nog zal worden beslist of ze in het kader van het Trans-Europese vervoersnetwerk (TEN-vervoer) en het Interreg-programma wordt medegefinancierd, dient om grensoverschrijdende spoordiensten op korte en middellange termijn te verbeteren. De bouw van een magneetzweefbaan op de route Amsterdam-Groningen-Bremen-Hamburg werd tot nog toe niet opgenomen in het kader van het Trans-Europese vervoersnetwerk; van elk voorstel zou terdege moeten worden aangetoond dat het technisch, economisch en financieel uitvoerbaar is.

De bevoegde nationale autoriteiten hebben de Commissie verzekerd dat de verbetering uitgevoerd is overeenkomstig de oorspronkelijke doelstellingen. Voorts is de Commissie voornemens in de herfst van 2002 na een laatste technische en financiële controle formeel te beslissen of zij al dan niet financieel zal bijdragen aan het TEN-vervoersnetwerk.

De Commissie ziet geen technische factoren die de ingebruikname van die spoorweglijn kunnen belemmeren.

⁽¹⁾ Zie <http://europa.eu.int/comm/transport/rail/library/ogm-report.pdf>.

⁽²⁾ COM(2002) 18 def.

(2003/C 52 E/044)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1083/02
van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie

(18 april 2002)

Betreft: Voorkomen van de schending van de habitat-, de vogel- en de MER-richtlijnen bij het heropstarten van de werken aan het Deurganckdok

Op 14 december 2001 keurde het Vlaams parlement een decreet goed waarbij de werken, handelingen en inrichtingen nodig om het Deurganckdok op de linkeroever van de Schelde aan te leggen en operationeel te maken van dwingend groot algemeen en strategisch belang verklaard werden (Belgisch Staatsblad, 20/12/2001). In toepassing van artikel 6, leden 2, 3 en 4, van de habitatrichtlijn 92/43/EEG⁽¹⁾ werden de volgende compenserende maatregelen opgelegd: a) weidevogelgebied gelegen in een gecontroleerd overstromingsgebied binnen het gebied Kruibekke-Bazel-Rupelmonde; b) Paardenschor; c) kreek ter hoogte van het Paardenschor; d) zoetwaterkreek in de buffer (Zuid-West B); e) plas „Drydijck” met inbegrip van ecologische buffer; f) weidevogelgebieden gelegen in zoekzone „Doelpolder noord” (V) en in tijdelijk weidevogelgebied „Putten west” (ZTA); g) verbetering ecologische kwaliteit polder op percelen in eigendom van de Vlaamse overheid; h) tijdelijk en permanent beheer van waterplassen gelegen in de zone „Putten Plas” en overige waterplassen in Z2-gebied; i) tijdelijke inrichting van de spuitvelden „Zwijndrecht”, „ex-Doeldok” en „Z2-gebied”.

Artikel 4 van het decreet stelt dat de Vlaamse Regering voorafgaand aan het verlenen van de nodige bouwvergunningen de juiste toepassing moet waarborgen van de MER-richtlijn 85/337/EEG⁽²⁾, de artikelen 3 en 4 van de vogelrichtlijn 79/409/EEG⁽³⁾ en artikel 6, leden 2 tot 4, van de habitatrichtlijn 92/43/EEG.

In uitvoering van de artikelen 3 en 4 van de vogelrichtlijn 79/409/EEG en artikel 6, vierde lid, van de habitatrichtlijn 92/43/EEG worden de aanvragers van de stedenbouwkundige vergunningen bovendien verplicht alle nodige maatregelen te nemen om de compenserende maatregelen te realiseren en om te waarborgen dat de algemene samenhang van Natura 2000 bewaard blijft.

Ondertussen bekrachtigde het Vlaams parlement op 29 maart 2002 de stedenbouwkundige vergunningen die door de Vlaamse Regering op 18 maart 2002 verleend werden in toepassing van het decreet van 14 december 2001.

Kan de Commissie mij meedelen of ze ten gevolge van deze nieuwe situatie bereid is de ingebrekestelling van 20 maart 2002 wegens inbreuken gepleegd op artikel 4,1 van de vogelrichtlijn en artikel 6, leden 3 en 4 van de habitatrichtlijn, die betrekking heeft op het besluit van de Vlaamse Regering van 8 september 2000 inzake de derde wijziging van het gewestplan Sint-Niklaas-Lokeren en de daarin bepaalde havenuitbreiding, in te trekken?

Zo neen, kan de Commissie mij meedelen welke bijkomende stappen het Vlaams parlement en de Vlaamse Regering dienen te ondernemen teneinde zich in regel te stellen met de door de Europese Unie opgelegde eisen?

⁽¹⁾ PB L 206 van 22.7.1992, blz. 7.

⁽²⁾ PB L 175 van 5.7.1985, blz. 40.

⁽³⁾ PB L 103 van 25.4.1979, blz. 1.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(10 juni 2002)

De Commissie is over de door het geachte parlementslid aangehaalde feiten ingelicht tijdens een vergadering met de Vlaamse gewestelijke overheid op 26 oktober 2001 en door middel van documenten die na deze vergadering van de Vlaamse gewestelijke overheid zijn ontvangen.

De Commissie merkt op dat de door het geachte parlementslid genoemde compenserende maatregelen verband houden met de inbreukprocedures die zijn ingeleid nadat er klachten waren ontvangen over de bouw van twee dokken in de speciale beschermingszone (SPA) „Schorren en Polders van de Beneden-Schelde”, het Verrebroeckdok (zaak A-98/4669) en het Deurganckdok (zaak A-98/5005).

De Commissie wenst erop te wijzen dat de door het geachte parlementslid vermelde ingebrekestelling van 20 maart 2002 betrekking heeft op een andere vermeende inbreuk (zaak A-00/2212) in verband met het decreet van de Vlaamse Regering van 8 september 2000 inzake de tweede herziening van het gewestplan Sint-Niklaas-Lokeren en de daarin opgenomen maatregelen inzake de havenuitbreiding. Deze zaak gaat over de langetermijndoelstelling van de Vlaamse overheid om de gehele SPA om te zetten in haven- en andere infrastructuur, zoals aangegeven in het herziene gewestplan.

Gelet op bovengenoemde elementen heeft de informatie over de compensatieplannen met betrekking tot de dokken geen invloed op stand van de zaken met betrekking tot het gewestplan.

(2003/C 52 E/045)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1091/02

**van Lousewies van der Laan (ELDR), Emilio Menéndez del Valle (PSE)
en Andrew Duff (ELDR) aan de Raad**

(18 april 2002)

Betreft: Wapenembargo tegen Israël

De Raad heeft een wapenembargo ingesteld tegen een aantal landen, waaronder Afghanistan, Birma, China, de Democratische Republiek Congo, Liberia, Libië, Sierra Leone, Soedan en, het meest recent, Zimbabwe (18 februari 2002).

Op 8 juni 1998 is de EU-gedragscode voor de wapenexport aangenomen met het doel „hoge gemeenschappelijke normen vast te stellen” voor de wapenexport. Een van de criteria is eerbiediging van de rechten van de mens in het land van eindbestemming. De lidstaten zullen in het bijzonder „geen uitvoervergunning verlenen indien duidelijk het gevaar aanwezig is dat de voorgenomen export gebruikt kan worden voor binnenlandse repressie”, met inbegrip van onder andere „... standrechtelijke en willekeurige executies, ...” (criterium 2b). Andere criteria zijn onder meer het bestaan van spanningen of gewapende conflicten, de vraag of het risico aanwezig is dat de wapens gebruikt worden om „met geweld territoriale aanspraken te maken” (criterium 4) en naleving van internationale verbintenissen, met inbegrip van humanitair recht (criterium 6).

In de conclusies van de Europese Raad van Barcelona heeft de EU haar veroordeling van Israël herhaald: Israël moet „onmiddellijk zijn troepen terugtrekken uit de gebieden die onder toezicht van de PA staan, een einde maken aan de buitengerechtelijke executies, de blokkades en beperkingen opheffen, de bouw van nieuwe nederzettingen bevrozen en het internationaal recht naleven.”

Is de Raad in het licht van het bovenstaande van plan een wapenembargo tegen Israël in te stellen?

Zo niet, is de Raad dan van mening dat dit in overeenstemming is met de bedoeling van de EU-gedragscode en titel V van het Verdrag betreffende de Europese Unie?

Is de Raad voornemens de Commissie (overeenkomstig artikel 14, lid 4 van het Verdrag) te verzoeken de consistentie van haar beleid inzake wapenembargo's te onderzoeken?

Antwoord

(5 november 2002)

De Raad is niet van plan een wapenembargo tegen Israël in te stellen. De Raad ziet geen inconsistentie tussen dit standpunt enerzijds en de gedragscode of Titel V van het Verdrag anderzijds. Zoals het geachte parlementslid bekend zal zijn, houdt de gedragscode, die een geschikt instrument is voor de regeling van de wapenuitvoer, geen verplichting in tot het opleggen van een wapenembargo tegen bepaalde landen. Ook ziet de Raad geen aanleiding om de Commissie te verzoeken de consistentie van zijn beleid inzake wapenembargo's te onderzoeken. De gedragscode is geen verbindend gemeenschappelijk optreden van de EU, en derhalve is artikel 14, lid 4, van het VEU niet van toepassing; bovendien is de Commissie wat de wapenexport betreft niet bevoegd het beleid van de Raad als geheel te toetsen, noch dat van de individuele lidstaten.

(2003/C 52 E/046)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1094/02
van Paulo Casaca (PSE) aan de Commissie

(18 april 2002)

Betreft: Beheer van het ESF door het Madrileens Instituut voor werkgelegenheid en beroepsopleiding (IMEFE)

Het IMEFE wordt er publiekelijk van beschuldigd ESF-middelen te hebben verduisterd. De Commissie wordt verzocht nadere informatie omtrent deze zaak te verstrekken met betrekking tot de programmeringsperiode 1994-1999 en in het bijzonder ten aanzien van de volgende aspecten:

1. financiële correcties;
2. vermoeden van frauduleuze activiteiten;
3. maatregelen van de bevoegde autoriteiten ter beëindiging van het misbruik.

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(13 mei 2002)

De „Unidad Administradora del Fondo Social Europeo” (UAFSE) heeft de Commissie meegedeeld dat de „Intervención General de la Administración del Estado” (IGAE) een definitief karakter heeft gegeven aan haar controleverslag over het gemeentelijk instituut voor werkgelegenheid en beroepsopleiding (IMEFE) waarin deze dienst onregelmatigheden tijdens de periode 1994-1997 voor een bedrag van 3 783 033 EUR van het Europees Sociaal Fonds (ESF) heeft vastgesteld.

Als gevolg van de audit van de IGAE heeft de UAFSE van haar kant een aanvullende controle op het IMEFE (eigen acties plus uitbestede acties) uitgevoerd, waarvan de financiële conclusies tot nog belangrijkere correcties zouden kunnen leiden, hoewel het voorlopig verslag nog niet aan de Commissie is toegezonden.

Als gevolg van deze voorlopige conclusies heeft de UAFSE de Commissie meegedeeld dat een aanvullende controle, die tot doel had de omvang van de oorspronkelijke auditsteekproef te vergroten, „werd uitgevoerd wat de externe cursussen”Asistencias Técnicas„betreft”.

De UAFSE heeft de Commissie ook meegedeeld dat zij, zodra zij zal beschikken over de eindverslagen van de audits, in staat zal zijn om het totale bedrag vast te stellen en de Commissie het dienovereenkomstige dossier voor de financiële correctie over te leggen.

In afwachting daarvan zal de Commissie een opschortingsprocedure instellen overeenkomstig artikel 24 van Verordening (EEG) nr. 4253/88 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Verordening (EEG) nr. 4253/88 van de Raad van 19 december 1988 tot vaststelling van toepassingsbepalingen van Verordening (EEG) nr. 2052/88 met betrekking tot de coördinatie van de bijstandsverlening uit de onderscheiden Structuurfondsen enerzijds en van die bijstandsverlening met die van de Europese Investeringsbank en de andere bestaande financieringsinstrumenten anderzijds, PB L 374 van 31.12.1988.

(2003/C 52 E/047)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1096/02
van Rainer Wieland (PPE-DE) aan de Commissie

(9 april 2002)

Betreft: Discriminatie van Duitsers in Oostenrijkse jachtgebieden

Is het waar dat Oostenrijkse jagers (hier in Mittelberg, Kleinwalsertal) op de jachtpacht slechts een belasting van 15 procent moeten betalen, terwijl Duitse jagers een belasting van 35 procent moeten betalen?

Indien dit het geval is, ziet de Commissie daar geen ongelijke behandeling in van Duitse jagers ten opzichte van (lokale) Oostenrijkse jagers?

Welke stappen zal de Commissie ondernemen?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie*(17 mei 2002)*

Volgens artikel 3 van de wet van het Land Vorarlberg met betrekking tot het jachtrecht, belooft dit recht 15 % voor Oostenrijkse ingezetenen en 35 % voor niet-ingezetenen.

Een wijziging van deze wet, waarmee één enkel recht van 20 % voor ingezetenen van de EU zal worden ingevoerd, vormt in het Land Vorarlberg thans onderwerp van een wetgevingsprocedure. De voor de naaste toekomst verwachte goedkeuring van deze wijziging zal een eind maken aan de door het geachte parlementslid genoemde en met het Gemeenschapsrecht in strijd zijnde discriminatie.

(2003/C 52 E/048)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1126/02
van Astrid Lulling (PPE-DE) aan de Commissie***(18 april 2002)*

Betreft: Verschillen tussen groothandelsprijzen exclusief BTW in de Europese Unie

De Commissie heeft onlangs haar ontwerpverordening ingediend betreffende de toepassing van artikel 81, lid 3, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschappen op categorieën van verticale overeenkomsten en onderling afgestemde feitelijke gedragingen in de motorvoertuigenindustrie⁽¹⁾. Een van de doelstellingen van het ontwerp is de prijzen exclusief BTW van auto's op elkaar af te stemmen.

In Luxemburg klagen handelaren uit een groot aantal sectoren dat hun Europese leveranciers (gevestigd buiten het Groothertogdom) duidelijk hogere prijzen exclusief BTW hanteren ten aanzien van hen dan ten aanzien van handelaren uit andere lidstaten.

Voorts worden veel handelaren verplicht hun leveringen te betrekken in het ene Europese land in plaats van het andere, waar dezelfde goederen minder kosten. Er zijn zelfs gevallen waarin een product over Europa verdeeld wordt vanuit één enkel land en waarbij de importeur uiteenlopende prijzen bepaald voor de diverse lidstaten.

Welk gevolg denkt de Commissie te geven aan deze aantijgingen, gezien het bovengenoemde voorstel inzake motorvoertuigen?

Kunnen dergelijke handelwijzen niet beschouwd worden als een schending van het vrije verkeer van goederen in de interne markt, de vrije concurrentie en het verbod uit artikel 81, lid 1, sub a) van het EG-Verdrag op „het rechtstreeks of zijdelings bepalen van de aan- of verkoopprijzen of van andere contractuele voorwaarden”?

Is de Commissie bereid met wetgeving tussenbeide te komen om dit probleem te verhelpen?

⁽¹⁾ PB C 67 van 16.3.2002, blz. 2.

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie*(28 mei 2002)*

De mededinging in de autodistributiesector wordt op dit ogenblik geregeld door Verordening (EG) nr. 1475/95 van de Commissie van 28 juni 1995 betreffende de toepassing van artikel 85, lid 3, van het Verdrag op groepen afzet- en klantenserviceovereenkomsten inzake motorvoertuigen⁽¹⁾, die op 30 september 2002 afloopt.

Het ontwerp van de nieuwe verordening voor de distributie van motorvoertuigen, dat op 5 februari 2002 door de Commissie is aangenomen, moet leiden tot marktvoorwaarden waardoor de concurrentie op de afzet- en klantenservicemarkten verbetert.

Het algemene uitgangspunt voor deze ontwerp-verordening is gebaseerd op het nieuwe beleid van de Commissie voor de beoordeling van verticale beperkingen als neergelegd in de recente Verordening (EG) nr. 2790/1999 van de Commissie van 22 december 1999 betreffende de toepassing van artikel 81, lid 3, van het Verdrag op groepen verticale overeenkomsten en onderling afgestemde feitelijke gedragingen⁽²⁾, en de daarvoor opgestelde richtsnoeren⁽³⁾.

In deze algemene verordening zijn de mededingingsregels vastgesteld voor alle distributiesectoren met uitzondering van de motorvoertuigensector, waarvoor bij de bovengenoemde ontwerp-verordening een striktere regeling wordt vastgesteld. Deze algemene verordening, die is gebaseerd op een meer economisch gerichte benadering, is ingevolge artikel 4, onder d), niet van toepassing op de beperking van onderlinge leveringen tussen distributeurs binnen een selectief distributiestelsel, ook wanneer de distributeurs op verschillende handelsniveaus werkzaam zijn. Een dergelijk systeem verbiedt fabrikanten de bevoorrading van detailhandelaren via onafhankelijke importeurs die niet door hen zijn aangewezen te beperken. Evenmin mogen de fabrikanten onafhankelijke importeurs beperken in hun mogelijkheden om aan die detailhandelaren te leveren wanneer zij dat wensen.

Wat de genoemde gevallen in Luxemburg betreft, zijn er onvoldoende gegevens over de betrokken vorm van distributie om te kunnen vaststellen of het vermelde gedrag al dan niet een inbreuk vormt. Indien de Commissie in kennis wordt gesteld van gegevens waaruit blijkt dat er sprake is van concurrentiebeperkend gedrag, zal zij deze zeker nader onderzoeken om na te gaan of de nodige inbreukprocedures moeten worden ingeleid om hieraan een einde te maken.

(¹) PB L 145 van 29.6.1995.

(²) PB L 336 van 29.12.1999.

(³) Richtsnoeren inzake verticale beperkingen — PB C 291 van 13.10.2000.

(2003/C 52 E/049)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1139/02
van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Raad

(22 april 2002)

Betref: EU-maatregelen om voortgaande kolonisatie, vernieling en verdrijving in de Palestijnse gebieden door Israël daadwerkelijk tegen te gaan

1. Wat dienen bij het voortduren van de tijdens de periode-Sharon gewijzigde politiek van Israël en het duurzaam blijven negeren van resoluties van de Verenigde Naties nrs. 181, 194, 242/338 en 1397 de gevolgen te zijn voor het associatieverdrag tussen de EU en Israël, mede gezien artikel 2 van dit verdrag dat handelt over schending van mensenrechten en daarbij passende sanctiemogelijkheden?
2. Wat dient de gewijzigde politiek van Israël voor gevolgen te hebben voor het niveau waarop de diplomatieke betrekkingen van de lidstaten van de EU met Israël worden voortgezet?
3. Wat dient de gewijzigde politiek van Israël voor gevolgen te hebben voor aankoop van wapens die afkomstig zijn uit de Israëlische defensie-industrie en voor verkoop van wapens door lidstaten van de EU aan Israël?
4. Wat dient de gewijzigde politiek van Israël voor gevolgen te hebben voor internationale berechting van diegenen die verantwoordelijk blijken te zijn voor oorlogsmisdaden in bezet gebied?
5. Hoe vindt de compensatie plaats voor de in opdracht van de Israëlische regering verwoeste projecten voor verbeteringen in Palestijns gebied die werden gefinancierd of medegefinancierd door bijdragen van de EU of van de afzonderlijke lidstaten van de EU?
6. Wat dienen — als andere drukmiddelen niet helpen — de gevolgen te zijn voor de verkeersverbindingen met Israël, te weten de landingsrechten van El Al op verschillende luchthavens binnen de EU, vluchten door verschillende luchtvaartmaatschappijen vanuit de EU naar de Israëlische luchthavens Lod (Ben Gurion) voor lijndiensten en Eilat voor vakantiechartervluchten, voor de geregelde lijnbootdiensten van de rederijen Poseidon Lines en Salamis Lines vanuit de Griekse haven Piraeus via Rhodos en Limassol naar de Israëlische haven Haifa en voor de toelating van schepen van de Israëlische rederij ZIM?

Antwoord*(5 november 2002)*

De Raad herinnert het geachte parlamentslid aan het standpunt dat hij bij de voorbereiding door de Europese Unie van de zitting van de Associatieraad EU/Israël van november 2001 heeft ingenomen. De Raad merkt op dat de wapenverkoop aan Israël onderworpen blijven aan de EU-gedragscode betreffende wapenuitvoer. Zoals hij al heeft verklaard in antwoord op eerdere vragen van de geachte parlementsleden, behoudt hij zich het recht voor in de bevoegde fora een vergoeding te eisen voor de schade aan infrastructuur die geheel of gedeeltelijk door de EU is gefinancierd.

(2003/C 52 E/050)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1151/02**van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie***(22 april 2002)*

Betreft: De strijd om de handel in kunstwerken tussen de Verenigde Staten en de EU en alternatieve methoden om het Europese aandeel vast te houden

1. Kan de Commissie een onderzoek van de TEFAF (The European Fine Art Foundation) bevestigen waaruit blijkt dat in 1999 door de EU-landen voor 1,53 miljard euro aan kunstwerken werd geïmporteerd en voor 1,81 miljard euro werd geëxporteerd, en dat het Europese aandeel in de internationale kunstmarkt de afgelopen vier jaar met 7% is gekrompen, terwijl gelijktijdig het Amerikaanse aandeel met 7% is gegroeid?
2. Betekenen deze cijfers alleen dat de handelaren vanwege hogere winstmarges hun activiteiten verplaatsen naar buiten Europa of óók dat steeds meer in Europa geproduceerde kunstvoorwerpen ons werelddeel verlaten om te worden gekocht door rijken in andere werelddelen, waaronder vooral Amerikanen?
3. Worden de in vraag 1 bedoelde cijfers door de TEFAF tegenover u gebruikt om zich te kunnen keren tegen handhaving of invoering van marktregulerende wet- en regelgeving binnen de EU, zoals importbelastingen op kunst en het volgrecht (droit de suite)?
4. Hoe beoordeelt de Commissie het argument van de TEFAF dat het voor handelaren gunstiger is om hun bezit aan kunst uit te voeren naar Amerika en daar te verkopen, omdat daar belastingheffing en 70 jaar voortdurende verplichtingen m.b.t. auteursrecht ontbreken, zodat de winstmarge voor verkopers hoger is en desondanks de kunstwerken voor kopers goedkoper kunnen zijn?
5. Ziet de Commissie mogelijkheden om ook op een geheel andere wijze dan de TEFAF vraagt, de cijfers bij te sturen, bv. door invoering of uitbreiding van exportbelastingen die het minder aantrekkelijk maken om kunstwerken vanuit EU-lidstaten te verkopen naar buiten het EU-gebied?
6. Welke eventuele andere stappen met betrekking tot dit probleem bent u voornemens in de komende jaren te nemen?

Bron: Het Nederlandse dagblad „de Volkskrant” van 8 maart 2002.

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie*(12 juni 2002)*

Het geachte parlamentslid is bezorgd over de concurrentie tussen de Gemeenschap en de Verenigde Staten op het gebied van de kunsthandel. De zes vragen zijn gebaseerd op de bevindingen van een studie die onlangs door de Europese Federatie voor Schone Kunsten (TEFAF), de organisator van de jaarlijkse Maastricht International Fine Art and Antiques Fair, is gepubliceerd. De Commissie heeft recentelijk antwoord gegeven op een andere schriftelijke vraag over deze studie, namelijk vraag P-0861/02 van Lord Inglewood⁽¹⁾. In aanvulling op dat antwoord, wenst de Commissie nog de onderstaande opmerkingen te maken.

De Commissie wijst erop dat de bovengenoemde studie is uitgevoerd in opdracht van TEFAF, een Nederlandse stichting, met de steun van andere organisaties die de kunsthandelaars vertegenwoordigen. Sommige van deze organisaties hebben bij het Parlement, de Raad en de Commissie verscheidene bijdragen ingediend, met name tijdens de onderhandelingen over Richtlijn 2001/84/EG van het Parlement en de Raad van 27 september 2001 betreffende het volgrecht ten behoeve van de auteur van een oorspronkelijk kunstwerk⁽²⁾ („droit de suite”), waarin zij beweren dat de communautaire harmonisatie negatieve gevolgen zou hebben voor de kunstmarkt in de Gemeenschap. Ook in de economische en regelgevingsanalyse in het TEFAF-verslag worden bijna uitsluitend de standpunten weergegeven van bepaalde organisaties die de kunsthandel vertegenwoordigen.

TEFAF heeft met name kritiek op de BTW-regeling voor kunstwerken, vastgesteld in Richtlijn 94/5/EG van de Raad van 14 februari 1994 tot aanvulling van het gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde en tot wijziging van Richtlijn 77/388/EEG – Bijzondere regeling voor gebruikte goederen, kunstvoorwerpen, voorwerpen voor verzamelingen en antiquiteiten⁽³⁾, en op de harmonisatie van het volgrecht op communautair niveau (Richtlijn 2001/84/EG). De kunstmarkt wordt beïnvloed door diverse factoren, zoals het mondiale karakter van deze markt, wisselkoersschommelingen, de tendens bij verkopers om de markt te kiezen waar ze de beste verkoopprijs kunnen krijgen, het effect dat de beurshausse van 1999 in de Verenigde Staten waarschijnlijk zal hebben op de consumptie-uitgaven, meer bepaald voor luxegoederen en het feitelijke duopolie inzake veilingverkopen (zie de mededeling van punten van bezwaar⁽⁴⁾ die de Commissie recentelijk naar Christie's en Sotheby's heeft gestuurd naar aanleiding van de prijsafspraken in de jaren negentig). Het lijkt dan ook op zijn minst voortvarend om de neergang van de communautaire kunstmarkt in de afgelopen vier jaar uitsluitend toe te schrijven aan de „belastingen en regelgeving” die sinds 1995 in de Gemeenschap zijn ingevoerd.

Het argument dat het voor handelaars gunstiger is om hun kunstbezit uit te voeren naar de Verenigde Staten en daar te verkopen, omdat in dat land geen belastingheffing en volgrecht bestaan, wordt tegengesproken door de vaststelling dat de bijzondere BTW-regeling, die in 1995 ingevolge de communautaire harmonisatie in werking is getreden, geen negatief effect heeft gehad op het concurrentievermogen van de communautaire kunstmarkt in vergelijking met de kunstmarkten van niet-lidstaten (zie het verslag⁽⁵⁾ van de Commissie van 1999 over het effect van Richtlijn 94/5/EG). Bovendien heeft het volgrecht nog geen wijzigingen teweeggebracht in de lidstaten want Richtlijn 2001/84/EG moet pas op 1 januari 2006 zijn omgezet en geen enkele lidstaat heeft al een begin gemaakt met het opstellen van omzettingwetgeving.

Voorts herinnert de Commissie eraan dat in het algemeen over elke verkoop van goederen en diensten in de Gemeenschap BTW moet worden betaald. De handel in kunstwerken is een transactie zoals iedere andere en dus aan dezelfde regels onderhevig. Indien in de Gemeenschap wonende kunstenaars hun werk aan EU-ingezetenen verkopen, is hierover het toepasselijke BTW-tarief verschuldigd. Indien kunstwerken aan niet-EU-ingezetenen worden verkocht en uit de Gemeenschap worden uitgevoerd, is geen BTW verschuldigd. Indien kunstwerken in de Gemeenschap worden ingevoerd en door EU-ingezetenen worden gekocht, of als ze buiten de Gemeenschap worden gekocht en vervolgens ingevoerd, moet in de Gemeenschap BTW worden betaald. Indien evenwel kunstwerken die voor wederverkoop worden ingevoerd gewoon voor uitvoer worden aangekocht, is geen BTW verschuldigd. De BTW-regeling voor kunstwerken kan dan ook geen doorslaggevende rol spelen in de beslissing van de verkoper om een kunstwerk in de Gemeenschap of in de Verenigde Staten te koop aan te bieden. Het is duidelijk dat in het algemeen de verkoper de kunstvoorwerpen daar verkoopt waar hij de beste prijs denkt te krijgen. De kosten die veilinghuizen berekenen, verschillen weliswaar weinig van elkaar, maar de vervoers-, verzekerings- en vrachtkosten voor het overbrengen van kunstvoorwerpen van de ene locatie naar de andere, kunnen sterk oplopen. Een verkoper zal deze bijkomende kosten in het algemeen in overweging nemen alvorens te besluiten waar hij wil verkopen. Meestal wordt de keuze echter bepaald door de markt zelf. Wanneer de verkoper, om welke reden dan ook, meent op een bepaalde plaats een betere prijs te kunnen krijgen dan elders, dan zal hij een dienovereenkomstige zakelijke beslissing nemen.

Het geachte parlementslid vraagt welke maatregelen de Commissie voornemens is te treffen om het concurrentievermogen van de communautaire kunstmarkt te handhaven. Overeenkomstig haar verbintenissen overweegt de Commissie om de nodige maatregelen te treffen om de toepassing van het volgrecht op internationaal niveau uit te breiden. Bovendien zal de Commissie vóór 1 januari 2009 een economische studie uitvoeren over het concurrentievermogen van de communautaire markt voor moderne en hedendaagse kunst. De Commissie zal op de betrouwbaarheid van de genoemde cijfers toezien.

(1) Zie blz. 21.

(2) PB L 272 van 13.10.2001.

(3) PB L 60 van 3.3.1994.

(4) IP/02/595 van 19.4.2002.

(5) COM(1999) 185 def.

(2003/C 52 E/051)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1161/02
van Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) aan de Commissie

(23 april 2002)

Betreft: Verklaring van betrouwbaarheid per DG

De Commissie heeft aangekondigd dat het in haar bedoeling ligt dat iedere directeur-generaal voor zijn of haar DG een verklaring van betrouwbaarheid afgeeft.

Welke informatie zal precies in deze verklaringen van betrouwbaarheid worden verstrekt?

Hoe weet de Commissie dat iedere directeur-generaal de nodige achtergrond en bekwaamheid heeft om een onbevooroordeelde evaluatie op te maken?

Welke controles zijn er om te verzekeren dat de verklaring eerlijk, juist en onbevooroordeeld is?

Hoe kan de Commissie de betrouwbaarheid van deze verklaringen garanderen?

Antwoord van de heer Prodi namens de Commissie

(17 juni 2002)

Het handvest van de opdrachten en verantwoordelijkheden van de gedelegeerde ordonnateurs die optreden namens de directeurs-generaal en de diensthoofden, bevat de verplichting verslag uit te brengen van de activiteiten van de directoraten-generaal en diensten en van het beheer van de toegewezen middelen. Dit moet geschieden in de vorm van een jaarverslag en een verklaring. De invoering van dit jaarverslag en deze verklaring ondersteunt een van de belangrijkste principes van de hervorming: zorgen voor een duidelijke omschrijving van de verantwoordelijkheid voor het beheer van de financiële en de personele middelen, waarbij een grotere verantwoordingsplicht de noodzakelijke consequentie is van de toegenomen decentralisatie.

Voor de Commissie is de invoering van dit basiselement van het nieuwe beheer- en controlekader van essentieel belang. Door de werkzaamheden van haar centrale diensten op het gebied van consolidatie, overzicht en onderzoek zullen verschillende bronnen van bevestiging worden samengebracht, zodat de Commissie haar collectieve verantwoordelijkheid kan nemen en/of corrigerende maatregelen treffen.

Dit verslaggevings- en verantwoordingskader moet ook worden gezien als een beheerinstrument en als een mechanisme voor de gedelegeerde ordonnateurs om de activiteiten van hun directoraten-generaal of diensten te onderzoeken en te ontdekken op welke gebieden verdere verbetering of ontwikkeling nodig is. Als begeleidende maatregel is voorzien in technische begeleiding met betrekking tot de structuur en de inhoud van de jaarlijkse activiteitenverslagen en de verklaring en punten van voorbehoud van de gedelegeerde ordonnateurs.

De verklaring heeft betrekking op een beperkter gebied dan het jaarverslag, want zij bestrijkt niet de evaluaties van de resultaten van de uitvoering van bepaalde beleidsmaatregelen die in het verslag worden gegeven. Zij is de uitdrukking van de verantwoordelijkheid van de gedelegeerde ordonnateurs voor een goed beheer van hun middelen en voor de verbetering van het beheer.

Inhoud van de verklaring

Volgens het model dat is aangenomen voor de verklaring die aan het jaarverslag zal worden toegevoegd, zullen de gedelegeerde ordonnateurs op basis van alle gegevens waarover zij beschikken:

- verklaren dat de informatie in het verslag een getrouw beeld geeft;
- op basis van hun eigen oordeel de redelijke verzekering geven dat de toegewezen middelen voor de in het verslag beschreven activiteiten inderdaad voor het beoogde doel en overeenkomstig de beginselen van goed financieel beheer zijn besteed, en dat de controleprocedures de nodige garanties geven met betrekking tot de wettelijkheid en regelmatigheid van de achterliggende transacties;
- hun punten van voorbehoud vermelden om de met de operaties en acties verbonden risico's te belichten die een belangrijk negatief effect kunnen hebben. In de punten van voorbehoud wordt

gewezen op de slechte opzet of toepassing van de beheer- en internecontrolesystemen, waarbij actieplannen worden gegeven waarin de genomen of geplande corrigerende maatregelen worden toegelicht;

- bevestigen dat in hun verslagen naar hun weten niets is weggelaten dat de belangen van de Instelling zou kunnen schaden.

Procedure

Om aan de genoemde verplichtingen te kunnen voldoen, moeten de gedelegeerde ordonnateurs een passende en gedocumenteerde procedure vaststellen, met een beschrijving van de organisatie en de verdeling van de verantwoordelijkheden aan de correspondenten die hen zullen ondersteunen. Zij zullen ook verslagleggingssystemen toepassen om van hun gesubdelegeerde ordonnateurs passende informatie te verkrijgen, zoals bepaald in hun handvest. Deze procedure wordt aangevuld met interne verslaggeving en feedback van hun medewerkers, om de verzekering te krijgen dat zij de passende gegevens bezitten om het jaarverslag met de verklaring op te stellen. Het memorandum van december 2001⁽¹⁾ waarin de minimumnorm van uitvoering van de interne controlenormen wordt bepaald, geeft de gedelegeerde ordonnateurs een referentiekader voor hun beheer- en controlesystemen.

Zij worden bijgestaan via:

- een methodologiegroep onder voorzitterschap van het Secretariaat-generaal, die richtsnoeren heeft opgesteld voor de procedure die moet leiden tot de verklaring, alsook voor de draagwijdte van de opmerkingen en verantwoordelijkheden van de gedelegeerde ordonnateurs;
- het Directoraat-generaal Begroting, dat boekhoudkundige informatie volgens de huidige begrotingsstructuur verschaft over de transacties die in de begrotingsboekhouding zijn geregistreerd en die door de diensten zijn bevestigd;
- hun financiële en operationele eenheden, voor zover het hun verantwoordelijkheden betreft, die helpen bij de opstelling van de jaarrekeningen en verslag uitbrengen over de toepassing en de werking van de interne controlesystemen;
- de gesubdelegeerde ordonnateurs, die verslag uitbrengen over de uitvoering van de programma's, operaties of acties al naargelang hun subdelegatie;
- hun interne auditcellen, die gegevens verschaffen over de kwaliteit van de beheer- en controlesystemen en over belangrijke risicovelden van slechte werking, onwettigheid of onregelmatigheid, met alle andere relevante informatie, volgens het werkprogramma dat in afspraak met de directeur-generaal is vastgesteld;
- de Interne Auditdienst van de Commissie, die bijstand levert bij de voorbereidende werkzaamheden;
- informatie van de Rekenkamer, de Financiële Controle en alle andere dienstige bronnen.

Betrouwbaarheid

De verklaring is voor de ordonnateurs de gelegenheid te bepalen in welke mate zij echt controle uitoefenen en dus aansprakelijk kunnen worden gesteld voor de verrichtingen. Dit houdt een prikkel in om de problemen te overschatten, hetgeen echter moet worden gesteld tegenover het meer algemeen aanvaarde risico dat managers geneigd zijn de tekortkomingen van hun diensten te onderschatten.

Voor dit eerste jaar van toepassing van het nieuwe verslagleggingskader zal de Interne Auditdienst van de Commissie in de periode mei 2002-juni 2002 een beperkt onderzoek verrichten van het proces dat leidt tot de jaarverslagen en verklaringen van de DG's en diensten. De Interne Auditdienst zal, op geconsolideerd niveau en voor de behoeften van de Commissie, onderzoeken of deze procedure toereikend is en aan de voorschriften voldoet.

Na dit onderzoek zal de Interne Auditdienst van de Commissie een geconsolideerd verslag van zijn bevindingen uitbrengen.

Samenvattend verslag

Op basis van de jaarlijkse activiteitenverslagen en het geconsolideerde verslag van de Interne Auditdienst over de toereikendheid van het gehele proces van jaarlijkse activiteitenverslagen en verklaringen van de gedelegeerde ordonnateurs zal de Commissie een samenvattend verslag opstellen (voorbereid door het

Secretariaat-generaal en het DG Begroting). De Commissie zal ook, op geconsolideerd niveau, akte nemen van de punten van voorbehoud, haar opmerkingen maken over de voorgestelde oplossingen en tijdsbestekken, en een lijst van maatregelen aannemen om de vastgestelde problemen op te lossen, onder meer uitgaand van de bevindingen van de Interne Auditdienst. In geval van gebrek aan samenhang of strijdigheid tussen de voorgestelde corrigerende maatregelen zal zij de keuze bepalen.

(¹) SEC(2001) 2037-4.

(2003/C 52 E/052)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1171/02

van Carmen Cerdeira Morterero (PSE) aan de Commissie

(24 april 2002)

Betreft: Deelname van de Europese Unie aan internationale topconferenties

Acht de Commissie het geboden om een vademecum of protocol op te stellen voor betere aanwijzing en deelname van vertegenwoordigers van de Europese instellingen (Commissie, Raad en Europees Parlement) aan gebeurtenissen als internationale conferenties, zoals bijv. die van maart ll. over de financiering van de ontwikkeling in Monterrey, of andere vergaderingen waar we naar toe gaan onder de algemene benaming van „delegatie van de Europese Unie/Europese Gemeenschap”?

Denkt ze dat zo'n protocol de werkzaamheden van alle delegatieleden zichtbaarder kan maken en kwalitatief verbeteren?

Antwoord van de heer Prodi namens de Commissie

(5 juni 2002)

De Commissie is evenals het geachte parlementslid van mening dat de Unie in internationale fora en meer in het algemeen in haar betrekkingen met derde landen eenstemmig zou moeten optreden.

Daarbij tekent zij aan dat de coördinatie van het gemeenschappelijk standpunt en de eenstemmigheid van de vertegenwoordiging van de Unie geen problemen opleveren bij zaken die tot de eerste pijler behoren, bijvoorbeeld het gemeenschappelijk handelsbeleid. Zoals op de vierde ministersconferentie van de Wereldhandelsorganisatie in Doha bleek is de Gemeenschap in de internationale handel een speler geworden waaraan niet kan worden voorbijgegaan, dankzij het feit dat zij eenstemmig optreedt.

De situatie is echter minder bevredigend op andere gebieden die de buitenlandse betrekkingen betreffen, als gevolg van het feit dat de huidige verdragen voorzien in een groter aantal deelnemers en als gevolg van de verwarring die daardoor kan ontstaan.

Zoals de Commissie heeft verklaard in haar mededeling van 22 mei 2002 „Een ontwerp voor de Europese Unie” (¹), is zij van mening dat de beste benadering erin bestaat de toekomstige hervorming van de verdragen aan te grijpen om het gehele buitenlandse beleid van de Unie te vereenvoudigen en te rationaliseren teneinde, overeenkomstig de wens van de Europese burgers, de doelmatigheid ervan te verhogen.

De deelname van delegaties van de Gemeenschap aan internationale conferenties is in de meeste gevallen afhankelijk van de status van de Gemeenschap op de betrokken conferentie (bijvoorbeeld deelnemer zonder stemrecht, waarnemer met het recht het woord te voeren, enz).

Het is derhalve moeilijk om een protocol op te stellen om de deelname van de delegaties van de Gemeenschap te verbeteren.

Er zijn echter wel procedurevoorschriften voor de deelname van de verschillende instellingen aan internationale conferenties.

(¹) „Een ontwerp voor de Europese Unie”, mededeling van de Commissie van 22 mei 2002 aan de Europese conventie (COM(2002) 247 def).

(2003/C 52 E/053)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1175/02**van Erik Meijer (GUE/NGL)
en Herman Schmid (GUE/NGL) aan de Commissie***(25 april 2002)*

Betreeft: Het overmaken van betalingen van de EU via de „remittance bank” Al Barakaat en de gevolgen van de belemmeringen door het VN-sanctiecomité

1. Kan de Commissie de mededeling van de Nederlandse minister van Buitenlandse Zaken aan het Nederlandse parlement (Tweede Kamer vraag 942 over „sancties tegen Al Barakaat”) bevestigen waarin hij meldt dat de informele banken van het „hawlidaad”-systeem (ook bekend als „remittance banks”) waaronder de grootste bank Al Barakaat die tevens actief is in telecommunicatie en als internetprovider, die jaarlijks 200 tot 500 miljoen USD naar Somalië overmaken, ook door de Europese Unie zijn gebruikt om geld over te maken naar Somalië?
2. Betreffen deze gelden mede de projecten waarmee de namens de EU optredende „education advisor” Leo Schellekens probeert om na de verwoesting tijdens de burgeroorlog in Somalië opnieuw scholen te starten, mede als middel om nieuwe generaties een beter perspectief te bieden dan burgeroorlog en terrorisme?
3. Wordt de voortgang van de in vraag 2 genoemde projecten inmiddels verhinderd doordat de daarvoor verlangde bijdragen in de kosten van de ouders niet meer binnenkomen omdat de ouders in het totaal ontwrichte Somalië niet over inkomstenbronnen in de vorm van geld beschikken en familieleden in het buitenland niet langer geld kunnen overmaken?
4. Zijn er nog meer door de EU gefinancierde projecten ten behoeve van inwoners van Somalië waarvoor het geld via Al Barakaat wordt overgemaakt?
5. Welk bedrag aan EU-gelden is thans geblokkeerd als gevolg van de door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties opgelegde maatregelen om Al Barakaat het werken onmogelijk te maken?
6. Waren er vervolgbetalingen gepland in de periode sinds het begin van het moment dat Al Barakaat geen internationale betalingen meer kan organiseren? Bereiken deze gelden thans via kleinere „remittance banks” Somalië, of worden deze gereserveerd ten behoeve van uitbetaling op een latere datum?
7. Op welke wijze en op welke termijn denkt de Commissie deze gelden opnieuw beschikbaar te krijgen voor de doeleinden waarvoor ze zijn verstrekt?

Antwoord van de heer Nielson namens de Commissie*(6 juni 2002)*

1. t/m 4. Zoals reeds vermeld in het antwoord op schriftelijke vraag E-0608/02 (!) van het geachte parlementslid (de heer Meijer), zijn de Al-Barakhat bank- en transferdiensten niet langer operationeel als gevolg van resoluties van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties, met namendement 1333 (2000) en 1390 (2002).

Andere organisaties zoals Dahabshil, Amaala en de Union Bank van Somalia, die niet voorkomen op de lijst van de sanctiecommissie van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties zijn nog steeds actief in het land. Zij hebben geleidelijk de plaats ingenomen van Al-Barakhat. De enige wijze waarop geld van en naar Somalië kan worden overgemaakt is dan ook via deze banken.

De maatregelen met betrekking tot Al-Barakhat hadden geen belangrijke gevolgen voor de samenwerking van de Gemeenschap met Somalië.

De verantwoordelijkheid voor het overmaken van fondsen in het kader van communautaire steun ligt in alle sectoren bij de partners met wie een contract is gesloten, de organisaties van de Verenigde Naties en de internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's). Geen van deze partners van de Commissie, met inbegrip van partners in de onderwijssector, heeft melding gemaakt van moeilijkheden in verband met de sancties tegen Al-Barakhat en de door de Gemeenschap gefinancierd projecten ondervinden evenmin moeilijkheden wegens een gebrek aan financiële middelen.

Voorts is de Commissie niet van mening dat er sprake is van een algemeen probleem dat de gebruikers en/of begunstigden van door de Gemeenschap gefinancierde projecten raakt.

5. t/m 7. De enige informatie waarover de Commissie beschikt betreffende geblokkeerde overmakingen heeft betrekking op de werking van haar drie verbindingkantoren in Somaliland, Puntland en Mogadishu. Alleen in Mogadishu werd gebruik gemaakt van de diensten van Al-Barakhat door de Deutsche Gesellschaft für Technische Zusammenarbeit (GTZ), die de verbindingkantoren in 2001 namens de Commissie beheerde.

De transfers ten behoeve van het verbindingskantoor van de Commissie in Mogadishu die geblokkeerd zijn vertegenwoordigen 3 393 USD. De Commissie kan niet voorspellen wanneer deze fondsen beschikbaar komen. Een langdurige procedure zou echter geen gevolgen hebben voor de samenwerking van de Gemeenschap in Somalië in het algemeen of voor de werking van het verbindingskantoor in Mogadishu, in het bijzonder.

(¹) Zie blz. 14.

(2003/C 52 E/054)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1189/02
van Caroline Lucas (Verts/ALE) aan de Commissie

(26 april 2002)

Betreft: Het uitbouwen van de EU-Mexico-overeenkomst

Het Europees Parlement heeft in zijn laatste verslag over de EU-Mexico-overeenkomst (A50036/2001) de wens te kennen gegeven nauwer te worden betrokken bij en geïnformeerd over de ontwikkelingen rond deze overeenkomst. Sedert de overeenkomst in werking is getreden zijn er vergaderingen geweest van de paritaire raad en de paritaire commissie.

Heeft de Commissie een van de in bovengenoemd verslag gedane aanbevelingen ter sprake gebracht op de onder haar auspiciën gehouden bilaterale vergaderingen?

Is de Commissie voornemens een clausule op te nemen over raadpleging van de „civil society” zoals die ook is gepland in de conceptovereenkomst met Chili?

Heeft de Commissie voorstellen gedaan of wil zij deze doen voor wijziging van de overeenkomst in verband met het biodiversiteitsprotocol, de desbetreffende conventies van de IAO alsook de richtlijnen van de OESO voor multinationals? Beide partijen zijn lid van de OESO.

Is de Commissie bereid om met de Mexicanen te praten over het rechtekken van die punten waarop de overeenkomst in strijd is met de conventies van Basel en Rotterdam?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(24 mei 2002)

Onder verwijzing naar de aanbevelingen uit het laatste rapport van het Parlement over de EU-Mexico-overeenkomst (A5-0036/2001) wil de Commissie het geachte parlementslid geruststellen met betrekking tot de volgende punten:

- De EU-Mexico-overeenkomst is voldoende asymmetrisch voor wat betreft alle bepalingen inzake economie en samenwerking, waarbij rekening wordt gehouden met de verschillen in ontwikkelingsniveau tussen Mexico en de Unie.
- De besluitvormende procedures van de paritaire raad volgen de interne wetten en procedures. De paritaire raad handelt telkens op een specifieke juridische basis; indien het Parlement geraadpleegd wordt, zal naar behoren rekening gehouden worden met zijn aanbevelingen. Mexico past ook zijn eigen nationale wetten toe.

- Wat de mensenrechten betreft, maakt de Commissie gebruik van de bestaande mechanismen om de situatie in Mexico en in Europa te volgen. De politieke dialoog, onderdeel van de agenda van de paritaire raad en de paritaire commissie, biedt de mogelijkheid om informatie op dit terrein uit te wisselen.

Op dit moment is de Commissie niet van plan de overeenkomst te amenderen. Gezien het belang dat beide partijen hechten aan de dialoog met de samenleving heeft de Commissie in de paritaire commissie van 2 oktober 2001 echter afgesproken eind 2002 een maatschappelijk forum te organiseren.

Daarnaast omvatten de besluiten tot instelling van een vrijhandelszone tussen de EG en Mexico herzieningsclausules inzake specifieke producten of sectoren die niet onder het eerste besluit vielen. Op het moment dat de besluiten inzake de vrijhandelszone herzien worden, zal de Commissie rekening houden met alle nieuwe protocollen, conventies of richtlijnen die overeengekomen zijn op multilaterale niveaus waarvan beide partijen deel uitmaken.

De Commissie hecht veel waarde aan alle multilaterale instrumenten en verzekert het geachte parlementslid dat geen enkele bilaterale overeenkomst of interpretatie daarvan in strijd zullen zijn met de multilaterale verplichtingen van de Gemeenschap.

(2003/C 52 E/055)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1208/02
van Yves Butel (EDD) aan de Commissie

(22 april 2002)

Betreft: Bedrijfsverplaatsingen

Om het hoofd te kunnen bieden aan de werkloosheidsproblemen van de lidstaten heeft Europa zich van een aantal instrumenten voorzien om de volledige tewerkstelling te kunnen verwezenlijken (de Europese werkgelegenheidsstrategie en de overeenkomstige beleidskeuzen, het Europees Sociaal Fonds, of ook het EQUAL-initiatief).

Naast de gevolgen van de globalisering, die zorgt voor verplaatsing van de productie in de richting van de ontwikkelingslanden en de minst ontwikkelde landen, plus de nieuwe markten die te veroveren zijn, moeten de lidstaten nu ook het hoofd bieden aan de oneerlijke sociale concurrentie van de kant van de kandidaat-lidstaten. Een concreet voorbeeld is op het ogenblik het bedrijf Whirlpool, dat van plan is om een deel van zijn activiteiten in Amiens in Frankrijk over te brengen naar Proprac in Slowakije. De verplaatsing van de activiteiten heeft als onmiddellijk gevolg dat er 360 arbeidsplaatsen verloren gaan, plus ongeveer 150 arbeidsplaatsen bij toeleveringsbedrijven.

De opbouw van Europa moet in het belang van zijn bevolking gebeuren, en dus moet één van de prioritaire doelstellingen de totstandbrenging van economische welvaart zijn, niet haar verplaatsing. Het gaat dan ook bepaald niet aan om een belangentegenstelling tussen de huidige en toekomstige lidstaten te creëren, maar wel om voor de lidstaten van vandaag de werkgelegenheid in het land van oorsprong te houden, en tegelijk de economische ontwikkeling van de toekomstige lidstaten te stimuleren.

Met welke middelen denkt de Commissie te kunnen voldoen aan die dubbele doelstelling om activiteiten — en dus werkgelegenheid — in stand te houden en nieuwe economische activiteit tot stand te brengen, en hoe denkt ze de overdreven mobiliteit van de bedrijven in de lidstaten te kunnen beperken? Verleent ze steun, meer bepaald financiële, voor de vestiging van bedrijven uit de huidige lidstaten in de landen die zich kandidaat gesteld hebben voor toetreding tot de Europese Unie?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(3 juni 2002)

De vrije, open markteconomie vormt de spil van de Unie en is, zoals onderstreept is op de bijeenkomst van de Europese Raad in december 1993 te Kopenhagen, een van de criteria voor het lidmaatschap van de Unie.

Het maatschappelijke model in Europa berust op het idee dat economische groei en sociale samenhang hand in hand dienen te gaan en er met het oog op een dynamische ontwikkeling naar een goed evenwicht tussen economisch beleid, werkgelegenheidsbeleid en sociaal beleid moet worden gestreefd. De ervaring leert dat een toename van de economische betrekkingen en samenwerking positieve effecten voor alle betrokkenen heeft en tot economische voorspoed en nieuwe en grotere werkgelegenheid leidt.

De Commissie is er wat de verplaatsing van ondernemingen betreft voorstandster van dat ondernemingen er in hun besluitvorming rekening mee houden dat hun besluiten effecten op hun werknemers en op de sociale en regionale omstandigheden hebben. Dit is onlangs benadrukt in het Groenboek van de Commissie over de sociale verantwoordelijkheid van bedrijven⁽¹⁾. Sociaal verantwoord ondernemen houdt in dat ondernemingen de aansprakelijkheid aanvaarden voor de invloed die van hen op alle betrokkenen uitgaat. Het heeft te maken met de verplichting van ondernemingen om zich ten alle tijde fair en verantwoordelijk op te stellen, een bijdrage te leveren aan de economische ontwikkeling, en voor méér levenskwaliteit van werknemers en hun gezinnen, de plaatselijke gemeenschap en de maatschappij in het algemeen te zorgen.

Het is duidelijk dat de sociale partners in dit kader een cruciale rol toekomt. De Commissie beoogt dan ook om het overleg met de sociale partners in de kandidaat-lidstaten verder te ontwikkelen en zal de sociale partners er in dit verband toe aanmoedigen om op meer terreinen actief te worden en meer leden te werven, vanuit een echte partnerschapsbenadering te werken, en de instellingen en structuren in het leven te roepen die voor de implementatie van het een en ander nodig zijn. Van hun kant zullen de regeringen het overleg met de sociale partners als een belangrijk element van het *acquis communautaire* moeten gaan zien, dat actief dient te worden bevorderd. De sociale partners zouden, bijvoorbeeld, de nodige autonomie voor onafhankelijke CAO-onderhandelingen moeten krijgen of in de gelegenheid moeten worden gesteld om deel nemen aan de sociale dialoog op Europees niveau

In het kader van de steunprogramma's van de Commissie wordt voor de verplaatsing van ondernemingen van de huidige lidstaten naar de kandidaat-lidstaten geen steun verstrekt.

⁽¹⁾ COM(2001) 366 def.

(2003/C 52 E/056)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1213/02

van Theresa Villiers (PPE-DE) aan de Commissie

(29 april 2002)

Betreft: Veiligheidszegels in het goederenvervoer

Kan de Commissie, gelet op EU-verordening 2787/2000⁽¹⁾ – artikelen 357 en 386, Bijlage 46A inzake veiligheidszegels mededelen:

1. in welke mate zij in het kader van de opstelling van deze wetgeving overleg heeft gevoerd met producenten/gebruikers van zegels? Met wie is overlegd?
2. of zij alvorens deze verordening ten uitvoer te leggen de huidige controlestelsels in de lidstaten heeft onderzocht?
3. door het stelsel van aanvaarding en controle in het Verenigd Koninkrijk kunnen nagemaakte zegels worden herkend. In het verleden is het voorgekomen dat dergelijke nagemaakte zegels tijdens het vervoer zijn aangebracht in plaats van het oorspronkelijke product van de producent, waardoor het mogelijk werd ongemerkt lading te verwijderen of aan te vullen. Welke maatregelen neemt de Commissie, in overweging nemend dat jaarlijks, heffingen niet meegerekend, voor een bedrag van meer dan USD 400 miljoen aan lading verloren gaat, om ervoor te zorgen dat de Europese markt niet wordt overspoeld met nagemaakte zegels uit niet-EU-landen of landen zonder regelgeving?
4. of de aanvaarding van een veiligheidszegel door één lidstaat niet alleen het gebruik mogelijk maakt bij doorvoer door andere lidstaten, maar voor andere lidstaten eveneens aanvaardbaar is voor levering in alle lidstaten? Zo niet, houdt dit in dat een zegel door iedere lidstaat afzonderlijk moet worden gecontroleerd voordat het in iedere lidstaat aanvaard wordt?
5. de ter zake bevoegde minister van het Verenigd Koninkrijk heeft in een aan mij gericht schrijven in oktober 2001 verklaard dat vermoed werd dat de meeste landen die gebruik maken van de *communautaire/gezamenlijke* doorvoerprocedures niet beschikken over adequate controlefaciliteiten en dat de invoering van een bindende zegelspecificatie in de Gemeenschapswetgeving en de gemeenschappelijke doorvoerovereenkomst door hen onmogelijk ten uitvoer kan worden gelegd. Is

de Commissie het met deze verklaring eens? Zo ja, waarom heeft zij een nieuwe verordening ten uitvoer gelegd die niet door alle lidstaten op gelijke wijze kan worden gecontroleerd of naar behoren nageleefd?

6. welke maatregelen zij neemt om ervoor te zorgen dat de lidstaten hun zegels naar behoren kunnen controleren en de verordening ten uitvoer leggen?
7. of zij voornemens is de lidstaten te verzoeken om bijzonderheden over het Ministerie, de beoordelingsprocedure en de contactinstantie voor aanvaarding van de zegels? Wanneer? Zo niet, waarom niet?
8. of zij voornemens is een voor alle belanghebbende partijen beschikbare centrale lijst op te stellen van door lidstaten aanvaarde zegels en van de landen waarin deze worden aanvaard? Zo niet, waarom niet?

(¹) PB L 330 van 27.12.2000, blz. 1.

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(13 juni 2002)

De verzegeling van het douanevervoer dient te waarborgen dat de onder de regeling geplaatste goederen dezelfde zijn als die welke bij het kantoor van bestemming worden aangebracht. De verzegeling kan, volgens de terzake geldende voorschriften worden vervangen door een nauwkeurige omschrijving van de goederen in de aangifte voor douanevervoer waarin andere kenmerken zijn vermeld aan de hand waarvan zij geïdentificeerd kunnen worden. Beide identificatiemethoden maken het mogelijk manipulatie en verlies van ladingen op te sporen, doch zijn ongeschikt om deze te voorkomen.

De goedkeuring en de controle van verzegelingen behoren tot de bevoegdheid van de lidstaten, die hiervoor hun eigen controleprocedures hebben ontwikkeld. Bij de goedkeuring van verzegelingsmethoden dienen de lidstaten rekening te houden met de algemene richtsnoeren die zijn neergelegd in bijlage 46 bis van de bepalingen ter uitvoering van het communautair douanewetboek. Deze op de praktijkervaringen van de nationale douanediensdiensten gebaseerde richtsnoeren zijn geen gedetailleerde technische specificaties, doch veeleer elementen waarmee de bevoegde instanties van de lidstaten rekening dienen te houden bij het beoordelen van de kenmerken van een bepaald type verzegeling. Deze elementen zijn gebaseerd op de beginselen van doeltreffend douanebeleid en vereisten geen voorafgaand overleg met de fabrikanten of gebruikers van de verzegelingen.

De Commissie houdt geen toezicht op de controlemethoden van de lidstaten en beschikt overigens niet over de nodige deskundigheid voor de handhaving van de verzegelingsvoorschriften in de praktijk. Er zijn geen aanwijzingen dat deze methoden onverenigbaar zijn met de vorengenoemde elementen van de wetgeving betreffende douanevervoer. Deze wetgeving heeft overigens niet ten doel de mededingingsvoorwaarden voor de fabrikanten van verzegelingen in de interne markt van de Gemeenschap te uniformeren.

De Commissie geeft geen commentaar op het door de Britse minister geformuleerde standpunt hieromtrent. Het nieuwe artikel 386 van Verordening (EG) Nr. 2787/2000 van 15 december 2000 tot wijziging van Verordening (EEG) Nr. 2454/93 houdende vaststelling van enkele bepalingen ter uitvoering van Verordening (EEG) Nr. 2913/92 van de Raad tot vaststelling van het communautair douanewetboek (¹) waaraan het geachte parlamentslid refereert, geeft de douaneinstanties de mogelijkheid de aangever te machtigen voor vervoermiddelen of colli verzegelingen van een bijzonder model te gebruiken, mits de douaneautoriteiten zich ervan hebben vergewist dat deze verzegelingen de in bijlage 46 bis vermelde kenmerken bezitten. De Commissie is er van overtuigd dat de douanediensdiensten van alle lidstaten over de nodige deskundigheid beschikken om de naleving van de voorschriften te waarborgen. In bepaalde gevallen bevordert de Commissie de verspreiding van informatie betreffende controles die zijn uitgevoerd door nationale handhavingsinstanties die deskundig zijn op het gebied van de controle van verzegelingen.

De Commissie heeft noch de middelen noch de deskundigheid voor het handhaven van de ter zake geldende wetgeving om toezicht te kunnen houden op de concrete goedkeuring van verzegelingsprocedures.

(¹) PB L 330 van 27.12.2000.

(2003/C 52 E/057)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1228/02
van Luciano Caveri (ELDR) aan de Commissie

(29 april 2002)

Betreft: Bilaterale akkoorden met Zwitserland

Wat zijn de exacte data van inwerkingtreding van de bilaterale akkoorden tussen de Europese Unie en Zwitserland?

Zijn er nieuwe akkoorden in het vooruitzicht en wat zijn meer in het bijzonder de verwachtingen in verband met de toetreding van Zwitserland tot het Verdrag van Schengen?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(11 juni 2002)

De zeven bilaterale akkoorden die de Unie heeft ondertekend op 21 juni 1999 met Zwitserland zullen op 1 juni 2002 in werking treden. Deze akkoorden werden in het Publicatieblad ⁽¹⁾ bekendgemaakt.

Momenteel onderhandelt de Commissie met Zwitserland over bilaterale akkoorden in verband met de samenwerking op het gebied van fraudebestrijding en op statistisch gebied, de deelneming van Zwitserland aan het Europees Milieuagentschap en de wijziging van het Protocol bij de Vrijhandelsovereenkomst m.b.t. bewerkte landbouwproducten. Bovendien wenst de Commissie meteen onderhandelingen met Zwitserland aan te vatten over de belasting op spaargelden.

Voor de toekomst worden ook andere akkoorden overwogen. In dit verband deed de Commissie aanbevelingen aan de Raad teneinde gemachtigd te worden tot het starten van onderhandelingen met Zwitserland over de vrije handel in diensten, de deelname van Zwitserland aan de MEDIA-programma's en de aansluiting van Zwitserland bij de gebieden waarop het acquis van Schengen en Dublin van toepassing is.

Momenteel is het onmogelijk om aanwijzingen te geven over de verwachtingen i.v.m. de toetreding van Zwitserland tot het Verdrag van Schengen en de groep van Dublin.

⁽¹⁾ PB L 114 van 30.4.2002.

(2003/C 52 E/058)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1238/02
van Glenys Kinnock (PSE) aan de Commissie

(30 april 2002)

Betreft: Rechten van kinderen

Welke vooruitgang heeft de Commissie geboekt met de uitvoering van de begrotingslijn betreffende de integratie van rechten van kinderen in ontwikkelingssamenwerking?

Antwoord van heer Nielson namens de Commissie

(19 juni 2002)

De Commissie legt thans de laatste hand aan de programmering van Begrotingslijn B7-624 „Integratie van de rechten van het kind in de ontwikkelingssamenwerking”.

De middelen zullen worden gebruikt voor algemene bewustmaking en opleiding op het gebied van de rechten van kinderen teneinde ervoor te zorgen dat met die rechten volledig rekening wordt gehouden zowel door overheids- als niet-overheidsactoren. Bij de maatregelen ten laste van deze begrotingslijn zou waar passend gebruik moeten worden gemaakt van de bepalingen van de desbetreffende internationale mechanismen, overeenkomsten en instrumenten, zoals de overeenkomst inzake de rechten van het kind en het slotdocument van de recente bijzondere zitting van de Algemene Vergadering van de VN over kinderen. De maatregelen ter bevordering van kinderrechten kunnen zowel op mondiaal als op regionaal niveau worden uitgevoerd.

De Commissie is zinnens een bericht van voorselectie op dit gebied te publiceren en zal na een onderzoek van de beste binnengekomen voorstellen een beperkt aantal organisaties verzoeken een volledig projectvoorstel in te dienen. Uit die voorstellen zal dan het beste worden gekozen.

(2003/C 52 E/059)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1245/02
van Armando Cossutta (GUE/NGL) aan de Commissie

(30 april 2002)

Betreft: Het invoeren van accijnsheffing op wijn

Enkele dagen geleden diende de Europese Commissie een voorstel in om accijnzen in te voeren op wijn met een minimum tarief van 0,14 EUR per liter vanaf 2003 en 0,15 EUR per liter vanaf 2007, terwijl het belastingtarief in Italië, Portugal, Griekenland en Duitsland momenteel nul bedraagt.

In 1997 heeft de wijnbouw in Italië een BTW-verhoging van 20 % gekend en de agrarische sector is sinds 1998 reeds onderhevig aan de Regionale Belasting op Productieve Activiteiten.

1. Is de Commissie niet van mening dat deze accijnsheffing op wijn negatieve gevolgen zou kunnen hebben voor de wijnverkoop op de levensmiddelenmarkt?
2. Denkt de Commissie niet dat een prijsstijging van wijn vooral nadelig is voor de consument, die zal moeten opdraaien voor de meerkosten van de wijnproductie?
3. Is de Commissie bovendien niet van mening dat de hervorming van het gemeenschappelijk landbouwbeleid (GLB) reeds een stijging van de productiekosten heeft veroorzaakt door de vermindering van communautaire bijdragen voor de wijnbouw?
4. Hoe staat de Commissie tegenover de invoering van productiebelasting, die typisch is voor industriële producten (gewoonlijk „accijns” genoemd), in de landbouwsector?

(2003/C 52 E/060)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1262/02
van Cristiana Muscardini (UEN) aan de Commissie

(6 mei 2002)

Betreft: Accijnsheffing op wijn

Het voorstel van de Commissie ter invoering van een accijnsheffing op wijn van minimaal 0,14 EUR per liter (270) vanaf 2003 en 0,15 EUR vanaf 2007, wordt door de bedrijfstakorganisaties beschouwd als een gevaarlijk en verkeerd voorstel, omdat het de verdere uitbouw van de wijnbouw, die binnen de landbouw zeer ontwikkeld is, zou belemmeren. Alleen al in Italië zou deze heffing de totale nationale wijnproductie van 53 miljoen hectoliter belasten. In 1997 kende de wijnbouw reeds een BTW-verhoging van 20 % en het huidige voorstel tot accijnsheffing zou een tweede belasting zijn die ook de consumenten treft. Hierbij komt nog dat de Italiaanse landbouwsector sinds 1998 onderhevig is aan de Regionale Belasting op Productieve Activiteiten, die in de „wijnprovincies” juist de belangrijkste sector van de gehele plaatselijke economie beïnvloedt.

Is de Commissie niet van mening dat de voorgestelde accijnsheffing een ondraaglijke last voor de bedrijven zou zijn?

Heeft de Commissie de onmiddellijke zwaarwegende invloed van de accijnsheffing op de wijnmarkt onderzocht, die ten laste valt van de producent, maar tevens nadelig is voor de consument omdat de accijnsheffing uiteindelijk deel uitmaakt van de productiekosten?

Zou de invoering van de accijnsheffing, gezien de BTW-verhoging, neerkomen op het erkennen van het beginsel van dubbele belastingheffing op het verbruik van goederen?

Is de Commissie niet van mening dat, aangezien belasting op de productie („accijns” genoemd) gewoonlijk op industriële producten geheven wordt, de vruchten van de aarde en landbouwproducten in het algemeen niet getroffen mogen worden door dergelijke verwerpelijke belastingen?

Denkt de Commissie niet dat deze nieuwe belastingheffing, ook met het oog op de uitbreiding, de economie in deze sector nog verder zal aantasten, juist in die regio's die minder gebruik zullen kunnen maken van de structuurfondsen?

**Gecombineerd Antwoord
van de heer Bolkestein namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-1245/02 en E-1262/02**

(20 juni 2002)

In Richtlijn 92/84/EEG van de Raad van 19 oktober 1992, die de onderlinge aanpassing van de accijnstarieven op alcohol en alcoholhoudende dranken⁽¹⁾ betreft, is bepaald dat de in deze richtlijn vastgelegde accijnstarieven periodiek door de Raad moeten worden herzien. Deze herziening wordt gebaseerd op een verslag van de Commissie waarin rekening gehouden wordt met alle relevante aspecten. Momenteel is de Commissie bezig een dergelijk rapport op te stellen, dat indien nodig vergezeld zal gaan van een voorstel.

Aangezien de Commissie nog geen besluit terzake heeft genomen, is het niet mogelijk inhoudelijke commentaar te geven.

Wat de vraag naar „dubbele belastingheffing” betreft, dient te worden opgemerkt dat de levering van accijnsgoederen in de regel ook aan de BTW is onderworpen. Bovendien maken de accijnsrechten deel uit van de BTW-berekeningsgrondslag.

⁽¹⁾ PB L 316 van 31.10.1992.

(2003/C 52 E/061)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1247/02
van Anne Van Lancker (PSE) aan de Commissie**

(24 april 2002)

Betreft: Beschikbaarheid van studies en rapporten die met Europese financiële ondersteuning worden opgesteld

Via verschillende actieprogramma's stelt de Europese Commissie financiële middelen ter beschikking voor de ondersteuning van het Europese beleid in de lidstaten. Zo krijgen de lidstaten, maar ook andere overheden en instanties, Europese publieke middelen om studies en rapporten op te stellen over hun beleid inzake bijvoorbeeld werkgelegenheid, maar ook de strijd tegen de sociale uitsluiting. In vele gevallen zijn deze studies niet openbaar.

Is de Commissie bereid om bij het toekennen van financiële steun voor het opstellen van zulke rapporten van de begunstigden te eisen dat de door Europese openbare middelen gefinancierde studies openbaar worden gemaakt?

**Aanvullend antwoord
van de heer Prodi namens de Commissie**

(31 oktober 2002)

De Commissie bevestigt dat in sommige sectoren (structuurfondsen, Trans-Europese netwerken, statistische informatie, justitie en binnenlandse zaken) uit de communautaire begroting gefinancierde studies en rapporten worden opgesteld in opdracht van nationale instanties zonder tussenkomst van de Commissie. In lijn met de algemeen gesloten financieringsovereenkomsten blijven deze studies en rapporten eigendom van de lidstaten die de begunstigden van de toegekende subsidies zijn. Het zijn bijgevolg deze opdrachtgevende nationale instanties die eventueel voor de verspreiding of de toegang moeten zorgen.

Overeenkomstig deze overeenkomsten ontvangt de Commissie een volledige kopie of een samenvattend verslag van de betreffende studies en rapporten. Zodra deze kopie of samenvatting door de Commissie is ontvangen, valt zij onder het toepassingsgebied van Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Parlement en de Raad van 30 mei 2001 inzake de toegang van het publiek tot documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie⁽¹⁾.

Meer in het algemeen deelt de Commissie de door het geachte parlementslid geuite zorg om meer transparantie en zij tracht te zorgen voor de best mogelijke verspreiding van de resultaten van de uit de communautaire begroting gefinancierde studies. Tot nu toe en rekening houdend met de verscheidenheid van de betreffende gebieden heeft de Commissie geen voorwaarde willen vaststellen tot invoering van de verplichting tot publicatie en verspreiding van de betreffende studies om te vermijden dat extra kosten en administratieve lasten ontstaan. Sommige studies zouden onder de in Verordening (EG) nr. 1049/2001 bedoelde uitzonderingen kunnen vallen, terwijl andere van te lokaal belang zouden kunnen zijn of betrekking zouden kunnen hebben op een beperkte sector.

In sommige gevallen, met name op het gebied van het onderzoek, wordt bijzondere aandacht besteed aan de benutting en de verspreiding van de resultaten van de studies. Bovendien nemen sommige directoraten-generaal op hun websites en in hun publicaties de resultaten van de betreffende studies en rapporten op. Thans is het Bureau voor officiële publicaties van de Europese Gemeenschappen bezig met de oprichting van een portaalsite op internet die in het bijzonder geschikt zal zijn voor de studies en de rapporten die een zeer gespecialiseerd publiek interesseren. De Commissie steunt de initiatieven om voor de nodige transparantie te zorgen en om de toegang tot de studies en de rapporten te vergemakkelijken.

⁽¹⁾ PB L 145 van 31.5.2001.

(2003/C 52 E/062)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1251/02
van Werner Langen (PPE-DE) aan de Commissie

(6 mei 2002)

Betreft: BTW-tarieven in de hotelsector

In de landen van de euro-zone gelden verminderde BTW-tarieven op hotelinkomsten. Slechts in de Bondsrepubliek wordt het volle tarief van 16 % berekend.

Kan de Commissie de volgende vragen beantwoorden:

1. Hoe ziet de feitelijke belasting van hotelinkomsten in de lidstaten van de Europese Unie eruit wat percentage en voorwaarden betreft?
2. Is het volgens de Commissie haalbaar om een algemeen geldend BTW-tarief op hotelinkomsten in te voeren in heel de Europese Unie?
3. Wat zijn de argumenten voor en tegen een gelijkschakeling van de BTW-tarieven op hotelinkomsten in de EU?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(27 juni 2002)

Op grond van de thans geldende communautaire bepalingen inzake de BTW-tarieven (artikel 12, lid 3, van de zesde Richtlijn 77/388/EEG van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag⁽¹⁾) is het normale minimumtarief van 15 % van toepassing op leveringen en dienstverrichtingen.

De lidstaten kunnen evenwel één of twee verlaagde tarieven toepassen. Die verlaagde tarieven worden vastgesteld op een percentage van de maatstaf van heffing dat niet minder dan 5 % mag bedragen, en zijn uitsluitend van toepassing op leveringen en dienstverrichtingen van de categorieën bedoeld in bijlage H van de zesde BTW-richtlijn.

Die lijst omvat met name overnachtingen in hotels en soortgelijke instellingen, met inbegrip van vakantiewoningen en het verhuren van kampeer- en caravanplaatsen. De vijftien lidstaten hebben dus de keuze al dan niet een verlaagd tarief op deze dienstencategorie toe te passen. De tarieven die thans door de lidstaten worden toegepast, zijn vermeld in de tabel die direct aan het geachte parlementslid en het Secretariaat-generaal van het Parlement wordt gezonden.

De formulering van die bepalingen is het resultaat van besprekingen binnen de Raad. Dat geldt zowel voor de mogelijkheid om een verlaagd tarief toe te passen als voor de lijst van goederen en diensten die voor het verlaagde tarief in aanmerking komen.

In 2000 heeft de Commissie een mededeling over de nieuwe BTW-strategie aangenomen⁽²⁾, die hoofdzakelijk op de vereenvoudiging en actualisering van de bestaande regels en een meer uniforme toepassing van de huidige bepalingen is toegespitst. In die context is de Commissie zinnens in de loop van volgend jaar de structuur van de verlaagde BTW-tarieven opnieuw te bekijken teneinde de tarieven nauwer op elkaar af te stemmen.

Hierbij dient trouwens te worden aangestipt dat de vaststelling van nieuwe belastingbepalingen steeds een unanieme goedkeuring van de Raad vereist en dat het dus vaak voorkomt dat de voorstellen van de Commissie worden gewijzigd.

Teneinde te zorgen voor neutraliteit op de interne markt is een zeker mate van harmonisatie van de BTW noodzakelijk. Het feit dat sommige lidstaten verlaagde tarieven toepassen en andere niet leidt tot concurrentiedistorties in grensgebieden. Voor 2003 plant de Commissie daarom een algemene herziening van de huidige structuur van verlaagde BTW-tarieven. In principe zou de harmonisatie van de BTW geen voorwendsel mogen vormen om de BTW op te trekken tot de hoogste tarieven die in de lidstaten worden toegepast maar zou ze gericht moeten zijn op lage BTW-tarieven in alle lidstaten, wat gunstig is voor het bedrijfsleven.

De BTW-tarieven spelen wel degelijk een rol in het prijzniveau van een land. Er zijn evenwel geen aanwijzingen dat verschillen in de toepassing van de BTW bepalend zijn voor de keuze van een vakantiebestemming. Verschillen in BTW en in inkomen vormen waarschijnlijk een verklaring voor een deel van de prijsverschillen die in de Unie bestaan maar zij zijn absoluut niet de enige oorzaak. Er bestaan binnen de Unie grote prijsverschillen, hetzij inclusief, hetzij exclusief BTW.

De toepassing van het verlaagd BTW-tarief wordt vaak ook gerechtvaardigd door het positieve effect ervan op de arbeidsintensieve toeristische sector, die daardoor beter in staat is in te spelen op „basisbehoeften” en werkgelegenheid te creëren. De Commissie is evenwel van mening dat de BTW eerder een algemene verbruiksbelasting vormt dan een passend instrument voor sociale correcties of een werkgelegenheidsbeleid.

⁽¹⁾ PB L 145 van 13.6.1977. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 2001/115/EG van de Raad van 20 december 2001 – PB L 15 van 17.1.2002.

⁽²⁾ COM(2000) 348 def.

(2003/C 52 E/063)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1280/02
van Mario Mauro (PPE-DE) aan de Commissie

(29 april 2002)

Betreft: Belegering van de Geboortekerk in Bethlehem

Op 2 april hebben ongeveer 230 gewapende Palestijnen, waaronder 30 militieleden, hun toevlucht gezocht in de Geboortekerk in Bethlehem om te ontkomen aan de Israëlische troepen die de Palestijnse gebieden waren binnengetrokken. Op dit moment bevinden zich naast katholieke, Grieks-orthodoxe en Armeense nonnen en geestelijken tientallen Palestijnse burgers in het complex.

De personen die in de kerk zitten opgesloten hebben zich meermalen beklaagd over de sanitaire omstandigheden binnen de gebouwen. Twee lichamen van Palestijnen die zijn gedood door scherpschutters van Tsahal bevinden zich al meer dan een week binnen het complex.

Welke stappen zal de Europese Unie en in het bijzonder de Hoge Vertegenwoordiger voor het buitenlands beleid zetten om een oplossing te vinden voor de zeer ernstige situatie van de belegering van de Geboortekerk in Bethlehem door het leger?

Is de Europese Commissie niet van mening dat er een kanaal of een vrijgeleide moet komen om de belegerden te voorzien van eerste levensbehoeften (zoals voedsel en medicijnen) via boven de partijen staande internationale hulpverleners?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(3 juni 2002)

De Commissie wenst te wijzen op het feit dat de toestand rond de Geboortekerk in Bethlehem op 10 mei met hulp van EU-vertegenwoordigers werd opgelost.

Wat de betrokkenheid van de Unie, inzonderheid van de Hoge Vertegenwoordiger, betreft mag de Commissie suggereren deze vraag aan de Raad voor te leggen.

(2003/C 52 E/064)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1282/02
van Gabriele Stauner (PPE-DE) aan de Commissie

(7 mei 2002)

Betreft: Financiering van de European Business Summit

Van 6 tot 8 juni vindt in Brussel de „European Business Summit” plaats. Het inschrijvingsgeld bedraagt 2178 EUR (verminderd tarief voor deelnemers uit de kandidaat-lidstaten: 1815 EUR). Aangezien men 1500 deelnemers verwacht, betekent dat een inkomstenpost van circa 3 miljoen euro.

De organisatoren maken er mee reclame dat ze door de Europese Commissie worden gesteund. Volgens het programma zullen acht Commissieleden de deelnemers aan de bijeenkomst toespreken.

Kan de Commissie mededelen, wie de organisatoren van deze conferentie zijn en in welke vorm hun verdere steun wordt verleend?

Kan de Commissie in het bijzonder mededelen, of zij ook betalingen verricht ten gunste van de organisatoren (bijvoorbeeld in de vorm van subsidies of door het kopen van entreekaartjes)?

Kan de Commissie mededelen wie het inschrijvingsgeld ontvangt en wat er mee gebeurt?

Antwoord van de heer Verheugen namens de Commissie

(1 juli 2002)

De European Business Summit (EBS) werd georganiseerd door European Business Forum Asbl, een organisatie zonder winstoogmerk die in 1999 werd opgericht om de eerste EBS in juni 2000 te organiseren.

De Commissie huurde een totale standruimte van 105 m² van de firma ACE tegen het normale tarief dat van toepassing was voor alle organisaties, en haar verschillende afdelingen stonden op de gemeenschappelijke stand van de Europese Unie. De enige subsidie die de Commissie heeft verleend aan de EBS was een bedrag van 39 000 Euro van het Directoraat-generaal Uitbreiding voor de organisatie van conferenties in het kader van de summit waarin alle dertien kandidaat-lidstaten werden voorgesteld. Hiermee was in totaal 3 000 Euro per land gemoeid.

Ongeveer 80 % van het verwachte bezoekersaantal van 1500 mensen aan de EBS bestond uit genodigden die een gratis toegangsbadge kregen: politici, sponsors, personen die werken voor ondernemingen die een stand hadden, met inbegrip van ambtenaren van de DG's die deelnamen aan de stand van de Europese Unie, vanaf de rang van hoofd van een eenheid en leden van het Europees Parlement.

De totale begroting voor de tweede EBS werd geraamd op 1,8 miljoen Euro: ongeveer éénderde hiervan werd gedekt door de opbrengst van de entreegelden aan ongeveer 300 gedelegeerden. De overige tweederde was afkomstig van sponsorgeld. De EBS denkt de kosten te kunnen dekken.

(2003/C 52 E/065)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1290/02**van Laura González Álvarez (GUE/NGL) aan de Commissie**

(7 mei 2002)

Betreft: Dreigende werkgelegenheidsproblemen in de onderneming El Árbol (Asturias – Spanje)

De Nederlandse distributiegroep Laurus, die voor 37 % in handen is van de Franse groep Casino, heeft de verkoop van diverse supermarkten in Nederland, België en Spanje aangekondigd. Dit betekent verlies van een groot aantal arbeidsplaatsen.

In Asturias is El Árbol, die deel uitmaakt van de groep, de derde belangrijkste onderneming uit de sector. Er werken maar liefst 2 300 mensen (9 000 in heel Spanje). Het verlies van deze arbeidsplaatsen zou voor Asturias opnieuw een zware klap zijn. De werkgelegenheid in deze onder doelstelling 1 vallende regio is de laatste tijd immers sterk teruggelopen, met name in de mijnbouw, de ijzer- en staalindustrie, de scheepsbouw, enzovoort.

Op dit moment verkeren de werknemers van El Árbol in grote onzekerheid, onder meer ten gevolge van het gebrek aan informatie.

Bezit de Commissie informatie over de arbeidssituatie in deze onderneming?

Welke maatregelen denkt de Commissie te nemen om te waarborgen dat de van toepassing zijnde Gemeenschapswetgeving wordt nageleefd, met name richtlijn 94/45/EG⁽¹⁾, op grond waarvan een algemene regelgeving wordt ingevoerd die moet garanderen dat werknemers van grote multinationale ondernemingen en concerns terdege worden geïnformeerd en geraadpleegd?

⁽¹⁾ PB L 254 van 30.9.1994, blz. 64.

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(26 juni 2002)

Zoals het geachte parlementslid ongetwijfeld weet, zijn er in de door haar beschreven gevallen twee communautaire wetgevende instrumenten die ervoor zorgen dat de werknemers over de ontwikkelingen worden geïnformeerd en geraadpleegd.

Ten eerste Richtlijn bepaalt Richtlijn 2001/23/EG⁽¹⁾ van de Raad (die twee eerdere richtlijnen over deze kwestie consolideert) dat wanneer de overgang van een onderneming, een vestiging of een onderdeel van een onderneming of vestiging wordt voorgesteld, zowel de vervreemder als de verkrijger de vertegenwoordigers van hun door de overgang getroffen respectieve werknemers moeten informeren over de datum van de overgang, de redenen daarvan, de gevolgen voor de werknemers en de ten aanzien van de werknemers overwogen maatregelen. De vervreemder moet deze informatie tijdig vóór de totstandkoming van de overgang aan de vertegenwoordigers van zijn werknemers verstrekken, terwijl de verkrijger deze informatie moet verstrekken voordat zijn werknemers rechtstreeks door de overgang worden getroffen.

Wanneer de vervreemder of de verkrijger ten aanzien van hun eigen werknemers maatregelen overwegen, zijn zij verplicht de vertegenwoordigers van hun eigen werknemers tijdig over deze maatregelen te raadplegen teneinde tot een akkoord te komen.

Ten tweede is overeenkomstig Richtlijn 98/59/EG⁽²⁾ van de Raad (die twee eerdere richtlijnen over deze kwestie consolideert) een werkgever die collectief ontslag overweegt, verplicht de vertegenwoordigers van de werknemers tijdig te raadplegen. De raadpleging moet betrekking hebben op de mogelijkheden om collectief ontslag te voorkomen of om de omvang ervan te verminderen alsook op de mogelijkheid de gevolgen ervan te verzachten.

Wat Richtlijn 94/45⁽³⁾ van de Raad inzake Europese ondernemingsraden betreft, waarnaar het geachte parlementslid verwijst, is er, voor zover de Commissie kan oordelen, geen Europese ondernemingsraad opgericht in de groep waarnaar het geachte parlementslid verwijst. De richtlijn bepaalt dat het

hoofdbestuur van een onderneming of een concern van ondernemingen met een Europese dimensie onderhandelingen moet voeren voor de oprichting van een Europese ondernemingsraad als het daartoe wordt verzocht door ten minste 100 werknemers of hun vertegenwoordigers in ten minste twee lidstaten.

Elke beweerde overtreding van de nationale wetgeving tot uitvoering van een van de hierboven genoemde richtlijnen moet in eerste instantie worden aangekaart bij de bevoegde autoriteiten van de betreffende lidstaat.

- (¹) Richtlijn 2001/23/EG van de Raad van 12 maart 2001 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten betreffende het behoud van de rechten van de werknemers bij overgang van ondernemingen, vestigingen of onderdelen van ondernemingen of vestigingen, PB L 82 van 22.3.2001.
- (²) Richtlijn 98/59/EG van de Raad van 20 juli 1998 betreffende de aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten inzake collectief ontslag, PB L 225 van 12.8.1998.
- (³) Richtlijn 94/45/EG van de Raad van 22 september 1994 inzake de instelling van een Europese ondernemingsraad of van een procedure in ondernemingen of concerns met een communautaire dimensie ter informatie en raadpleging van de werknemers.

(2003/C 52 E/066)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1304/02

van Kathalijne Buitenweg (Verts/ALE) aan de Commissie

(7 mei 2002)

Betreft: Financiële verantwoording van de EU voor diverse steun aan nucleaire installaties

De Europese Unie ondersteunt in de huidige lidstaten van de EU en in landen in Centraal- en Oost-Europa verscheidene kerncentrales op financieel en organisatorisch vlak. Zij helpt bij de exploitatie van moderne installaties en bij de afbouw en ontmanteling van overtollige, oude en/of te onveilige complexen. Van veel kerncentrales die lange tijd voor hun exploitatie aanzienlijke Europese middelen hebben ontvangen, is of zal op termijn worden besloten tot ontmanteling. Hiervoor kan opnieuw aanspraak worden gemaakt op forse Europese financiële steun.

Ofschoon het om veel geld gaat, is de financiële verantwoording van de Europese Unie voor de genoemde steun aan nucleaire installaties weinig overzichtelijk. Daarnaast is er weinig duidelijkheid over hoeveel geld er via de Europese Investeringsbank naar eerdergenoemde doeleinden vloeit.

1. Kan de Commissie op een overzichtelijke en volledige wijze per jaar, te beginnen in 1990, en uitgesplitst naar communautair programma (zoals TACIS en PHARE), aangeven welke middelen de Europese Unie heeft besteed aan het opstarten, exploiteren, verbeteren, afbouwen en ontmantelen van nucleaire installaties voor energieopwekking in de Unie, de kandidaatlidstaten en overige landen in Centraal- en Oost-Europa en het GOS?
2. Kan de Commissie, volgens dezelfde aanpak als omschreven in vraag 1, aangeven welke middelen de Europese Investeringsbank (EIB) heeft geïnvesteerd in activiteiten van opstarten, exploiteren, verbeteren, afbouwen en ontmantelen van nucleaire installaties voor energieopwekking in de Unie, de kandidaatlidstaten en overige landen in Centraal- en Oost-Europa en het GOS?

Antwoord van de heer Verheugen namens de Commissie

(27 juni 2002)

De Gemeenschap of de Europese Investeringsbank (EIB) hebben noch uit hoofde van de programma's PHARE en Tacis noch binnen de Unie zelf financiële steun voor het opstarten van nucleaire installaties verstrekt. De communautaire bijstand is in het algemeen toegespitst op nucleaire-veiligheidsaspecten, zoals vermeld in de mededeling van de Commissie aan de Raad en het Parlement van 6 september 2000 „Steun van de Commissie voor de nucleaire veiligheid in de Nieuwe Onafhankelijke Staten en Midden- en Oost-

Europa" ⁽¹⁾). Het ging daarbij onder meer om operationele steun, steun voor de nucleaire regelgevende instanties, afvalbeheer en ontmanteling, veiligheidscontroles en offsite-voorbereiding op noodsituaties.

Uit de financiële middelen van PHARE die beschikbaar zijn voor steun aan de kandidaat-lidstaten van Midden- en Oost-Europa zijn bijvoorbeeld geen communautaire schenkingen verstrekt voor het opstarten van kerncentrales. Uit het PHARE-programma is wel financiële bijstand in de vorm van schenkingen verstrekt voor nucleaire veiligheidsmaatregelen in kerncentrales in de begunstigde landen. De schenkingen worden dus uitsluitend verstrekt voorzover het de veiligheid als onderdeel van de exploitatie van een dergelijke installatie betreft. De exploitatie van kerncentrales als zodanig valt uitsluitend onder de bevoegdheid van het nutsbedrijf dat de installatie exploiteert. Er zal geen PHARE-bijstand worden verstrekt voor ontmanteling na afloop van de normale technische levensduur van kerncentrales.

De Commissie verstrekt sinds 1999 uitsluitend ter ondersteuning van de vroegtijdige sluiting en ontmanteling van reactoren van het type RBMK en VVER 440/230 in Litouwen, Bulgarije en Slowakije communautaire steun via het financieel instrument van PHARE. Die bijstand hangt samen met de verbintenis van de drie kandidaat-lidstaten dat zij zullen zorgen voor de vroegtijdige sluiting van de kernreactoren op de nucleaire installaties Ignalina, Kozloduy 1-4 en Bohunice V1. Totnogtoe heeft de Commissie de volgende communautaire bijstand geprogrammeerd uit de totale verbintenissen die binnen de huidige financiële vooruitzichten (2000-2006) zijn gepland:

(in miljoen euro)

	Totale verbintenis	Geprogrammeerd
Litouwen	165	100
Bulgarije	⁽¹⁾ 2 × 100	96,85
Slovakije	150	55

⁽¹⁾ De tweede tranche van 100 miljoen euro wordt verstrekt op voorwaarde dat de Bulgaarse autoriteiten de sluitingsdata voor Kozloduy 3 en 4 vaststellen conform de overeenkomst van 29 november 1999.

Het leeuwendeel van deze steun wordt verstrekt via drie internationale fondsen voor ontmantelingssteun (Decommissioning Support Funds), die worden beheerd door de Europese Bank voor wederopbouw en ontwikkeling (EBWO). Voorts is de bijstand bestemd om de nationale nucleaire regelgevingsinstanties in de drie landen ondersteuning te verlenen bij het afgeven van vergunningen voor ontmantelingsactiviteiten. Op 30 januari 2002 heeft de Commissie de Raad in een informatienota over het gemeenschappelijk financieel kader 2004-2006 voor de toetredingsonderhandelingen voorgesteld bijkomende ontmantelingssteun aan Litouwen te verstrekken.

In zeer beperkte mate zijn uit PHARE schenkingen verstrekt ter ondersteuning van de voorbereiding van besluiten betreffende Euratomleningen. Vervolgens heeft de Commissie een Euratomlening voor een bedrag van 212,5 miljoen euro verstrekt voor de modernisering van de eenheden Kozloduy 5 & 6, terwijl een Roemeens verzoek om een lening voor de eenheid Cernavoda 2 nog hangende is.

Oorspronkelijk omvatte het PHARE-programma voor nucleaire veiligheid ook steun aan exploitanten voor dringende maatregelen ter verbetering van de nucleaire veiligheid, maar sindsdien is de klemtoon duidelijk verschoven naar steun aan de regelgevingsautoriteiten voor nucleaire veiligheid. Van commerciële nutsbedrijven wordt verwacht dat zij hun veiligheidsmaatregelen uit eigen middelen financieren. Afgezien van de steun voor de regelgevingsinstanties inzake nucleaire veiligheid is de PHARE-bijstand op dit ogenblik hoofdzakelijk gericht op maatregelen op het gebied van het beheer van radioactief afval in de kandidaat-lidstaten.

De Tacis-steun voor nucleaire veiligheid wordt geregeld door Verordening (EG, Euratom) nr. 99/2000 van 29 december 1999 betreffende bijstand aan de partnerstaten in Oost-Europa en Centraal-Azië ⁽²⁾, die loopt over de periode 2000-2006 en de volgende drie prioriteiten voor het nucleair veiligheidsprogramma in de Nieuwe Onafhankelijke Staten (NOS) vaststelt: bevordering van een effectieve nucleaire veiligheidscultuur, met name door permanente steun voor regelgevingslichamen en, wat de kerninstallaties betreft, door bijstand ter plaatse; steun voor de ontwikkeling en tenuitvoerlegging van strategieën voor gebruikte splijtstoffen, ontmanteling en beheer van nucleair afval, onder meer in Noordwest-Rusland in het kader van ruimere internationale samenwerking, en bijdragen tot relevante door de Unie gesteunde internationale initiatieven zoals dat van de groep van de zeven grootste industrielanden en de Unie (G7/EU) voor de sluiting van Tsjernobyl. Bovendien is steun verleend bij de voorbereiding van Euratomleningen voor de voltooiing en het verbeteren van de veiligheid van kerncentrales in de eindfase van afwerking.

Er dient in het bijzonder melding te worden gemaakt van de steun die is verstrekt voor de ontmanteling van de Tsjernobyl-reactor, waarvoor van 1994 tot 2001 een bedrag van 230 miljoen is toegewezen, met inbegrip van een bijdrage van 190 miljoen euro voor het door de EBWO beheerde fonds voor de inkapseling van Tsjernobyl (Chernobyl Shelter Fund). Met het oog op de vervangende capaciteit na de sluiting van de Tsjernobyl-reactor is Oekraïne thans bezig met de voltooiing en verbetering van de veiligheid van twee reactoren van het type VVER 1000 in Rovno en Khmelnytsky. De financiering van dat project omvat leningen van de EBWO en Euratom, respectievelijk van 215 miljoen dollar en het equivalent in euro van 585 miljoen dollar. Hoewel beide leningen al in december 2000 zijn goedgekeurd, moeten er nog zekere voorwaarden worden vervuld alvorens de leningsbesluiten in werking kunnen treden.

Voor wat betreft de totale financiële steun van de Gemeenschap voor nucleaire veiligheidsmaatregelen bevat de mededeling van de Commissie aan de Raad en het Parlement „Steun van de Commissie voor de nucleaire veiligheid in de Nieuwe Onafhankelijke Staten en Midden- en Oost-Europa” van 6 september 2001 gedetailleerde informatie over de aard en de omvang van de bijstand van de Gemeenschap gedurende de jaren '90. Bijlage 1 van dat verslag geeft voor de periode 1990-1999 een overzicht per jaar van de steun uit Tacis en PHARE voor nucleaire veiligheidsmaatregelen, die respectievelijk 531,78 miljoen euro en 192,94 miljoen euro bedraagt. Daarbij moet nog eens 22,85 miljoen euro worden geteld voor het nucleair veiligheidsprogramma PHARE 2001 (in 2000 is geen overeenkomstige toewijzing verstrekt) alsook 53 miljoen euro en 51 miljoen euro voor de nucleaire veiligheidsprogramma's Tacis in 2000 en 2001.

Over diezelfde periode vanaf 1990 heeft de Europese Investeringsbank geen kerncentrales gefinancierd binnen de Gemeenschap of in Midden- en Oost-Europa. In de Gemeenschap heeft de Europese Investeringsbank over de periode 1990-1993 in totaal 238,03 miljoen euro verstrekt ter ondersteuning van drie projecten in de sector kernenergie. Die projecten hadden evenwel geen betrekking op kerncentrales maar op een installatie voor uraniumverrijking in Tricastin (Frankrijk, Rhône-Alpes), de behandeling van splijtstoffen in Sellafield (Verenigd Koninkrijk) en een installatie voor de behandeling van nucleair afval in Dessel/Antwerpen (België).

(¹) COM(2000) 493 def.

(²) PB L 12 van 18.1.2000.

(2003/C 52 E/067)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1331/02
van Elspeth Attwooll (ELDR) aan de Raad

(8 mei 2002)

Betreft: De uitvoer van vis naar Polen

De Britse visserij-industrie, en met name die van de Shetland eilanden, krijgt voor haar visproducten momenteel niet in dezelfde mate toegang tot de Poolse markt als haar Noorse tegenhanger. Er gelden nog steeds invoertarieven voor vis uit het Verenigd Koninkrijk, terwijl Noorwegen op grond van een bilaterale overeenkomst met Polen onder gunstige voorwaarden toegang krijgt tot de Poolse markt.

De Commissie heeft onlangs namens de Gemeenschap haar goedkeuring gehecht aan een aanvullend protocol bij de Europa-overeenkomst tussen de Europese Unie en de Republiek Polen, op grond waarvan invoertarieven op visproducten geleidelijk moeten worden afgeschaft. Kan de Raad uiteenzetten welke maatregelen zijn overeengekomen en kan hij bevestigen op welke datum deze definitief in werking zullen treden?

Antwoord

(11 november 2002)

Het geachte parlementslid verwijst naar het aanvullend protocol bij de Europa-overeenkomst met de Republiek Polen. De Raad besloot op 17 december 2001 op voorstel van de Commissie tot sluiting van dit protocol, zulks na afloop van de onderhandelingen met de Republiek Polen (evenals met de andere geassocieerde landen) over de liberalisering van de handel in de sector van vis en visserijproducten. Bij deze overeenkomst wordt bepaald dat de verdragsluitende partijen de rechten die zij toepassen bij de invoer van de betrokken producten vanaf de inwerkingtreding van het protocol met één derde verlagen en één jaar later nog eens met één derde. Twee jaar na de inwerkingtreding van dit protocol (of eerder indien de partijen dit overeenkomen) wordt voor de betrokken producten volledige vrijhandel toegepast.

Op 14 juni 2002 werd het Protocol met de Republiek Polen ondertekend en op 18 juni hebben de partijen elkaar in kennis gesteld van de afwikkeling van de respectieve interne procedures. Bijgevolg geldt, overeenkomstig artikel 6 van het Protocol, als datum van inwerkingtreding 1 juli 2002.

(2003/C 52 E/068)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1337/02
van Carlos Lage (PSE) aan de Commissie

(13 mei 2002)

Betreft: Beheer van de Europese scholen

De Europese scholen zijn opgezet om kinderen van Europese ambtenaren buiten hun land van herkomst een opleiding te geven met een curriculum dat aansluit bij dat van hun eigen landen.

Om te compenseren voor de door deze groepen ondervonden ontworteling is het van belang dat voornoemde ambtenaren erop kunnen rekenen dat hun kinderen een normale schooltijd doormaken, waarbij de pedagogische, psychologische en affectieve continuïteit gegarandeerd is.

300 Families met kinderen aan één van de drie scholen in Brussel zijn onlangs geconfronteerd met een besluit van de Hoge Raad van de Europese Scholen, volgens hetwelk hun kinderen met ingang van september 2002 naar een andere school worden overgeplaatst.

Dit besluit is op volmaakt arbitraire wijze tot stand gekomen, zonder rekening te houden met de keuze die de ouders hadden aangegeven met het oog op de pedagogische belangen van hun kinderen en hun eigen beroepsmatige verplichtingen.

Ik zou nu van de Commissie graag het volgende willen weten:

1. In welke mate komen de Europese scholen, en dan vooral die van Brussel, tegemoet aan de behoeften van de ambtenaren en de medewerkers van de Europese Unie?
2. In welke mate is de eerbiediging van de in het Handvest van de grondrechten opgenomen beginselen (inzonderheid artikel 24, lid 2 en artikel 41) gegarandeerd?
3. Hoe worden de Europese scholen beheerd?
  - Hoe worden ze gefinancierd en welk percentage betaalt elke deelnemer?
  - Welke rol speelt de Europese Commissie in de bovengenoemde raad? Over hoeveel stemmen beschikt de Commissie in de Hoge Raad voor de Europese Scholen?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(8 juli 2002)

Voor algemene achtergrondinformatie over deze kwestie wordt het geachte parlementslid verwezen naar de informatie die door de Commissie is verstrekt in haar antwoord op schriftelijke vraag E-0980/02 van de heer Stavros Xarchakos ⁽¹⁾.

Wat vraag 1 en 3 betreft, verwijst de Commissie het geachte parlementslid naar haar antwoord op schriftelijke vraag E-0944/02 van mevrouw Ilda Figueiredo ⁽²⁾.

Wat vraag 2 betreft, zijn de Europese scholen geen organen van de Unie in de zin van artikel 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De rechtsgrondslag voor de Europese scholen is het intergouvernementeel Statuut van de Europese School van 1957. De door het geachte parlementslid genoemde grondrechten worden bijgevolg gegarandeerd door bepalingen van het nationale recht en internationale overeenkomsten zoals het Verdrag van New York inzake de rechten van het kind uit 1989. Zoals de Commissie heeft aangegeven in haar antwoord op schriftelijke vraag E-0944/02 van mevrouw Ilda Figueiredo, heeft de Hoge Raad voor de Europese Scholen stappen genomen om ervoor te zorgen dat de overplaatsing van leerlingen tussen scholen in Brussel de door het geachte parlementslid genoemde grondrechten eerbiedigt.

De Commissie heeft een vertegenwoordiger in de Hoge Raad en bijgevolg één stem. De Hoge Raad is een intergouvernamenteel orgaan dat is samengesteld uit vertegenwoordigers van elke lidstaat die gewoonlijk afkomstig zijn uit de ministeries van Onderwijs van deze landen.

(¹) PB C 277 E van 14.11.2002, blz. 119.

(²) PB C 277 E van 14.11.2002, blz. 112.

(2003/C 52 E/069)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1358/02
van Gerhard Schmid (PSE) aan de Commissie

(14 mei 2002)

Betreft: Wetgeving inzake het witwassen van geld in de kandidaat-lidstaten

1. Welke kandidaat-lidstaten hebben Richtlijn 91/308/EEG (¹) van de Raad van 10 juni 1991 tot voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld in nationale wetgeving omgezet?
2. In welke kandidaat-lidstaten moet nog een inhaalslag worden gemaakt?
3. Op welke punten precies dient deze inhaalslag te worden gemaakt?
4. Wanneer moet een en ander zijn beslag hebben gekregen?

(¹) PB L 166 van 28.6.1991, blz. 77.

Antwoord van de heer Verheugen namens de Commissie

(21 juni 2002)

De Commissie volgt van nabij de toepassing en handhaving van de eerste richtlijn tot bestrijding van het witwassen van geld (Richtlijn 91/308/EEG van de Raad van 10 juni 1991 tot voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld) en de plannen voor de toepassing van de onlangs goedgekeurde tweede anti-witwasrichtlijn (Richtlijn 2001/97/EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 december 2001 tot wijziging van Richtlijn 91/308/EEG van de Raad (¹)). Met het oog daarop heeft de Commissie in de periode van september 2001 tot februari 2002 een aantal bijeenkomsten met alle kandidaat-lidstaten georganiseerd. Met sommige landen worden aanvullende bijeenkomsten opgezet om de tenuitvoerlegging van de verbintenissen na te gaan.

Alle kandidaat-lidstaten hebben thans wetgeving goedgekeurd waardoor de eerste richtlijn volledig – in een beperkt aantal gevallen bijna volledig – ten uitvoer wordt gelegd. Een aantal kandidaat-lidstaten hebben eveneens wetgeving goedgekeurd om de bepalingen van de tweede anti-witwasrichtlijn in hun nationale voorschriften om te zetten, of zullen dat binnenkort doen. De lidstaten hebben tot medio 2003 de tijd om de tweede richtlijn in hun nationale wetgeving om te zetten.

Hoewel de tenuitvoerlegging is voltooid, blijven er nog bepaalde problemen bij de handhaving van de voorschriften bestaan. De Commissie werkt nauw samen met de kandidaat-lidstaten, en verschillende projecten die uit de pretoetredingsfondsen zijn gesteund, zijn of zullen worden uitgevoerd om die tekortkomingen nog voor de toetreding weg te werken.

In bijna alle kandidaat-lidstaten zijn verbeteringen nodig om het witwassen van geld doeltreffend te bestrijden. Tot nog toe heeft alleen Slovenië een volledig bevredigend resultaat bereikt. Grote inspanningen zijn vereist in Polen, Litouwen en Bulgarije. De meeste landen moeten zorgen voor een verdere versterking van hun financiële-inlichtingeneenheden die de maatregelen voor de bestrijding van geldwitwassen coördineren, en moeten investeren in meer gespecialiseerde opleiding, onder meer van rechters en officieren van justitie. In sommige gevallen moet het personeelsbestand worden uitgebreid en in andere gaat het erom de frequentie en kwaliteit van de rapportage van kredietinstellingen te verbeteren.

Er zijn ook grondige discussies gevoerd over de uitgifte van anonieme spaarboekjes of spaarboekjes aan toonder, die volgens de Commissie incompatibel zijn met de eerste anti-witwasrichtlijn. Die rekeningboekjes bestonden in Tsjechië, Hongarije, Malta en Slowakije en zijn of worden thans in al die landen afgeschaft. Hongarije, dat op dit ogenblik door de Financial Action Task Force on Money Laundering

(FATF) op de zwarte lijst is geplaatst, heeft in december 2001 wetgeving goedgekeurd waardoor de uitgifte van nieuwe spaarboekjes aan toonder wordt verboden en waarin is bepaald dat de bestaande boekjes aan toonder bij de eerste overlegging van het boekje in een bankinstelling worden omgezet in een spaarrekening op naam. Er is veel kans dat de FATF Hongarije op zijn volgende bijeenkomst in juni 2002 van de zwarte lijst zal schrappen.

(¹) PB L 344 van 28.12.2001.

(2003/C 52 E/070)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1362/02
van Gerhard Schmid (PSE) aan de Commissie

(14 mei 2002)

Betreft: FATF-bijeenkomst in Nieuw-Zeeland op 19 en 20 november 2001

Waarom heeft de Commissie niet deelgenomen aan de achtste bijeenkomst van de Financial Action Task Force on Money Laundering Typologies op 19 en 20 november 2001 in Wellington (Nieuw-Zeeland), hoewel zij lid is van de FAFT?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(19 juni 2002)

De Commissie hecht veel belang aan haar lidmaatschap van de Financial Action Task Force (FATF) en tracht actief deel te nemen aan alle bijeenkomsten. Wegens beperkte middelen en de hoge werkdruk kan de Commissie echter af en toe bepaalde bijeenkomsten niet bijwonen.

Dit was het geval voor de bijeenkomst in Nieuw-Zeeland in november 2001.

De jaarlijks typologie-oefening van de FATF brengt voornamelijk deskundigen op het gebied van wetshandhaving en bevoegde autoriteiten van de lidstaten samen. Het betreft een forum waarop de autoriteiten die zich bezighouden met de dagelijkse strijd tegen witwaspraktijken onderling ervaringen en adviezen uitwisselen.

Er zijn geen specifieke zaken van witwaspraktijken waarover de Commissie verslag kan uitbrengen. Desondanks toont ze nog steeds veel interesse voor de onderwerpen waarover de FATF-leden verslag uitbrengen en voor de trends die door hen gerapporteerd worden. Als FATF-lid heeft zij toegang tot alle gedetailleerde documentatie die vóór aan de bijeenkomst verstrekt werd en ze heeft deze ook aandachtig bestudeerd.

Het eindrapport van de typologie-oefening is nu een openbaar document en is beschikbaar op de website van het FATF op <http://www.fatf-gafi.org>.

(2003/C 52 E/071)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1368/02
van Concepció Ferrer (PPE-DE) aan de Commissie

(14 mei 2002)

Betreft: Onderzoek naar de tekortkomingen van het initiatief „Alles behalve wapens”

In een verslag van OXFAM International wordt de Europese Unie genoemd als een van de geïndustrialiseerde economieën met de hoogste handelsbarrières, ondanks het recente initiatief van de Commissie „Alles behalve wapens” waarbij de vrijstelling van invoerrechten voor de minst ontwikkelde landen zonder enige kwantitatieve beperking wordt uitgebreid.

Is de Commissie voornemens een onderzoek in te stellen naar de tekortkomingen van dit initiatief om ervoor te zorgen dat de MOL daadwerkelijk toegang krijgen tot de Europese markt en aldus ook tot de gunstige effecten van de handel?

Antwoord van de heer Lamy namens de Commissie

(18 juni 2002)

De Unie heeft in het kader van het initiatief „Alles behalve wapens” de minst ontwikkelde landen (MOL) toegang zonder contingenten en tarieven geboden. Aangezien dit betekent dat zij volledige toegang hebben tot de markt van de Gemeenschap, valt het moeilijk te begrijpen hoe dit nog verder kan worden verbeterd. De Commissie is daarom niet voornemens dit initiatief opnieuw te onderzoeken.

De Commissie erkent dat er andere kwesties zijn die moeten worden aangepakt opdat de minst ontwikkelde landen ten volle van deze toegang tot de markt zouden kunnen profiteren. Het gebrek aan handelscapaciteit is een van de knelpunten die moeten worden opgelost en daarom concentreert de Commissie zich op het opvoeren van haar inspanningen op het gebied van handelsgerelateerde technische bijstand. Het gebrek aan aanbodcapaciteit is een ander ernstig probleem dat veel MOL's belet om van de toegang tot de markt te profiteren. De Commissie tracht voor dit probleem een oplossing te vinden door de handelsaspecten systematisch in haar ontwikkelingssamenwerking te integreren en door de ontwikkelingslanden te steunen in hun pogingen om hetzelfde te doen voor wat betreft de integratie van de handel in hun ontwikkelingsstrategieën en -beleid.

Kortom, de Commissie zou alle ontwikkelde landen die dat nog niet hebben gedaan willen aanmoedigen en verzoeken dit initiatief te volgen om de MOL aldus meer kansen te bieden om van de verruimde markttoegang te profiteren.

(2003/C 52 E/072)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1371/02

**van Sergio Berlato (UEN), Cristiana Muscardini (UEN),
Roberta Angelilli (UEN), Roberto Bigliardo (UEN), Sebastiano Musumeci (UEN),
Antonio Mussa (UEN), Mauro Nobilia (UEN), Adriana Poli Bortone (UEN)
en Franz Turchi (UEN) aan de Commissie**

(14 mei 2002)

Betref: Crisissituatie in de Europese aquacultuursector

Het Griekse systeem voor de productie van zeebaars en goudbrasem blijft heel de Europese sector ernstige schade berokkenen. De verantwoordelijkheid daarvoor draagt zowel de Griekse industrie zelf als de Commissie en de Griekse regering vanwege hun nalatigheid bij de uitoefening van toezicht.

De vier belangrijkste productielanden (Frankrijk, Italië, Portugal en Spanje) hebben de Europese Commissie verzocht dit probleem diepgaander te onderzoeken teneinde een rechtvaardige en eerlijke concurrentie tussen de lidstaten te waarborgen. Naar het schijnt verkopen de Griekse producenten namelijk hun producten al geruime tijd ver beneden de kostprijs.

Kan de Commissie onmiddellijk stappen ondernemen bij de Griekse regering en ervoor zorgen dat de bestaande wetgeving wordt geëerbiedigd en gehandhaafd?

Kan zij een streng controlesysteem opzetten om te verzekeren dat de overheidssteun in Griekenland uitsluitend voor het oorspronkelijk vastgestelde doel wordt gebruikt?

Is zij van plan een nieuwe Groene Kaart op te stellen en daarin een realistischer aanpak op te nemen voor de bevordering van de aquacultuur in Europa de komende tien jaar, door parameters voor een geleidelijke maar gezonde ontwikkeling vast te stellen?

Wat denkt zij te ondernemen om paal en perk te stellen aan een situatie die met de dag erger en alarmerender wordt voor heel de Europese sector van de aquacultuur?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(20 juni 2002)*

De Commissie heeft het probleem van de marktprijzen voor gekweekte zeebaars en zeebrasem in de Unie van nabij gevolgd en heeft geen inbreuken op de ter zake geldende communautaire voorschriften geconstateerd. De Commissie neemt regelmatig contact op met zowel de nationale autoriteiten van de lidstaten als producenten om zich een duidelijk beeld te vormen van de situatie.

De subsidies uit hoofde van het Financieringsinstrument voor de Oriëntatie van de Visserij (FIOV) voor de aquacultuur in Griekenland worden in het kader van de bestaande regelgeving toegekend door de nationale autoriteiten, die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van en het toezicht op de meerjarenplannen voor de visserij. De Commissie heeft de Griekse autoriteiten reeds voorgesteld een computersysteem in te voeren voor het toezicht op de parameters van de bedrijven die zeebaars en zeebrasem produceren. Dankzij dit systeem, dat momenteel ontwikkeld wordt, zouden betrouwbare prognoses voor de toekomstige productie kunnen worden gemaakt, en zou overproductie kunnen worden voorkomen.

De Commissie heeft er in het Groenboek⁽¹⁾ reeds op gewezen dat zij van oordeel is dat de markt de drijvende kracht achter de ontwikkeling van de aquacultuur moet zijn, en dat men zich kan afvragen of de Gemeenschap verder moet gaan met subsidiëring van investeringen door particuliere bedrijven in productiecapaciteit voor soorten waarvoor de markt bijna verzadigd is. Bij toekomstige communautaire initiatieven ten behoeve van de ontwikkeling van de aquacultuur zal rekening worden gehouden met deze overwegingen.

De situatie van de markt voor gekweekte zeebaars en zeebrasem is besproken tijdens de vergadering van het Comité van beheer voor visserijproducten op 9 april 2002 en op een buitengewone bijeenkomst van de Commissie met de meest betrokken lidstaten op 16 mei 2002. Geen van deze vergaderingen heeft duidelijker gemaakt of het om een structurele crisis gaat, dan wel of de huidige problemen seizoengebonden zijn. De betrokken lidstaten hebben zich ertoe verbonden nadere gegevens te verzamelen met het oog op een diepgaande analyse van de marktsituatie voor deze soorten.

⁽¹⁾ COM(2001) 135 def.

(2003/C 52 E/073)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1375/02**van Dorette Corbey (PSE) aan de Commissie***(6 mei 2002)*

Betreft: Strategie voor BSE bij schapen

Volgens het European Report 2674 (10 april 2002) is op 5 april in de Wetenschappelijke Stuurgroep van de EU (WS) het onlangs gepubliceerde document van het Stanley Prusiner-team behandeld, waarin staat dat bepaalde skeletspieren van muizen die geïnfecteerd zijn met scrapie besmettelijk zijn en prionen kunnen vormen (proteïnen die de ziekte bij dieren verspreiden). De wetenschappers hebben geconcludeerd dat dit niet rechtstreeks van toepassing hoeft te zijn voor BSE in veestapels. De wetenschappers hebben echter niet uitdrukkelijk uitgesloten dat besmette skeletspieren bij runderen prionen vormen.

Is de Commissie het eens met de WS dat er niet genoeg bewijsmateriaal is om maatregelen te nemen tegen het mogelijk voorkomen van BSE bij schapen.

Is de Commissie van mening dat zij, met het oog op de aanwezigheid van prionen in de musculatuur van muizen conform het voorzorgsbeginsel maatregelen zou moeten nemen?

Acht de Commissie het noodzakelijk om het publiek te informeren? Wat heeft de Commissie op dit gebied gedaan?

Welke maatregelen is de Commissie voornemens te treffen om zekerheid te krijgen over het potentiële risico van BSE bij schapen?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie*(6 juni 2002)*

De Commissie is zich terdege bewust van de theoretische mogelijkheid dat bovine spongiforme encephalopathie (BSE) bij schapen zou kunnen voorkomen. De Commissie heeft dan ook uit voorzorg een aantal maatregelen ter bescherming van het publiek en de diergezondheid genomen.

Een aantal voorbeelden:

- het in 1994 geïntroduceerde voederverbod voor alle herkauwers, met inbegrip van schapen en geiten. Het huidige voederverbod is uiteraard van toepassing op alle landbouwhuisdieren die voor de voedselketen bestemd zijn;
- de winning van separatorvlees van beenderen van runderen, schapen of geiten is verboden;
- de verwijdering van specifiek risicomateriaal (SRM) bij runderen, schapen geiten, die in oktober 2000 verplicht is geworden.

De SRM-lijst voor schapen en geiten is gebaseerd op het advies van de Wetenschappelijke Stuurgroep (WS) van december 1997. Nog in april 2002 heeft de WS in zijn advies over de veilige winning van materiaal van kleine herkauwers opnieuw verklaard dat er geen bewijzen op tafel liggen die een wijziging van dit advies noodzakelijk zouden maken. Aangezien er op dit moment slechts een theoretische mogelijkheid aanwezig is dat er bij schapen BSE voorkomt, acht de Commissie het niet noodzakelijk om spieren of andere weefsels aan de lijst toe te voegen. Dit standpunt wordt ook ondersteund door de verklaring die de WS op 4 en 5 april 2002 naar aanleiding van de publicatie van het team van professor Stanley Prusiner van 19 maart 2002 heeft afgegeven. In deze verklaring wordt gesteld dat de stuurgroep momenteel geen reden tot herziening van de WS-adviezen ten aanzien van de veiligheid van spieren van runderen en schapen ziet. De Commissie had om dit advies gevraagd om te kunnen bepalen of de bevindingen van het onderzoek van professor Prusiner een herziening van de bestaande maatregelen vereist.

Overeenkomstig het streven van de Commissie naar transparantie en openheid kan de verklaring van de Wetenschappelijke Stuurgroep over het Prusiner-onderzoek, tezamen met alle andere WS-adviezen, op de website van de Commissie⁽¹⁾ worden ingezien. Op de site is ook een uitgebreide rubriek met vragen en antwoorden over BSE bij schapen te vinden.

In het verlengde van het gepubliceerde WS-advies van 4 en 5 april 2002 over een strategie voor een onderzoek naar de mogelijke aanwezigheid van BSE bij schapen is de Commissie momenteel in discussie over de manier waarop te werk moet worden gegaan. In het advies wordt een driestappenplan aanbevolen, dat met een uitgebreide actieve monitoring van kleine herkauwers op de aanwezigheid van overdraagbare spongiforme encephalopathieën (TSE's) begint. In Verordening (EG) nr. 999/2001 van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2001 houdende vaststelling van voorschriften inzake preventie, bestrijding en uitroeiing van bepaalde overdraagbare spongiforme encefalopathieën⁽²⁾ is reeds in een dergelijke monitoring voorzien. Met ingang van 1 april 2002 is deze monitoring nog verder geïntensiveerd. Bij de implementatie van de tweede en derde stap zullen, onder andere, voldoende toegeruste laboratoria in kaart worden gebracht en zal voor de evaluatie van de bevindingen een panel van deskundigen in het leven worden geroepen. De Commissie wil in de komende maanden met wetgeving voor de praktische implementatie van het advies komen.

⁽¹⁾ http://europa.eu.int/comm/food/fs/sc/ssc/outcome_en.html.

⁽²⁾ PB L 147 van 31.5.2001.

(2003/C 52 E/074)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1384/02**van Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE) aan de Commissie***(6 mei 2002)*

Betreft: Flexibiliteit en werkgelegenheid

Volgens de conclusies van de Europese Raad van Barcelona zijn de lidstaten gehouden hun werkgelegenheidsbeleid nog eens tegen het licht te houden, met het oog op het garanderen van het nodige evenwicht tussen flexibiliteit en veiligheid en het creëren van meer banen.

Is de Commissie van plan vergelijkende studies te houden in verband met de toepassing van beleid inzake deeltijd- en/of tijdelijk werk in de lidstaten en de bijdrage van flexibele arbeidsmethoden tot bestrijding van de werkloosheid? Is ze plan hierover een rapport te publiceren of andere initiatieven te ontplooien?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(4 juni 2002)

In de Europese strategie heeft van begin af aan (1997) het evenwicht tussen flexibiliteit en zekerheid centraal gestaan. Het is een belangrijke aspect van de arbeidskwaliteit, zoals door de Raad van 3 december 2001 bevestigd is. In de conclusies van de Europese Raad van Barcelona (15 en 16 maart 2002) wordt opnieuw op het belang hiervan gewezen.

Met behulp van de nationale actieplannen voor de werkgelegenheid die elk jaar door de lidstaten worden ingediend, kunnen de voornaamste ontwikkelingen in het beleid van de lidstaten op dit gebied gevolgd worden. In het gezamenlijke verslag over de werkgelegenheid worden deze ontwikkelingen samengevat. Bovendien bevat het jaarverslag van de Commissie over de werkgelegenheid in Europa een analyse van de kenmerken van de werkgelegenheid, waaronder de vormen van flexibele arbeid.

De Europese sociale partners zijn in het kader van de sociale dialoog en hun bijdrage aan de werkgelegenheidsstrategie bij het beraad over deze essentiële combinatie van flexibiliteit en zekerheid betrokken. Ook de werkzaamheden van de Stichting in Dublin hebben hierop betrekking. Het was ook een belangrijk punt in de discussie over arbeidverhoudingen en verandering in de groep deskundigen op hoog niveau.

Op grond hiervan is de Commissie momenteel niet van plan om aanvullende verslagen over dit onderwerp uit te brengen.

(2003/C 52 E/075)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1391/02

van Anna Karamanou (PSE) aan de Commissie

(15 mei 2002)

Betreft: Veiligheid en mensenrechten

Na de tragische gebeurtenissen van 11 september is er grote bezorgdheid ontstaan over de wijze waarop de nationale veiligheid ten koste van de mensenrechten door het instellen van tweede, vaak parallelle rechtssystemen een belangrijk punt van zorg van vele regeringen is geworden.

Onlangs hebben Amnesty International, het Instituut voor de mensenrechten in Cairo en andere non-gouvernementele organisaties een open verklaring opgesteld gericht aan de Commissie voor de mensenrechten van de Verenigde Naties, waarin zij de landen oproepen ervoor te zorgen dat de te nemen anti-terreurmaatregelen stroken met hun verplichtingen ten aanzien van de mensenrechten. De genoemde non-gouvernementele organisaties spraken hun steun uit voor de oproep van Mary Robinson om een mechanisme in te stellen om de gevolgen van de anti-terreurmaatregelen van de landen voor de mensenrechten te onderzoeken, en bovendien verzochten zij de Hoge Commissaris een verslag op te stellen over de gevolgen van deze maatregelen voor de mensenrechten, met daarin voorstellen voor een doeltreffende naleving ervan.

Wat is het standpunt van de Commissie over de mening van de non-gouvernementele organisaties en Mary Robinson, en is hij van plan om maatregelen te nemen om deze te steunen en toe te passen?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(13 juni 2002)

De Commissie staat volledig achter het standpunt van de Unie met betrekking tot de noodzaak om de strijd tegen het terrorisme te voeren met de volledige inachtneming van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden. Het punt is door het voorzitterschap namens de Unie opnieuw benadrukt bij

gelegenheid van de stemverklaring van de Unie over de resolutie inzake mensenrechten en terrorisme die door Algerije was voorgelegd in de 58ste zitting van de Commissie mensenrechten (CHR). De Unie heeft zich bij deze resolutie onthouden, hoofdzakelijk omdat daarin ook beweerd werd dat terroristische daden een schending van mensenrechten vormen (terwijl de Unie altijd heeft volgehouden dat schendingen van mensenrechten alleen door staten kunnen worden gepleegd).

Met betrekking tot de instelling van een mechanisme om toe te zien op de gevolgen voor de mensenrechten van door staten genomen maatregelen tegen terrorisme, dient te worden vermeld dat de Unie actief heeft deelgenomen aan de onderhandelingen in de 58ste CHR over de tekst van een door Mexico ingediende resolutie inzake de bescherming van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden bij het tegengaan van terrorisme, waarbij de hoge commissaris werd verzocht om zowel advies, aanbevelingen als een analyse te leveren met betrekking tot de bescherming van mensenrechten in de samenhang met terrorismebestrijding. De steun van de Unie hieraan mocht blijken uit het feit dat zij zich als co-sponsor van de resolutie heeft opgesteld. Sterke tegenkanting van andere staten heeft evenwel tot intrekking van de tekst geleid. Verdere vooruitgang hierbij zal naar verwachting in de volgende zitting van de CHR worden nagestreefd.

(2003/C 52 E/076)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1392/02
van Glenys Kinnock (PSE) aan de Commissie

(15 mei 2002)

Betreft: Sudan

Welke vooruitgang is geboekt met betrekking tot de normalisering van de betrekkingen tussen de EU en Sudan? Is er sprake van duidelijke vooruitgang met betrekking tot de permanente politieke dialoog met de regering van Sudan?

Antwoord van de heer Nielson namens de Commissie

(25 juni 2002)

Er zijn positieve stappen zijn gezet in de richting van geleidelijke normalisering van de betrekkingen tussen Sudan en de Unie. Van de kant van de Commissie werden de drie verbintenissen voor 2002, waarover tijdens de missie van de EU-trojka in december 2001 overeenstemming was bereikt,

als volgt geïmplementeerd:

- de beheereenheid van het programma „humanitair plus” werd vóór eind januari 2002 geïnstalleerd;
- de kennisgeving door het Commissielid voor ontwikkeling en humanitaire hulp van de toewijzing in het kader van het 9e Europees Ontwikkelingsfonds (EOF) werd op 29 januari 2002 gedaan aan de president van Sudan, ruim vóór de met de Sudanese regering overeengekomen datum;
- de besprekingen met de Sudanese regering, de Sudanese Volksbevrijdingsbeweging/leger (SPLM/A) en Sudanese niet-overheidsactoren (uit Noord- en Zuid-Sudan) over het nationaal strategiedocument gingen in februari 2002 van start en verlopen voorspoedig; ondertekening vóór eind 2002 behoort tot de mogelijkheden.

Wat betreft de verbintenis van de Unie tot contacten op hoog niveau, kan worden opgemerkt dat bovengenoemd Commissielid de heer Mutrif Siddiq van het ministerie van Buitenlandse Zaken heeft ontvangen, dat het Sudanese contactpunt is voor de politieke dialoog tussen de Unie en Sudan in Khartoem. Bij die gelegenheid is van gedachten gewisseld over de vorderingen in het kader van de dialoog tussen de Unie en Sudan.

Het directoraat-generaal Ontwikkeling heeft, voor de eerste maal sinds het opschorten van de samenwerking, de Sudanese minister van Financiën ontvangen, teneinde besprekingen te voeren over de vorderingen bij de opstelling van het nationaal strategiedocument en de economische situatie van het land.

De Commissie is positief over deze eerste stappen in het kader van de vernieuwing van de beleidsdialoog met de Sudanese regering, de SPLM/A en het maatschappelijk middenveld.

De Commissie herinnert eraan dat geleidelijke normalisering van de betrekkingen afhankelijk is van vorderingen in het kader van de politieke dialoog. Aangezien er pas vijf maanden zijn verstreken sinds de missie van de EU-trojka, heeft de Unie het algemene proces nog niet geëvalueerd.

Volgens de Commissie kan echter op enkele positieve ontwikkelingen worden gewezen:

- de maandelijkse bijeenkomsten van de dialoog tussen de Sudanese regering en de Unie hebben regelmatig plaats, en dit draagt bij tot een betere gedachtewisseling over de verschillende verbintenissen in het kader van de dialoog;
- het staakt-het-vuren in de Nuba-bergen en alle daarmee samenhangende maatregelen, met name het internationale monitoringsysteem, vormen een eerste broze stap in de richting van een mogelijk algemeen staakt-het-vuren en vredesproces;
- de door beide partijen in maart 2002 ondertekende overeenkomst ter bescherming van niet-strijdende burgers en civiele faciliteiten tegen militaire aanvallen;
- de werkzaamheden van de eerste internationale commissie van onderzoek naar vermeende slavernijpraktijken en ontvoeringen en de conclusies van deze commissie vormen een uiterst belangrijke stap op dit gebied van de dialoog;
- tenslotte, het slotdocument over de task forces werd niet ondertekend, maar de regering heeft de deur niet volledig dichtgegooid voor het vredesproces onder leiding van de Intergouvernementele Ontwikkelingsautoriteit (IGAD), en gehoopt wordt dat de onderhandelingen medio juni 2002 worden hervat.

(2003/C 52 E/077)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1403/02

van Marjo Matikainen-Kallström (PPE-DE) aan de Commissie

(15 mei 2002)

Betreft: Werkloosheid in Finland en emissiehandel

Uit haar begrotingsraming van dit voorjaar blijkt dat de Commissie zich zorgen maakt over de ontwikkeling van de werkloosheid in Finland.

De Commissie bevordert echter sterk de handel in emissierechten, terwijl die volgens onderzoeken een directe negatieve invloed op de werkgelegenheid heeft. Dat geldt vooral voor Finland, waar de industrie die door de emissiehandel het meest zal worden benadeeld en daardoor in financiële moeilijkheden zal komen, werk biedt aan 40 000 mensen. De emissiehandel heeft dus rechtstreeks invloed op de toekomst van die 40 000 mensen. In de andere lidstaten zijn de door de emissiehandel veroorzaakte problemen minder groot.

Hoe kunnen volgens de Commissie de bezorgdheid over de ontwikkeling van de werkloosheid in Finland enerzijds en het streven naar emissiehandel anderzijds een coherent beleid vormen?

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(27 juni 2002)

De Commissie heeft de onderzoeken waarnaar in de vraag verwezen wordt niet gezien en kan daarom de resultaten daarvan niet in detail weerleggen. De Commissie is evenwel niet op de hoogte van een objectieve studie waarin geconcludeerd wordt dat de emissiehandel tot groot verlies aan arbeidsplaatsen zal leiden in vergelijking met de alternatieve methoden om Finlands toezeggingen in het kader van het Kyoto-protocol en de lastenverdelingsovereenkomst waar te maken.

Er bestaat daarentegen een brede waaier aan studies en onderzoeken waaruit blijkt dat het systeem van verhandelbare emissierechten elke gespecificeerde emissieverlaging kan bereiken met lagere kosten voor de productie, en bijgevolg ook voor de werkgelegenheid, dan de alternatieve instrumenten. Dit komt doordat het individuele bedrijven soepelheid geeft in het beslissen hoe zij de emissiedoelstellingen zullen halen. Precies daarom heeft de Commissie voorgesteld dat een regeling voor emissiehandel een belangrijk onderdeel zou vormen van de door de Gemeenschap ondernomen actie om de emissievermindering in het kader van het Kyoto-protocol te verwezenlijken.

Derhalve gelooft de Commissie, zonder enige tegenstelling te zien tussen aandacht voor werkloosheid en haar voorstel voor emissiehandel, dat de bekommernis om de economische en sociale impact van het klimaatveranderingsbeleid het beste aangepakt kan worden door kosteneffectieve instrumenten te gebruiken om dit beleid uit te voeren. De regeling voor emissiehandel die de Commissie heeft voorgesteld is zo'n kosteneffectief instrument.

(2003/C 52 E/078)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1411/02

van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie

(23 mei 2002)

Betreft: Taalgebruik chatsessie commissaris Lamy

Op 14 maart 2002 hield Pascal Lamy, Europees commissaris van Handel, een chatsessie over het thema „Ontwikkeling: welke rol is er weggelegd voor de handel?”. Een en ander kadert klaarblijkelijk in een reeks „Europa-chats”. De deelnemers konden hun vragen stellen in het Engels, Frans, Duits en Spaans. Het hele debat was rechtstreeks en integraal te volgen in het Engels. Sinds enige tijd staat de integrale versie van het debat op de officiële website van Europa. Deze tekst is enkel te raadplegen in het Engels.

Kan de Commissie meedelen waarom deze chatsessie niet kon verlopen in de 11 officiële talen van de Unie? Zal de Commissie er in de toekomst zorg voor dragen dat dit soort chatsessies zal kunnen gebeuren in de 11 officiële talen? Zo neen: waarom niet?

Kan de Commissie meedelen waarom de uiteindelijke keuze viel op het Engels, Duits, Spaans en Frans voor het indienen van vragen?

Kan de Commissie meedelen waarom de uiteindelijke keuze voor het weergeven van de integrale versie viel op het Engels?

Deelt de Commissie mijn mening dat deze beperkte taalkeuze een overtreding inhoudt van art. 21, hoofdstuk III van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie?

Antwoord van de heer Lamy namens de Commissie

(4 juli 2002)

De bedoeling van de chatsessies is om in rechtstreeks, real time contact met de burgers te zijn. De chat van 14 maart 2002 over „Ontwikkeling: welke rol is er weggelegd voor de handel” was in termen van bezoek een van de meest geslaagde (1006 hits) en daarbij was het een ernstig genomen, levendig en opbouwend debat. De Commissie is zich inderdaad bewust van de moeilijkheden in verband met het huidige niveau van meertaligheid voor dit soort ondernemingen. De hoofdreden ervoor dat de chatsessies niet steeds in alle officiële talen van de Unie kunnen worden gehouden, houdt verband met de grote hoeveelheid middelen die daarvoor nodig zou zijn.

(2003/C 52 E/079)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1416/02**van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie**

(23 mei 2002)

Betreft: Talenregeling bij het Gemeenschapsoctrooi

Op 10 april 2002 verwierp het Europees Parlement met grote meerderheid de amendementen 40 en 41 op het rapport-Palacio (A5-0059/2002) over het Gemeenschapsoctrooi. Deze amendementen hadden tot doel burgers binnen de Unie te beschermen tegen discriminatie op basis van taal, zonder daarbij toegevingen te doen aangaande de wettelijkheid en de betaalbaarheid van het Gemeenschapsoctrooi. Door deze, en andere gelijksoortige amendementen te verwerpen, verloor het Europees Parlement zijn laatste kans om de Raad te adviseren de talenregeling van het Gemeenschapsoctrooi uit te breiden tot alle officiële EU-talen. Alleen Frans, Duits, Spaans, Italiaans en Engels worden nog in aanmerking genomen.

1. Acht de Commissie het huidige voorstel inzake het taalgebruik bij het Gemeenschapsoctrooi in overeenstemming met het non-discriminatiebeginsel van de Gemeenschapstalen? Zo ja: hoe argumenteert zij de uitsluiting van het Nederlands, Grieks, Fins, Portugees, Zweeds en Deens? Zo neen: wat zal zij doen om de discriminatie van zes officiële talen van de Gemeenschap te voorkomen?
2. Zal de Commissie er ook in de toekomst op toezien dat deze discriminaties uitgesloten worden, zelfs al halen zij door een uitgekiende selectie inzake taalkeuze schijnbaar een ruime democratische meerderheid in het Europees Parlement en andere EU-organen?
3. Blijft de Commissie ook in dit dossier achter haar vaststelling staan dat het van essentieel belang is dat de burgers van de Unie in hun eigen taal kennis kunnen nemen van de teksten die op Unieniveau zijn vastgesteld (zie: http://www.europa.eu.int/comm/role_nl.htm#5)?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(24 juni 2002)

De Commissie zou het geachte parlementslid eraan willen herinneren dat zij geen regeling met vijf talen voor het Gemeenschapsoctrooi heeft voorgesteld.

De Commissie is van mening dat de talenregeling zoals die is vervat in haar voorstel voor het Gemeenschapsoctrooi, de juiste aanpak is. Wat de rol van het Europees Octrooibureau betreft, die de aanvragen om een Gemeenschapsoctrooi onderzoekt, wordt de huidige regeling met drie talen door alle lidstaten, die alle partij bij het betrokken verdrag zijn, onderschreven. De Commissie is van oordeel dat de talenregeling van het Europees Octrooibureau zeer pragmatisch en gebruikersvriendelijk is. Volgens deze regeling kunnen octrooiaanvragen in beginsel in alle officiële talen van de lidstaten worden ingediend. Vervolgens moet de aanvraag dan wel in een van de werktalen van het Europees Octrooibureau worden vertaald, maar dat is voor een doeltreffend functioneren van het Bureau noodzakelijk. De Commissie acht het van essentieel belang dat het Europees Octrooibureau ook in de toekomst zijn werkzaamheden inzake aanvragen om een Gemeenschapsoctrooi op kosteneffectieve en betrouwbare wijze kan blijven verrichten.

Wat de vertaling van verleende Gemeenschapsoctrooien betreft, blijft de Commissie erbij dat haar voorstel een goed voorstel is, met name omdat het systeem over het geheel genomen kosteneffectief moet zijn. Ondertussen heeft de Raad zijn voorkeur uitgesproken voor een systeem waarbij alle conclusies van een verleend Gemeenschapsoctrooi in alle officiële talen van de Gemeenschap worden vertaald. De Commissie heeft te kennen gegeven dat zij met een dergelijke vertaalregeling zou kunnen instemmen, op voorwaarde dat men het eens wordt over een aanvaardbaar algemeen compromis ten aanzien van het Gemeenschaps-octrooi, en met name over de rechterlijke organisatie.

De overwegingen inzake de beschikbaarheid van communautaire wetgeving of van teksten die door de instellingen van de Gemeenschap zijn aangenomen, in alle talen van de Gemeenschap gelden volgens de Commissie niet voor Gemeenschapsoctrooien die door het Europees Octrooibureau zijn verleend.

(2003/C 52 E/080)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1429/02
van Armando Cossutta (GUE/NGL) aan de Commissie

(23 mei 2002)

Betreft: Munitie met verarmd uranium

De jongste dagen circuleert het gerucht dat in Italië zeven nieuwe gevallen zijn vastgesteld van baby's van Italiaanse militairen die in Bosnië en Somalië hebben gewerkt, die met ernstige neurologische afwijkingen zijn geboren, symptomen die ook zijn vastgesteld bij honderden baby's van Amerikaanse veteranen van de Golfoorlog.

Volgens vele studies zijn die afwijkingen toe te schrijven aan de bekleding met verarmd uranium van een aantal projectielen van middelgroot en groot kaliber die bij de NAVO in gebruik zijn en die ook door Italiaanse militairen werden gebruikt volgens een interne mededeling van het Italiaanse leger van 12 januari 2001 waaruit blijkt dat al in 1985 projectielen met verarmd uranium werden aangekocht.

Tijdens de plenaire vergaderperiode van het Europees Parlement van januari 2001 in Straatsburg vond een debat plaats over het zogenaamde Balkansyndroom. Tijdens dat debat verklaarde zowel de Hoge Vertegenwoordiger voor het GBVB Javier Solana als de Zweedse minister Lars Danielsson, fungerend voorzitter van de Raad, dat de kwestie de hoogste prioriteit had.

1. Is de Commissie op de hoogte van de ernstige symptomen bij vele militairen die aan de operaties in Bosnië hebben deelgenomen?
2. Is de Commissie in het bezit van onderzoeksresultaten over de gevolgen van munitie met verarmd uranium voor mensen?
3. Meent de Commissie niet dat onmiddellijk een moratorium dient te worden ingesteld op dat type munitie, dat ook voor oefeningen wordt gebruikt en dat de gezondheid van het militaire personeel ernstig in gevaar brengt?
4. Acht de Hoge Vertegenwoordiger voor het GBVB het niet onaanvaardbaar dat de NAVO weigert informatie te geven over het gebruik van munitie met verarmd uranium?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(27 juni 2002)

De bezorgdheid naar aanleiding van het gebruik van verarmd uranium in munitie tijdens de conflicten op de Balkan, is onderzocht door de Groep van deskundigen ex-artikel 31 van het Euratom-Verdrag. In het advies, dat op 6 maart 2001 werd uitgebracht, concludeerde de groep dat blootstelling aan straling van verarmd uranium niet resulteerde in een detecteerbaar gevolg voor de menselijke gezondheid.

Rapporten van het Milieuprogramma van de Verenigde Naties (UNEP) (13 maart 2001), de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) (1 mei 2002) en de Britse Royal Society (12 maart 2002) kwamen tot vergelijkbare conclusies. In de laatste twee rapporten wordt ook de chemische toxiciteit van uranium bestudeerd, met als conclusie dat een negatieve uitwerking op de nier en andere organen niet wordt verwacht.

Er is veel ervaring met het hanteren, opslaan en gebruiken van verarmd uranium, en nooit is aangetoond dat dit gezondheidseffecten heeft voor de werknemers.

De Commissie heeft niet de juridische bevoegdheid om het gebruik van deze munitie te verhinderen. Ook beschikt zij niet over op wetenschappelijke gronden gebaseerde argumenten die het bepleiten van de instelling van een moratorium rechtvaardigen.

De Commissie acht het verkieslijk dat vragen aan de Hoge Vertegenwoordiger voor het Gemeenschappelijk Buitenlands en Veiligheidsbeleid (GBVB) rechtstreeks aan de Hoge Vertegenwoordiger worden gericht.

(2003/C 52 E/081)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1443/02
van Alexander de Roo (Verts/ALE) aan de Commissie

(15 mei 2002)

Betreft: Gevaarlijke stoffen in hout

Wolmanzouten zijn houtverduurzamingsmiddelen waarin koper-, chroom- en arseenverbindingen zijn toegepast. De toelating van wolmanzouten is in Nederland (per 10.7.2000) ingetrokken nadat het CTB (College voor de Toelating van Bestrijdingsmiddelen) had geconstateerd dat het gebruik van koperhoudende houtverduurzamingsmiddelen tot onaanvaardbare milieueffecten leidt. Het CTB heeft tevens geconstateerd dat risico's voor de volksgezondheid niet kunnen worden uitgesloten, met name bij speeltoestellen en bij gebruik van met koperverbindingen verduurzaamd hout door particulieren (in de vorm van schuttingen en dergelijke).

Alleen al in Nederland wordt jaarlijks via het product „geïmpregneerd hout” zo'n 300 000 kilogram arseenzuur en zo'n 600 000 kilogram chroomtrioxide op een ongecontroleerde manier diffuus in de compartimenten water, bodem en lucht gebracht. De jaarlijkse omzet in Nederland bedraagt circa 700 000 m³ geïmpregneerd hout.

Uitgaande van de ketenbenadering kan worden vastgesteld dat op diverse momenten dergelijke stoffen vrijkomen. Gewolmaniseerd hout dat vrijkomt als bouw- en sloopafval bevat tussen de 2500 mg/kg en 6000 mg/kg chroom en tussen de 1500 mg/kg en 3500 mg/kg koper.

Gewolmaniseerd afvalhout dient te worden verwijderd en verwerkt als gevaarlijk afval. De praktijk is echter volkomen anders.

Dergelijk afvalhout wordt verwerkt tot houtspaanders en als secundaire grondstof als spaanplaat weer op de markt gebracht of verbrand in elektriciteitscentrales en afgezet als „groene stroom”. Bij dit laatste proces ontstaat vlieggas, dat als vulmiddel wordt toegepast in de bouw en wegeaanleg. Op deze verschillende wijzen komen arseen en chroom diffuus in water, bodem en lucht terecht en vormen ze een bedreiging voor de volksgezondheid.

Wat is de stand van zaken met betrekking tot de verplichte indiening (door de lidstaten) van dossiers over werkzame stoffen volgens Richtlijn 98/8/EG ⁽¹⁾?

Is de Commissie met mij van mening dat de verspreiding van arseen en chroom in bodem, lucht en water een ernstige bedreiging vormt voor de volksgezondheid?

Welke stappen overweegt de Commissie op basis van Verordening (EG) nr. 793/93 ⁽²⁾, Verordening (EG) nr. 1488/94 ⁽³⁾ en Verordening (EG) nr. 142/97 ⁽⁴⁾ in de richting van de praktijk in Nederland?

⁽¹⁾ PB L 123 van 24.4.1998, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 84 van 5.4.1993, blz. 1.

⁽³⁾ PB L 161 van 29.6.1994, blz. 3.

⁽⁴⁾ PB L 25 van 28.1.1997, blz. 11.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(7 juni 2002)

De Commissie zou het geachte parlementslid erop willen wijzen dat de lidstaten krachtens Richtlijn 98/8/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 1998 betreffende het op de markt brengen van biociden niet verplicht zijn dossiers over werkzame stoffen in te dienen. Krachtens Verordening (EG) nr. 1896/2000 ⁽¹⁾, waarin de eerste fase van het beoordelingsprogramma voor alle bestaande werkzame stoffen van biociden wordt vastgesteld, zijn het de producenten, formuleerders of combinaties daarvan die krachtens artikel 4, lid 1, vóór 28 maart 2002 moesten aanmelden of zij hun werkzame stoffen in bijlage I van de richtlijn wilden laten opnemen. De Commissie heeft in totaal ongeveer 450 kennisgevingen ontvangen en is momenteel bezig met een controle of ze volledig zijn en een analyse van de inhoud van deze kennisgevingen.

De kennisgevers zullen in een latere fase volledige dossiers moeten indienen. Voor houtverduurzamingsmiddelen en rodenticiden is de termijn vastgesteld op 28 maart 2004, terwijl de data en prioriteiten voor andere productsoorten zullen worden vastgesteld in de tweede beoordelingsverordening, waar de Commissie momenteel aan werkt. Krachtens artikel 5, lid 3, en artikel 8, leden 3 en 4, van Verordening (EG) nr. 1896/2000 kunnen de lidstaten aanmelden dat zij belang hebben bij de opname van andere werkzame stoffen in bijlage I van de richtlijn en moeten zij dan later een volledig dossier indienen. Tot op heden heeft nog geen lidstaat gebruik gemaakt van deze bepalingen.

De Commissie is zich volledig bewust van de bezorgdheid over de verontreiniging van het milieu met arseen, chroom en andere zware metalen. Verschillende arseen- en chroomverbindingen zijn opgenomen in de verschillende prioriteitslijsten die in het kader van Verordening (EEG) nr. 793/93 van 23 maart 1993 inzake de beoordeling en de beperking van de risico's van bestaande stoffen zijn vastgesteld. Er wordt nu gewerkt aan de risicobeoordelingen voor deze stoffen en zodra deze zijn afgerond, zullen ze worden ingediend bij het Wetenschappelijk Comité voor de toxiciteit, de ecotoxiciteit en het milieu (WCTEM) om te worden getoetst. Indien dit nodig wordt geacht, zal de Commissie vervolgens een aanbeveling vaststellen voor een adequate strategie ter beperking van de risico's, waarbij zij zal worden bijgestaan door een comité met vertegenwoordigers van de lidstaten.

In het specifieke geval van koper-, chroom- en arseenhoudende houtverduurzamingsmiddelen werkt de Commissie momenteel aan een herziening van de beperkingen die al zijn opgenomen in Richtlijn 76/769/EEG⁽²⁾. Op basis van een specifieke risicobeoordeling in opdracht van de Commissie en het advies van het WCTEM over deze beoordeling heeft de Commissie een nieuwe richtlijn opgesteld die het gebruik van koper, chroom en arseen verder beperkt tot essentiële toepassingen. Over dit ontwerp heeft een openbare raadpleging via internet plaatsgevonden⁽³⁾. Na een beoordeling van de ontvangen reacties is een nieuw ontwerp voor overleg bij de lidstaten ingediend. Op basis van de reacties van de lidstaten zal vervolgens een nieuw ontwerp worden opgesteld, dat voor definitieve goedkeuring zal worden ingediend. Daarnaast kan worden opgemerkt dat afval van met koper, chroom en arseen behandeld hout als gevaarlijk afval wordt ingedeeld en dat bij de verwijdering daarvan derhalve moet worden voldaan aan de voorschriften van Richtlijn 91/689/EEG van de Raad van 12 december 1991 betreffende gevaarlijke afvalstoffen⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 1896/2000 van de Commissie van 7 september 2000 inzake de eerste fase van het in artikel 16, lid 2, van Richtlijn 98/8/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende biociden bedoelde programma, PB L 228 van 8.9.2000.

⁽²⁾ Richtlijn 76/769/EEG van de Raad van 27 juli 1976 betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake de beperking van het op de markt brengen en van het gebruik van bepaalde gevaarlijke stoffen en preparaten, PB L 262 van 27.9.1976.

⁽³⁾ Alle relevante documenten en antwoorden naar aanleiding van de raadpleging zijn te vinden op: <http://europa.eu.int/comm/enterprise/chemicals/index.htm>.

⁽⁴⁾ PB L 377 van 31.12.1991.

(2003/C 52 E/082)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1460/02
van Bartho Pronk (PPE-DE) aan de Commissie

(21 mei 2002)

Betref: Vervolg vraag over bijlage II-bis bij artikel 10bis van Verordening nr. 1408/71

Op 15 april 2002 stelde ik schriftelijke vragen aan de Commissie over bijlage II-bis bij artikel 10bis van Verordening nr. 1408/71⁽¹⁾ (P-1119/02⁽²⁾). Deze vragen zijn ondertussen op 8 mei beantwoord door commissaris Diamantopoulou. Het door haar gestelde is echter geen volledig antwoord op de door mij gestelde vraag. Vandaar dat ik via deze vervolgvraag alsnog om een volledig antwoord verzoek, en wel op mijn derde vraag, hoe bedoeld citaat mogelijk was.

In het antwoord op mijn vraag (P-1119/02) wordt door de commissaris geconstateerd dat er geen formele contacten plaats hebben gevonden. Is het mogelijk dat de staatssecretaris uit informele contacten heeft op kunnen maken wat de mening van de Commissie ter zake van de plaatsing van de Wajong op bedoelde bijlage is?

⁽¹⁾ PB L 149 van 5.7.1971, blz. 2.

⁽²⁾ PB C 205 E van 29.8.2002, blz. 254.

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie*(11 juni 2002)*

In het antwoord dat de Commissie heeft gegeven op de schriftelijke vraag P-1119/02 van het geachte parlementslid ⁽¹⁾ heeft de Commissie aangegeven dat zij in contact stond met de deskundigen van de regeringen van de verschillende lidstaten, met name Nederland, om in detail de kenmerken te bespreken van de socialezekerheidsprestaties die staan vermeld in de lijst van bijlage II bis van Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op werknemers en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen ⁽²⁾.

Deze contacten zijn nog aan de gang en de Commissie heeft nog geen beslissing genomen over de precieze inhoud van het voorstel dat zij voornemens is goed te keuren. De conclusies over het eventuele standpunt van de Commissie terzake, die de heer Hoogervorst, Nederlands staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, zou hebben getrokken uit de contacten op het niveau van de diensten, lijken bijgevolg voorbarig te zijn.

⁽¹⁾ PB C 205 E van 29.8.2002, blz. 254.

⁽²⁾ PB L 149 van 5.7.1971.

(2003/C 52 E/083)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1482/02
van Massimo Carraro (PSE) aan de Raad***(22 mei 2002)*

Betreft: Madagascar

Madagascar verkeert al twee maanden lang in een situatie die verdacht veel op een burgeroorlog begint te lijken, om de uitslag te verwerken van de verkiezingen van 16 december jl. die, ondanks allerlei vertroeelingen die bewerkt zijn door dictator Ratsiraka, zijn uitgelopen op een overwinning van Ravalomanana.

De internationale gemeenschap heeft het tot dusver helaas niet aangedurfd de ernst van de gebeurtenissen op Madagascar krachtig te veroordelen. Bescherming van de rechten en de beschaving is in het land echter moedig aangepakt door missionarissen, vooral die van de orde van de Ursulinen die al sedert 1960 in Madagascar werkzaam zijn.

Daarom luidt de vraag of de Raad kan meedelen wat de Europese Unie denkt te gaan doen om de democratie te herstellen en te voorkomen dat de toestand in Madagascar nog erger wordt.

De zusters Ursulinen en veel andere Europese missionarissen verrichten in Madagascar belangrijk en delicaat werk. Kan de Raad meedelen hoe de Europese Unie het werk van deze religieuzen waardeert die zich inzetten voor bescherming van de democratie en de slachtoffers van het conflict?

Antwoord*(5 november 2002)*

De Europese Unie heeft de recente ontwikkelingen in Madagaskar na de presidentsverkiezingen aandachtig gevolgd. Reeds op 17 april gaf zij een eerste verklaring uit, waarin ze haar bezorgdheid over de verslechtering van de situatie in Madagaskar uitsprak en de gewelddadige gebeurtenissen en schendingen van de mensenrechten veroordeelde.

Toen de situatie in een impasse verkeerde, nam de EU met voldoening nota van het initiatief dat de OAE en de VN, met medewerking van de presidenten Wade, Kerekou, Gbagbo en Chissano, hadden genomen en dat leidde tot het akkoord dat op 18 april in Dakar door de heren Ratsiraka en Ravalomanana is ondertekend. Toen de EU vaststelde dat de uitvoering van het akkoord uitbleef en dat het geweld op het eiland weer toenam, gaf de EU in een nieuwe verklaring op 8 mei te kennen dat zij het besluit van bepaalde provinciegouverneurs om de onafhankelijkheid van hun provincies uit te roepen betreunde en zij verklaarde ervan overtuigd te zijn dat het akkoord van Dakar nog steeds het juiste kader is om tot een oplossing te komen. De Afrikaanse Unie wees er in een besluit van 9 juli 2002 met klem op dat het noodzakelijk en urgent is verkiezingen te organiseren en institutionele regelingen voor de overgang te bepalen.

De Europese Unie sprak, van haar kant, in haar verklaring van 11 juli 2002 haar steun uit voor president Ravalomanana en verklaarde zich bereid de voorbereiding van de door hem aangekondigde parlementsverkiezingen en het verzoeningsproces te ondersteunen. Zij zal voorts een aanzienlijke bijdrage leveren aan de wederopbouw van Madagaskar.

Op 26 juli 2002 nodigden de Wereldbank en de UNDP de donors uit voor een bijeenkomst in Parijs, met het oog op de bevordering van de wederopbouw van Madagaskar. De Europese Commissie nam aan deze bijeenkomst deel.

(2003/C 52 E/084)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1518/02
van Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) aan de Commissie

(29 mei 2002)

Betreft: Vogelreservaat in de delta van de Umeålv

Een vogelreservaat in de delta van de Umeålv in Noord-Zweden wordt deel van het Natura 2000-netwerk van de EU. De meningen over de omvang van het beschermde gebied lopen uiteen. Tegelijkertijd is de aanleg geprojecteerd van een nieuwe spoorweg, de Botniabaan, die aansluiting geeft op het nieuwe gebied. Naar verluidt onderzoekt de Commissie of dit voorgestelde project verenigbaar is met het reservaat.

Acht de Commissie het voorgestelde project aanvaardbaar en bevindt het zich naar haar mening buiten het te beschermen gebied? Kan zij, indien zij terzake nog geen besluit heeft genomen, mededelen wanneer dit tegemoet kan worden gezien?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(12 juli 2002)

De Commissie heeft van de Zweedse regering een verzoek ontvangen voor een advies, overeenkomstig artikel 6, lid 4, van de habitatrichtlijn⁽¹⁾, inzake de aanvaardbaarheid van de „dwingende redenen van groot openbaar belang” die de aanleg rechtvaardigen van de Botniabaan (de Bothniaspoorlijn) vlakbij de Umeålvdelta, die is aangewezen als een speciale beschermingszone/gebied van communautair belang (SBZ/GCB). Gedurende de daarop volgende discussies en vergaderingen met de Zweedse regering heeft de Commissie opgemerkt dat er verschillende klachten lopen wegens een te beperkte omschrijving van de Umeålvdelta-SBZ/GCB en dat de Commissie derhalve pas haar advies kan geven na bijkomende inlichtingen van de Zweedse regering over de wetenschappelijke basis voor haar keuze van de grenzen van het aangewezen gebied. De Commissie heeft de Zweedse regering dan ook verzocht het volledige dossier toe te zenden om op die basis haar advies te kunnen formuleren. Dit omvat een gedetailleerde analyse van het milieueffect op het gebied in kwestie, de behandeling van mogelijke alternatieven en de redenen waarom in dit geval „dwingende redenen van groot openbaar belang” worden aangevoerd. Overeenkomstig de informatie waarover de Commissie momenteel beschikt, wordt dit materiaal momenteel bijeengebracht. De Commissie kan haar advies geven na ontvangst en studie van het desbetreffende materiaal.

⁽¹⁾ Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna, PB L 206 van 22.7.1992.

(2003/C 52 E/085)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1525/02
van Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) aan de Commissie

(3 juni 2002)

Betreft: Voorlichtingscampagne van de Europese Unie met het oog op de invoering van de euro in het Verenigd Koninkrijk, Zweden en Denemarken

De overgrote meerderheid van de burgers van de drie EU-lidstaten die niet tot het eurogebied behoren (Verenigd Koninkrijk, Denemarken en Zweden) is ervan overtuigd dat de eenheidsmunt uiteindelijk ook in hun land zal worden ingevoerd.

Daarom dringen zij aan op zoveel mogelijk informatie over de ervaringen die zijn opgedaan met de invoering van de euro in de overige EU-lidstaten, alsook op volledige informatie terzake om zich bewust te worden van de vereiste omschakeling in hun eigen land.

Kan de Commissie meedelen welke initiatieven zij heeft ontplooid om de drie genoemde landen over de gevolgen van de invoering van de euro in de overige EU-lidstaten te informeren en welke campagne is zij voornemens op te zetten met het oog op de bewustwording van de bevolking van het Verenigd Koninkrijk, Zweden en Denemarken om hun opnemings in het eurogebied te vergemakkelijken?

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(9 juli 2002)

De drie EU-lidstaten die niet tot de eurozone behoren hebben een zeer grote belangstelling getoond voor het verloop van de eurocampagnes. Daarom woonden de vertegenwoordigers van de ministeries van deze drie lidstaten de coördinatievergaderingen bij die regelmatig door de Commissie werden georganiseerd. Ook valt op te merken dat Zweden, net als de twaalf lidstaten van de eurozone, met de Commissie partnerschapsovereenkomsten heeft gesloten om het publiek te informeren over de euro.

Wat betreft de overgangperiode na de invoering van de chartale euro, bleek uit de persoverzichten dat de persbelangstelling in de drie lidstaten die niet tot de eurozone behoren groot was en dat het onderwerp de inwoners van deze landen erg interesseerde.

De Commissie heeft geen enkele specifieke campagne gevoerd in deze lidstaten, aldus overeenkomstig de wens van de regeringen en de raad van haar Vertegenwoordigers.

Te gepasten tijde zal de Commissie, in overeenstemming met de overheden van deze lidstaten, dezelfde steun verlenen en hetzelfde partnerschap instellen voor de informatiecampagnes als in de 12 lidstaten van de eurozone.

Momenteel krijgt elke vraag naar informatie van een persoon of organisatie uit Denemarken, Zweden of het Verenigd Koninkrijk vanzelfsprekend een gedocumenteerd antwoord.

De Commissie meent eveneens dat de lange zomervakantie de burgers van deze lidstaten de gelegenheid zal geven de euromunten en -biljetten te ontdekken en concreet te gebruiken in de landen van de eurozone.

In dit verband zal de Commissie in september 2002 een Eurobarometer-enquête uitvoeren in de 3 lidstaten die niet tot de eurozone behoren, de publieke opinie over de euro peilen na deze vakantieperiode en dus na de kennismaking met de ene munt.

(2003/C 52 E/086)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1534/02

van Gunilla Carlsson (PPE-DE) aan de Commissie

(3 juni 2002)

Betreft: Bedrijfsbelasting in Estland

Estland is een land dat zijn bedrijfscultuur beschermt. In dit kader brengen de voorschriften inzake bedrijfsbelasting met zich mee dat in bedrijven aanwezige kredieten niet worden belast. Dit stelsel wijkt af van de andere stelsels van bedrijfsbelasting in de EU.

Is de Commissie van mening dat zij het recht heeft de Estlandse voorschriften ter sprake te brengen hoewel de belasting van bedrijven geen deel vormt van de Gemeenschapswetgeving („acquis“)?

Antwoord van de heer Verheugen namens de Commissie*(5 juli 2002)*

De Commissie heeft de plicht in het kader van de uitbreidingsgesprekken na te gaan of het Estlands fiscaal recht verenigbaar is met de vrijheden waarin het EG-Verdrag voorziet, en met de specifieke bepalingen van de communautaire wetgeving inzake vennootschapsbelasting, met name Richtlijn 90/435/EEG van de Raad van 23 juli 1990 betreffende de gemeenschappelijke fiscale regeling voor moedermaatschappijen en dochterondernemingen uit verschillende Lid-Staten⁽¹⁾, en Richtlijn 77/799/EEG van de Raad van 19 december 1977 betreffende de wederzijdse bijstand van de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staten op het gebied van de directe belastingen⁽²⁾.

⁽¹⁾ PB L 225 van 20.8.1990.

⁽²⁾ PB L 336 van 27.12.1977.

(2003/C 52 E/087)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1555/02
van Bob van den Bos (ELDR) aan de Raad***(3 juni 2002)*

Betreft: EU-hulp aan Palestijnen

Volgens de Israëlische regering zou de Palestijnse Autoriteit EU-hulpgelden hebben misbruikt om terrorisme te financieren. In het Nederlands dagblad NRC Handelsblad van 8 mei 2002 wordt vermeld dat de Europese Unie een jaar geleden al op de hoogte was van misbruik door de Palestijnse Autoriteit. Commissaris Patten zou toen hebben geconstateerd dat de controle op de besteding van de EU-gelden onvoldoende was en heeft daarom het IMF ingeschakeld om beter toezicht te garanderen.

Heeft de Raad bij Commissaris Patten erop aangedrongen om het IMF in te schakelen? Zo nee, waarom niet?

In hoeverre heeft de Raad zich vorig jaar door de berichten van mogelijke misbruiken laten leiden in zijn betrekkingen met de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische regering? Hoe zwaar hebben deze aantijgingen gewogen in het Midden-Oosten-beleid van de EU?

Is de Raad bereid de controles op de hulp van de lidstaten te verscherpen? Zo nee, waarom niet? Zo ja, hoe?

Wat gaat de Raad doen om te voorkomen dat de financiering mogelijk misbruikt wordt voor terrorisme en corruptie door de Palestijnse Autoriteit?

Indien misbruik ten behoeve van terrorisme en corruptiepraktijken is bewezen, overweegt de Raad dan maatregelen te nemen? Zo ja, welke?

In welk opzicht zullen de op gang gebrachte hervormingen binnen de Palestijnse Autoriteit ook hervorming van het financiële beheer en de controle daarop behelzen? Zal de Raad daar bij de Palestijnse Autoriteit op aandringen?

Antwoord*(5 november 2002)*

Evenals het geachte lid van het Europees Parlement is de Raad op de hoogte van een reeks verklaringen en mediaberichten over het misbruik van EU-hulpgelden aan de Palestijnse Autoriteit, maar hij onthoudt zich van ieder commentaar op publieke verklaringen of mediaberichten. Niettemin heeft de Raad in dit specifieke geval, gezien de ernst van deze berichten en de mogelijke gevolgen voor de geloofwaardigheid van de EU, hierover contact opgenomen met Commissielid Patten, mede in de vorige zitting van de Raad Algemene Zaken van 17 juni 2002 in Luxemburg. Volgens de Commissie zijn er tot dusver geen bewijzen

van een dergelijk misbruik. Net als in het verleden blijft de EU de Palestijnse Autoriteit oproepen tot verbetering van het intern financieel beheer en toezicht. De Commissie heeft aangedrongen op toezicht door het IMF. Naar het oordeel van de Raad zijn dit belangrijke boodschappen die ook in de toekomst aan de Palestijnen moeten worden overgebracht. Bij hervormingen binnen de Palestijnse Autoriteit zullen ook deze zaken in aanmerking genomen moeten worden.

(2003/C 52 E/088)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1560/02
van Klaus-Heiner Lehne (PPE-DE) aan de Commissie

(3 juni 2002)

Betreft: Beleid van de Europese Commissie met betrekking tot China

Uit een interne mededeling van de Europese Commissie over het beleid met betrekking tot China heb ik opgemaakt dat in totaal 50 miljoen euro in het lopende programma is uitgetrokken voor de verbetering van de ontwikkeling van de rechtsstaat en het maatschappelijk middenveld in de Volksrepubliek China.

Kan de Commissie mededelen:

1. Welke maatregelen (steekwoorden en voorbeelden) met deze 50 miljoen euro worden gesteund?
2. Of er wordt samengewerkt met het soortgelijke programma van de lidstaten van de Europese Unie, zoals bijvoorbeeld het juridisch programma van de Bondsrepubliek Duitsland?
3. Welke instanties en instellingen met de uitvoering van deze maatregel zijn belast?
4. Welke ervaringen er met dit soort projecten zijn opgedaan?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(18 juli 2002)

1. In overeenstemming met de algemene doelstellingen van het beleid van de Commissie met betrekking tot China behoren ondersteuning van goed bestuur en versterking van de rechtsstaat tot de drie prioriteiten voor samenwerking met China in het Nationaal Strategiedocument 2002-2006 voor China dat op 1 maart 2002 door de Commissie is aangenomen. In het Nationale Indicatieve Programma 2002-2004, dat een onderdeel is van het Nationaal Strategiedocument, is een bedrag van 30 miljoen euro voor deze prioriteit uitgetrokken.

In dit verband werden er twee programmavoorstellen geformuleerd. Bij het eerste gaat het om de bestrijding van illegale migratie en de mensenhandel tussen China en Europa. Dit programma kan mogelijk het volgende omvatten: bewustmakingsactiviteiten toegespitst op kwetsbare groepen, verbetering van de capaciteiten van Chinese en EU-functionarissen voor de opsporing en preventie van illegale migratie, en bevordering van informatieuitwisseling en onderzoek. De besprekingen tussen de Commissie en China bevinden zich nog in de beginfase.

Het tweede voorstel is bedoeld voor het ondersteunen van de nieuwe sectoren die zich ontwikkelen in de Chinese burgermaatschappij.

Deze twee nieuwe programma's volgen op een aantal reeds aan de gang zijnde projecten op hetzelfde gebied zoals het programma voor juridische en justitiële samenwerking EU-China (13.2 miljoen euro), het EU-China opleidingsprogramma „dorpsbestuur” (10.7 miljoen euro), de faciliteit voor kleinschalige projecten „mensenrechten” (0.84 miljoen euro) en het EU-China netwerk voor de ratificering en implementatie van de mensenrechtenovereenkomsten van de Verenigde Naties (1.4 miljoen euro).

2. Verschillende lidstaten, waaronder ook Duitsland, voeren in het kader van hun bilaterale hulp in China projecten uit op het gebied van goed bestuur en versterking van de rechtsstaat. De coördinatie tussen de hulp van de EG en de bilaterale hulp van de lidstaten is een belangrijk punt van de

landenstrategie voor China en vindt regelmatig plaats tussen de delegatie van de Commissie en de ambassades van de lidstaten in Beijing. Wat het gebied van het recht betreft bevat het programma van de EU en China inzake wetgeving en rechtswezen vooral een algemene introductie in Europese rechtssystemen, met inbegrip van administratief, handels- en strafrecht. De bilaterale bijstandsprogramma's tussen de lidstaten en China zijn meer geschikt voor een grondige praktische analyse van hun respectievelijke rechtssystemen.

3. De delegatie van de Commissie in Beijing is verantwoordelijk voor de tenuitvoerlegging van projecten in het kader van de landenstrategie voor China. Wat de twee hiervoor genoemde voorstellen voor nieuwe programma's betreft moeten de structuur en de modaliteiten voor de tenuitvoerlegging nog vastgelegd worden. Het dagelijks beheer van het samenwerkingsprogramma EU-China inzake wetgeving en rechtswezen is aan de British Council toevertrouwd. Gedetailleerde gegevens betreffende de stand van uitvoering van het project is beschikbaar op de website van de delegatie ⁽¹⁾.

4. De hiervoor genoemde projecten vorderen over het algemeen naar behoren, maar definitieve evaluaties zijn nog niet beschikbaar. De in het kader van de landenstrategie voor China (2003-2006) geplande programma's zijn nog niet gestart, maar zullen aandachtig door de Commissie gevolgd en geëvalueerd worden.

⁽¹⁾ http://www.delchn.cec.eu.int/en/Co-operation/Project_Fiches.htm.

(2003/C 52 E/089)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1565/02
van Maurizio Turco (NI) aan de Commissie

(3 juni 2002)

Betreft: Syrië

In het antwoord van de heer Patten op schriftelijke vraag P-0634/02 ⁽¹⁾ over Syrië beweert de commissaris onder andere dat de Commissie er vast van overtuigd is dat de dialoog over de mensenrechten het best gevoerd kan worden binnen het kader van een bindende associatieovereenkomst, dat in een toekomstige associatieovereenkomst EU-Syrië de mensenrechten beschouwd zullen worden als essentieel voor de betrekkingen tussen de Europese Unie en Syrië en dat een dergelijke overeenkomst tot doel zal hebben de gemeenschappelijke doelstellingen uit de Verklaring van Barcelona ⁽²⁾ te bevorderen, zoals de bevordering van de rechtsorde en de democratie, eerbiediging van de mensenrechten, de vrije markt en duurzame groei. Daarnaast zegde de heer Patten toe dat de Commissie in het kader van het samenwerkingsprogramma MEDA zal blijven aandringen op hervormingen.

Is de Commissie nog steeds zo optimistisch over de noodzakelijke democratisering van Syrië, gezien het incident van 24 maart te Homs en de nauwe technisch-militaire samenwerking tussen de Syrische en de Irakese regering met het oog op de constructie van raketten met een bereik van meer dan 500 kilometer?

Vindt de Commissie het, meer in het algemeen, niet verontrustend dat een land dat lid is geworden van de Veiligheidsraad van de VN, mede dankzij de onmisbare steun van de EU en haar lidstaten, zo ongegeneerd de VN-resoluties over Irak kan schenden?

Kan de Commissie tot slot aangeven waar de grens ligt van haar optimistische en „positieve” politiek ten opzichte van regimes die niet alleen totalitair zijn en wreed tegenover hun bevolking, maar ook een zo duidelijke bedreiging vormen voor de internationale veiligheid en stabiliteit dat zij boven aan alle lijsten van de internationale organisaties staan?

⁽¹⁾ PB C 277 E van 14.11.2002, blz. 69.

⁽²⁾ Aangenomen tijdens de Euro-mediterrane Conferentie (27 en 28 november 1995).

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(11 juli 2002)

De Commissie is op de hoogte van verslagen in de pers over een explosie eind april 2002 in een Syrische wapenfabriek in de buurt van Homs. In die verslagen worden Westerse inlichtingendiensten geciteerd volgens welke het wapencomplex in kwestie geen rakettenfabriek was.

De Commissie stelt voor om de vraag met betrekking tot het lidmaatschap van Syrië van de Veiligheidsraad aan de Raad te richten.

De Commissie herhaalt dat een dialoog over de mensenrechten een efficiënt instrument is dat bijdraagt tot de verwezenlijking van de doelstellingen die zijn vastgelegd in de Verklaring van Barcelona (goedgekeurd op 27 en 28 november 1995). In dit verband moge de Commissie verwijzen naar de laatste ronde van de associatieonderhandelingen met Syrië waarin belangrijke vooruitgang is geboekt met betrekking tot het politieke hoofdstuk; in dit verband heeft de Commissie van de gelegenheid gebruik gemaakt om nogmaals het standpunt van de Unie ten aanzien van mensenrechtenkwesties en hun centrale rol in de associatieovereenkomst toe te lichten.

(2003/C 52 E/090)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1568/02
van Lucio Manisco (GUE/NGL) aan de Raad**

(28 mei 2002)

Betreft: De EU en het gevaar voor oorlog tussen India en Pakistan

De ernstige ontwikkelingen van de afgelopen uren lijken de voorbode te zijn van een grootschalige oorlog tussen India en Pakistan, met rampzalige gevolgen voor de hele regio; de conflictpartijen beschikken immers over kernwapens. Meent de Raad niet dat hij zo spoedig mogelijk tussenbeide moet komen en trachten met alle beschikbare diplomatieke middelen, waaronder een missie van de hoge vertegenwoordiger Javier Solana, een dergelijke rampzalige gebeurtenis af te wenden?

(2003/C 52 E/091)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1641/02
van Emmanouil Bakopoulos (GUE/NGL) aan de Raad**

(3 juni 2002)

Betreft: Verslechtering van de betrekkingen tussen India en Pakistan

De laatste dagen zijn de betrekkingen tussen India en Pakistan vertroebeld en dit houdt een aanzienlijk risico in voor de volkeren van de regio. Is de Raad in het licht hiervan en met het oog op de politieke en strategische stabiliteit in de regio voornemens het voortouw te nemen in een initiatief via de hoge vertegenwoordiger voor het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid om de spanning tussen de twee landen te verminderen en de onderlinge constructieve dialoog nieuw leven in te blazen?

**Gecombineerd Antwoord
op de schriftelijke vragen P-1568/02 en P-1641/02**

(5 november 2002)

1. De Raad deelt de bezorgdheid van de geachte afgevaardigden over de stand van de betrekkingen tussen India en Pakistan, en met name de militaire impasse van de laatste maanden aan de demarcatielijn, die maar blijft voortduren. De Raad is het er ook over eens dat een grootschalige oorlog tussen de twee landen rampzalige gevolgen zou hebben, niet alleen voor de gehele regio, maar ook daarbuiten.
2. De Europese Raad van Sevilla van 21/22 juni 2002 heeft de spanningen tussen India en Pakistan besproken en een verklaring aangelegd, waarin een beroep werd gedaan op Pakistan om verder concrete actie te ondernemen om een einde te maken aan infiltraties over de demarcatielijn en te verhinderen dat

terroristische groeperingen vanuit door Pakistan gecontroleerd gebied opereren. De Europese Raad moedigde India aan klaar te staan met verdere maatregelen om de escalatie te keren, en onderstreepte het belang van vrije, eerlijke en algemene verkiezingen in Jammu en Kashmir. De Europese Raad bevestigde tevens dat de Europese Unie vastbesloten is met India en Pakistan en met andere leden van de internationale gemeenschap samen te werken om te zoeken naar mogelijke vertrouwenwekkende maatregelen om de acute crisis af te wenden, en beide partijen te blijven aanmoedigen om via een onderlinge bilaterale dialoog tot een permanente oplossing van hun geschillen te komen.

3. De Raad heeft bij verschillende gelegenheden, laatstelijk tijdens de Raden Algemene Zaken op 10 en 17 juni 2002, de ontwikkeling van de situatie besproken. Verscheidene prominenten, onder meer de Britse minister van Buitenlandse Zaken Straw en Commissielid Patten, hebben de regio onlangs bezocht. Anderen onderhouden regelmatig telefonisch contact met de leiders van India en Pakistan. De EU heeft de kwestie tevens ter sprake gebracht in verscheidene bijeenkomsten waar een politieke dialoog op hoog niveau wordt gevoerd, onder meer met de Verenigde Staten, Rusland, Japan en andere partners van de G8, omdat zij wil bijdragen aan een gecoördineerde internationale inspanning.

Tenslotte heeft de Raad in publieke verklaringen terroristische aanvallen in de regio herhaaldelijk veroordeeld, en een beroep gedaan op beide partijen om de dialoog te hervatten en via onderhandelingen tot een oplossing van alle geschillen te komen.

4. De Raad verheugt zich over de eerste stappen die beide landen onlangs hebben genomen om de crisis af te wenden. Deze hebben het risico van een grootschalige oorlog verminderd. De Raad verheugt zich met name over de aanzet van Pakistan om grensoverschrijdend terrorisme te beteugelen en over de maatregelen die India in reactie daarop heeft aangekondigd om de escalatie te keren.

5. Als bijdrage tot een duurzame oplossing voor het conflict heeft de heer Javier Solana, de hoge vertegenwoordiger van de EU voor het GBVB, in New Delhi en Islamabad gesproken met leden van de Indiase en de Pakistaanse regering.

(2003/C 52 E/092)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1582/02
van Michael Cashman (PSE) aan de Commissie

(28 mei 2002)

Betreft: EU-associatieovereenkomsten

Kan de Commissie gedetailleerde informatie verstrekken over de manier waarop ze toezicht houdt op de naleving of overtreding van de bepalingen van de EU-associatieovereenkomsten met landen buiten de EU? Voert de Commissie momenteel een systematische controle uit op deze overeenkomsten om te verzekeren dat beide partijen aan alle criteria en verplichtingen hebben voldaan? Zo niet, welke stappen zal de Commissie ondernemen om te verzekeren dat deze controles zullen worden uitgevoerd?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(2 juli 2002)

Gewoonlijk worden in associatieovereenkomsten van de EU met derde landen de beginselen genoemd die ten grondslag liggen aan het partnerschap, met name de eerbiediging van de democratische beginselen en de mensenrechten. Verder bieden deze overeenkomsten een kader voor samenwerking op een groot aantal gebieden en bevatten zij specifieke bepalingen over handel, vestiging van en samenwerking tussen bedrijven, kapitaalverkeer en bescherming van intellectuele eigendom.

De Unie, en met name de Commissie, maakt van de vergaderingen van de organen die bij de (associatie- of samenwerkings)overeenkomsten zijn ingesteld, gebruik om de situatie op alle betrokken gebieden te volgen. De vorderingen van onze partners worden overigens voortdurend geëvalueerd door de instellingen van de Unie en de lidstaten, die ook partij zijn bij de overeenkomsten.

De Unie baseert zich op informatie die is verkregen van haar delegaties en de ambassades ter plaatse, en via contacten met en informatie van de regeringen, VN-organen, de civiele samenleving, niet-gouvernementele organisaties en andere betrokken en ter zake kundige organisaties.

Zo is er bijvoorbeeld een uitgebreid kader om te controleren of de bepalingen van de associatieovereenkomsten met de kandidaat-lidstaten uit Midden- en Oost-Europa correct worden toegepast. Er vindt op verschillende niveaus regelmatig overleg plaats om eventuele vraagstukken aan te pakken met betrekking tot de juiste implementatie van deze zogeheten Europaovereenkomsten. Die bijeenkomsten zijn gericht op de zorgvuldige naleving van alle bepalingen van de associatieovereenkomsten. Dergelijke bijeenkomsten vinden ook regelmatig plaats met de kandidaat-lidstaten Cyprus, Malta en Turkije.

Verder wordt de implementatie van de Stabilisatie- en Associatieovereenkomsten met de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië (FYROM) en Kroatië regelmatig onderzocht door de in de overeenkomsten genoemde of daarbij ingestelde organen, dat wil zeggen de betrokken raad of het betrokken comité en technische werkgroepen, met het doel ervoor te zorgen dat de partijen zich houden aan alle overeengekomen criteria en hun verplichtingen nakomen.

De Raad die is ingesteld bij de Stabilisatie- en Associatieovereenkomst heeft met name de taak „toezicht uit te oefenen op de handhaving en implementatie van de overeenkomst”.

De „Overeenkomst inzake economisch partnerschap, politieke coördinatie en samenwerking tussen de Unie en Mexico” omvat een institutioneel kader bestaande uit een Gezamenlijke Raad (op ministerieel niveau, komt eenmaal per jaar bijeen), een Gemengde Commissie (op het niveau van hoge ambtenaren, komt eenmaal per jaar bijeen) en diverse speciale comités (op technisch niveau). Op basis van dit institutionele kader kunnen beide partijen de implementatie van de overeenkomst beoordelen en evalueren.

Alvorens te onderhandelen over de overeenkomst verrichtte de Commissie onderzoek, overeenkomstig de conclusies van de Raad van Ministers, zoals die op dat moment golden. De verplichting een audit te verrichten werd later overeengekomen. Voor de overeenkomst tussen de Unie en Mexico is derhalve geen audit verricht. De Commissie zal dit echter wel doen wanneer de onderhandelingen over nog hangende vraagstukken, zoals de liberalisering van diensten en bepaalde landbouwproducten, worden geopend. De partijen openen de onderhandelingen over deze vraagstukken drie jaar na de inwerkingtreding van Besluit nr. 2/2000 over de liberalisering van de handel in goederen en Besluit nr. 2/2001 over de handel in diensten.

Tenslotte wordt de toepassing van de bepalingen van de overeenkomsten met de mediterrane landen gecontroleerd op de bijeenkomst van de Associatieraad, voor zover het de algemene richtsnoeren van deze overeenkomsten betreft. De Associatieraad komt in principe eenmaal per jaar bijeen. Het beheer van de meer technische aspecten van dergelijke overeenkomsten vindt plaats in het Associatiecomité. Ook dit komt doorgaans eenmaal per jaar bijeen. Verder zijn er werkgroepen en ad hoc-bijeenkomsten wanneer op een bepaald gebied een meer gedetailleerd onderzoek nodig is.

(2003/C 52 E/093)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1629/02

van Paul Rübiger (PPE-DE) aan de Commissie

(10 juni 2002)

Betreft: Openbaarmakingsplicht jaarrekening MKB

Overeenkomstig artikel 47, lid 1, van Richtlijn 78/660/EEG⁽¹⁾ moet de jaarrekening van bedrijven volgens de wettelijke bepalingen van de afzonderlijke lidstaten overeenkomstig artikel 3 van Richtlijn 68/151/EEG⁽²⁾ worden gepubliceerd. Dit houdt in dat cijfers en verklaringen in een door de lidstaat aan te wijzen publicatieblad bekend moeten worden gemaakt.

Bij deze plicht tot openbaarmaking van de jaarrekening van kleine BV's gaat het om een wettelijk voorschrift dat in het belang van het MKB dringend tegen het licht moet worden gehouden.

Eenieder die in de jaarrekening van een bepaald bedrijf geïnteresseerd is moet dit in Duitsland in elk geval rechtstreeks bij een specifieke rechtbank inzien. Daar kan hij echter ook vaststellen of de jaarrekening reeds is ingediend of nog niet, waarmee de publicatie ervan in een publicatieblad overbodig wordt.

De openbaarmakingsplicht op zich is ongetwijfeld een nuttige maatregel ter bevordering van de transparantie, maar het publiceren ervan in een publicatieblad is niet doelmatig en bovendien een jaarlijks terugkerende financiële belasting, met name voor kleinere BV's.

Hoe rechtvaardigt de Commissie de plicht tot openbaarmaking van de jaarrekening en de daarmee verbonden kosten voor het MKB?

(¹) PB L 222 van 14.8.1978, blz. 11.

(²) PB L 65 van 14.3.1968, blz. 8.

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(24 juli 2002)

De vereisten met betrekking tot de verplichte openbaarmaking van een aantal akten en gegevens door vennootschappen met beperkte aansprakelijkheid zijn uiteengezet in de Eerste Richtlijn 68/151/EEG van de Raad van 9 maart 1968 („Eerste richtlijn vennootschapsrecht”) (¹).

In artikel 3 van deze richtlijn is bepaald dat alle akten en alle gegevens worden opgenomen in het dossier of ingeschreven in het register en dat bedoelde akten en gegevens bekend worden gemaakt „in het door de lidstaat aangewezen nationale publicatieblad, hetzij in hun geheel of in uittreksel, hetzij door een mededeling omtrent het opnemen van het document in het dossier of de inschrijving daarvan in het register”.

De verplichting tot een dergelijke publicatie wordt verantwoord door de noodzaak ervoor te zorgen dat derden naar behoren worden ingelicht over het feit dat nieuwe akten of gegevens werden opgenomen in het dossier of ingeschreven in het register. Zonder een dergelijke publicatie zouden derden elke dag de registers moeten raadplegen om na te gaan of er wijzigingen werden aangebracht en dit voor alle vennootschappen waarvoor zij belangstelling hebben. Dit zou in de praktijk zeer lastig en duur zijn, vooral in lidstaten waar de registratie van akten en gegevens decentraal is georganiseerd.

De Commissie deelt evenwel het in een verslag uit 1999 door een in het kader van het SLIM-proces (vereenvoudiging van de regelgeving voor de interne markt) opgerichte Werkgroep uiteengezette standpunt dat verschillende vereisten van de Eerste richtlijn vennootschapsrecht kunnen worden vereenvoudigd door het gebruik van moderne technologie. Met dit doel keurde de Commissie op 3 juni 2002 een voorstel voor een richtlijn tot wijziging van de Eerste richtlijn vennootschapsrecht goed (²). De voorgestelde modernisering van de Eerste richtlijn zal niet alleen de belangrijke doelstelling van een gemakkelijker en snellere toegang van belanghebbenden tot bedrijfsinformatie dichterbij brengen, maar tevens de openbaarmakingsformaliteiten voor ondernemingen aanzienlijk vereenvoudigen.

Wat betreft de verplichting tot publicatie in een nationaal publicatieblad, kunnen de lidstaten ervoor kiezen dit publicatieblad in elektronische vorm te bewaren of de bekendmaking in het publicatieblad te vervangen door een ander, even doeltreffend instrument (hiervoor is het gebruik van een systeem vereist dat via een centraal elektronisch platform toegang tot de bekendgemaakte informatie biedt, hetgeen immers de voornaamste functie van een nationaal publicatieblad is).

(¹) De Eerste Richtlijn 68/151/EEG van de Raad van 9 maart 1968 strekkende tot het coördineren van de waarborgen, welke in de lidstaten worden verlangd van de vennootschappen in de zin van de tweede alinea van artikel 58 van het Verdrag, om de belangen te beschermen zowel van de deelnemers in deze vennootschappen als van derden, zulks ten einde die waarborgen gelijkwaardig te maken. PB C 241 van 29.8.1994.

(²) COM(2002) 279 def.

(2003/C 52 E/094)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1632/02 van Richard Corbett (PSE) aan de Commissie

(10 juni 2002)

Betreft: Malta

Kan de Commissie bevestigen dat het in Malta verboden is openlijk kritiek op de eerste minister te uiten? Is de Commissie het er mee eens dat dit een inbreuk is op artikel 10 (vrijheid van meningsuiting) van het Europees Verdrag van de rechten van de mens, waarin staat dat iedereen het recht heeft vrijelijk zijn mening te uiten?

Is de Commissie het ermee eens dat dergelijke inbreuken op mensenrechten van invloed kunnen zijn op de aanvraag van Malta voor toetreding tot de Europese Unie?

Antwoord van de heer Verheugen namens de Commissie*(4 juli 2002)*

De Commissie is niet op de hoogte van enig onderdeel van de Maltese wetgeving op grond waarvan het niet zou zijn toegestaan openlijk kritiek uit te oefenen op de minister-president.

Artikel 41 van de Maltese grondwet bepaalt het volgende:

Behoudens met zijn eigen toestemming of bij wijze van ouderlijk gezag, mag niemand worden gehinderd in de uitoefening van de vrijheid van meningsuiting, met inbegrip van de vrijheid om zonder inmenging gedachten of gevoelens te openbaren, de vrijheid om zonder inmenging kennis te nemen van ideeën en informatie, de vrijheid om ideeën en informatie zonder inmenging door te geven (ongeacht of dat geschiedt aan het publiek in het algemeen of aan een persoon of groep van personen) en de vrijheid om zonder inmenging te corresponderen.

De Commissie is niet op de hoogte van enige wet op grond waarvan de in de grondwet verankerde vrijheid van meningsuiting beperkt wordt in het geval van uitlatingen over de minister-president. Integendeel, uit de Maltese media valt op te maken dat het in Malta volstrekt normaal is en vaak voorkomt dat er kritiek wordt uitgeoefend op de minister-president en de regering.

De Commissie verklaarde in haar periodiek verslag van 2001 over Malta ⁽¹⁾ dat „Malta blijft voldoen aan de politieke criteria van Kopenhagen ... en de Maltese overheid over het algemeen een goede staat van dienst heeft op het gebied van de democratische beginselen en de mensenrechten”. De Commissie blijft de eerbiediging van de fundamentele mensenrechten en, met name, de vrijheid van meningsuiting in Malta volgen.

⁽¹⁾ COM(2001) 700 def.

(2003/C 52 E/095)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1643/02
van Hans-Peter Martin (PSE) aan de Commissie***(3 juni 2002)*

Betreft: Zuid-Tirol en de uitbreiding van de EU

Moet de Italiaanse provincie Zuid-Tirol als gevolg van de geplande uitbreiding van de EU rekening houden met een verlaging van de steunbetalingen?

Zo ja, op welke gebieden?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie*(29 juli 2002)*

Gedurende de programmeringsperiode 2000-2006 komt de provincie Bolzano deels in aanmerking voor financiële bijstand in het kader van doelstelling 2 ten bedrage van 32,4 miljoen euro. Het gewest Trentino-Alto Adige is ook in aanmerking genomen voor financiële steun uit het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw (afdeling Garantie) in het kader van het plattelandsontwikkelingsbeleid. Hiervoor is in totaal 118,67 miljoen euro toegewezen aan de autonome provincie Bolzano in de programmeringsperiode 2000-2006.

Deze bedragen blijven tot eind 2006 onveranderd, ook al zal de uitbreiding van de Gemeenschap vermoedelijk al vóór die datum zijn begonnen. Wat de periode na 2006 betreft, heeft de Commissie na de publicatie, in januari 2001, van het tweede cohesieverslag een brede discussie geopend over de toekomst van het communautair cohesiebeleid. Het Parlement is nauw betrokken bij de discussie over dit onderwerp en heeft een aantal officiële adviezen over verscheidene beleidsaspecten uitgebracht. De Commissie zal haar voorstellen voor het cohesiebeleid, inclusief voor steunverlening buiten de regio's met een ontwikkelingsachterstand, ontvouwen in het derde cohesieverslag dat eind 2003 moet verschijnen.

(2003/C 52 E/096)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1657/02
van Ioannis Souladakis (PSE) aan de Raad

(11 juni 2002)

Betreft: Financiering van CARDS-infrastructuurprojecten

Met het vijfjarig strategisch CARDS-programma kunnen vanwege een gebrek aan financiële middelen geen grote infrastructuurwerken worden gefinancierd. Bijgevolg is de financiering van werken ter ondersteuning en verbetering van de infrastructuur — werken die noodzakelijk zijn om de ontwikkeling van Zuid-Oost-Europa op de lange termijn te kunnen verzekeren — uitgesloten van het communautair bestek. Daardoor rijzen vragen in verband met de wijze van financiering van deze werken.

1. Hoe denkt de Raad de grote infrastructuurprojecten in Zuid-Oost-Europa te verwezenlijken en te financieren?
2. Welke diensten en financiële instellingen van de Europese Unie is de Raad van plan te betrekken bij de financiering van grote infrastructuurwerken?

Antwoord

(5 november 2002)

1. Behalve via de communautaire bijstand in het kader van de CARDS-verordening worden investeringsprojecten in de kandidaat-lidstaten in Midden- en Oost-Europa met name bevorderd door middel van de globale garantie die de Gemeenschap aan de Europese Investeringsbank (EIB) verleent voor eventuele verliezen op leningen voor investeringsprojecten in die landen. In november 2001 is het maximumbedrag van de gegarandeerde kredieten voor deze regio voor de periode tot 2007 vastgesteld op 9 280 miljoen euro.
2. Bovendien heeft de EIB een tot en met 2003 lopende pretoetredingsfaciliteit van ongeveer 8 500 miljoen euro ingesteld voor niet-gegarandeerde leningen voor investeringsprojecten in de kandidaat-lidstaten.

(2003/C 52 E/097)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1659/02
van Emmanouil Bakopoulos (GUE/NGL) aan de Commissie

(11 juni 2002)

Betreft: Benoemingen in de Europese Voedselautoriteit

De Commissie heeft in april van dit jaar de dertig personen voorgesteld die zijn geselecteerd voor de Raad van Bestuur van de Europese Voedselautoriteit.

Vijf van deze personen zijn afkomstig van consumentenverenigingen en zes uit het bedrijfsleven, de landbouw en de handel. Er is echter geen enkele kandidaat afkomstig uit de voedingsindustrie, ofschoon een dergelijke vertegenwoordiger een belangrijke bijdrage zou kunnen leveren. Volgens welke criteria heeft de Commissie de dertig kandidaten geselecteerd, en zal deze nalatigheid alsnog worden goedge maakt?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(19 juli 2002)

Artikel 25 van verordening (EG) nr. 178/2002 van het Europees Parlement en de Raad van 28 januari 2002 tot vaststelling van de algemene beginselen en voorschriften van de levensmiddelenwetgeving, tot oprichting van een Europese Autoriteit voor voedselveiligheid en tot vaststelling van procedures voor voedselveiligheidsaangelegenheden⁽¹⁾ bepaalt dat de raad van bestuur van deze Autoriteit bestaat uit veertien door de Raad in overleg met het Europees Parlement benoemde leden, die gekozen worden uit een door de Commissie opgestelde lijst welke een wezenlijk groter aantal kandidaten bevat dan het aantal te benoemen leden, alsmede een vertegenwoordiger van de Commissie.

De Commissie heeft de bovenvermelde lijst goedgekeurd op 5 april 2002 na een selectieproces dat steunde op de in verordening (EG) nr. 178/2002 vastgestelde criteria. In de verordening wordt nadrukkelijk gesteld dat de benoeming van de leden de hoogste graad van bekwaamheid, een uitgebreide deskundigheid en, met inachtneming daarvan, een zo breed mogelijke geografische spreiding moet verzekeren. De verordening schrijft verder voor dat vier leden banden moeten hebben met organisaties die de consumenten en andere belangengroepen met betrekking tot de voedselketen vertegenwoordigen.

In de door de Commissie goedgekeurde lijst hebben zes kandidaten banden met organisaties die de consumenten vertegenwoordigen en zes met organisaties die andere belangengroepen met betrekking tot de voedselketen vertegenwoordigen. Van de laatste zes kandidaten hebben er twee banden met organisaties die de voedingsindustrie vertegenwoordigen, twee met organisaties die de landbouwers vertegenwoordigen en twee met organisaties die de distributeurs vertegenwoordigen.

Bijgevolg bevat de lijst van de Commissie wel degelijk kandidaten afkomstig uit de voedingsindustrie.

Belangrijk is ten slotte dat de leden van de raad van bestuur niet benoemd worden als vertegenwoordigers van een bepaalde belangengroep. Zij worden persoonlijk benoemd en moeten er zich toe verbinden op onafhankelijke wijze in het openbaar belang te handelen.

(¹) PB L 31 van 1.2.2002.

(2003/C 52 E/098)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1664/02
van Daniel Hannan (PPE-DE) aan de Commissie

(4 juni 2002)

Betreft: Deelnemers aan de Europese Conventie

Kan de Commissie medelen welke organisaties en samenwerkingsverbanden van organisaties die deelnemen aan het forum van de Europese Conventie, direct of indirect geheel of gedeeltelijk worden gefinancierd door de Commissie of andere EU-instellingen?

Antwoord van de heer Prodi namens de Commissie

(5 juli 2002)

De lijst van de deelnemers aan het Forum wordt rechtstreeks naar het geachte parlementslid gezonden evenals naar het secretariaat-generaal van het Parlement.

Het antwoord op de vraag van het geachte parlementslid betreffende de financiering vereist een diepgaand onderzoek binnen de diensten van de Commissie en zal het voorwerp uitmaken van een aanvullend antwoord.

(2003/C 52 E/099)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1665/02
van Nelly Maes (Verts/ALE) aan de Commissie

(4 juni 2002)

Betreft: Slimme sancties Zimbabwe

President Mugabe was onlangs in New York voor de „UN conference on child poverty” en Augustine Chihuri, chief of police en rechterhand van president Mugabe, was in Lyon om een Interpol conferentie bij te wonen.

Voor beide heren werd, ondanks de uitgesproken sancties, toestemming voor de reis gegeven omdat lidstaten, volgens geldende internationale verdragsovereenkomsten, uitzonderingen kunnen maken wanneer het gaat over bijeenkomsten van nationale organen.

Wie gaf hier in beide gevallen de toestemming voor en wat voor zin heeft het dan dat Europa slimme sancties uitschrijft tegen president Mugabe en de zijnen?

Antwoord van de heer Nielson namens de Commissie

(11 juli 2002)

De afgifte van visa valt onder de verantwoordelijkheid van de betrokken nationale autoriteiten.

De Commissie moge het geachte parlementslid er evenwel op wijzen dat voor de binnenkomst van de in de vraag genoemde personen op grondgebied van de lidstaten Gemeenschappelijk standpunt 2002/145/GBVB van de Raad van toepassing is.

(2003/C 52 E/100)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1669/02
van Luciana Sbarbati (ELDR) aan de Commissie**

(5 juni 2002)

Betreft: Internationale adopties (Oekraïne)

Door de uitbreiding zal de EU aan Oekraïne grenzen en daarom zijn er met dit land samenwerkingsverbanden aangegaan om een vrijhandelszone op te richten, zoals voorzien in de PSO. De EU spoort Oekraïne ook aan bilaterale akkoorden met de lidstaten te ratificeren en stelt ten minste eenmaal per jaar (ook middels periodieke verslagen van de missiehoofden) een beoordeling voor de Europese Raad op.

Wat internationale adopties betreft, „... een alternatief om minderjarigen bij te staan, wanneer er geen toewijzing aan of adoptie door een gezin mogelijk is of wanneer de minderjarige in zijn land van herkomst anders geen geschikte hulp kan krijgen ...”, heeft Oekraïne met weinig landen van de EU bilaterale akkoorden gesloten, leeft het de Conventie van Den Haag niet na en handelt het op naar eigen goeddunken. Hierdoor worden de Europese paren benadeeld, de Amerikaanse bevoorreed en wordt het adoptieproces oncontroleerbaar en zuiver commercieel.

Niettemin ontvangt Oekraïne Gemeenschapsgelden en sinds 2001 voert de IOM in samenwerking met OVSE/ODIHR en de ombudsman van Oekraïne een project uit dat mensenhandel moet verhinderen; hetgeen ook voor Europol een prioriteit is.

Kan de Commissie meedelen:

- welke garanties zij van de Oekraïense regering heeft gevraagd opdat de procedures voor internationale adoptie overeenstemmen met de Conventie van Den Haag?
- welke politieke maatregelen zij wil nemen opdat het adoptie-instrument gelegaliseerd wordt en opdat de adoptieparen niet meer discretionair gekozen worden op basis van de hoge vergoeding in plaats van op betrouwbaarheid en psychologische voorwaarden?
- over welke gegevens in verband met de adopties beschikt de Commissie?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(5 juli 2002)

De betrekkingen tussen de Unie en Oekraïne worden geregeld door de Partnerschaps- en Samenwerkingsovereenkomst (PSO), die in 1998 in werking is getreden. De PSO voorziet in een regelmatige politieke

dialogo, liberalisering van de handel en een brede vorm van samenwerking. De Commissie heeft altijd benadrukt dat, overeenkomstig de PSO, deze dialoog en samenwerking gebaseerd moeten zijn op de eerbiediging van de democratische beginselen en de mensenrechten en dat Oekraïne de relevante internationale verdragen moet ratificeren en eerbiedigen, waaronder die betreffende de rechten van kinderen.

De Commissie verleent technische bijstand aan Oekraïne, teneinde tegemoet te komen aan de behoeften aan structurele en wetgevende hervorming en om de lacunes op het gebied van de rechtsstaat, justitie en de civiele samenleving aan te pakken. Verder is de nodige bijstand verleend voor projecten ter bestrijding van de vrouwenhandel.

De Commissie beschikt niet over recente statistieken over adoptie van kinderen in Oekraïne. De Gemeenschap draagt geen bevoegdheid op dit gebied, en derhalve is het niet gepast dat de Commissie een specifiek politiek initiatief neemt, zoals wordt voorgesteld.

In het kader van de samenwerking en de dialoog met Oekraïne besteedt de Commissie echter bijzondere aandacht aan vraagstukken die verband houden met de rechtsstaat en de fundamentele rechten.

(2003/C 52 E/101)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1674/02
van Charles Tannock (PPE-DE) aan de Raad

(12 juni 2002)

Betreft: Repatriëring van in de EU verblijvende illegale immigranten

Kan de Raad bevestigen dat jaarlijks tienduizenden Chinese burgers via Azië en Europa — met name via de Balkan — naar de Europese Unie vervoerd worden? Is het waar dat de Chinese regering zich vaak verzet tegen de terugkeer van deze burgers omdat zij geen bewijs van nationaliteit bij zich dragen, en is dit ook het geval wanneer deze staatsburgers bereid zijn met de autoriteiten van de lidstaten samen te werken bij het vaststellen van hun identiteit en hun land van herkomst?

Kan de Raad een lijst overleggen van landen die weigeren op dit punt met de lidstaten samen te werken en aangeven of deze landen partij zijn bij associatie- of handelsovereenkomsten met de Europese Unie dan wel uit hoofde van een dergelijke overeenkomst hulp ontvangen?

Zou de Raad tevens kunnen aangeven voor welke Balkanlanden geen visumplicht bestaat en duidelijk kunnen maken of de invoering van een dergelijke verplichting in zijn ogen zinvol zou kunnen zijn om de toestroom van illegale immigranten te beperken?

Antwoord

(5 november 2002)

1. De Raad deelt de bezorgdheid van het geachte parlementslid wat de massale toevloed van illegale immigranten betreft en de moeilijkheden om hen te repatriëren.
2. Dat het in het kader van de uitwerking en uitvoering van een doeltreffend repatriëringsbeleid van belang is, met de derde landen van oorsprong en doorreis onderhandelingen te voeren over de sluiting van overnameovereenkomsten is door de Europese Unie herhaaldelijk erkend en bevestigd, met name in het door de Raad (Justitie en binnenlandse zaken) op 28 februari 2002 aangenomen actieplan ter bestrijding van illegale immigratie en mensenhandel in de Europese Unie.
3. De Raad heeft de Commissie in 2000 en 2001 gemandateerd om met zes derde landen, namelijk Marokko, Rusland, Pakistan, Sri Lanka, Hongkong en Macau, te onderhandelen over overnameovereenkomsten. De Commissie heeft met Hongkong en Sri Lanka overnameovereenkomsten kunnen paraferen, die door een besluit van de Raad na advies van het Europees Parlement zullen worden bekrachtigd. Met de vier andere derde landen zet zij de onderhandelingen voort.

4. De Raad heeft op 16 april 2002 conclusies aangenomen betreffende de criteria voor het bepalen van de derde landen waarmee moet worden onderhandeld over de sluiting van nieuwe overnameovereenkomsten. In die in het verlengde van het actieplan liggende conclusies worden niet alleen de criteria vastgesteld, maar ook vier nieuwe derde landen genoemd ten aanzien waarvan de Commissie verzocht wordt ontwerp-onderhandelingsmandaten in te dienen voor het sluiten van overnameovereenkomsten, namelijk China, Turkije, Algerije en Albanië.

Voorts heeft de Raad op 13 juni 2002 de Commissie een nieuw onderhandelingsmandaat verleend voor het sluiten van een overnameovereenkomst met Oekraïne.

5. Er zij ook op gewezen dat in de conclusies van de Europese Raad van Sevilla, waarin uitdrukkelijk naar het actieplan wordt verwezen, als prioritair wordt aangemerkt dat de sluiting van de overnameovereenkomsten waarover onderhandelingen gaande zijn, wordt versneld, en dat nieuwe onderhandelingsmandaten met het oog op het sluiten van overnameovereenkomsten met de reeds door de Raad aangewezen landen worden goedgekeurd (conclusie 30).

In een ruimer en algemener verband wordt voorts in de conclusies van de Europese Raad van Sevilla verklaard dat het immigratiebeleid in de betrekkingen van de Unie met derde landen moet worden geïntegreerd als een wezenlijk gegeven waarmee rekening moet worden gehouden. In dat kader is onderstreept dat het belangrijk is om ervoor te zorgen dat de landen van oorsprong en doorreis met name meewerken aan overname. In dit verband is gepreciseerd dat onder die overname ook die van hun eigen onderdanen valt die illegaal in een lidstaat verblijven, alsmede, onder dezelfde voorwaarden, de overname van onderdanen van derde landen waarvan kan worden aangetoond dat zij het betrokken land als doorreisland hebben gebruikt (conclusie 34).

Ten slotte wordt in de conclusies van de Europese Raad, naast de meer specifieke kwestie van het onderhandelen over de sluiting van overnameovereenkomsten verzocht dat in elke toekomstige samenwerkings- of associatieovereenkomst of daarmee gelijk te stellen overeenkomst die de Europese Gemeenschap met welk land dan ook sluit, een clause wordt opgenomen over het gezamenlijk beheer van de migratiestromen en over de verplichte overname in het geval van illegale immigratie (conclusie 33).

6. Wat de lijst betreft van landen waarvan de onderdanen visumplichtig zijn, zij het geachte parlementslid verwezen naar: Verordening nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld ⁽¹⁾, zoals gewijzigd bij Verordening nr. 2414/2001 van de Raad van 7 december 2001 ⁽²⁾.

⁽¹⁾ PB L 81 van 21.3.2001, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 327 van 12.12.2001, blz. 1.

(2003/C 52 E/102)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1685/02
van Gerhard Schmid (PSE) aan de Commissie

(12 juni 2002)

Betreft: Bevrozen van bankrekeningen

Op 27 december 2001 trad Verordening (EG) nr. 2580/2001 ⁽¹⁾ van de Raad in werking inzake specifieke beperkende maatregelen tegen bepaalde personen en entiteiten met het oog op de strijd tegen het terrorisme.

1. Welke bedragen zijn op grond van deze verordening tot dusver daadwerkelijk bevroren?
2. Over welke mogelijkheden beschikken de lidstaten en/of de Commissie ten aanzien van de uitvoeringscontrole?

⁽¹⁾ PB L 344 van 28.12.2001, blz. 70.

(2003/C 52 E/103)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1686/02
van Gerhard Schmid (PSE) aan de Commissie

(12 juni 2002)

Betreft: Bevriezen van bankrekeningen — uitvoering in de praktijk

Op 27 december 2001 trad Verordening (EG) nr. 2580/2001⁽¹⁾ van de Raad in werking inzake specifieke beperkende maatregelen tegen bepaalde personen en entiteiten met het oog op de strijd tegen het terrorisme.

Hoe wordt deze verordening in de lidstaten in de praktijk uitgevoerd?

Hoe wordt aan de uitvoerende banken medegedeeld welke rekeningen bevroren moeten worden?

Langs welke weg verloopt de communicatie?

⁽¹⁾ PB L 344 van 28.12.2001, blz. 70.

Gecombineerd Antwoord
van de heer Patten namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-1685/02 en E-1686/02

(9 juli 2002)

Ingevolge Resolutie 1373(2001) van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties heeft de Raad op 27 december 2001 Gemeenschappelijk Standpunt 2001/931/GBVB betreffende de toepassing van specifieke maatregelen ter bestrijding van het terrorisme⁽¹⁾ aangenomen, Verordening (EG) Nr. 2580/2001 inzake specifieke beperkende maatregelen tegen bepaalde personen en entiteiten met het oog op de strijd tegen het terrorisme⁽¹⁾, en Besluit 2001/927/EG tot vaststelling van de lijst, als bedoeld in artikel 2, lid 3, van Verordening (EG) Nr. 2580/2001 van de Raad inzake specifieke beperkende maatregelen tegen bepaalde personen en entiteiten met het oog op de strijd tegen het terrorisme⁽¹⁾. Deze instrumenten voorzien met name in het bevroren van tegoeden, andere financiële activa en economische middelen van de door de Raad genoemde personen, groepen en entiteiten.

Op 2 mei 2002 heeft de Raad met Gemeenschappelijk Standpunt 2002/340/GBVB⁽²⁾ en Besluit 2002/334/EG⁽²⁾ de lijsten van personen, groepen en entiteiten waartegen deze maatregelen ingesteld zijn bijgewerkt. De lijsten van de Raad bevatten identificatiegegevens, maar geen nummers van bankrekeningen.

Een en ander heeft ertoe geleid dat op dit moment de middelen zijn bevroren van acht natuurlijke personen en twaalf groepen en entiteiten. Aangezien tot dusverre slechts twee lidstaten meegedeeld hebben welke bedragen bevroren werden (4500 EUR), beschikt de Commissie niet over precieze informatie over de gevolgen van de in Verordening (EG) Nr. 2580/2002 vastgelegde maatregelen. Zij heeft er evenwel nota van genomen dat bijna alle groepen en entiteiten er op 2 mei 2002 aan toegevoegd werden en dat de acht genoemde personen in de Verenigde Staten wegens terroristische handelingen in het Midden-Oosten en in Zuid-Oost-Azië aangeklaagd werden.

De verordening bestaat uit twee elementen: het bevroren van de rekeningen en economische middelen van de genoemde personen, groepen en entiteiten, en het verbod hun gelden en economische middelen ter beschikking te stellen. Daar alle economische subjecten in de Gemeenschap en alle burgers van de Unie, die betrekkingen onderhouden met de op de lijst genoemde personen, verplicht zijn gelden en economische middelen in te houden, is het moeilijk het effect van dit verbod te kwantificeren. De gevolgen van dit verbod, vooral voor de opgesomde groepen en entiteiten, zullen waarschijnlijk groter zijn dan de gevolgen van het bevroren van hun eventuele rekeningen in de Gemeenschap.

Verordening (EG) Nr. 2580/2001 van de Raad is direct van toepassing in alle lidstaten. Alle economische subjecten in de Gemeenschap en alle burgers van de Unie zijn dus wettelijk verplicht genoemde maatregelen toe te passen. Zij moeten zowel de rekeningen van de opgesomde personen, groepen en entiteiten melden en bevroren, en ook alle gelden, financiële activa en economische middelen inhouden, die zij deze personen, groepen en entiteiten mogelijk verschuldigd zijn. In overeenstemming met artikel 4 van Verordening (EG) Nr. 2580/2001 dienen zij ook de bevoegde autoriteiten alle informatie te verstrekken die de naleving van deze verordening kan vergemakkelijken.

Het is de taak van de bevoegde autoriteiten om te controleren of de verordeningen worden toegepast en om richtlijnen of instructies inzake de toepassing van deze maatregelen uit te vaardigen.

De Commissie is harerzijds besprekingen begonnen met de Europese Bankenfederatie en andere relevante verenigingen, om de uitvoering van de genoemde maatregelen te vergemakkelijken en oplossingen te vinden voor eventuele, daarbij optredende moeilijkheden.

Volgens de verordening moeten de lidstaten de (administratieve of strafrechtelijke) sancties vaststellen, die in geval van inbreuken tegen de verordening opgelegd moeten worden. Bovendien is het aan de lidstaten om de nodige maatregelen te treffen om de economische subjecten en de burgers, in geval van dergelijke inbreuken te vervolgen.

(¹) PB L 344 van 28.12.2001.

(²) PB L 116 van 3.5.2002.

(2003/C 52 E/104)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1690/02
van Ioannis Souladakis (PSE) aan de Raad

(12 juni 2002)

Betreft: Bescherming van de azijnproductie

In de wijnverordening, Verordening (EG) nr. 1493/1999 (¹), wordt geen onderscheid gemaakt tussen azijn verkregen uit zongedroogde druiven en wijnazijn. Integendeel, in de verordening worden wijnalcohol en druivenalcohol als gelijkwaardig beschouwd. Bepaalde wijnazijnproducerende bedrijven hebben onlangs geprobeerd in de Europese Unie het verkeer van druivenazijn aan banden te leggen, omdat deze niet gedekt zou zijn door de desbetreffende verordening.

1. Is de Europese Raad op de hoogte van acties die tot doel hebben druivenazijn van het handelsverkeer uit te sluiten?
2. Heeft de Europese Unie de verschillende soorten azijn die in de lidstaten worden geproduceerd voldoende bestudeerd, met het oog op een eventuele bescherming en reglementering daarvan?
3. Is de Raad van plan de desbetreffende verordening te verduidelijken om geschillen inzake de verschillende soorten azijn in de EU te voorkomen?
4. Welke actie is de Raad voornemens te ondernemen om dit mogelijke, onrechtvaardige perspectief te voorkomen?

(¹) PB L 179 van 14.7.1999, blz. 1.

Antwoord

(5 november 2002)

In Verordening (EG) nr. 1493/1999 van de Raad van 17 mei 1999 houdende een gemeenschappelijke ordening van de wijnmarkt is alleen maar sprake van wijnazijn en niet van andere soorten azijn, zoals die welke zijn vervaardigd op basis van gedroogde druiven of tafeldruiven. In bijlage I daarvan wordt wijnazijn gedefinieerd als „azijn die uitsluitend wordt verkregen door azijnzuurvergisting van wijn”.

In diezelfde verordening wordt wijn omschreven als het product dat uitsluitend wordt verkregen door gehele of gedeeltelijke alcoholische vergisting van al dan niet gekneusde druiven of van druivenmost. De alcoholische vergisting van gedroogde druiven kan dus geen wijn opleveren en de uit gedroogde druiven verkregen azijn, die per definitie niet uit wijn afkomstig is, valt niet onder de bepalingen van genoemde verordening.

Dit neemt niet weg dat alle typen azijn onder het toepassingsgebied vallen van Richtlijn 2000/13/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 maart 2000, waarin algemene voorschriften staan voor de etikettering en de presentatie van levensmiddelen en waarmee de Commissie tracht de correcte informatie aan de consument over deze producten te verzekeren.

Overigens zijn de feiten zoals die welke door het geachte parlementslid zijn genoemd de Raad niet ter kennis gebracht en evenmin zijn hem met dergelijke problemen verband houdende verzoeken voorgelegd. In ieder geval kan de Raad slechts een besluit nemen op basis van een voorstel van de Commissie indien deze de bestaande wetgeving ontoereikend acht en van oordeel is dat de invoering van specifieke voorschriften inzake azijn noodzakelijk en wenselijk is. Momenteel wordt geen voorstel terzake overwogen.

(2003/C 52 E/105)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1699/02
van Martin Schulz (PSE) aan de Raad

(6 juni 2002)

Betreft: Wapenwetgevingen in de Europese Unie

De tragische gebeurtenissen van 26 april 2002 waarbij een abituriënt van het Gutenberg-gymnasium in Erfurt 16 mensen dood schoot, hebben in Duitsland en in de Europese Unie een brede maatschappelijke discussie losgemaakt over de omgang met geweld in onze samenleving. Het thema wapenwetgeving staat sindsdien weer in het middelpunt van de discussie.

Welke mogelijkheden ziet de Raad om de wapenwetgevingen in de Europese Unie zo te harmoniseren dat de toegang tot wapens aan uniforme criteria wordt onderworpen?

Antwoord

(5 november 2002)

De Commissie, die haar initiatiefrecht uitoefent binnen de grenzen van de in het verdrag vastgelegde communautaire bevoegdheden, heeft aan de Raad geen Commissievoorstel voorgelegd dat ertoe strekt de verschillende wapenwetgevingen in de Unie zodanig te harmoniseren dat de toegang tot wapens door uniforme criteria wordt geregeld. De Raad herinnert er evenwel aan dat hij, overeenkomstig de conclusies van de Europese Raad van Fontainebleau van 25/26 juni 1984, Richtlijn 91/477/EEG van de Raad van 18 juni 1991 heeft aangenomen inzake de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens⁽¹⁾. Hiermee beoogde de Raad, enerzijds, voor 31 december 1992 alle politie- en douaneformaliteiten aan de binnengrenzen van de Gemeenschap af te schaffen en, anderzijds, ervoor te zorgen dat deze regeling een groter wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten op het gebied van de bescherming van de veiligheid van personen doet ontstaan. Deze richtlijn voorziet onder meer in de vaststelling van minimumcriteria op het gebied van de verwerving en het voorhanden hebben van vuurwapens terwijl de lidstaten de vrijheid behouden in hun wetgeving strengere voorschriften dienaangaande op te nemen. Volgens artikel 2 is deze richtlijn niet van toepassing op de verwerving en het voorhanden hebben door de strijdkrachten en de politie of overheidsdiensten, verzamelaars en instellingen met een cultureel of historisch oogmerk, noch op commerciële transacties in wapens en munitie voor oorlogsdoeleinden.

Voorts zij erop gewezen dat volgens artikel 296, lid 1, onder b), van het VEG elke lidstaat de maatregelen kan nemen die hij noodzakelijk acht voor de bescherming van de wezenlijke belangen van zijn veiligheid en die betrekking hebben op de productie van of de handel in wapens, munitie en oorlogsmateriaal.

⁽¹⁾ PB L 256 van 13.9.1991.

(2003/C 52 E/106)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1704/02
van Elly Plooij-van Gorsel (ELDR) aan de Commissie

(7 juni 2002)

Betreft: Fiscale wetgeving Bondsrepubliek Duitsland – 15 % voorheffingsregeling

Op 7 september 2001 is in de Bondsrepubliek Duitsland het Gesetz zur Eindämmung illegaler Betätigung im Baugewerbe (wet ter bestrijding van de illegale tewerkstelling in de bouwsector) in werking getreden. Deze wet voorziet in de verplichting voor opdrachtgevers van „bouwwerkzaamheden” om 15 % van de

bruto-aanhefning op de betalingen aan de opdrachtnemer in te houden en af te dragen aan de Duitse fiscus. Dit bedrag is bedoeld als voorheffing voor eventueel in Duitsland verschuldigde vennootschaps-, inkomsten- en/of omzetbelasting.

In uw antwoord van 21 december 2001 op mijn vraag van 22 oktober 2001 (E-2875/01⁽¹⁾) over dit onderwerp gaf u aan na te zullen gaan of de feitelijke toepassing van deze nieuwe wet tot een indirecte discriminatie van buitenlandse bedrijven zou leiden. Verder gaf u aan eventueel benodigde maatregelen te zullen nemen voor het afschaffen van met het EG-Verdrag onverenigbare maatregelen.

Inmiddels hebben mij opnieuw geluiden uit de praktijk bereikt dat buitenlandse bedrijven aan andere vereisten moeten voldoen dan Duitse bedrijven om een vrijstelling van deze voorheffing te verkrijgen. In de praktijk blijken bouwondernemingen die deze vrijstelling niet krijgen simpelweg geen opdrachten meer te krijgen in Duitsland.

Is de Commissie na 21 december 2001 nagegaan of de 15 % voorheffingsregeling in Duitsland (in de praktijk) leidt tot een indirecte discriminatie van buitenlandse bedrijven? Zo ja, wat is hiervan dan de uitkomst?

Is de Commissie van mening dat de regeling in Duitsland in strijd is met Europese regelgeving en dat in verband hiermee maatregelen moeten worden genomen?

Zo ja, wat gaat de Commissie hiertoe ondernemen?

⁽¹⁾ PB C 172 E van 18.7.2002, blz. 17.

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(9 juli 2002)

De Commissie wacht op de gecoördineerde uitvoeringsvoorschriften, waarover de Länder al overeenstemming hebben bereikt en die weldra zullen worden aangenomen, vooraleer te besluiten of zij juridische stappen zal ondernemen, met name op basis van artikel 49 van het EG-Verdrag (vrij verrichten van diensten). In het bijzonder geldt dat de formaliteiten waaraan buitenlandse ondernemingen moeten voldoen, niet buitensporig mogen zijn. Als het geachte parlementslid kennis heeft van specifieke vermeende gevallen van onverenigbaarheid met de communautaire voorschriften, zou de Commissie graag nadere informatie hierover ontvangen.

Volgens gegevens van de Duitse autoriteiten werden zo'n 600 000 attesten voor de vrijstelling van de 15 %-voorheffing uitgereikt onder Duitse ondernemingen. Volgens dezelfde bron hebben ongeveer 10 000 buitenlandse ondernemingen een aanvraag voor een dergelijk attest ingediend, die in nagenoeg alle gevallen is gehonoreerd.

(2003/C 52 E/107)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1715/02 van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie

(13 juni 2002)

Betreft: Toepassing van inenting met een marker-vaccin in plaats van het preventief afslachten van gezonde dieren bij de eerstvolgende uitbraak van varkenspest

1. Herinnert de Commissie zich dat na het uitbreken van varkenspest in Nederland in het voorjaar van 1997 11 miljoen varkens preventief zijn gedood en vernietigd om daarmee een verdere verspreiding van deze ziekte te voorkomen en dat de kosten van deze verontwaardiging oproepende werkwijze 1,35 miljard euro aan gemeenschapsgeld hebben bedragen?

2. Is het de Commissie bekend dat het transport en de tijdelijke opslag van 180 miljoen kilo onbruikbaar vlees van gedode dieren, waarbij mest, urine en bloed uit vrachtwagens lekte, mede kan hebben bijgedragen tot een verdere verspreiding van de varkenspest?

3. Is het juist dat de enige gegronde reden om sinds 1992 binnen de EU-lidstaten niet meer preventief te vaccineren tegen varkenspest en andere dierziekten die zijn opgenomen op lijst A, was dat een marker-vaccin, dat de vleeskeuring ten behoeve van de export in staat zou stellen om een nadrukkelijk onderscheid te maken tussen het vlees van besmette varkens en dat van ingeënte varkens, nog niet beschikbaar was?
4. Kan de Commissie de mededeling in het Nederlandse TV-programma „Dokwerk” (VPRO, Nederland 3, aflevering „Peel, pest en politiek” deel 2) van 26.5.2002 bevestigen dat reeds ten tijde van deze epidemie het bedrijf „Intervet” beschikte over een marker-vaccin, maar dat dit middel niet mocht worden toegepast omdat dit nog niet door u was geregistreerd en erkend, terwijl dit bedrijf thans reeds beschikt over een voorraad om 18 tot 20 miljoen varkens preventief in te enten?
5. Heeft inmiddels een veldtest met het vaccin van Intervet plaatsgevonden? Zo nee, waarom niet? Op welke termijn wordt deze test afgerond? Hoe stimuleert u het zo spoedig mogelijk beschikbaar komen van een eindresultaat?
6. Wat staat verder het toepassen van een marker-vaccin, en daarmee het definitief afzien van massaal preventief slachten en vernietigen van gezonde dieren, bij de voorbereiding van de bestrijding van de eerstvolgende epidemie van varkenspest nog in de weg?
7. Op welke wijze gaat u voorkomen dat bij een eerstvolgende uitbraak van varkenspest opnieuw wordt uitgegaan van preventieve vernietiging in plaats van vaccinatie, terwijl daarvoor nu geen draagvlak meer bestaat in de publieke opinie, er steeds minder mensen beschikbaar zijn die een dergelijke opdracht willen uitvoeren en directeur-generaal Jacques Diouf van de FAO deze aanpak heeft veroordeeld?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(22 juli 2002)

1. en 2. In het voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende maatregelen van de Gemeenschap ter bestrijding van klassieke varkenspest⁽¹⁾ heeft de Commissie ten volle rekening gehouden met de ervaring die tijdens de ernstige epidemie van klassieke varkenspest in 1997-1998 in Nederland is opgedaan. Opgemerkt zij echter dat deze epidemie de Gemeenschap ongeveer 50 % heeft gekost van het bedrag dat door het geachte parlementslid wordt vermeld.

3. Vaccinaties tegen bepaalde dierenziekten kunnen de aanwezigheid van een virus in een gevaccineerd bestand „maskeren” en de verspreiding van de ziekte bij niet-gevaccineerde dieren bevorderen. Onder meer daarom zijn eind jaren negentig de algemene preventieve vaccinerings tegen klassieke varkenspest en mond- en klauwzeer stopgezet. Markervaccins kunnen het probleem helpen oplossen en bieden nieuwe mogelijkheden om dierenproducten uit gebieden waar gevaccineerd wordt, te verhandelen.

4. t/m 6. De Commissie kan niet bevestigen dat in 1997 een markervaccin tegen klassieke varkenspest beschikbaar was. De afgelopen jaren hebben twee bedrijven nieuwe vaccins ontwikkeld die in principe als markervaccin kunnen worden gebruikt omdat ze dieren alleen immuun maken voor één van de virusproteïnen van klassieke varkenspest. In het kader van de voorbereiding van het voorstel betreffende klassieke varkenspest heeft de Commissie in 1999 financiële middelen beschikbaar gesteld om de twee vaccins te testen. De Commissie heeft ook de bijbehorende discriminatoire tests gefinancierd.

Uit de tests is gebleken dat de twee vaccins krachtig genoeg zijn om de verspreiding van het virus in noodsituaties af te remmen. Op basis van de bestaande diagnostische tests konden gevaccineerde maar besmette dieren echter niet van niet-besmette dieren worden onderscheiden. De onderzoeksresultaten zijn naar de twee bedrijven in kwestie gestuurd en verkrijgbaar op verzoek.

De twee vaccins mogen krachtens het Gemeenschapsrecht in de handel worden gebracht. Ze kunnen momenteel echter niet als markervaccins worden gebruikt. De Raad, die in oktober 2001 Richtlijn 2001/89/EG van de Raad van 23 oktober 2001 betreffende maatregelen van de Gemeenschap ter bestrijding van klassieke varkenspest⁽²⁾ heeft goedgekeurd, en het Parlement hebben echter in het licht van de onderzoeksresultaten de door de Commissie voorgestelde benadering van vaccinaties en het potentiële gebruik van markervaccins ondersteund. Krachtens deze richtlijn kunnen de vaccins in noodsituaties als markervaccin worden gebruikt op voorwaarde dat voor discriminatoire tests wordt gezorgd.

7. De Commissie beseft dat de massale slachting van dieren ten gevolge van klassieke varkenspest of andere dierenziekten ethische vragen oproept.

De Commissie heeft daarom onder meer de volgende maatregelen genomen om ziekten beter te voorkomen en te beheersen:

- In het kader van de kaderprogramma's voor onderzoek wordt steun verleend aan verder onderzoek naar de ziekten op lijst A van het Internationaal Bureau voor besmettelijke veeziekten (International Office of Epizootics). Onderzoek naar de ontwikkeling van markervaccins geniet in het vijfde kaderprogramma duidelijk prioriteit in het kader van het „Quality of Life and Management of Living Resources Programme” (meer bepaald in het kader van kernactiviteit 2: „Control of Infectious Diseases”). Er lopen momenteel twee projecten om een markervaccin voor klassieke varkenspest te ontwikkelen: OTO-project QLRT-2000-01374 (2001-2004) „Immunological mechanisms of protection against classical swine fever virus: towards the development of new efficacious marker vaccines” (1 miljoen euro) en OTO-project QLRT-2000-01346 (2001-2004) „Identification of efficacious delivery systems for recombinant and nucleic acid construct vaccines against classical swine fever virus” (1,57 miljoen euro).
- De Commissie heeft het Wetenschappelijk Comité verzocht een verslag op te stellen over onlangs ontwikkelde technieken voor de diagnose van besmettelijke dierenziekten en de toepassing van deze technieken om het slachten en vernietigen van niet-besmette dieren te verminderen en te vermijden.
- De Commissie heeft Duitsland krachtens Beschikking 2002/161/EG van 22 februari 2002 houdende goedkeuring van de door Duitsland ingediende programma's voor de uitroeiing van klassieke varkenspest bij wilde varkens in Saarland en voor het uitvoeren van noodvaccinaties tegen klassieke varkenspest bij wilde varkens in Rheinland-Pfalz en Saarland⁽³⁾ volmacht verleend. Het is in sommige gebieden van de Gemeenschap bijzonder moeilijk om klassieke varkenspest te beheersen, omdat besmette wilde varkens momenteel de gevaarlijkste bron van het virus voor tamme varkens zijn.

Naar aanleiding van het geplande voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende mond- en klauwzeer kan in heel de EU naar een nieuwe consensus worden gezocht over hoe uitbraken van de ziekte in de toekomst moeten worden aangepakt (inclusief de rol van vaccinaties en preventieve slachtingen).

⁽¹⁾ PB C 29 E van 30.1.2001.

⁽²⁾ PB L 316 van 1.12.2001.

⁽³⁾ Beschikking 2002/161/EG van de Commissie, PB L 53 van 23.2.2002.

(2003/C 52 E/108)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1722/02
van Roberta Angelilli (UEN) aan de Commissie

(13 juni 2002)

Betreft: Bescherming van rivieren

Het is zeer belangrijk de rivieren, de meren en alle waterlopen te beschermen. Rome is een voorbeeld van wat er gebeurt als men een rivier, zoals de Tiber, niet beschermt. Deze rivier is een belangrijk onderdeel van het historisch en ecologische erfgoed van de stad. Rome heeft echter enorme stedenbouwkundige en milieuproblemen evenals problemen met de watervoorziening, waardoor de Tiber in de afgelopen decennia sterk verontreinigd is geraakt en meer in het algemeen achteruit is gegaan. Het gevaar bestaat dan ook dat de bevolking de rivier niet meer volop zal kunnen benutten.

Gezien het bovenstaande vraag ik de Commissie of:

1. er programma's bestaan voor de bescherming en het gebruik van de rivieren;
2. maatregelen genomen kunnen worden in situaties zoals die van de Tiber;
3. zij een mening kan geven over deze zaak?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(25 juli 2002)

De Commissie is het volledig eens met het geachte parlementslid dat het van belang is de rivieren van de lidstaten te beschermen.

De Unie heeft belangrijke stappen ondernomen om de kwaliteit van deze rivieren te beschermen en verbeteren door:

- enerzijds bestrijding aan de bron van de verontreiniging van rivieren die met name afkomstig is van de lozing van afvalwater en van de landbouw;
- anderzijds uitbreiding van de bescherming tot alle wateren, grondwater, rivieren, meren en kustwateren en oplegging van de verplichting daarvoor rond 2015 een goede kwaliteit te bereiken („goede toestand”).

Wat de bestrijding van waterverontreiniging aan de bron betreft, geldt de Richtlijn stedelijk afvalwater⁽¹⁾ voor alle woongebieden en gebieden die voor andere activiteiten dienen met uitzondering van kleine dorpen met minder dan 2000 inwonerequivalent aan afvalwater. De richtlijn legt de verplichting op om afvalwater op passende wijze op te vangen en te zuiveren. Daarvoor zijn als uiterste data respectievelijk eind 1998, eind 2000 en eind 2005 vastgesteld, afhankelijk van de omvang van de lozing en de kenmerken van het betrokken water. Voor verontreiniging uit agrarische bronnen is deze wetgeving aangevuld door de nitratenrichtlijn⁽²⁾.

Het eeroezende doel, een goede toestand te bereiken voor alle wateren in de Gemeenschap, wordt uiteengezet in de Kaderrichtlijn Water⁽³⁾. Deze richtlijn voorziet in een voorbereidende fase (analyse rond 2004; een bewakingsstelsel dat rond 2006 moet worden opgezet; beheersplannen die rond 2009 in samenwerking met brede groepen van de bevolking moeten worden opgesteld voor elk rivierbekken) en een actieve fase (tenuitvoerlegging van de uitgewerkte maatregelen en het bereiken van een goede toestand rond 2015).

De Commissie ziet, in haar hoedanigheid van hoedster van het EG-verdrag, zorgvuldig toe op de implementatie door de lidstaten. Over de tenuitvoerlegging van de Richtlijn Stedelijk Afvalwater heeft de Commissie op 21 november 2001 een rapport goedgekeurd⁽⁴⁾, tevens met het oog op de situatie in de grote steden: de stad Rome bezit een waterzuiveringsinstallatie die een tertiaire zuivering verricht. Momenteel onderzoekt de Commissie de tweede uitvoeringsfase, dwz de maatregelen die eind 2000 genomen moeten zijn. Over de tenuitvoerlegging van de nitratenrichtlijn zal de Commissie in 2002 een tweede rapport publiceren.

Wat de nieuwe Kaderrichtlijn Water betreft, werkt de Commissie — en hierin gaat zij verder dan haar wettelijke verplichtingen in het kader van het EG-verdrag vereisen — op tot dusver ongekennde wijze samen met de lidstaten, kandidaatlanden, belanghebbenden en niet-gouvernementele organisaties (NGOs). Een gemeenschappelijke implementatiestrategie zal leiden tot uitwisseling van kennis en informatie, alsmede tot opstelling van documenten die als leidraad dienen voor de tenuitvoerlegging. Deze activiteiten zullen worden aangevuld met seminars en workshops over de Kaderrichtlijn Water, onder andere eind juni 2002 in Bologna (Italië).

Tegelijkertijd zal de Commissie, waar zulks passend is, de nodige juridische stappen ondernemen om de correcte tenuitvoerlegging van de bovenvermelde wetgeving ter bescherming van de communautaire rivieren en andere wateren te garanderen.

⁽¹⁾ Richtlijn 91/271/EEG van 21 mei 1991 inzake de behandeling van stedelijk afvalwater, PB L 135 van 30.5.1991.

⁽²⁾ Richtlijn 91/676/EEG van de Raad van 12 december 1991 inzake de bescherming van water tegen verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen, PB L 375 van 31.12.1991.

⁽³⁾ Richtlijn 2000/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2000 tot vaststelling van een kader voor communautaire maatregelen betreffende het waterbeleid, PB L 327 van 22.12.2000.

⁽⁴⁾ COM(2001) 685 def.

(2003/C 52 E/109)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1723/02
van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie

(13 juni 2002)

Betreft: De bescherming van de privacy en de elektronische gegevensverwerking

In het kader van het e-government werd door de federale overheid in het najaar van 2000 beslist dat iedere Belg tegen 2005 een elektronische identiteitskaart bij zich zou hebben. In een artikel van de krant „De Morgen” „Nieuwe identiteitskaart brengt Big Brother erg dichtbij” van 21 mei 2002 staat dat er gewerkt wordt aan zogenaamde superdatabanken die naast fiscale, medische ook politiegegevens opslaan. Daarnaast zullen ook biometrische gegevens opgeslagen worden waardoor de authenticiteit via gezichtskenmerken geïdentificeerd kan worden. Via een portaal wordt het mogelijk op basis van de geheime code van de identiteitskaart aan deze uiterst persoonlijke gegevens te komen. Alleen de combinatie van 4 cijfers is daarvoor nodig. Bovendien zullen deze databanken volgens het artikel aan elkaar gelinkt worden. Op die manier wordt het natuurlijk zeer lucratief om toegang tot deze databanken te krijgen.

Tot op heden is er nagenoeg geen controle op dergelijke gegevensbestanden. De toezichhoudende autoriteit (de Commissie ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer) staat niet onder parlementaire controle en heeft onvoldoende medewerkers om naar behoren toezicht uit te oefenen. Bovendien is een lid van deze Commissie ook het hoofd van de instantie die verantwoordelijk is voor de leiding van het project van de elektronische identiteitskaart.

Hoe oordeelt de Commissie over het linken van de politie, medische en fiscale databases?

Is het gelijktijdig lidmaatschap van de Commissie ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer en de leiding hebben over het project van de elektronische identiteitskaart conform de Europese wetgeving en hoe verklaart de Commissie dit?

Is de louter bescherming van de gegevens via een pin code door de verwerker niet technisch en organisatorisch ontoereikend om als voldoende waarborg voor de bescherming van de privacy te dienen en op welke argumentatie baseert de Commissie zich?

(2003/C 52 E/110)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1724/02
van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie

(13 juni 2002)

Betreft: De elektronische identiteitskaart en de bescherming van de persoonsgegevens

In het kader van het e-government werd door de Belgische overheid in het najaar van 2000 beslist dat iedere Belg tegen 2005 een elektronische identiteitskaart bij zich zou hebben. Opdat de uitwisseling van gegevens tussen de overheden onderling en de overheden en hun klanten zo veilig mogelijk zou zijn, werd door de FEDICT (=Federale Overheidsdienst voor Informatica- en Communicatietechnologie) de Public Key Infrastructure (PKI) gelanceerd. Dit wordt ook de certificatie-diensten-regeling genoemd. De kaart met de private sleutel zal bij voorkeur bewaard worden op een chip die door middel van een pincode beveiligd wordt.

Uit een artikel (12.5.2002) van de New York Times bleek dat deze chiptechnologie kopieerbaar is. Twee computerveiligheidsonderzoekers, Skorobogatov Sergei en Anderson Ross, van de universiteit van Cambridge, toonden aan dat ze met behulp van een simpele cameraflits en een microscoop in staat waren om informatie uit de chips te halen. Op die manier wordt het voor criminelen zeer makkelijk om persoonlijke informatie te bemachtigen. Deze technologie wordt naast de elektronische identiteitskaart ook gebruikt voor tal van andere toepassingen, b.v. de credit- en debetkaarten en de wijd verspreide GSM SIM-kaart. Een IBM-paper „Partitioning attacks: Or how to rapidly clone some GSM Cards”, bevestigde deze kwetsbaarheid. De onderzoekers toonden aan dat ze op een veel snellere manier informatie van de SIM-kaart konden halen.

Kan de Commissie bevestigen dat bovenstaande onrustwekkende berichten op waarheid berusten?

Zo ja: Is dit dan niet in strijd met de Europese wetgeving ter bescherming van persoonsgegevens? Moeten de lidstaten geen technische en organisatorische maatregelen ten uitvoer leggen om persoonsgegevens te beveiligen, met name wanneer de verwerking doorzending van gegevens in een netwerk omvat? Wat zal de Commissie ondernemen tegen deze schending van de privacy?

Zo nee: Op basis van welke tegenargumenten baseert de Commissie zich om het onderzoek en kopieerbaarheid van de chiptechnologie te ontkennen?

Gecombineerd Antwoord
van de heer Bolkestein namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-1723/02 en E-1724/02

(26 september 2002)

De Commissie is op de hoogte van de Belgische wetsontwerpen voor het invoeren van een digitale identiteitskaart aangezien hiervan kennisgeving is gedaan overeenkomstig Richtlijn 98/34/EG⁽¹⁾ (waarbij de kennisgeving van nationale voorschriften, met name die betreffende de diensten van de informatiemaatschappij, verplicht wordt gesteld). België heeft bij de kennisgeving van het wetsontwerp (ref. nr. 2001/474/B) gevraagd om de documenten vertrouwelijk te behandelen, overeenkomstig artikel 8, lid 4, van de bovengenoemde richtlijn. Na analyse van het wetsontwerp heeft de Commissie een uitvoerig gemotiveerde mening geformuleerd en opmerkingen gemaakt. Deze had vooral ten doel te garanderen dat de technische bijlagen verenigbaar waren met die van Richtlijn 73/23/EEG van de Raad van 19 februari 1973 betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke voorschriften der lidstaten inzake elektrisch materiaal bestemd voor gebruik binnen bepaalde spanningsgrenzen⁽²⁾ en Richtlijn 89/336/EEG van de Raad van 3 mei 1989 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten inzake elektromagnetische compatibiliteit⁽³⁾. De opmerkingen hadden betrekking op aspecten die verband houden met de gegevensbescherming.

De Commissie wijst erop dat het wetsontwerp in zijn huidige vorm weliswaar een vereenvoudiging van bepaalde procedures voor de toegang tot of de overdracht van persoonsgegevens nastreeft, maar niet specifiek voorziet in de koppeling van medische of fiscale gegevensbanken.

De Commissie is zich evenwel bewust van de door het geachte parlementslid aan de orde gestelde vragen, die zij zal meenemen bij haar beoordeling van de uitvoering van Richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens⁽⁴⁾, die eind 2002 moet worden afgesloten.

De verwerking van persoonsgegevens, inclusief het onderling koppelen van deze gegevens, die in het kader van de elektronische identiteitskaart plaatsvinden, moet in elk geval beantwoorden aan Richtlijn 95/46/EG. In deze richtlijn, die alleen van toepassing is op activiteiten die binnen de werkingssfeer van het Gemeenschapsrecht vallen, is vastgesteld op basis van welke beginselen en onder welke voorwaarden persoonsgegevens mogen worden verwerkt. De persoonsgegevens moeten met name eerlijk en rechtmatig worden verwerkt en ook later mogen ze niet worden verwerkt op een wijze die onverenigbaar is met de doeleinden waarvoor ze werden verkregen. Richtlijn 95/46/EG bevat ook een verbod op de verwerking van gegevens die de gezondheid betreffen, zij het dat hierop verscheidene uitzonderingen van kracht zijn. Bovendien worden de lidstaten bij deze richtlijn verplicht om vast te stellen onder welke voorwaarden gebruik mag worden gemaakt van unieke identificatiemiddelen.

Richtlijn 95/46/EG bevat ook de verplichting persoonsgegevens te beveiligen tegen vernietiging, hetzij per ongeluk, hetzij onrechtmatig, tegen verlies, vervalsing, niet-toegelaten verspreiding of toegang en tegen enige andere vorm van onwettige verwerking. Richtlijn 97/66/EG van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 1997 betreffende de verwerking van persoonsgegevens en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de telecommunicatiesector, die per 31 december 2003 zal worden vervangen door Richtlijn 2002/58/EG⁽⁵⁾, bevat eveneens specifieke verplichtingen inzake de beveiliging van openbare telecommunicatienetwerken en algemeen beschikbare telecommunicatiediensten.

De Commissie volgt met bijzondere aandacht de technologische ontwikkelingen op het gebied van de beveiliging van gegevensuitwisselingen. In deze context wijst zij erop dat het veiligheidsniveau van een Public Key Infrastructure (PKI) niet alleen afhangt van het veiligheidsniveau van de technische onderdelen

van de infrastructuur, maar ook van de kwaliteit van de veiligheidsprocedures en vooral van de strengheid waarmee ze worden toegepast (chipkaart, creatie van sleutels, autoriteit die certificaten aflevert, geldigheid van de certificaten enz).

De Commissie besteedt speciale aandacht aan technologieën die worden gebruikt om de overdracht van persoonsgegevens te beveiligen. Zij wijst er echter op dat een absoluut veiligheidsniveau niet bestaat en dat, overeenkomstig Richtlijn 95/46/EG, de veiligheidsmaatregelen een passend niveau van veiligheid moeten waarborgen, rekening houdend met de stand van de techniek en met de kosten van de tenuitvoerlegging, gelet op de risico's die de verwerking en de aard van de te beschermen gegevens met zich brengen.

Met betrekking tot de samenstelling van de autoriteit die belast is met het toezicht op de toepassing van de door de lidstaten genomen maatregelen, is in Richtlijn 95/46/EG bepaald dat deze autoriteit haar taken in volledige onafhankelijkheid moet kunnen uitoefenen. In de richtlijn wordt echter geen enkele aanwijzing gegeven over de manier waarop dit moet worden gegarandeerd. In dit verband wijst de Commissie erop dat, krachtens de Belgische wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, de Belgische gegevensbeschermingsautoriteit een collegiaal orgaan is waarvan de leden door het Parlement worden aangewezen. Bij deze wet is trouwens voorzien dat de leden alle garanties moeten bieden die hun in staat stellen hun taak op onafhankelijke wijze uit te voeren. Om deze onafhankelijkheid te garanderen zijn diverse maatregelen genomen. Zo mogen de leden niet aanwezig zijn tijdens de bespreking van onderwerpen waarbij zij een persoonlijk belang hebben.

De Commissie herinnert er overigens aan dat zij steun verleent aan onderzoeksprojecten op het gebied van de veiligheid van chipkaarten. De onderzoekers Ross Anderson en Sergei Skorobogatov nemen deel aan het project G3CARD (IST-1999-26328), waarmee een dubbel doel wordt nagestreefd: enerzijds het identificeren van alle mogelijke aanvallen tegen een kaart (een aanval via een cameraflits is inderdaad een van de mogelijke aanvallen waarop dit project betrekking heeft) en anderzijds het ontwikkelen van een nieuwe generatie chips die bestand zijn tegen dergelijke aanvallen.

Het voordeel van de chipkaart is dat deze de veiligheid van de systemen aanzienlijk vergroot omdat ze aanvallen technisch ingewikkeld en duur maakt, die daardoor voor criminelen tijdelijk niet haalbaar zijn. Ongetwijfeld zullen er echter nieuwe aanvallen worden uitgevonden, zodat er weer nieuwe generaties chipkaarten moeten worden ontwikkeld.

Het veiligheidsniveau van de GSM is aangepast aan de toepassingen die ongeveer vijftien jaar geleden door de opstellers van de norm werden voorzien, voornamelijk telefonietoepassingen. De nieuwe normen voor draadloze telefoons van de derde generatie voorzien in een verhoogde veiligheid om gevoeliger toepassingen mogelijk te maken. De veiligheid van draadloze transacties is bovendien een van de belangrijkste thema's van het IST-programma van het zesde communautaire kaderprogramma inzake onderzoek en technologische ontwikkeling. Het onderzoeksproject Embedded Finread (IST-2000-30091) is er nu al mede op gericht draadloze telefonie, waaronder de GSM, even veilig te maken als betaalterminals.

In het kader van andere projecten, zoals PKI Challenge (IST-2000-25012) en Digisec (IST-1999-20981), wordt gewerkt aan de ontwikkeling van de elektronische handtekening en de PKI-infrastructuur. Het Nessie-project (IST-1999-12324) heeft betrekking op de vaststelling van nieuwe cryptografische algoritmen en het Verificard-project (IST-2000-26328) op de verificatie van de veiligheid van de software die op de kaart is aangebracht. Projecten als UFACE (IST-1999-11587) of BANCA (IST-1999-11159) spitsen zich daarentegen toe op de technische aspecten van de biometrie.

In het kader van het project Smartcities (IST-1999-12252), dat gewijd is aan de ontwikkeling van smartcards voor steden, zijn ook mechanismen uitgevonden om de veiligheid van de gegevens te garanderen. Volgens Smartcities wordt gegevensbeveiliging een verkoopargument. De mechanismen van dit project kunnen vervolgens ook in andere projecten worden toegepast.

(¹) Richtlijn 98/34/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 juni 1998 betreffende een informatieprocedure op het gebied van normen en technische voorschriften, PB L 204 van 21.7.1998.

(²) PB L 77 van 26.3.1973.

(³) PB L 139 van 23.5.1989.

(⁴) PB L 281 van 23.11.1995.

(⁵) PB L 24 van 30.1.1998 en PB L 201 van 31.7.2002.

(2003/C 52E/111)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1741/02
van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Raad

(19 juni 2002)

Betreft: Utlatingen van de Britse minister van Buitenlandse Zaken, Jack Straw, met betrekking tot de beslissingen die in het kader van de uitbreiding van de Unie met nieuwe staten genomen moeten worden

De Britse minister van Buitenlandse Zaken, Jack Straw, verwacht dat in november onder het Deens voorzitterschap door de Raad een besluit zal worden genomen aangaande de toetreding van tien nieuwe staten. Hij acht het bovendien mogelijk dat de onderhandelingen over toetreding van Bulgarije en Roemenië worden hervat, terwijl ook de kandidatuur van Turkije opnieuw onderzocht zou kunnen worden. Tot slot zou er gekeken kunnen worden naar de hervormingen die in Oekraïne, Moldavië en Wit-Rusland doorgevoerd zouden moeten worden. Dit zouden allemaal prioriteiten van het Deens voorzitterschap zijn. Zijn deze utlatingen een getrouwe afspiegeling van de wijze waarop deze kwesties op dit moment in de Raad gezien worden?

Antwoord

(5 november 2002)

De Raad levert nooit commentaar op verklaringen van nationale autoriteiten. De Europese Raad van Sevilla van 21 en 22 juni 2002 heeft bevestigd dat indien het huidige tempo van de onderhandelingen en de hervormingen wordt aangehouden, de Europese Unie vastbesloten is de onderhandelingen met Cyprus, Malta, Hongarije, Polen, Slowakije, Letland, Estland, Litouwen, Tsjechië en Slovenië voor eind 2002 af te sluiten, indien deze landen daarvoor klaar zijn. Doel daarbij blijft dat deze landen in 2004 als volwaardige leden deelnemen aan de verkiezingen voor het Europees Parlement.

De Europese Raad heeft zijn toezegging herhaald om Bulgarije en Roemenië bij hun voorbereiding op de toetreding alle steun te verlenen. Daartoe moeten in Kopenhagen een geactualiseerd draaiboek en een herziene en versterkte pretoetredingsstrategie worden aangenomen voor de kandidaat-lidstaten waarmee nog wordt onderhandeld. Ook valt te denken aan een verhoging van de financiële pretoetredingssteun. Voorts zou, indien het huidige tempo wordt aangehouden, vóór het eind van het jaar een nauwkeuriger tijdschema kunnen worden bepaald voor het toetredingsproces van deze landen.

Voorts heeft de Europese Raad geconcludeerd dat er in Kopenhagen nieuwe besluiten zouden kunnen worden genomen ten aanzien van de volgende fase in de kandidatuur van Turkije, rekening houdend met de ontwikkeling van de situatie tussen de bijeenkomsten van de Europese Raad in Sevilla en in Kopenhagen, op basis van het periodieke verslag dat de Commissie in oktober 2002 zal voorleggen en overeenkomstig de conclusies van Helsinki en Laken.

(2003/C 52E/112)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1762/02
van Patricia McKenna (Verts/ALE) aan de Commissie

(19 juni 2002)

Betreft: Bevordering van waterstofbrandstof uit hernieuwbare energiebronnen en regionale programma's

Een duurzaam vervoersbeleid, dat wil zeggen een beleid dat méér bewerkstelligt dan alleen een vermindering van vervuiling in steden en van CO₂-emissies, is alleen mogelijk indien uit hoofde van de regionale en de structuurprogramma's van de EU steun wordt toegekend aan het gebruik van alternatieve brandstoffen. Een veelbelovende brandstof is waterstof, dat, indien gebruikt in brandstofcellen, als bijkomend voordeel een lawaaireductie heeft. Waterstof kan worden afgeleid van elke vorm van elektriciteit, alsook van biomassa, aardgas en verschillende chemische processen.

Geeft de Commissie via van de regionale programma's van de EU steun aan waterstofbrandstof, bijvoorbeeld door middel van subsidies van programma's voor openbaar vervoer? De programma's besteden om verschillende redenen versterkt aandacht aan hernieuwbare energie. Is de Commissie tegen deze achtergrond voorstander van het gebruik van waterstof op basis van hernieuwbare energiebronnen in de regionale en structurele programma's?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie*(31 juli 2002)*

In de regionale programma's voor bijstandsverlening uit de Structuurfondsen kunnen maatregelen worden opgenomen om het gebruik van hernieuwbare energie te stimuleren. In de energieparagraaf van de richtlijnen voor de programma's 2000-2006⁽¹⁾ besteedt de Commissie aandacht aan deze energiebronnen en nodigt zij de lidstaten uit gebruik te maken van de communautaire subsidies om deze vorm van energiegebruik te stimuleren. Hierbij wordt prioriteit gegeven aan investeringen ter bevordering van het gebruik van hernieuwbare energiebronnen, investeringssteun voor het terugdringen van de uitstoot van zwaveldioxide (SO₂) en koolstofdioxide (CO₂), het gebruik van de energie-audit en het bevorderen van een doelmatig energiebeheer in het MKB en in steden. De selectie van de voor bijstand in aanmerking komende projecten en de uitvoering daarvan vallen echter op grond van het subsidiariteitsbeginsel onder de bevoegdheden van de nationale en regionale beheersautoriteiten.

Het gebruik van waterstof als brandstof is in de toekomst een goed alternatief voor het gebruik van koolwaterstoffen, met name als waterstof kan worden gewonnen uit hernieuwbare energiebronnen. Feit is echter dat zowel de huidige productietechnologieën als de technieken voor een veilig gebruik van deze brandstof nog in de ontwikkelingsfase verkeren. Op dit punt zullen grote inspanningen worden gepleegd in het kader van het zesde OTO-kaderprogramma. Voorts zou het gebruik van waterstof kunnen worden aangemoedigd via experimentele modelprojecten.

⁽¹⁾ Mededeling van de Commissie betreffende de Structuurfondsen, het Cohesiefonds en de coördinatie ervan — Richtlijnen voor programma's in de periode 2000-2006 — PB C 267 van 22.9.1999.

(2003/C 52 E/113)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1784/02
van Nelly Maes (Verts/ALE) aan de Commissie***(24 juni 2002)*

Betreft: Onderzoek naar baarmoederhalskanker in de EU

Het nieuwe „Health Action plan” maakt geen melding meer van SANCO (Directoraat-generaal volksgezondheid) en rekent opsporing van kanker niet meer tot de doelstellingen. Oude doelstellingen zijn gewoon geschrapt.

Hoe zal in deze nieuwe en meer horizontale aanpak kankeropsporing geïntegreerd worden. Hoe zal de Commissie er voor zorgen dat bestaande programma's in de toekomst voortgezet kunnen worden?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie*(20 augustus 2002)*

In het nieuwe actieplan op het gebied van de volksgezondheid wordt onderzoek naar baarmoederhalskanker (of anders gezegd de secundaire preventie van baarmoederhalskankersterfte via onderzoek) niet expliciet als een afzonderlijke doelstelling vermeld. Toch is kanker (met inbegrip van baarmoederhalskanker) een van de belangrijkste ziekten. De ziekte wordt dan ook aan de orde gesteld in de titel van hoofdstuk 3 van de bijlage bij het actieplan („Gezondheidsbevordering en ziektepreventie door middel van maatregelen in verband met gezondheidsdeterminanten voor alle communautaire beleidsterreinen en activiteiten”)⁽¹⁾ en in de doelstellingen 1.2 en 1.7 van hoofdstuk 1 van de bijlage bij het actieplan.

Onderzoek naar baarmoederhalskanker is slechts een voorbeeld van het vroegtijdig opsporen van ziekten. Het is de bedoeling dat het nieuwe actieplan gebruik maakt van beste praktijken die in het kader van bestaande volksgezondheidsprogramma's (bijvoorbeeld ter bestrijding van borstkanker) zijn ontwikkeld. Op die manier kan in Europa doeltreffender en op grotere schaal preventief onderzoek naar ziekten worden gedaan.

⁽¹⁾ EP-Raad 3627/02.

(2003/C 52 E/114)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1787/02
van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Raad

(24 juni 2002)

Betreft: De voorgenomen hervorming van het voorzitterschap van de Europese Raad

Er is onder het Spaans voorzitterschap een aantal voorstellen gedaan voor het wijzigen van het systeem zoals we dat nu voor het voorzitterschap van de Europese Raad hanteren. Voorgesteld wordt om dit systeem te vervangen door een systeem waarbij het voorzitterschap voor een periode van een paar jaar door een aantal landen tegelijk zou worden waargenomen. De lidstaten met het grootste inwonertal zouden hoe dan ook in dat voorzitterschap vertegenwoordigd zijn.

Dit idee wordt gelanceerd op het moment dat de Conventie zich buigt over de hervorming van de Verdragen, met de bedoeling een Europese grondwet op te stellen. In die grondwet komen ook de structuur van de instellingen en de betrekkingen tussen die instellingen — waaronder dus ook de Europese Raad — aan de orde.

Het is onaanvaardbaar dat de Europese Raad voorstellen over de eigen organisatie zelf bespreekt en niet — bij wijze van suggestie — aan de Conventie doorgeeft. Dan zou deze laatste instelling namelijk vrijelijk over die voorstellen kunnen oordelen.

Wat is precies de inhoud van de voorstellen die de Raad nu bespreekt? Wat is de verhouding tussen de Raad en de Conventie als het gaat om de behandeling van dit uiterst belangrijke onderwerp? Wordt zo recht gedaan aan de functie waarvoor de Conventie in het leven is geroepen?

Antwoord

(5 november 2002)

Het verslag van het voorzitterschap aan de Europese Raad van Sevilla over de maatregelen om de Raad voor te bereiden op de uitbreiding van de Unie, bevat geen specifieke voorstellen om het huidige systeem van het voorzitterschap van de Raad te wijzigen. Hierin staan slechts de voornaamste formules die tot dusver in dat kader zijn voorgesteld, waarbij erop gewezen wordt dat deze geen enkele delegatie binden noch limitatief zijn.

Vandaar dat de Europese Raad wat het systeem van het voorzitterschap betreft — met uitzondering van een aantal maatregelen voor het praktische beleid, die zonder wijzigingen van het Verdrag toegepast kunnen worden — alleen kennis heeft genomen van het lopende debat, zoals uiteengezet in het verslag, geconstateerd heeft dat er een algemene bereidheid bestaat om dit vraagstuk nader te bestuderen en het komende Deense voorzitterschap verzocht heeft passende voorzieningen te treffen om de beraadslagingen voort te zetten, zodat in december 2002 een eerste verslag aan de Europese Raad kan worden voorgelegd.

Aangezien er geen concrete voorstellen zijn gedaan is de kwestie van de aard van de eventuele verhouding tussen de Raad en de Conventie voor de behandeling van zulke voorstellen in de gegeven omstandigheden niet aan de orde. De Raad zal er bij eventuele toekomstige initiatieven echter voor zorgen dat de rol en de verantwoordelijkheden van de Conventie zoals vastgelegd in de Verklaring van Laken, nauwgezet in acht worden genomen.

(2003/C 52 E/115)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1800/02
van Maria Sanders-ten Holte (ELDR) aan de Raad

(24 juni 2002)

Betreft: Ratificatie van het Verdrag van Montreal tot het brengen van eenheid in enige bepalingen inzake het internationaal luchtvervoer

De lidstaten hebben het Verdrag van Montreal tot het brengen van eenheid in enige bepalingen inzake het internationaal luchtvervoer op 28 mei 1999 ondertekend en de Raad heeft aangegeven dat de Gemeenschap de vijftien akten van bekrachtiging eind 2002 gezamenlijk zou neerleggen teneinde eventuele verschillen tussen lidstaten te vermijden.

Voor het van kracht worden van het Verdrag is een kritische massa van dertig ondertekenaars nodig. Achttien daarvan zijn inmiddels geregistreerd. Dit betekent dat de vijftien lidstaten nu zelf de nieuwe wereldwijde normen voor betere bescherming van luchtvaartpassagiers in werking kunnen doen treden door het ratificatieproces af te ronden.

De gezamenlijke ratificatie van het Verdrag door alle lidstaten is verder gekoppeld aan de inwerkingtreding van de Verordening van de Gemeenschap houdende wijziging van Verordening (EG) 2027/97⁽¹⁾ van de Raad betreffende de aansprakelijkheid van luchtvervoerders.

Kan de Raad aangeven in hoeverre iedere lidstaat tegen het eind van 2002 zal zijn gevorderd met de ratificatie van het Verdrag van Montreal en of hij op schema is zodat deze internationale akte aan het eind van het jaar in werking kan treden?

⁽¹⁾ PB L 285 van 17.10.1997, blz. 1.

Antwoord

(11 november 2002)

De Raad heeft in zijn zitting van 4-5 april 2001 in Luxemburg het besluit aangenomen houdende sluiting van het Verdrag van Montreal door de Gemeenschap.

De aanneming van dit besluit ging vergezeld van conclusies, waarin de Raad de lidstaten aanbeveelt het Verdrag van Montreal te bekrachtigen zodra hun constitutionele bepalingen dit mogelijk maken, opdat de akten van bekrachtiging uiterlijk op 31 december 2002 op gecoördineerde wijze kunnen worden nedergelegd.

Het bekrachtigingsproces is in alle lidstaten van start gegaan en sommige lidstaten hebben het reeds voltooid.

(2003/C 52 E/116)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1813/02 van Chris Davies (ELDR) aan de Commissie

(25 juni 2002)

Betreft: Overeenkomst over de internationale handel in bedreigde soorten wilde fauna en flora (CITES)

Is de Europese Commissie van plan om bij de volgende gelegenheid de nodige druk uit te oefenen om de reuzenhaai te laten opnemen als bedreigde soort die prioriteit moet krijgen op grond van de CITES-overeenkomst?

Zo ja, hoe groot acht ze de kans van slagen?

Zijn er stappen die genomen kunnen worden door het Europees Parlement, de parlementen van de lidstaten of afzonderlijke Europese parlementsleden om de kans van slagen te verbeteren?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(25 juli 2002)

Aangezien de Gemeenschap nog geen partij is bij de Overeenkomst inzake de internationale handel in bedreigde dier- en plantensoorten (CITES), beschikt de Commissie niet over de bevoegdheid om zelf voorstellen in te dienen.

De geldende procedure is dat een lidstaat een voorstel doet dat, alvorens bij het CITES-secretariaat te worden ingediend, door alle overige lidstaten moet worden goedgekeurd. Vervolgens wordt het voorstel door de lidstaat in kwestie bij het secretariaat ingediend „namens de lidstaten van de Europese Gemeenschap”.

In het geval van de reuzenhaai heeft het Verenigd Koninkrijk in overeenstemming met het CITES-beheerscomité van de Gemeenschap een herzien voorstel voor de volgende Conferentie van CITES-Partijen (3-15 november 2002 in Santiago, Chili) ingediend dat ertoe strekt deze soort op de lijst van aanhangsel II van CITES te plaatsen. Dit is gebeurd in mei 2002. De Commissie steunt dit voorstel ten volle, en wel uit het oogpunt van zowel milieu- als visserijbelangen.

De laatste keer dat werd voorgesteld de reuzenhaai toe te voegen aan bovengenoemde lijst werd als voornaamste bezwaar geopperd dat deze kwestie meer tot de bevoegdheden behoort van de Voedsel- en Landbouworganisatie van de Verenigde Naties (FAO). Het voorstel werd toen met een gering stemmenverschil afgewezen.

Sinds deze laatste Conferentie van Partijen zijn er twee elementen veranderd:

- de FAO heeft ondertussen overeenstemming bereikt over een interpretatie van de CITES-selectiecriteria voor commerciële vissoorten en het namens de lidstaten van de Gemeenschap ingediende voorstel maakt duidelijk dat de reuzenhaai aan deze criteria voldoet;
- als Partij bij CITES heeft het Verenigd Koninkrijk ook de FAO en de relevante regionale visserijorganisaties geraadpleegd; het heeft daarbij weinig negatieve reacties ontvangen.

Lobbywerk, bij de landen die op de vorige conferentie hebben tegengestemd, door alle partijen die zich willen inzetten voor de bescherming van de reuzenhaai kan nuttig zijn.

(2003/C 52 E/117)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1829/02
van Pere Esteve (ELDR) aan de Raad

(27 juni 2002)

Betreft: Onopgehelderde verdwijningen

Met het oog op het probleem van onopgehelderde verdwijningen blijkt een werkgroep te zijn opgericht door zes landen van de Europese Unie die zich ten doel stelt een internationaal gegevensbestand op te zetten voor de identificatie van onbekende personen en lichamen.

Weet de Raad van het bestaan van een dergelijke werkgroep af en zo ja, waaruit bestaat deze werkgroep precies?

Neemt de Raad deel aan dergelijke initiatieven of is hij van plan een soortgelijk initiatief te presenteren voor alle lidstaten van de EU?

Antwoord

(11 november 2002)

1. Als onderdeel van de uitvoering van Gemeenschappelijk Optreden 97/154/JBZ van 24 februari 1997 ter bestrijding van mensenhandel en seksuele uitbuiting van kinderen⁽¹⁾ heeft de Raad op 19 maart 1998 conclusies aangenomen betreffende vermiste personen en niet geïdentificeerde lijken,

waarin het volgende voorgesteld wordt:

- a) in de lidstaten worden nationale coördinatiepunten ingesteld, of de werkwijzen en procedures van de reeds bestaande coördinatiepunten worden verbeterd;
- b) de afhandeling op nationaal niveau van aangiften betreffende vermiste personen wordt verbeterd, waarbij prioriteit gegeven wordt aan de categorie vermiste personen die een groot risico lopen;
- c) de ervaringen met deze prioritaire verbeteringen worden binnen een jaar geëvalueerd.

2. Bij de evaluatie van de maatregelen aangaande vermiste personen en niet geïdentificeerde lijken onderzoekt de Raad of er overeenstemming bereikt kan worden over aanbevelingen ter verbetering van het werk van de nationale coördinatiepunten, en heeft hij nota genomen van het initiatief van de Nederlandse delegatie om vergaderingen van deskundigen over het thema vermiste personen te beleggen.

3. Het verslag van de deskundigen is aan de bevoegde groep van de Raad voorgelegd. Daarin wordt voorgesteld een databank op te zetten voor de uitwisseling van informatie over vermiste personen.

4. Nu moet worden nagegaan of er nieuwe databanken opgezet moeten worden naast de mogelijkheden die de databanken van het Schengeninformatiesysteem, Europol en Interpol al bieden.

(¹) PB L 63 van 4.3.1997, blz. 2.

(2003/C 52 E/118)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1835/02

van **Salvador Garriga Polledo (PPE-DE)** aan de Commissie

(27 juni 2002)

Betreft: Investerings in Oost-Europa

De Europese overheid heeft de ondernemingen van de Gemeenschap al herhaaldelijk gevraagd om te investeren in Oost-Europa en gebruik te maken van de mogelijkheden die er door de Europese Bank voor wederopbouw en ontwikkeling (EBWO) geopend worden.

Toch zijn er veel ondernemers uit de Gemeenschap die wel willen investeren in de bewuste landen maar geen goede logistieke ondersteuning krijgen, zodat ze niet beschikken over de nodige informatie en bijstand om ze te helpen beslissen over het wat en hoe van hun investeringen in Oost-Europa.

Welke logistieke steuninfrastructuur kan de Europese Commissie als uitvoerende macht van de Gemeenschap de Europese ondernemers bieden die in Oost-Europa willen investeren, en op welke manier kunnen die ondernemers beroep doen op de Europese instanties voor hulp en bijstand voor hun projecten?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(30 juli 2002)

Het aantrekken van buitenlandse investeringen is in de eerste plaats de verantwoordelijkheid van het gastland. In Midden- en Oost-Europa heeft de Commissie initiatieven ondersteund om binnenkomende investeringen op verschillende manieren te stimuleren.

Door de uitvoering van de Europaovereenkomsten en de intensieve samenwerking met de kandidaat-lidstaten die zich op het lidmaatschap van de Unie voorbereiden, heeft de Commissie ervoor gezorgd dat vele wetten en voorschriften betreffende het bedrijfsleven op een lijn worden gebracht met de wetgeving die in de Gemeenschap van toepassing is, waaronder de regeling dat voor de oprichting en activiteiten van ondernemingen uit de Gemeenschap dezelfde regels gelden als voor ondernemingen van het gastland (bekend als „nationale behandeling”).

De samenwerking ter voorbereiding op toetreding heeft ook op andere gebieden tot belangrijke verbetering van het ondernemingsklimaat geleid, zoals op dat van het overheidsbeleid, de kwaliteit van openbare diensten, overheidsinstanties en infrastructuur.

Bovendien hebben bedrijven met de deelname van kandidaat-lidstaten aan het meerjarenprogramma voor ondernemingen en ondernemerschap (2001-2005) toegang gekregen tot informatie en advies over deze markten via het netwerk van Euro Info Centres (EIC's).

EIC's helpen bedrijven bij het internationaliseren van hun activiteiten door informatie te verstrekken over marktkansen buiten de Gemeenschap, met inbegrip van financieringsmogelijkheden, aanbestedingen voor externe bijstand, marktonderzoek, wettelijke bepalingen voor bedrijfsovernames of startende ondernemingen, financieringsbronnen voor kleine en middelgrote ondernemingen (KMO's), regelingen inzake invoer en uitvoer, samenwerkingsinitiatieven en het zoeken naar partners, sectorale kansen op terreinen als milieu, energie, onderzoek en technologische ontwikkeling.

Het netwerk bestaat uit 282 EIC's waarvan er 231 in de lidstaten zijn gevestigd en 51 in de kandidaat-lidstaten (12 in Polen, 8 in Bulgarije, 7 in Tsjechië, 7 in Hongarije, 6 in Roemenië, 3 in Slovenië, 2 in Estland, 2 in Litouwen, 1 in Letland en 1 op Cyprus). Later in 2002 zullen er nog 23 worden geopend (4 in Polen, 2 in Hongarije, 2 in Roemenië, 1 in Letland, 1 in Litouwen, 1 op Malta en 12 in Turkije).

Voor bijvoorbeeld Rusland en Oekraïne zijn de partnerschaps- en samenwerkingsovereenkomsten (PSO's) een belangrijk instrument om deze landen op een lijn te brengen met het wettelijke kader van de Europese interne markt en het stelsel van de Wereldhandelsorganisatie (WTO). De PSO's omvatten een aantal aanpassingsclausules, waaronder het perspectief van een vrijhandelszone, en bieden een kader voor brede samenwerking op onder andere commercieel en industrieel gebied. Via het Tacis-programma wordt technische bijstand voor de economische herstructurering in Rusland en Oekraïne gegeven.

Informatie over het ondernemingsklimaat wordt verstrekt door particuliere organisaties als de European Business Club in Moskou.

(2003/C 52E/119)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1842/02
van Glyn Ford (PSE) aan de Commissie

(28 juni 2002)

Betreft: Artikel 13 EG-Verdrag en discriminatie na geslachtsverandering

Deelt de Europese Commissie de mening dat discriminatie op grond van geslachtsverandering onder artikel 13 van het EG-Verdrag valt?

Valt ze ook onder de richtlijn discriminatie op de werkvloer?

Zo niet, wat is de Europese Commissie van plan om discriminatie op grond van geslachtsverandering tegen te gaan?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(29 juli 2002)

1. De vragen van de geachte afgevaardigde inzake discriminatie tegen transseksuelen roepen complexe vragen op wat de interpretatie van het gemeenschapsrecht en de verenigbaarheid met de grondrechten betreft (zie in het bijzonder het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens). Deze vragen moeten geval per geval worden geanalyseerd, rekening houdend met de specifieke aard van de vermeende discriminatie die een transseksueel aanvoert.
2. Hoewel artikel 13 van het Verdrag niet uitdrukkelijk betrekking heeft op discriminatie op grond van transseksualiteit, kan uit de rechtspraak van het Hof van Justitie ⁽¹⁾ worden afgeleid dat discriminatie wegens geslachtsverandering onder het verbod op discriminatie op grond van geslacht valt.
3. In de veronderstelling dat de verwijzing van de geachte afgevaardigde naar „de richtlijn discriminatie op de werkvloer” Richtlijn 2000/78/EG ⁽²⁾ betreft, moet worden opgemerkt dat deze richtlijn betrekking heeft op discriminatie op grond van godsdienst of overtuiging, handicap, leeftijd of seksuele geaardheid. Discriminatie van transseksuelen valt evenwel niet onder deze specifieke richtlijn.

⁽¹⁾ Arrest van 30 april 1996, zaak C-13/94, P tegen S en Cornwall County Council. Deze zaak betrof de geldigheid van het ontslag van een transseksueel wegens zijn geslachtsverandering, gelet op Richtlijn 76/207/EEG van de Raad van 9 februari 1976 betreffende de tenuitvoerlegging van het beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrouwen ten aanzien van de toegang tot het arbeidsproces, de beroepsopleiding en de promotiekansen en ten aanzien van de arbeidsvoorwaarden — PB L 39 van 14.2.1976.

⁽²⁾ Richtlijn 2000/78/EG van de Raad van 27 november 2000 tot instelling van een algemeen kader voor gelijke behandeling in arbeid en beroep — PB L 303 van 2.12.2000.

(2003/C 52E/120)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1845/02
van Marco Cappato (NI) aan de Commissie

(28 juni 2002)

Betreft: Geval van de Tunesische burger Zouhair Yahyaoui

Op 4 juni jongstleden werd Zouhair Yahyaoui door de Tunesische politie gearresteerd. Hij werd aangehouden door politieagenten in burger die zich niet hebben geïdentificeerd, en naar zijn huis gebracht, waar de agenten zonder huiszoekingsbevel persoonlijk computermateriaal in beslag hebben genomen. Yahyaoui is webmaster van de site www.tunezine.com, waar men twee on-line discussiefora kan vinden en een dagelijkse newsletter. De site publiceert artikelen en verspreidt informatie over de politieke situatie in Tunesië, die wordt gekenmerkt door een gebrek aan vrijheid en door repressie van iedereen die zich tegen president Zine Ben Ali verzet.

Yahyaoui is op 13 juni jongstleden voor de eerste keer voor de rechtbank van eerste aanleg van Tunesië verschenen en beschuldigd van „verspreiding van onjuiste berichten” en „diefstal”. Voor elk van deze delicten loopt Yahyaoui het risico een gevangenisstraf van 5 jaar te krijgen. Het proces wordt op 20 juni hervat, maar intussen is het de advocaten niet toegestaan hun cliënt te zien.

Heeft de Commissie de ambassade van de Republiek Tunesië formeel om opheldering over deze situatie gevraagd? Zo nee, waarom niet? Zo ja, wat was het antwoord?

Welke stappen denkt de Commissie te ondernemen om ervoor te zorgen dat de Tunesische regering de Tunesische autoriteiten gelast het recht op vrije meningsuiting en een eerlijk proces in het geval van Zouhair Yahyaoui te garanderen?

Welke acties is zij van plan te ondernemen om een eind te maken aan de continue en systematische schending van de civiele en politieke rechten van de Tunesische burgers, die een flagrante schending is van artikel 2 van de associatieovereenkomst EU-Tunesië?

(2003/C 52E/121)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2065/02
van Olivier Dupuis (NI) aan de Commissie

(5 juli 2002)

Betreft: Hongerstaking van Mr. Radhia Nasraoui

Sinds 26 juni 2002 is meester Radhia Nasraoui, Tunesisch onderdaan, in hongerstaking om te protesteren tegen de arrestatie en veroordeling van haar echtgenoot Hamma Hammami, woordvoerder van de niet erkende Communistische Partij van de Arbeiders van Tunesië (PCOT) en directeur van het verboden tijdschrift *Al Badil*. De heer Hammami is na een schijnproces veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar en twee maanden en wordt sinds 2 februari 2002 vastgehouden in de civiele gevangenis van Tunis wegens lidmaatschap van de PCOT. Sinds zijn arrestatie is de heer Hammami, die het slachtoffer is van mishandeling en wiens rechten herhaaldelijk worden geschonden, opgesloten in een isoleercel op de afdeling van de ter dood veroordeelden. Hij is in hongerstaking gegaan om zijn overplaatsing naar een andere afdeling af te dwingen. Sinds zijn arrestatie heeft hij nauwelijks contact gehad met zijn advocaten, en sinds 6 april ll. heeft hij geen bezoek meer mogen ontvangen van zijn echtgenote, meester Nasraoui. De zeldzame bezoeken van zijn familie verliepen onder zeer strenge voorwaarden: hij werd van zijn gezinsleden gescheiden door twee traliehekken en het bezoek verliep in aanwezigheid van verschillende bewakers. Zijn dochter Sara, die is geboren terwijl hij ondergedoken leefde, heeft hij nog steeds niet kunnen zien. Zijn gezin wordt sinds jaren brutaal lastiggevallen door de autoriteiten: zijn dochter Radhia was het slachtoffer van een poging tot ontvoering, terwijl zijn dochter Oussaima herhaaldelijk door agenten van de politieke politie is geterroriseerd. De jongste dochter, Sara, kreeg politiebewaking voor de crèche! De „orde”-strijdkrachten zijn de woning van het gezin herhaaldelijk binnengedrongen om er „huiszoekingen” te verrichten. Alle klachten die meester Nasraoui hierover heeft ingediend zijn zonder gevolg gebleven. Met haar actie wil meester Nasraoui de vrijlating van haar echtgenoot vragen en de fysieke en psychologische folteringen waaraan haar man wordt onderworpen, alsmede de psychologische folteringen waarvan haar kinderen het slachtoffer zijn, aan de kaak te stellen.

Over welke informatie beschikt de Commissie met betrekking tot de detentie-omstandigheden van de heer Hammami? Welke concrete initiatieven heeft de Commissie getroffen of is zij voornemens te treffen om de Tunesische autoriteiten ertoe te bewegen de fundamentele rechten van de heer Hammami, van zijn gezin en van alle gewetensgevangenen in Tunesië ten volle te eerbiedigen?

Meent de Commissie niet dat zij, gezien de toenemende ernstige schendingen van de mensenrechten door het regime van dictator Ben Ali, opnieuw het belang moet onderstrepen dat zij hecht aan de eerbiediging van de democratische beginselen zoals vastgelegd in artikel 2 van de Associatieovereenkomst met Tunesië, door de Tunesische dictatuur op ondubbelzinnige wijze te veroordelen?

**Gecombineerd Antwoord
van de heer Patten namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-1845/02 en P-2065/02**

(26 juli 2002)

Dankzij verschillende bronnen is de Commissie goed geïnformeerd over de huidige gevallen van mensenrechtenschendingen in Tunesië, en met name over de dossiers van Zouhair Yahyaoui en Radhia Nashraoui. In juli 2002 heeft de Commissie in zeer duidelijke bewoordingen het probleem van de eerbiediging van de mensenrechten ter sprake gebracht bij verschillende Tunesische ministers en hoge ambtenaren, waaronder de heer Youssef Mokaddem, staatssecretaris bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken.

De Commissie is echter voornemens om samen met de lidstaten andere actiemiddelen te onderzoeken.

Naast haar meer traditionele diplomatieke contacten beschikt de Commissie over het aanvullende instrument van financiële samenwerking met de Tunesische autoriteiten, waarbij steeds meer het accent op de bevordering van de mensenrechten, democratie en rechtsstaat wordt gelegd. Bijzonder belangrijk is in verband met genoemd geval is een programma voor de modernisering van het Tunesische gerechtelijk apparaat, dat thans wordt voorbereid en een aanzienlijk effect op lange termijn zal hebben.

Tegelijkertijd is Tunesië een van de 29 landen waarvoor het Europees initiatief voor de democratie en de mensenrechten in de periode 2002-2004 bestemd is. Een van de twee belangrijkste prioriteiten die voor Tunesië zijn vastgesteld is de onafhankelijkheid van het gerechtelijk apparaat en de toegang tot justitie (in september 2002 wordt er een oproep voor het indienen van voorstellen voor onafhankelijke niet-gouvernementele organisaties (NGO) georganiseerd).

Tenslotte zal de Commissie tijdens het volgende Associatiecomité (24 september 2002 in Tunis) de gelegenheid hebben om haar permanente politieke dialoog met de Tunesische regering voort te zetten, die met name op mensenrechten en democratie betrekking heeft.

(2003/C 52E/122)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1846/02
van Guido Bodrato (PPE-DE) aan de Commissie**

(28 juni 2002)

Betref: Overheveling van pensioenrechten van ambtenaren van Europese instellingen — Akkoord Commissie-INPS van 2 maart 1978

Op 2 maart 1978 hebben de Commissie en het Nationaal Instituut voor de Sociale Zekerheid (INPS) een akkoord gesloten over de modaliteiten voor overheveling naar het communautair stelsel van de premies die nieuw aangeworven ambtenaren van de Commissie aan het Italiaans verzekeringsstelsel hebben afgedragen. Volgens het akkoord hebben de belanghebbenden een termijn van zes maanden, gerekend vanaf de dag van hun aanstelling, om hun verzoek tot overheveling in te dienen.

Niet alle betrokken ambtenaren hebben gebruik gemaakt van deze mogelijkheid en binnen de gestelde termijn een aanvraag ingediend. Daardoor kunnen zij nu geen gebruik meer maken van de pensioenrechten die zij hebben opgebouwd tijdens het verzekeringstijdvak vóór indiensttreding bij de communautaire instellingen.

Kan de Commissie mij mededelen:

- of, en onder welke voorwaarden, heropening van de termijn voor indiening van aanvragen tot overheveling van pensioenrechten mogelijk is voor degenen die in het verleden hebben nagelaten de noodzakelijke stappen te ondernemen om hun positie te regelen;
- of het akkoord tussen de Commissie en INPS van 2 maart 1978 ook van toepassing is op de andere Italiaanse instanties voor sociale voorzieningen, die andere vormen van verplichte verzekering beheren (ENPALS, INPGI, INPDAL, INPDAP) en zo nee, of er met deze instanties aparte, specifieke akkoorden zijn gesloten?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(31 juli 2002)

De op deze kwestie toepasselijke bepalingen zijn vervat in artikel 11, lid 2, van Bijlage VIII bij het personeelsstatuut (Verordening (EEG, Euratom, EGKS) nr. 259/68 van de Raad van 29 februari 1968 tot vaststelling van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen en de regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden van deze Gemeenschappen, alsmede van bijzondere maatregelen welke tijdelijk op de ambtenaren van de Commissie van toepassing zijn ⁽¹⁾). Hierin is bepaald dat een ambtenaar bij zijn aanstelling kan verzoeken om overheveling naar het communautaire pensioenstelsel van de opgebouwde pensioenrechten vóór indiensttreding bij een Europese instelling.

Aangezien het personeelsstatuut de vorm heeft van een verordening van de Raad, is het rechtstreeks toepasselijk in alle lidstaten. Overeenkomsten met de lidstaten waarin de op hen rustende verplichtingen worden bevestigd, zijn in feite dan ook overbodig. In de praktijk zijn onderlinge contacten tussen de Commissie en de betrokken nationale departementen en instanties echter onontbeerlijk voor een goede coördinatie van alle administratieve en procedurele aspecten. Het akkoord van 2 maart 1978 moet in het kader van dat proces worden gezien.

Ambtenaren die geen overhevelingsverzoek indienen binnen de gestelde termijn, verliezen het recht daarop en blijven met hun eventueel opgebouwde pensioenrechten binnen het nationale pensioenstelsel, dat hen — in bepaalde gevallen — recht geeft op een nationale pensioenuitkering, mits wordt voldaan aan de in de nationale wetgeving gestelde voorwaarden. De wet voorziet niet in heropening van deze termijn.

Het personeelsstatuut voorziet in de overheveling van pensioenrechten van alle Italiaanse pensioenfondsen, zoals bijvoorbeeld ENPALS en INPGI. Om redenen die specifiek samenhangen met het Italiaanse stelsel, loopt de overheveling bij bepaalde fondsen, zoals INPDAL en INPDAP, via het Istituto Nazionale della Previdenza Sociale. Er zijn nog enkele andere lidstaten met soortelijke regelingen en het is aan de nationale autoriteiten om te beoordelen of dit een goede en terechte gang van zaken is.

⁽¹⁾ PB L 56 van 4.3.1968.

(2003/C 52 E/123)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1855/02 van Jan Mulder (ELDR) aan de Raad

(28 juni 2002)

Betreft: Wijziging OIE-regels rond gebruik markervaccins

Op de jaarlijkse vergadering van de OIE in Parijs in mei 2002 is goedkeuring gehecht aan het verkorten van de termijn waarop een gebied waar dieren zijn ingeënt tegen Mond en Klauwzeer weer vrij kan worden verklaard van deze ziekte (Deze termijn is verkort van 12 naar 6 maanden). Voorwaarde hierbij is dat een serologisch onderzoek wordt verricht waarmee wordt aangetoond dat de ziekte niet meer voorkomt en dat geënte dieren de ziekte niet hebben. Dit laatste is immers mogelijk indien gebruik wordt gemaakt van noodvaccinaties met markervaccins waarvoor bijbehorende testmethodes bestaan.

1. Hebben de lidstaten van de EU ook gepleit voor het terugbrengen van deze termijn tot drie maanden, gelijk aan de termijn waarop een gebied vrij van MKZ kan worden verklaard na het ruimen van dieren? En indien dat niet het geval is, waarom niet?

Sinds het aannemen van richtlijn 2001/89/EG⁽¹⁾ is het gebruik van zogenaamde markervaccins toegelaten in het kader van de bestrijding van de Klassieke Varkenspest. Inmiddels bestaan dergelijke vaccins en zijn deze van een gunstig advies voorzien door het EMEA in Londen. Bijbehorende testmethoden zijn in ontwikkeling.

2. Hebben de lidstaten — in het verlengde hiervan — gepleit voor het aanpassen van de regelgeving van de OIE om ook voor varkenspest de bovengenoemde termijn te verkorten? En indien dit niet het geval is, waarom niet?

⁽¹⁾ PB L 316 van 1.12.2001, blz. 5.

Antwoord

(11 november 2002)

1. Wat betreft mond- en klauwzeer heeft het OIE tijdens zijn 70e zitting van 26 t/m 31 mei 2002 er zijn goedkeuring aan gehecht dat de termijn waarop de „officieel vrije status” opnieuw wordt verkregen, en wordt teruggebracht van 12 naar 6 maanden, ook nota genomen van het gebruik van nieuwe serologische tests die een onderscheid mogelijk maken tussen de antistoffen bij gevaccineerde dieren en de antistoffen bij dieren die getroffen zijn door het circulerende virus. Het blijkt echter dat deze nieuwe tests, die op dit ogenblik nog niet officieel goedgekeurd zijn, niet voor 100 % betrouwbaar zijn om het circulerende virus op te sporen.

Een land dat gebruik heeft gemaakt van de noodvaccinatie en de gevaccineerde dieren niet wil aflachten, maar tegelijkertijd toch zijn vrije status zonder vaccinatie opnieuw wenst te verkrijgen na een periode van 6 maanden (en niet na 12 maanden zoals in de vroegere OIE-code), moet derhalve zeer gedetailleerde epidemiologische bewijzen leveren, waaronder een gebruik op grote schaal van de nieuwe tests op alle gevaccineerde dieren, om het OIE ervan te overtuigen dat het circulerende virus niet aanwezig is.

Bovendien dient eraan herinnerd te worden dat de Europese Commissie thans werkt aan een richtlijnvoorstel om de thans vigerende communautaire normen voor mond- en klauwzeer te herzien en te actualiseren in het licht van de meest recente wetenschappelijke en technische ontwikkelingen. Vanzelfsprekend zullen de lidstaten en het Europees Parlement ten volle de gelegenheid krijgen om hun standpunten over de voorgestelde maatregelen naar voren te brengen.

In afwachting dat nieuwe bepalingen worden aangenomen, moeten de lidstaten zich houden aan de huidige, in Richtlijn 85/511/EEG van 18 november 1985 vastgestelde voorschriften.

2. Wat betreft de klassieke varkenspest, is het nieuwe hoofdstuk van de OIE-code met betrekking tot die besmettelijke veeziekte volledig in overeenstemming met de bepalingen van de communautaire richtlijn terzake, nl. Richtlijn 2001/89/EG van 23 oktober 2001.

Als basisregel van deze richtlijn geldt dat vaccinatie verboden is, maar dat in bepaalde omstandigheden noodvaccinatie volgens zeer precieze voorschriften mogelijk is. Op grond van die voorschriften moet er met name een vaccinatieplan ingediend worden (dit plan moet steeds door de Commissie worden aangenomen), wordt het gebruik van traditionele vaccins aanbevolen en is het mogelijke gebruik van markervaccins toegestaan op voorwaarde dat een serologische discriminerende test wordt ontwikkeld.

Op dit ogenblik is een dergelijke test nog steeds in de onderzoeksfase. Het is derhalve raadzaam zich te houden aan de thans vigerende vaccinatierregels, met de gevolgen die dat inhoudt voor het opnieuw verkrijgen van de „officieel vrije status” na eventueel gebruik van vaccinatie.

3. De Gemeenschap is geen lid van het OIE. De lidstaten nemen deel aan de vergaderingen van dit internationaal orgaan waarvan ze afzonderlijk lid zijn. Omdat verscheidene in het OIE behandelde vraagstukken onder een communautaire regelgeving vallen, coördineren de lidstaten hun standpunten vóór en tijdens deze vergaderingen.

(2003/C 52 E/124)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1858/02
van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie

(28 juni 2002)

Betreft: Uitstoot van broeikasgassen — alternatieve brandstoffen en energievormen

Om de uitstoot van broeikasgassen zoveel mogelijk terug te dringen wordt gezocht naar alternatieven voor de fossiele brandstoffen. Eén voorstel behelst het verbranden van afval in cementovens. Deze verbranding mag dan al de uitstoot van CO₂ verminderen, anderzijds komen er wel andere schadelijke stoffen vrij.

Naar aanleiding van de voorstelling van de cijfers van het Europees Milieuagentschap over de uitstoot van broeikasgassen, stelde commissaris Loyola de Palacio — volgens persartikels — dan weer voor om ruimer en intenser gebruik te maken van kernenergie teneinde de Kyotonormen te halen.

Kan de Commissie mij meedelen of zij zich bewust is van het mogelijk vrijkomen van schadelijke stoffen, andere dan CO₂, bij het aanwenden van alternatieven voor fossiele brandstoffen? Welke maatregelen zal zij nemen om te voorkomen dat het bekampen van de ene kwaal een nieuwe met zich meebrengt?

Kan de Commissie meedelen of commissaris Loyola de Palacio met het oog op het halen van de Kyotonormen inderdaad heeft gepleit voor een ruimer en intenser gebruik van kernenergie? Is dit een persoonlijk standpunt van de commissaris of wordt zij geruggensteund door de volledige Commissie?

Indien dit laatste het geval is: welke argumenten voert de Commissie aan om kernenergie — met zijn uiterst moeilijke afvalverwerking — te verkiezen boven alternatieven als zonne- of windenergie?

Indien het een persoonlijk standpunt van de Commissaris betrof: welke argumenten heeft de Commissie gebruikt om haar tot andere inzichten te brengen?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(21 augustus 2002)

In het eindverslag over het op 26 juni 2002 door de Commissie goedgekeurde Groenboek betreffende een Europese strategie voor een continue energievoorziening⁽¹⁾ wordt beklemtoond dat kernenergie een niet uit de energiediscussie weg te denken onderwerp is, hoewel de meningen in de Unie over het gebruik ervan uiteen blijven lopen. In het verslag wordt gewezen op de bijdrage van deze energiebron tot het voorkomen van broeikasgasemissies — naar schatting gaat het hier om meer dan 300 miljoen ton niet geproduceerde CO₂.

In het eindverslag over het groenboek wordt opgemerkt dat niemand deze „verre van verwaarloosbare” bijdrage betwist, daarbij begrepen dat dit feit moet worden gezien in de context van een hele reeks andere maatregelen ter vermindering van de emissies. Zo heeft de Commissie in het kader van het Europees programma inzake klimaatverandering een reeks maatregelen aangekondigd waardoor de uitstoot potentieel kan worden teruggedrongen met 122 tot 178 miljoen CO₂-equivalent en wordt momenteel gezocht naar verdere opties om de uitstoot te verminderen. In het eindverslag wordt er voorts op gewezen dat men, met de verbintenissen van Kyoto voor ogen, dient te bedenken dat een volledige stopzetting van de kernenergieproductie een vervanging van het aldus verloren elektriciteitsproductiepotentieel (35 %) door hernieuwbare en conventionele bronnen noodzakelijk zou maken; en dan zijn er ook nog aanzienlijke inspanningen vereist in verband met de energie-efficiëntie en is er het feit dat de vraag naar energie naar verwachting zal toenemen.

De Commissie heeft benadrukt dat het keuzebereik voor de lidstaten zo breed mogelijk moet zijn, zonder dat dit ten koste gaat van hun soevereiniteit in deze materie en dat de nucleaire optie blijft bestaan voor die lidstaten welke dat wensen.

⁽¹⁾ COM(2002) 321 def.

(2003/C 52E/125)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1866/02
van James Fitzsimons (UEN) aan de Raad

(28 juni 2002)

Betreft: Het ILO-verslag over kinderarbeid

Kan de Raad mededelen hoe hij namens de Europese Unie denkt te reageren op het eerste wereldwijde verslag van de ILO (Internationale Arbeidsorganisatie) over kinderarbeid, waarin de alarmerende raming voorkomt dat van de 246 miljoen in loondienst werkende kinderen van 5 tot 17 jaar bijna 180 miljoen, d.w.z. 73%, werkzaam zijn in de ergste takken van kinderarbeid, zoals gevaarlijk werk en seksuele exploitatie, terwijl ook slavernij, mensenhandel en schuldsavernij algemeen voorkomen?

Antwoord

(5 november 2002)

De Raad verwijst naar zijn antwoord op een identieke mondelinge vraag van het geachte parlementslid in mei 2002 (H-0377/02)

(2003/C 52E/126)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1889/02
van John Cushnahan (PPE-DE) aan de Raad

(1 juli 2002)

Betreft: Intimidatie van verdedigers van de mensenrechten

Is het de Raad bekend dat de intimidatie van verdedigers van de mensenrechten in Guatemala alsmear toeneemt, met als dieptepunt de moord onlangs op Guillermo Ovalle de León, een lid van de mensenrechtenorganisatie Rigoberta Menchù?

Een ander voorbeeld is de bedreiging met vuurwapens van verdedigers van de rechten van straatkinderen en van kinderen die in de gevangenis zitten.

Welke stappen wil de Raad ondernemen om ervoor te zorgen dat deze mensenrechtenorganisaties beschermd worden en hun onderzoek naar schendingen van de mensenrechten kunnen voortzetten?

Antwoord

(11 november 2002)

1. De Raad is zich ervan bewust dat de mensenrechtensituatie in Guatemala alsmear verslechtert en is uiterst verontrust over de intimidatie, de doodsb bedreigingen en de aanslagen gericht tegen personen en organisaties die in Guatemala de mensenrechten verdedigen. De Raad heeft deze daden herhaaldelijk veroordeeld omdat zij vorderingen op het gebied van de versterking van de rechtsstaat in de weg staan en de Guatemalteekse regering aangespoord de bedreigde personen te beschermen en een onderzoek in te stellen dat ertoe leidt dat de verantwoordelijken gerechtelijk kunnen worden vervolgd. Het concrete geval van de moord op Guillermo Ovalle de León is behandeld in het antwoord van de Raad op schriftelijke vraag E-1435/02.

2. Zoals reeds vermeld in dat antwoord, heeft de Raad in april de vierde verjaardag van de moord op bisschop Gerardi te baat genomen om tegenover de Guatemalteekse regering opnieuw zijn ongerustheid te uiten over het voortduren van de intimidatie, de bedreigingen en de agressie waarvan leden van mensenrechtenorganisaties, journalisten en vertegenwoordigers van justitie het slachtoffer zijn. Voorts zijn in mei namens de EU demarches bij de vice-president ondernomen waarin de EU haar bezorgdheid over de mensenrechtenproblematiek, met name de bedreigingen aan het adres van verdedigers van de mensenrechten, heeft geuit.

3. De Raad schaart zich volledig achter de verklaring die Speciaal vertegenwoordiger van de Secretaris-Generaal van de VN voor de verdedigers van de mensenrechten, mevrouw Hina Jilani, op 12 juni 2002 na haar bezoek aan Guatemala heeft afgelegd. In deze verklaring spoort zij de regering aan de vredesakkoorden, en in het bijzonder de mensenrechtencomponent, uit te voeren, te voorkomen dat schuldingen van mensenrechtenschendingen in heden en verleden vrijuit gaan; en een grondig en onafhankelijk onderzoek in te stellen naar de beschuldigingen van schendingen van de rechten van verdedigers van de mensenrechten en naar de beweringen over het bestaan van clandestiene groeperingen. Het verslag van mevrouw Jilani over haar bezoek aan Guatemala, dat in 2003 in Genève aan de Commissie voor de rechten van de mens zal worden voorgelegd, zal een heuglijke ontwikkeling zijn.

4. De Raad onderhoudt een constructieve dialoog met Guatemala op basis van eerbiediging van de mensenrechten en uitvoering van de vredesakkoorden, zowel in bilateraal verband als in het kader van de dialoog van San José. De situatie in Guatemala wordt van nabij gevolgd om een passende gedragslijn vast te stellen.

(2003/C 52 E/127)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1915/02
van Dorette Corbey (PSE) aan de Raad

(2 juli 2002)

Betreft: Invoering van de euro

Volgens Eurobarometer 56 meent bijna de helft van de bevolking in de EU dat de euro de prijs van consumentengoederen opdrijft. Volgens een onderzoek van de Nederlandse consumentenbond zijn in de periode maart 2001 tot maart 2002 de prijzen voor compact discs met 7,2% gestegen. In de horeca hebben restaurants in die periode de menuprijzen met gemiddeld 6,2% verhoogd, terwijl dit in cafés maar liefst 8,8% is. De euro zou leiden tot meer transparantie en tot het wegvallen van wisselkosten en daarmee tot lagere prijzen. Met het aanbreken van de zomervakantie zouden veel mensen het voordeel van de euro in het buitenland ontdekken omdat er in de eurozone niet meer hoeft te worden omgewisseld. Nu de invoering van de euro geleid heeft tot grote prijsstijgingen is dit voordeel verdwenen. Tegelijkertijd komt een deel van de oude biljetten niet terug. Dit is winst voor de nationale banken en dus voor de nationale schatkisten.

1. Erkent de Raad dat hij een politieke verantwoordelijkheid heeft om de belofte die aan consumenten gedaan is, na te komen en ervoor te zorgen dat de euro alsnog ten goede komt aan de consument?
2. Welke mogelijkheden ziet de Raad om deze politieke verantwoordelijkheid vorm te geven?

Antwoord

(5 november 2002)

Noch de Commissie noch de ECB heeft melding gemaakt van een aanzienlijke stijging van de inflatie door de invoering van eurobankbiljetten en -munten per 1 januari 2002. De Commissie heeft in maart 2002 een mededeling gepubliceerd getiteld „Balans van de invoering van de chartale euro”, en bij de ECB verscheen in april de „Evaluation of the 2002 cash changeover”.

Beide instellingen erkennen wel dat de inflatie in de eurozone sinds januari 2002 boven de 2% ligt, maar wijten dit aan uitzonderlijke factoren, zoals de onverwacht hoog blijvende energieprijzen en de incidentele prijsstijgingen voor levensmiddelen als gevolg van BSE en andere voedselcrises in verband met dierziekten, alsook de slechte weersomstandigheden.

Voorts vestigt de Raad de aandacht van de geachte afgevaardigde op de aanzienlijke voordelen die de invoering van de euro op langere termijn zal hebben.

(2003/C 52 E/128)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1918/02
van Ilda Figueiredo (GUE/NGL) aan de Commissie

(3 juli 2002)

Betreft: Europahuizen

De Internationale Federatie van Europahuizen bestaat uit diverse onder meer ook Portugese organisaties die voorlichtingscampagnes en debatten over communautaire aangelegenheden op touw hebben gezet.

De directeurs van de Europahuizen verklaren evenwel dat de financiering van hun activiteiten problemen schept aangezien de beoordeling van de voorstellen door de bevoegde diensten veel tijd in beslag neemt en de antwoorden lang op zich laten wachten, hetgeen de uitvoering van de initiatieven in de weg staat. Het gevolg hiervan is dat de projecten worden stopgezet.

1. Wat is het standpunt van de Commissie ten aanzien van de door de Internationale Federatie van Europahuizen ontwikkelde initiatieven? Zijn er op dit gebied afspraken met de Commissie gemaakt?
2. Welke rol is er weggelegd voor de Europahuizen in het toekomstige voorlichtingsbeleid van de Commissie?

Antwoord van de heer Prodi namens de Commissie

(31 juli 2002)

De Commissie is van oordeel dat het van essentieel belang is dat de communautaire instellingen alles in het werk stellen om een informatie- en communicatiebeleid te garanderen dat zowel betrouwbaar, objectief als doeltreffend is en dat beantwoordt aan de reële behoeften van de burgers. In die zin kunnen onafhankelijke netwerken zoals de Internationale Federatie van Europahuizen (FIME) zeker bijdragen tot de verspreiding van duidelijke en voor de burger toegankelijke informatie zoals blijkt uit de vele jaren van samenwerking tussen de FIME en de Commissie.

De Commissie onderzoekt dat ook met bijzondere aandacht de projecten die elk jaar door het Secretariaat-generaal van de FIME in het kader van begrotingsplaats B3-301 „Informatienetwerken” worden voorgelegd; zowel de FIME als de Commissie wensen dat de communautaire middelen op een onberispelijke wijze worden beheerd. Nadat de projecten zijn geselecteerd wordt tussen de Commissie en het Secretariaat-generaal van de FIME een overeenkomst gesloten en de FIME moet de projecten van haar leden groeperen en per reeks aan de Commissie voorleggen. De Commissie kent ieder jaar voor de uitvoering van deze taken een subsidie toe aan het Secretariaat-generaal van de Federatie.

De Commissie maakt geen afspraken met individuele Europahuizen.

In de recente mededeling van de Commissie over „Een informatie- en communicatiestrategie voor de Europese Unie”⁽¹⁾, die door de Commissie op 2 juli 2002 werd goedgekeurd wordt erop gewezen dat een nieuw actiekader moet worden vastgesteld voor de informatiecentra en -netwerken die door de Commissie zijn opgericht om hun rol in het kader van de nieuwe strategie te versterken en hen voor te bereiden op de uitbreiding tot de toekomstige lidstaten.

In de mededeling wordt tevens onderstreept dat dit nieuw actiekader voor de netwerken van de Commissie rekening zal moeten houden met het potentieel van andere organisaties die zich bezighouden met de verspreiding van informatie en waarmee de Commissie samenwerkt, zoals de onafhankelijke informatienetwerken.

Wat de moeilijkheden betreft die bepaalde Europahuizen hebben ondervonden bij de financiering van hun activiteiten, moet de Commissie de projecten onderzoeken die door het Secretariaat-generaal van de FIME in reeksen worden ingediend en moet zij vervolgens een beslissing nemen over hun eventuele financiering. De FIME heeft de beslissingen van de Commissie, die de in de reeksen opgenomen projecten niet aanvaardt, aangevochten. Zij heeft argumenten naar voren gebracht en aanvullende informatie verstrekt. Dit heeft onvermijdelijk tot vertraging geleid. Het gebrek aan overeenstemming over het aantal projecten dat per reeks in aanmerking komt voor financiering, betekent dat niet kon worden overgegaan tot vastleggingen per reeks, de ondertekening van specifieke contracten en de storting van voorschotten. Uiteraard heeft deze situatie gevolgen voor het tijdschema van de door de Europahuizen, zoals dat van Portugal, geprogrammeerde activiteiten.

De Commissie betreurt deze situatie, maar zij moet rekening houden met haar verantwoordelijkheid ten aanzien van het goede beheer van de kredieten die de Begrotingsautoriteit haar heeft toevertrouwd. Momenteel wordt nagegaan welke oplossingen kunnen worden gevonden om de verantwoordelijkheid van de Commissie in overeenstemming te brengen met de programmering van de FIME en van haar leden.

(¹) COM(2002) 350 def.

(2003/C 52 E/129)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1919/02
van André Brie (GUE/NGL) aan de Commissie

(3 juli 2002)

Betreft: Niet-naleving van verschillende EU-richtlijnen en -bepalingen in verband met de aanleg van een lucht-bodem-schietterrein in Brandenburg

Aangezien het ministerie van Defensie van de Bondsrepubliek Duitsland concrete plannen heeft om een schietterrein aan te leggen in Kyritz-Ruppiner-Heide (Brandenburg) vraag ik de Europese Commissie of zij kennis heeft genomen van deze plannen. Als dit niet het geval is, verzoek ik de Commissie een standpunt te bepalen ten aanzien van de volgende vraagstukken:

Het bovengenoemd lucht-bodem-schietterrein zou moeten worden aangelegd in een gebied dichtbij het nationaal park Müritz (het aanvliegebied zou precies boven het nationaal park komen te liggen) hetgeen op grond van verschillende onderzoeken zou indruisen tegen niet alleen nationale maar ook internationale voorschriften, en wel als volgt:

- het gebied van het nationaal park is een vogelbeschermingsgebied overeenkomstig de Europese vogelrichtlijn (79/409/EEG (¹));
- enkele delen van het nationaal park zijn bij de Europese Commissie aangemeld als gebieden van communautair belang op grond van de fauna-flora-habitatrichtlijn (²);
- het nationaal park Müritz is onderdeel van het Natura 2000-netwerk;
- de Bondsrepubliek Duitsland is op grond van een communautaire richtlijn verplicht alles na te laten wat in strijd zou zijn met het doel van bescherming van de Europese beschermingszones (dit verbod heeft concreet beslag gevonden in art. 6, lid 2-4 van de Habitatrichtlijn en paragraaf 19c van de beschermingswetgeving van de Bondsrepubliek Duitsland in de vorm van een verplichte milieueffectbeoordeling.

Kan de Europese Commissie mij derhalve mededelen of zij gezien deze inbreuken op het Verdrag en de mogelijkheid van terugvordering van EU-steunbedragen:

- bereid en in staat is deze problemen zo snel mogelijk ter plekke te onderzoeken?
- preventief kan en zal optreden, en zo ja hoe?

(¹) PB L 103 van 25.4.1979, blz. 1.

(²) PB L 206 van 22.7.1992, blz. 7.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(5 augustus 2002)

De Commissie heeft niet-gespecificeerde informatie ontvangen inzake plannen voor militaire activiteiten op de „Wittstock-Ruppiner Heide”.

De Duitse regering heeft dit gebied bij de Commissie voorgesteld als gebied van communautair belang overeenkomstig Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna (de „habitatrichtlijn”). De oorspronkelijke correspondent is door de Commissie verzocht aanvullende informatie te verstrekken zodat zij kan nagaan of de richtlijn in deze zaak wordt nageleefd.

De Duitse overheid heeft voorts het gebied „Müritz Nationalpark” aangemerkt als een speciale beschermingszone overeenkomstig Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand (de „vogelrichtlijn”) en heeft een deel van deze zone aangewezen als gebied van communautair belang overeenkomstig Richtlijn 92/43/EEG.

Wat de eventuele impact op deze gebieden betreft, moet worden opgemerkt dat de beschermingsregeling overeenkomstig artikel 6, lid 2 t/m 4, van Richtlijn 92/43/EEG uitsluitend van toepassing is wanneer significante gevolgen op de integriteit van het gebied, rekening houdend met de instandhoudingsdoelstellingen, worden verwacht.

Tot dusver heeft de Commissie nog geen informatie ontvangen die aantoont dat er significante gevolgen voor één of meer van de hierboven genoemde gebieden worden verwacht. Met name heeft de Commissie geen kennis van de door het geachte parlementslid genoemde analyses, maar om deze zaak beter te kunnen evalueren zou zij deze analyses graag ontvangen.

Op basis van de informatie waarover zij momenteel beschikt, ziet de Commissie geen redenen om communautaire steunbijdragen terug te vorderen.

(2003/C 52 E/130)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1935/02
van Ilda Figueiredo (GUE/NGL) aan de Commissie

(3 juli 2002)

Betref: Afgifte Schengen-visa voor meervoudige binnenkomsten

Op 17 juli 2001 ontving ik van commissaris Vitorino antwoord op mijn schriftelijke vraag E-1345/01 ⁽¹⁾ betreffende doorreis over het grondgebied van de lidstaten voor werknemers uit derde landen die legaal in Zwitserland verblijven. In zijn antwoord verklaarde de commissaris dat het mogelijk was om Schengen-visa voor meervoudige binnenkomsten te verstrekken, die gedurende een langere geldigheidsperiode konden worden gebruikt, hetgeen de doorreis van deze personen zou vergemakkelijken.

Verder verklaarde de commissaris dat de Commissie zich over dit vraagstuk zou buigen en ook het recente verzoek van Zwitserland in aanmerking zou nemen om deel te nemen aan het Schengen-acquis.

Onlangs nam ik in het kader van een initiatief van de Zwitserse bouwvakbond deel aan een vergadering in Bern waarbij tevens de ambassadeurs van verscheidene lidstaten van de Europese Unie (Oostenrijk, Duitsland en Italië) aanwezig waren alsmede een vertegenwoordiger van de Franse ambassade. Deze toonden zich bereid om een oplossing te zoeken voor de bestaande problemen, met name voor wat betreft werknemers die over een verblijfs- en arbeidsvergunning beschikken en die voor een of meerdere jaren in Zwitserland verblijven.

Kan de Commissie mededelen welke initiatieven reeds zijn genomen of welke initiatieven in voorbereiding zijn om dit probleem op te lossen?

⁽¹⁾ PB C 350 E van 11.12.2001, blz. 129.

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie

(31 juli 2002)

Ook de Zwitserse Vakbond voor de industriële en de bouwsector heeft zich in dezelfde termen als het geachte parlementslid tot de Commissie gericht.

De Commissie is van mening dat de betreffende bepalingen van het gemeenschapsrecht geen belemmering vormen voor de afgifte van gedurende één jaar of meer geldige visa voor meervoudige binnenkomsten. De algemene voorwaarden inzake de afgifte van uniforme visa moeten hierbij uiteraard in acht zijn genomen.

Zij is dan ook van mening dat de afgifte van doorreis-visa voor meervoudige binnenkomsten de rijen wachtende buitenlanders, met name vóór de vakantieperiode, op drastische wijze kan beperken totdat het Zwitserse verzoek om deelneming aan „Schengen-Dublin” resulteert in een bilateraal akkoord tussen de Gemeenschap-Unie en Zwitserland waardoor het probleem volledig zou zijn opgelost.

(2003/C 52 E/131)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1950/02
van Mario Borghezio (NI) aan de Raad

(3 juli 2002)

Betreft: Eerbiediging van het recht op verdediging van Bretonse voorvechters van autonomie

In Frankrijk wordt momenteel een proces gevoerd tegen enkele voorvechters van onafhankelijkheid van Bretagne, tegen wie een aanklacht is ingediend in verband met een aanslag op een vestiging van McDonald's in Quévert. Deze aanslag wordt toegeschreven aan de Armée Révolutionnaire Bretonne. De advocaten die hen verdedigen waren gedwongen de Franse staat aan te klagen wegens niet-eerbiediging, gedurende een periode van langer dan zes maanden, van het recht op verdediging. Deze advocaten hebben van de onderzoeksrechters geen afschrift ontvangen van het uit 73 delen bestaand dossier. De onderzoeksrechters hebben als reden daarvoor aangevoerd dat er een gebrek is aan personeel en fotokopieermateriaal.

Dit betekent een ernstige discriminatie van de aangeklaagden, die allen militanten zijn van de beweging voor autonomie van Bretagne, daar het decreet van de Franse Republiek van 31 juli 2001 bepaalt dat elke advocaat het recht heeft op een gratis afschrift van het dossier van het strafproces.

Is de Raad niet van mening dat het feit dat in een dergelijk belangrijk politiek proces de verdediging objectief gesproken niet in de gelegenheid wordt gesteld een afschrift te ontvangen van het dossier, zeer ernstig is, temeer daar dit dossier voor een groot deel bestaat uit afgeluisterde telefoongesprekken?

Antwoord

(5 november 2002)

De Raad is niet bevoegd om zich uit te spreken over een in een lidstaat lopende gerechtelijke procedure.

(2003/C 52 E/132)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1982/02
van Jan Mulder (ELDR) aan de Commissie

(8 juli 2002)

Betreft: Voedselveiligheid als barrière in de handel met Roemenië

Sinds maart 2002 worden verschillende Nederlandse transporten met groente en fruit van goede kwaliteit aan de Roemeense grens gestopt omdat de exporteurs niet over de juiste papieren zouden beschikken. Het blijkt dat de Roemeense autoriteiten diverse EU-richtlijnen met betrekking tot kwaliteitsstandaarden, fytosanitaire maatregelen en voedselveiligheidseisen niet op de juiste wijze interpreteren, waardoor export van groente en fruit wordt belemmerd. Vandaag de dag is deze technische handelsbarrière nog altijd in stand, en is de schade inmiddels opgelopen tot 2 miljoen euro.

1. Is de Commissie op de hoogte van de problemen die Nederlandse exporteurs ondervinden bij de export van groente en fruit naar Roemenië?
2. Welke maatregelen heeft de Commissie genomen om de Roemeense autoriteiten te bewegen deze technische handelsbarrière op te heffen?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(23 september 2002)

De Commissie is op de hoogte van de door de exporteurs in de lidstaten ondervonden problemen als gevolg van een nieuw Roemeens besluit betreffende de veiligheids- en kwaliteitsvoorwaarden voor verse groente en fruit voor menselijke consumptie. De Commissie is van mening dat de eisen van het besluit excessief zijn.

De Commissie heeft formele en informele contacten gehad met de bevoegde Roemeense autoriteiten, met name de Roemeense minister van Landbouw. De Commissie heeft duidelijk gemaakt dat de ingevoerde maatregelen geen barrière voor legitieme handel mogen zijn en dringt erop aan dat het besluit wordt ingetrokken of in lijn wordt gebracht met de communautaire normen.

De Commissie zal haar acties voortzetten en intensiveren, zolang de excessieve maatregelen van kracht blijven, aangezien niet-tarifaire handelsbarrières in strijd zijn met de bepalingen van de Europa-overeenkomst die is ondertekend door de Gemeenschap en haar lidstaten enerzijds en Roemenië anderzijds.

De Commissie zal ook bijstand verlenen aan de Roemeense autoriteiten bij de opstelling van nieuwe wetgeving in het kader van de voorbereiding van Roemenië op toetreding tot de Unie.

(2003/C 52 E/133)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1984/02
van Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) aan de Commissie

(1 juli 2002)

Betreft: Financiering van de conventie

Kan de Europese Commissie, in aansluiting op schriftelijke vraag E-0486/02 ⁽¹⁾ (onderwerp: maatschappelijk middenveld), en nu er op het Internet een lijst van organisaties gepubliceerd is die deelnemen aan het forum bij de conventie voor de toekomst van Europa (http://europa.eu.int/futurum/forum_convention/organlist_en.htm#list), aangeven welke van die organisaties in de loop van de laatste vijf jaar geld van de Europese Gemeenschap ontvangen hebben?

Welke bedragen heeft elk van die organisaties die door de Gemeenschap gefinancierd zijn, in elk van de vijf laatste jaren ontvangen?

Uit welke begrotingslijn komen de middelen die elk van de betreffende organisaties ontvangt of ontvangen heeft?

En voor welke organisaties worden er in de begroting van de Gemeenschap speciaal middelen opzijgezet?

⁽¹⁾ PB C 28 E van 6.2.2003, blz. 32.

Antwoord van mevrouw Schreyer namens de Commissie

(12 augustus 2002)

De Commissie vestigt de aandacht van het geachte parlementslid op het feit dat het Parlement een jaarlijkse mededeling ontvangt over de kredieten voor subsidies (A-30) en hun besteding, zulks voor de afgelopen 5 jaar.

In antwoord op de specifieke vragen kunnen wij het geachte parlementslid meedelen dat er bij de diensten van de Commissie momenteel een diepgaander onderzoek loopt dat het voorwerp zal zijn van een aanvullend antwoord.

(2003/C 52 E/134)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2012/02
van Hiltrud Breyer (Verts/ALE) aan de Commissie

(9 juli 2002)

Betreft: Jodering

In het licht van de behandeling van het voorstel tot wijziging van richtlijn 2000/13/EG ⁽¹⁾ met betrekking tot de vermelding van de ingrediënten van levensmiddelen rijst de vraag of de Commissie op de hoogte is van het feit dat jodering van levensmiddelen, hoe klein de concentraties ook zijn, talloze ziekten kan veroorzaken zoals allergie, Morbus Basedow en hyperthyreoïdie en zelfs een anafylactische shock met dodelijke afloop tot gevolg kan hebben.

1. Denkt de Commissie concrete maatregelen te nemen om de huidige situatie betreffende de vermelding van jodium op het etiket van levensmiddelen aan te passen?
2. Is de Commissie voornemens om jodium op te nemen in de lijst van allergenen?

(¹) PB L 109 van 6.5.2000, blz. 29.

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(17 september 2002)

Het thans behandelde voorstel(¹) tot wijziging van Richtlijn 2000/13/EG inzake de etikettering en presentatie van levensmiddelen zal ervoor zorgen dat alle bij de vervaardiging van levensmiddelen gebruikte ingrediënten in de lijst van ingrediënten worden vermeld.

Het als ingrediënt gebruikte jodium moet bijgevolg als zodanig op het etiket vermeld worden en zal niet het onderwerp zijn van beperkte afwijkingen die mogen blijven bestaan.

Jodium is geen stof die bekend staat als factor die een rol speelt in veel gevallen van allergie of voedselintolerantie.

Mocht deze situatie in de toekomst veranderen, zal ook voor jodium de regel gelden die is opgenomen in het hierboven vermelde wijzigingsvoorstel en die bepaalt dat de lijst van ingrediënten die aan de oorsprong liggen van allergieën of intoleranties wordt bijgewerkt als dat uit wetenschappelijk oogpunt gerechtvaardigd is.

(¹) PB C 332 E van 27.11.2001.

(2003/C 52E/135)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2019/02 van Paulo Casaca (PSE) aan de Commissie

(9 juli 2002)

Betreft: Intrekking van verordening nr. 1275/94 van de Raad

Volgens de Europese Internetsite EUR-Lex is verordening (EG) nr. 1275/94(¹) van de Raad van 30 mei 1994 niet langer van kracht.

In deze verordening zijn de richtsnoeren vastgesteld voor de noodzakelijke aanpassingen van de regeling die is vastgelegd in het hoofdstuk „Visserij” van de Akte van Toetreding van Spanje en Portugal die op 1 januari 1996 van kracht werd en de basis vormt van verordening (EG) nr. 685/95(²) van de Raad van 27 maart 1995.

Kan de Commissie in het licht van het voorafgaande verklaren op basis van welk besluit verordening (EG) nr. 1275/94 is herroepen en of dit ook de herroeping impliceert van verordening (EG) nr. 685/95. Kan zij daarnaast nadere inlichtingen verschaffen over de rechtsgevolgen voor de beide verordeningen van een eventuele intrekking van verordening (EEG) nr. 3760/92(³) van 20 december 1992?

(¹) PB L 140 van 3.6.1994, blz. 1.

(²) PB L 71 van 31.3.1995, blz. 5.

(³) PB L 389 van 31.12.1992, blz. 1.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(30 juli 2002)

De elektronische informatie waarnaar het geachte parlementslid verwijst, blijkt onjuist. Er is namelijk geen enkel communautair besluit vastgesteld tot intrekking van Verordening (EG) nr. 1275/94 van de Raad van 30 mei 1994 inzake aanpassingen in de regeling die is vastgesteld in de hoofdstukken „Visserij” van de Akte van Toetreding van Spanje en Portugal.

Overigens zij erop gewezen dat er geen enkel verband kan worden gelegd tussen een eventuele intrekking van Verordening (EEG) nr. 3760/92 van de Raad van 20 december 1992 tot invoering van een communautaire regeling voor de visserij en de aquacultuur, en de Verordeningen (EG) nr. 1275/94 en (EG) nr. 685/95 van de Raad van 27 maart 1995 betreffende het beheer van de visserij-inspanningen voor bepaalde vangstgebieden en visbestanden van de Gemeenschap, aangezien deze laatste twee verordeningen specifieke regelingen omvatten die zijn vastgesteld in het kader van de Akte van Toetreding van Spanje en Portugal.

(2003/C 52 E/136)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2021/02
van Ilda Figueiredo (GUE/NGL) aan de Raad

(9 juli 2002)

Betreft: Europese Top van Sevilla

Het vrije personenverkeer binnen de Europese Unie is in de Verdragen neergelegd en de burgers van de Unie hebben recht van vrije meningsuiting, met inbegrip van het recht om vredig te demonstreren, met name gedurende de Europese Raden. Kan de Raad in het licht hiervan mededelen:

- Wat er precies gebeurd is gedurende de recente Europese Top van Sevilla toen de Spaanse politie enkele honderden Portugese burgers toegang tot Spanje heeft geweigerd, met inbegrip van de delegaties van de Communistische Partij van Portugal, het Linkse Blok en NGO's die in Sevilla aan de manifestatie van 22 juni wilden deelnemen? Betekent dit dat het vrije verkeer van personen alleen onvoorwaardelijk in de hoofdsteden geldt?
- Of vanaf nu bij alle Europese Raden de toepassing van het Schengen-akkoord wordt opgeschort, hetgeen tot gevolg heeft dat het recht van demonstratie op het niveau van de Europese Unie wordt ondermijnd?

(2003/C 52 E/137)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2028/02
van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Raad

(9 juli 2002)

Betreft: Schandalige schending van de burger- en politieke rechten en fysiek geweld tegen Portugese burgers op bevel van de Spaanse regering

Op 22 juni jl. hebben leden van de Guardia Civil aan de grens met Portugal (Rosal da Frontera, Huelva) diverse autobussen met Portugezen die zich naar Sevilla begaven om deel te nemen aan een demonstratie naar aanleiding van de Europese Raad, de toegang tot Spanje verhinderd. De politie heeft daarbij fysiek geweld gebruikt tegen twee leden van de partij „Bloco de Esquerda”, van wie een lid is van het Portugees parlement. Deze schending van de burger- en politieke rechten en het fysieke geweld dat gebruikt is tegen Portugese burgers worden nog eens verergerd door het feit dat zij trachtten deel te nemen aan een wettig toegestane manifestatie die plaats zou vinden op het grondgebied van de Unie waarvan zij burgers zijn. Het is duidelijk dat het optreden van de politie volgde op een bevel van de Spaanse regering die momenteel de EU voorziet in de persoon van José Maria Aznar, eerste minister van Spanje.

Als afgevaardigde in het Europees Parlement van Galicië deel ik de schaamte van de Galiciërs en de burgers van Spanje voor dit optreden van de centrale regering en de verontwaardiging van de Portugese burgers, de leden van het Portugees parlement en de Portugese regering en keur ik dit agressieve en antidemocratische optreden volledig af.

Welke verklaring heeft de Raad voor dit schandelijk optreden van het Spaanse voorzitterschap? Welke genoegdoening zal de Raad de slachtoffers en instellingen van Portugal bieden?

(2003/C 52 E/138)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2029/02**van Carlos Lage (PSE) aan de Raad**

(9 juli 2002)

Betreft: Vrij personenverkeer in het Schengen-gebied

Op 22 juni jl. begaf een groep van 500 Portugese burgers zich naar Spanje om deel te nemen aan een toegestane manifestatie ter gelegenheid van de Europese Raad van Sevilla. De Spaanse politie verbood hen echter onder gebruikmaking van geweld het grondgebied van Spanje te betreden. Dit incident deed zich voor in het grensplaatsje Vila Verde do Ficalho in de Alentejo en ging gepaard met repressief optreden van de Spaanse autoriteiten. Een aantal Portugese burgers (waaronder een lid van het Portugese parlement), die slechts te weten trachtten te komen waarom zij de grens niet overmochten, werden geslagen en gestompt. De Spaanse politie drong zelfs de autobussen binnen waarmee de betrokken groep werd vervoerd en confisqueerde daarbij fototoestellen en foto's. Niets rechtvaardigt een dergelijk optreden dat totaal ontoelaatbaar is in het kader van een Unie die er prat op gaat de fundamentele vrijheden en rechten als haar grondbeginselen te beschouwen. Ook niet eventuele redenen van nationale veiligheid, die de lidstaten op grond van artikel 2 van het Verdrag van Schengen kunnen invoeren en om de controle aan hun interne grenzen te hervatten. Het lijkt mij niet dat de betrokken Portugese burgers een specifiek gevaar opleverden of überhaupt een gevaar vormden voor de Spaanse staat. Niets rechtvaardigde dus deze gewelddadige reactie en het machtsvertoon dat de politieautoriteiten van Spanje tentoonspreidden. Niet in Spanje, niet in Portugal of in welk ander land van de Unie.

Kan de Raad mededelen welke stappen hij bij de Spaanse regering denkt te ondernemen om opheldering over het gebeurde te verkrijgen?

Vindt de Raad het misschien niet noodzakelijk een duidelijke definitie vast te stellen van en overeenstemming te bereiken over de omstandigheden en voorwaarden waaronder de regels van Schengen kunnen worden opgeschort?

**Gecombineerd Antwoord
op de schriftelijke vragen E-2021/02, E-2028/02 en E-2029/02**

(11 november 2002)

De Raad deelt het geachte parlementslid mee dat artikel 2, lid 2, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst van 1990⁽¹⁾ de lidstaten de mogelijkheid biedt om gedurende een beperkte periode aan de binnengrenzen nationale grenscontroles uit te oefenen.

Iedere lidstaat moet zelf uitmaken of en in welke mate hij van deze mogelijkheid gebruik dient te maken bij het organiseren van een Europese Raad. In Besluit SCH/Com-Ex (95) 20 Rev. 2⁽²⁾ zijn de voorschriften vastgelegd betreffende de procedure voor de toepassing van artikel 2, lid 2, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst. In artikel 33 van het Verdrag betreffende de Europese Unie en in artikel 64, lid 1, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap staat dat het nemen van concrete maatregelen inzake handhaving van de openbare orde en de bescherming van de binnenlandse veiligheid tot de bevoegdheid van de lidstaten behoort. De Raad kan dus geen oordeel uitspreken over de vraag of die maatregelen terecht waren.

⁽¹⁾ PB L 239 van 22.9.2000.

⁽²⁾ PB L 239 van 22.9.2000, blz. 133.

(2003/C 52 E/139)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2022/02**van Hiltrud Breyer (Verts/ALE) aan de Commissie**

(9 juli 2002)

Betreft: Beperking van het aantal nachtvluchten op Duitse luchthavens

Op de luchthavens van München, Düsseldorf, Stuttgart, Hamburg en Bremen zijn voor de nachtvluchten beperkingen van kracht, waardoor het aantal nachtvluchten sterk wordt gereduceerd en een zekere mate

van nachtelijke rust wordt gegarandeerd. Op alle andere internationale luchthavens in Duitsland bestaan dergelijke beperkingen niet. Op deze luchthavens is uitsluitend het luchtverkeer met lawaaierige vliegtuigen verboden. Voor alle vliegtuigen die in hoofdstuk III als „stil” worden gekwalificeerd, geldt daarentegen geen beperking van het aantal vluchten.

Gebruikmakend van deze verschillende nachtvluchtregelingen, doen de touroperators stelselmatig laatstgenoemde luchthavens 's nachts aan, zodat ze hun vlootcapaciteit ten volle kunnen benutten. Het gevolg is dat het luchtverkeer daar — zoals in Hannover — steeds meer 's nachts plaatsvindt.

De beperkingen van de nachtvluchten gelden in het algemeen slechts tijdelijk, en een verlenging of een nieuwe beslissing is niet alleen van doorslaggevend belang voor de nachtrust van duizenden mensen, maar in overeenstemming met lid 2 van artikel 1 van Richtlijn 85/337/EEG ⁽¹⁾ ook een ingreep in de nachtelijke rust van de natuur. Deelt de Commissie de mening dat een verlenging van of een nieuwe beslissing over dergelijke nachtvluchtregelingen gepaard moet gaan met een verplichte milieueffectrapportage?

⁽¹⁾ PB L 175 van 5.7.1985, blz. 40.

(2003/C 52 E/140)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2023/02
van Hiltrud Breyer (Verts/ALE) aan de Commissie

(9 juli 2002)

Betreft: Verplichte milieueffectbeoordeling van vliegroutes

De Duitse luchtvaartadministratie heeft voor de luchthaven van Frankfurt een bijkomende vliegroute over het recreatiegebied van het Taunusgebergte vastgelegd, die het eerste jaar reeds tot meer dan 160 000 klachten over geluidsoverlast door vliegtuigen heeft geleid.

Deze vliegroute werd op voorstel van de Duitse dienst voor luchtverkeersbeveiliging (DFS) zonder overleg met de omwonenden, de gemeenten en de regionale overheden als algemene maatregel van bestuur vastgelegd. Een milieueffectbeoordeling vond evenmin plaats.

De luchthaven van Frankfurt is met zijn 4000-meterbanen een project in de zin van artikel 4, lid 1 (bijl. I, 7a) van Richtlijn 85/337/EEG ⁽¹⁾. In overeenstemming met artikel 1, lid 2 is een milieueffectbeoordeling ook bij andere ingrepen in natuurlijk milieu of landschap verplicht.

Deelt de Commissie de mening dat bij de planning van nieuwe vliegroutes die tot geluidsoverlast in recreatie- en woongebieden leiden, een milieueffectbeoordeling moet worden uitgevoerd?

⁽¹⁾ PB L 175 van 5.7.1985, blz. 40.

Gecombineerd Antwoord
van mevrouw Wallström namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-2022/02 en E-2023/02

(2 augustus 2002)

De milieueffectbeoordelingsrichtlijn, Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten, als gewijzigd bij Richtlijn 97/11/EG van 3 maart 1997 ⁽¹⁾, geldt voor projecten die zijn vermeld in de bijlagen I en II van die richtlijn en waarvoor een vergunning vereist is. De verlenging van een bestaande vergunning of de verlening van een nieuwe vergunning voor nachtvluchten valt niet onder de definitie van een „project” volgens de milieueffectbeoordelingsrichtlijn. Luchtroutes en de toewijzing van bestaande start- en landingsbanen vallen evenmin onder de definitie van een „project” volgens de milieueffectbeoordelingsrichtlijn.

⁽¹⁾ PB L 73 van 14.3.1997.

(2003/C 52 E/141)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2038/02
van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie

(10 juli 2002)

Betreeft: Europese financieringsbijdragen voor de omstreden uitbreiding van de luchthaven van de Bulgaarse hoofdstad Sofia nabij stadswijken en woonkernen

1. Is het juist dat voor technische bijstand, projectplanning en toezicht een bijdrage van Phare ten bedrage van EUR 7,6 miljoen werd gegeven op een moment dat het nog ging om een beperkter plan van ten hoogste EUR 184 miljoen in plaats van de huidige USD 254,7 miljoen, en dat deze bijdrage werd verstrekt met het argument dat anders de eerste tranche van de in september 1997 door de Europese Investeringsbank toegekende lening van EUR 60 miljoen niet zou worden uitbetaald, terwijl daarna nog tijdens de ontwerpfase en voorafgaand aan de afronding van de milieu-effectrapportage (EIA) in april 2000 een bijdrage van ISPA volgde ter waarde van EUR 50 miljoen?
2. Waarom is het project in alle voorafgaande fasen aangemerkt als spoedeisend, zelfs zo spoedeisend dat er geen tijd was om de volop aangedragen alternatieven in de afweging te betrekken, terwijl het project nu na vijf jaar ondanks bijdragen van EU, EIB en een ontwikkelingsfonds uit Koeweit nog steeds in een ontwikkelingsfase verkeert?
3. Is deze combinatie van spoed, geld verstrekken in een fase waarin de consequenties nog niet volledig bekend zijn, het ontbreken van alternatieven en tekortkomingen in de inhoud of de toepassing van de EIA naar uw oordeel een werkwijze die bij verdere projecten opnieuw kan worden herhaald, of kunnen uit deze gang van zaken lessen worden getrokken voor een zorgvuldiger aanpak in de toekomst?
4. In hoeverre leiden Griekse luchthavenplannen ertoe dat er minder behoefte is aan een grote toename van de vluchtcapaciteit in Bulgarije?
5. Wat zijn in dit stadium de mogelijkheden om het beschikbare geld in te zetten voor een alsnog uit te werken alternatieve oplossing die op grotere afstand van de stedelijke agglomeratie zodanig wordt gesitueerd en ingericht dat de negatieve gevolgen voor het milieu zo gering mogelijk zijn en er niet opnieuw binnen afzienbare tijd maatschappelijke druk zal ontstaan om alsnog te kiezen voor een andere locatie?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(27 september 2002)

1. De Commissie bevestigt dat in 1999 in het kader van het PHARE-programma financiële bijdragen van 4 932 905 EUR en 2 661 005 EUR zijn toegekend voor de financiering van technische bijstand op het gebied van het projectbeheer en -ontwerp, respectievelijk het financiële en commerciële beheer van het project om de luchthaven van Sofia te ontwikkelen.

Vervolgens hebben de Bulgaarse autoriteiten ISPA-steun aangevraagd voor de bouwfase van de luchthaven. Na het gunstige advies van het Comité van beheer voor ISPA in juli 2000 heeft de Commissie een ISPA-subsidie van 50 miljoen euro goedgekeurd voor werkzaamheden aan de nieuwe terminal en bijbehorende infrastructuur.

Het project was nog in de ontwerpfase toen de ISPA-aanvraag werd ingediend, maar de Bulgaarse autoriteiten hadden in 1996 een volledige milieueffectrapportage over het masterplan voor de ontwikkeling van de luchthaven uitgevoerd en alle vereiste documentatie is samen met de aanvraag om ISPA-steun aan de Commissie bezorgd. Bij planning en ontwerp van het project is rekening gehouden met de aanbevelingen uit de milieueffectrapportage. Bovendien is aan de ISPA-subsidie de voorwaarde verbonden dat op basis van de gedetailleerde projectontwerpen volledige milieueffectrapportages zouden worden uitgevoerd over alle met de ontwikkeling verband houdende subprojecten. Deze rapportages zijn nu voltooid samen met de vereiste raadplegingen van het publiek en van de milieuautoriteiten.

2. Voor de ontwikkeling van dergelijke grote en ingewikkelde projecten is veel tijd nodig wegens de vele technische, financiële en milieufactoren die een rol spelen. Ook moet rekening worden gehouden met een breed scala aan eisen en belangen. Erkend wordt dat het project betreffende de luchthaven van Sofia meer tijd heeft geveerd dan aanvankelijk was verwacht, maar inmiddels heeft het de ontwikkelingsfase doorlopen en dit jaar (2002) is begonnen met de aanbestedingen van de belangrijkste bouwwerkzaamheden.

3. De Commissie beoordeelt alle aspecten van een voor steunverlening ingediend project om zich ervan te vergewissen dat het aan de terzake doende voorschriften voldoet. Er kan niet altijd voor worden gezorgd dat elk aspect van het project volledig is uitgewerkt voordat de financiële steun wordt goedgekeurd, maar vooral op milieugebied worden garanties voor een volledige naleving van de regelgeving door de begunstigde ingebouwd, bijvoorbeeld door middel van de voorwaarden waaronder de steun wordt toegekend.

4. De Commissie vindt niet dat Griekse luchthavens een realistisch alternatief vormen wat de Bulgaarse behoeften op het gebied van luchtvervoer betreft.

5. De Commissie is niet voornemens een studie over andere locaties voor de luchthaven van Sofia te financieren.

(2003/C 52 E/142)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2039/02
van Maurizio Turco (NI) aan de Commissie

(3 juli 2002)

Betreft: Structuurfondsen: afsluiting van de operationele programma's uit de periode voor 1993

Uit het twaalfde jaarverslag van de Commissie over de structuurfondsen ⁽¹⁾ blijkt dat aan het einde van het jaar 2000 nog 35 operationele programma's uit de periode voor 1989 en 73 programma's uit de periode 1989-1993 open stonden.

Kan de Commissie het volgende mededelen:

- Welk bedrag is in totaal gemoeid met de nog openstaande programma's en voor welke lidstaten waren deze programma's bestemd?
- Wat waren de oorzaken van de vertraging en hoe is de situatie op dit moment?
- Welke maatregelen is de Commissie voornemens te treffen om te zorgen dat deze programma's worden afgesloten?

⁽¹⁾ COM(2001) 539.

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(2 augustus 2002)

Het bedrag van nog openstaande programma's, projecten en andere maatregelen in het kader van de Structuurfondsen uit de periode van vóór 1994 beliep eind 2000 in totaal 991 miljoen euro. Sindsdien is dit bedrag aanzienlijk teruggebracht, zoals blijkt uit onderstaande tabel. In juni 2002 was het nog uitstaande bedrag van niet-afgesloten programma's met bijna twee derde teruggebracht tot 370 miljoen euro. Dat is gelijk aan 0,6 % van de beschikbare middelen in de periode 1989-1993.

(in miljoen euro)

Land	Uitstaande bedragen					
	Eind 2000		Eind 2001		30 juni 2002	
België	20,68	2 %	17,47	3 %	17,18	5 %
Duitsland	34,23	3 %	22,44	4 %	11,74	3 %
Griekenland	24,34	2 %	7,86	1 %	7,72	2 %
Spanje	91,05	9 %	39,51	7 %	35,37	10 %
Frankrijk	57,24	6 %	21,36	4 %	12,20	3 %

Land	Uitstaande bedragen					
	Eind 2000		Eind 2001		30 juni 2002	
Italië	553,37	56 %	286,97	54 %	183,01	49 %
Portugal	94,23	10 %	70,42	13 %	66,40	18 %
Verenigd Koninkrijk	90,03	9 %	53,16	10 %	29,49	8 %
Overige	26,24	3 %	13,03	2 %	7,83	2 %
Totaal	991,41		532,21		370,94	

De voornaamste oorzaken van de vertragingen bij de afsluiting van de programma's hangen onder meer samen met de nationale juridische procedures voor de programma's en de projecten, waarop de Commissie geen invloed heeft, met het uitblijven van de voorgeschreven, door de nationale autoriteiten op te stellen eindverslagen en met de van hen verlangde respons op controles door de diensten van de Commissie, de Rekenkamer of de Europese dienst voor fraudebestrijding.

De voortgang die tot op heden is gemaakt is grotendeels toe te schrijven aan de prioriteit die de Commissie aan dit beleidspunt heeft gegeven en waarvoor zij ook speciale werkgroepen heeft opgericht. De Commissie zal zich voor deze zaak blijven inzetten opdat de resterende programma's zo spoedig mogelijk kunnen worden afgesloten ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Geringe uitstaande bedragen in Denemarken, Ierland, Luxemburg en Nederland, alsmede bij bepaalde Interreg-programma's.

(2003/C 52 E/143)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2043/02
van Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE)
en Stavros Xarchakos (PPE-DE) aan de Commissie

(10 juli 2002)

Betreft: Toekenning van pensioenen in Griekenland

Bepaalde categorieën van werknemers in Griekenland, onder meer de musici, zijn zeer ongerust en beklagen zich over het feit dat zij niet de minimumhoeveelheid loonstrookjes zullen kunnen verzamelen die vereist is voor de toekenning van een pensioen.

Wat denkt de Commissie over deze eigenaardigheid van het Griekse pensioensysteem, in het licht van de sociale agenda en de doelstellingen voor een hoge sociale bescherming van de Europese burger, alsook de open coördinatie voor de pensioenstelsels?

Weet de Commissie of het ook in de andere landen van de Unie zo is dat een werknemer voor het vastleggen van zijn pensioenrecht een minimumaantal loondagen moet hebben en tegelijk een minimumbedrag aan bijdragen moet hebben betaald, en zo ja waar ligt deze minimumgrens?

Denkt zij in het kader van haar bevoegdheden maatregelen te nemen ter bestrijding van dergelijke praktijken, die de levensstandaard en het niveau van sociale bescherming van de werknemers naar beneden halen?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(3 september 2002)

De pensioenstelsels vallen onder de bevoegdheid van de lidstaten en de nieuwe open coördinatiemethode zal deze verdeling van de bevoegdheden tussen de Unie en de lidstaten niet veranderen. Het doel van de open coördinatiemethode is het opzetten van een kader voor de uitwisseling van informatie over het nationale beleid en de analyse daarvan ten opzichte van gemeenschappelijke doelstellingen. Zij heeft niet tot doel om op Europees niveau de pensioenregelingen voor specifieke beroepscategorieën in de lidstaten te onderzoeken.

De gemeenschappelijke doelstellingen inzake pensioenen ⁽¹⁾ verzoeken de lidstaten echter enerzijds „ervoor te zorgen dat ouderen niet het risico lopen tot armoede te vervallen en een redelijke levensstandaard genieten; dat zij delen in de economische welvaart van hun land en dus ook actief kunnen deelnemen aan

het openbare, sociale en culturele leven;" en anderzijds „alle mensen toegang te geven tot een behoorlijke pensioenregeling, van overheidswege en/of particulier, die hen in staat stelt pensioenrechten op te bouwen waarmee zij in redelijke mate hun levensstandaard op peil kunnen houden na hun pensionering”.

In de op de betaling van premies gebaseerde pensioenstelsels is het normaal dat de rechten zowel het niveau als de duur van de premies weerspiegelen. Voor de werknemers die niet in staat zijn geweest te voldoen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van een toereikend pensioen en voor zover deze voorwaarden in overeenstemming zijn met de beginselen van het Verdrag voor werknemers die hun recht op vrij verkeer hebben uitgeoefend, hebben de meeste lidstaten bepalingen vastgesteld die een minimum-inkomen garanderen.

De Commissie publiceert vergelijkende informatie over de algemene stelsels van sociale bescherming in haar publicatie „Missoc” die ook toegankelijk is op de Europa-site: http://europa.eu.int/comm/employment_social/missoc2001/index_fr.htm.

(¹) De referenties van de recente mededeling over pensioenen van DG EMP invoegen.

(2003/C 52 E/144)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2064/02
van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie

(11 juli 2002)

Betreft: Het misbruiken van websites en incassomethodes om consumenten te verrassen met een zo hoog mogelijke rekening voor telefoongebruik

1. Is het de Commissie bekend dat gebruikers van personal computers worden verrast door onverwacht hoge rekeningen voor het telefonisch contact met dure betaalnummers in soms ver weg gelegen staten, die ontstaan na het bezoek aan websites die de indruk wekken dat zij zich bezighouden met het aanbieden van informatie of ontspanning aan consumenten, en dat deze kosten ontstaan doordat na het afbreken van de verbinding met de internet-provider automatisch een telefoonverbinding tot stand komt die niet wordt verbroken zodra de bezoeker de website verlaat, maar telkens opnieuw wordt geactiveerd bij ieder nieuw internet-gebruik? Ontstaat deze verrassing voor de klanten doordat in het geheim op afstand software wordt geïnstalleerd op de personal computers van de klanten en is het veroorzaken van hoge telefoonkosten voor het contact met dit soort bedrijven geen bijverschijnsel, maar welbewust de hoofdzaak van hun activiteiten, mede gezien het feit dat het voortduren of opnieuw leggen van telefonische contacten voor de klanten geheim wordt gehouden?

2. Is het de Commissie tevens bekend dat het verschijnsel van onverwacht hoge telefoonkosten zich tevens kan voordoen als de klant zelf instemt met installatie van een dialer-toegang waarmee men voor internet-diensten kan betalen, omdat het telefoonbedrijf betalingen incasseert in opdracht van bedrijven aan wie zij de dialer-nummers heeft verhuurd, terwijl het niet verhindert dat deze nummers worden doorverhuurd aan andere bedrijven met criminele bedoelingen of dat extreem hoge tarieven worden vastgesteld, zodat nu zelfs bedragen tot 400 EUR per minuut voor niet-serieuze aanbiedingen in rekening worden gebracht?

3. Is dit welbewuste bedrog van computergebruikers voor u aanleiding om te komen tot een versterkte bescherming tegen misbruik bij staatsgrensoverschrijdende elektronische handel? Welke maatregelen worden daartoe overwogen en op welke termijn kunnen die van kracht worden?

Bronnen: De Volkskrant van 21.6.2002, Frankfurter Allgemeine Sonntagszeitung van 23.6.2002.

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(26 september 2002)

Elektronische communicatienetwerken en informatiesystemen vormen een essentieel onderdeel van het dagelijks leven van de burgers van Europa en zijn van fundamenteel belang voor het succes van de economie van de Unie. Netwerken en informatiesystemen convergeren steeds verder en zijn steeds meer geïnterconnecteerd.

Ondanks de vele voordelen van deze ontwikkelingen, kennen deze infrastructuren hun eigen kwetsbare punten en bieden nieuwe kansen voor crimineel gedrag. De Commissie is bezorgd over het steeds meer voorkomen van computermisdaad, met inbegrip van de incidenten van misbruik en fraude waarnaar het geachte parlementslid verwijst. In januari 2001 publiceerde de Commissie haar eerste alomvattende beleidsverklaring inzake computermisdaad, de Mededeling „De informatiemaatschappij veiliger maken door de informatie-infrastructuur beter te beveiligen en computercriminaliteit te bestrijden (1)“.

Wat betreft het gebruik van het volledige potentieel van de nieuwe en convergerende technologieën, met inbegrip van de vraag hoe men effectief tegen misbruik kan optreden, is er sprake van een leerproces voor zowel gebruikers en dienstverleners als misdaadbestrijders. In de afgelopen jaren heeft de Commissie een aantal wetgevende initiatieven gelanceerd die beogen de gebruikers te beschermen en de misdaadbestrijding instrumenten in handen te geven om deze nieuwe vormen van misdaad aan te pakken.

In de context van de soorten misbruik en fraude die in de vraag worden vermeld, is één van deze instrumenten Richtlijn 97/7/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 mei 1997 betreffende de bescherming van de consument bij op afstand gesloten overeenkomsten (2). Deze richtlijn legt verplichtingen op met betrekking tot de te verstrekken informatie, het recht tot intrekking en bepalingen tegen het frauduleus gebruik van betaalkaarten en verkoopmethoden waarbij ongevraagd goederen worden geleverd waarbij wordt gespeculeerd op de laksheid van de ontvangers, en zij verplicht de lidstaten erop toe te zien dat er doeltreffende juridische en/of administratieve middelen bestaan om tegen deze praktijken op te treden. De uiterste termijn voor de tenuitvoerlegging in de lidstaten was juni 2000.

Recenter heeft de Commissie een voorstel ingediend voor een kaderbesluit van de Raad over aanvallen op informatiesystemen (3). Dit voorstel bevat bepalingen tot onderlinge aanpassing van de strafwettelijke bepalingen van de lidstaten betreffende de illegale toegang tot of het illegaal knoeien met informatiesystemen. Als deze bepalingen worden overgenomen, zou dit relevant zijn voor de situatie waarin een kwaadwillende dienstverlener op een computer software installeert zonder de toestemming van de gebruiker. Het voorstel wordt thans door de Raad en het Europees Parlement besproken.

Naast initiatieven in de Europese Unie, is er in de context van de Raad van Europa van Straatsburg in november 2001 een Conventie inzake computermisdaad overeengekomen, en deze ligt thans voor ter ondertekening en ratificatie. De Commissie heeft als waarnemer aan de onderhandelingen deelgenomen. De Conventie werd tot nu toe ondertekend door twaalf lidstaten en zal in werking treden wanneer zij door ten minste vijf ondertekende partijen is geratificeerd, waaronder ten minste drie lidstaten van de Raad van Europa. Deze Conventie bevat relevante bepalingen inzake computerfraude.

De Commissie zal verder actief blijven toezien op de ontwikkelingen met betrekking tot computermisdaad en -veiligheid en zal zo nodig aanvullende initiatieven voorstellen.

(1) COM(2000) 890 def.

(2) PB L 144 van 4.6.1997.

(3) COM(2002) 173 def.

(2003/C 52 E/145)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2072/02
van Doris Pack (PPE-DE) aan de Commissie

(12 juli 2002)

Betreft: Steun aan Duitse luchtvaartmaatschappijen

Is de Commissie van plan akkoord te gaan met de compenserende betalingen, resp. schadevergoedingen van 71 miljoen euro aan Duitse luchtvaartmaatschappijen (70 miljoen euro aan Lufthansa, 1 miljoen aan Deutsche BA), ook in de wetenschap dat deze beide ondernemingen werden bevoorrecht tegenover middelgrote maatschappijen?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(3 september 2002)

Op 2 juli 2002 heeft de Commissie reeds een vergoedingsregeling voor Duitse luchtvaartmaatschappijen goedgekeurd om de verliezen te compenseren die het gevolg zijn van de gedeeltelijke afsluiting van het luchtruim van 11 tot 14 september 2001. De Commissie bevestigt dat de regeling voorziet in een maximumbedrag van 71 miljoen euro aan vergoeding.

Deze beschikking van de Commissie ligt in het verlengde van haar mededeling van 10 oktober 2001 over „Gevolgen voor de luchtvaart na de aanslagen in de Verenigde Staten⁽¹⁾”. In die mededeling had de Commissie beslist dat bepaalde hulp, zoals die i.v.m. de door de afsluiting van het luchtruim veroorzaakte kosten „tot herstel van schade veroorzaakt door natuurrampen of andere buitengewone gebeurtenissen” (EG-Verdrag artikel 87, lid 2, onder b) in uitzonderlijke gevallen aan de luchtvaartsector kan worden verleend.

De Commissie had evenwel bepaalde objectieve voorwaarden verbonden aan de goedkeuring van noodhulpregelingen uit hoofde van dat artikel.

De Duitse regeling voldoet aan al deze voorwaarden:

- Zij voorziet enkel in vergoeding van de kosten over de 4 dagen dat door de nationale autoriteiten tot onderbreking van het vliegverkeer was besloten;
- De vergoeding wordt objectief berekend aan de hand van het tijdens deze periode geleden verlies aan inkomsten, en houdt rekening met vermeden en bijkomende kosten;
- De regeling geldt zonder onderscheid voor alle Duitse luchtvaartmaatschappijen.

⁽¹⁾ COM(2001) 574 def.

(2003/C 52 E/146)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2079/02
van Roberta Angelilli (UEN) aan de Commissie

(8 juli 2002)

Betreft: Afwijzing van de aanvraag van Rome voor financiële steun van het programma Urban-II

Tijdens de vorige fase van het programma Urban heeft de stad Rome een ernstige achterstand opgelopen bij de uitvoering van het project, waardoor de aanvankelijk toegewezen middelen zelfs zijn gekort. In de huidige fase, Urban-II, krijgt Rome helemaal geen kredieten meer van dit programma, als we mogen afgaan op de gegevens van het Italiaanse Ministerie van infrastructuur en vervoer en op de gegevens op de website van de Europese Commissie. Rome staat niet op de lijst van de 10 belangrijkste begunstigde steden op Europees niveau en ook niet op de lijst van de 20 steden die naderhand zijn opgenomen in de ranglijst Urban Italia (wet 388/2000). Rome zou op de 39ste plaats staan in de officiële ranglijst. Urban is zonder twijfel een van de best lopende projecten van de Europese Unie en vormt een waardevol programma voor de ontwikkeling van de buitenwijken van de grote steden en, in het algemeen, van de stedelijke gebieden waar milieuvervuiling en sociale problemen heersen. Milaan bijvoorbeeld staat op de tweede plaats in deze ranglijst.

Kan de Commissie laten weten om welke redenen het door Rome ingediende project niet in aanmerking is gekomen voor financiële steun (bijvoorbeeld vormfouten, inhoudelijke bezwaren, te late indiening van de aanvraag, ontoereikende of onvoldoende documentatie)?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(31 juli 2002)

Naar aanleiding van de mededeling van de Commissie aan de lidstaten over de richtsnoeren voor het communautair initiatief Urban II van 28 april 2000⁽¹⁾, heeft het Ministerie van Infrastructuur en Vervoer in het Italiaanse staatsblad nr. 168 van 20 juli 2000 een uitnodiging gepubliceerd tot het indienen van voorstellen met het oog op de selectie van Italiaanse steden voor het communautaire initiatief Urban II.

Deze aankondiging bevat een correcte weergave van de subsidiecriteria als omschreven in de bovengenoemde mededeling van de Commissie en biedt daarnaast inzicht in de verdere beoordelings- en selectiecriteria die door het Italiaanse Ministerie zijn aangelegd om te komen tot een algemene ranglijst van de ontvangen aanmeldingen op basis van de merites van de voorstellen. Volgens deze uitgangspunten hebben de Italiaanse autoriteiten, conform het subsidiariteitsbeginsel, een lijst opgesteld van de ontvangen

aanmeldingen. Gezien het aan Italië toegewezen budget voor Urban II en het streven naar concentratie van de bijstand op een beperkt aantal regio's, zijn alleen de eerste tien steden op de ranglijst voor communautaire steunverlening in aanmerking genomen. De desbetreffende programma's zijn door de Italiaanse autoriteiten aan de Commissie voorgelegd conform het bepaalde in artikel 19 van bovengenoemde mededeling.

(¹) PB C 141 van 19.5.2000.

(2003/C 52 E/147)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2083/02
van María Izquierdo Rojo (PSE) aan de Raad

(12 juli 2002)

Betreft: Grote vertragingen bij de adoptie van kinderen in Andhra Pradesh (India)

Met betrekking tot adoptie in de Indiase deelstaat Andhra Pradesh, waarbij 15 Spaanse (en ook Amerikaanse, Duitse, Italiaanse, Nederlandse en Belgische) families betrokken zijn, gesteund door een verslag van UNICEF waarin de onzekere psychologische en fysieke situatie van de te adopteren kinderen wordt gehekeld,

In afwachting van de medewerking van het Ministerie van Welzijn van Andhra Pradesh (India), dat voor adopties bevoegd is; vaststellende dat de Spaanse en Indiase wetgeving inzake internationale adoptie werd nageleefd, en rekening houdend met de preoorlogssituatie waarin India en buurland Pakistan zich bevinden, Is het mogelijk dat de EU bij de Indiase premier en bij de premier van Andhra Pradesh stappen onderneemt om de adoptie te versnellen?

Antwoord

(11 november 2002)

De Raad acht het niet gepast zich in de lopende adoptieprocedure te mengen.

(2003/C 52 E/148)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2089/02
van Daniela Raschhofer (NI) aan de Commissie

(10 juli 2002)

Betreft: Verenigbaarheid van de Benes-decreten, de amnestiewet uit 1946 en de restitutiewet uit 1992 met de EU-wetgeving

Op 2 juni 2002 heeft de Frankfurter Allgemeine Zeitung (FAZ) een interview met commissaris Verheugen gepubliceerd over de verenigbaarheid van de Benes-decreten met de EU-wetgeving. Op de vraag of de amnestiewet van 1946 thans nog rechtsgeldig is, antwoordde Verheugen het volgende: „Het gaat daarin niet om straffeloosheid voor delicten die in verband met de verdrijving tegen Duitsers zijn gepleegd. Het was de bedoeling om verzetsstrijders een juridische bescherming te geven ... Daden die gebaseerd waren op onbetamelijke motieven vallen niet onder de wet.” Voorts meende Verheugen: „Voorzover deze wetten nog rechtsgeldig zijn, worden zij door middel van individuele maatregelen en andere maatregelen in de Tsjechische Republiek compatibel gemaakt met de EU-wetgeving.”

In een artikel van 18 augustus 1995 maakte de FAZ melding van een Tsjechische burger die op 25 mei 1945 in Schwarzbach 14 mensen doodgeschoten en begraven heeft. De pleger van dit halsmisdrijf werd op 16 maart 1992 door de districtsrechtbank Ceské Budejovice ontslagen van rechtsvervolging.

Onder verwijzing naar decreet nr. 33/1945 werd op 11 juni 2002 door de Tsjechische minister van Binnenlandse Zaken Stanislav Gross, graaf Salm-Reifferscheid meegedeeld dat hij geen recht had op restitutie van zijn vermogen (FAZ, 14.6.2002).

Is de Commissie van mening dat de huidige toepassing van de amnestiewet van 1946 door de Tsjechische rechterlijke macht in strijd is met de beginselen van artikel 6, lid 1 EUV?

Welke maatregelen is de Commissie voornemens te treffen – zoals commissaris Verheugen in het bovengenoemde interview heeft aangekondigd – om ervoor te zorgen dat de nog rechtsgeldige wetten (amnestiewet 1946, restitutiewet 1992, Benes-decreten) verenigbaar worden met EU-wetgeving?

Hoe beoordeelt de Commissie de eventuele instelling van een verzoeningsfonds door de Tsjechische Republiek als symbolische compensatie voor de niet-vergoede onteigening van de Sudeten-Duitsers (naar het voorbeeld van het Oostenrijkse compensatiefonds voor onteigend joods vermogen uit het jaar 2001) als mogelijke oplossing voor dit geschil?

Antwoord van de heer Verheugen namens de Commissie

(12 augustus 2002)

Zoals in het door het geachte parlementslid genoemde interview correct is vermeld, onderzoekt de Commissie, samen met de Tsjechische autoriteiten nog steeds bepaalde aspecten in verband met de Tsjechoslowaakse presidentiële decreten van 1945 en enkele daarmee samenhangende wetten uit de periode vlak na de oorlog. Ook is het onderzoek betreffende de restitutiewetten en de desbetreffende praktijk in de jaren negentig nog aan de gang.

Definitieve resultaten zijn er nog niet, maar het is wel al mogelijk de volgende opmerkingen te maken:

- De wet van 1946 waarop het geachte parlementslid doelt is niet een amnestiewet, die in een algemene vrijspraak voorziet voor alle misdaden gericht tegen de bezettingsmachten en de Duits of Hongaars sprekende minderheden, maar veeleer opgevat als een „straffeloosheidswet”, om verzetsstrijders en personen die in de tijd van de bevrijding en de periode vlak na de oorlog tijdelijk verantwoordelijke posten bekleedden, rechtsbescherming te geven. Het was niet de bedoeling van de wetgever dat daden die op onbetamelijke motieven gebaseerd waren onder de wet zouden vallen. In de ogen van het publiek is deze oorspronkelijke intentie gezien de juridische praktijken uit de communistische tijd steeds meer in vergetelheid geraakt. Tsjechië heeft via verschillende verklaringen duidelijk gemaakt, dat er in de Tsjechische Republiek geen wettelijke belemmeringen bestaan voor de strafvervolgning van personen, die verdacht worden van oorlogsmisdaden of misdaden tegen de menselijkheid, welke niet verjaren.
- De Commissie onderzoekt thans de desbetreffende Tsjechische rechtsorde en individuele besluiten van justitie, maar heeft dit werk nog niet afgesloten. Verder heeft het Parlement externe wettelijke expertise gevraagd met betrekking tot deze zaken.
- Zoals meegedeeld is in de gemeenschappelijke persverklaring van 11 april 2002 door Eerste Minister Zeman en de voor de uitbreiding verantwoordelijke Commissaris, moet ieder bestanddeel van de rechtsorde van een kandidaat-land, dat nog steeds nieuwe rechtseffecten kan produceren, aan de hand van de wetgeving van de Europese Unie en de Gemeenschap (EU/EG) nauwkeurig onderzocht worden. Hiertoe behoort het verbod op discriminatie op grond van de nationaliteit.
- Ieder besluit betreffende de oprichting van een „verzoeningsfonds” is een kwestie van nationale souvereiniteit, waarover de Commissie geen uitspraken kan doen. In ieder geval zal de Commissie, naast het onderzoeken van de voor het EU/EG-recht relevante aspecten, zich volledig blijven inzetten om tot een bevredigende oplossing te komen in de geschillen over de Tsjechoslowaakse presidentiële decreten en daarmee samenhangende zaken.

(2003/C 52 E/149)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2108/02

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(17 juli 2002)

Betreft: Stopzetting van het gesubsidieerd bedrijf „Tipopiitiria Thebas”

In haar antwoorden op mijn vorige vragen (P-3402/01 ⁽¹⁾, P-1011/02 ⁽²⁾) over de mogelijke stopzetting van het bedrijf „Tipopiitiria Thebas”, dat werd gesubsidieerd uit hoofde van de verordeningen 355/77 ⁽³⁾ en 866/90 ⁽⁴⁾, vermeldt de Commissie dat zij geen antwoord heeft gekregen van de Griekse autoriteiten en dat „de Commissie met name wil weten of het bedrijf, dat medefinancieringsmiddelen heeft ontvangen uit de structuurfondsen voor bepaalde activiteiten, deze activiteiten ook daadwerkelijk verricht of heeft stilgelegd”.

Ook zegt de Commissie dat zij, zodra zij een antwoord heeft ontvangen, in staat zal zijn te beoordelen of overgegaan moet worden tot toepassing van artikel 24 van verordening (EEG) nr. 2082/93⁽⁵⁾ van de Raad van 20 juli 1993 tot wijziging van verordening (EEG) 4253/88⁽⁶⁾ tot vaststelling van toepassingsbepalingen van verordening (EEG) nr. 2052/88⁽⁷⁾ met betrekking tot de coördinatie van de bijstandsverlening uit de onderscheiden Structuurfondsen enerzijds en van die bijstandsverlening met die van de Europese Investeringsbank en de andere bestaande financieringsinstrumenten anderzijds.

Heeft de Commissie het verwachte antwoord inmiddels ontvangen van de Griekse autoriteiten? Zo nee, wat is zij van plan te doen?

(¹) PB C 147 E van 20.6.2002, blz. 167.

(²) PB C 205 E van 29.8.2002, blz. 247.

(³) PB L 51 van 23.2.1977, blz. 1.

(⁴) PB L 91 van 6.4.1990, blz. 1.

(⁵) PB L 193 van 31.7.1993, blz. 20.

(⁶) PB L 374 van 31.12.1988, blz. 1.

(⁷) PB L 185 van 15.7.1988, blz. 9.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(20 september 2002)

De Commissie heeft helaas nog geen officieel antwoord ontvangen van de Griekse autoriteiten en zij kan dus niet bevestigen of een procedure is ingeleid met het oog op de voortzetting van de activiteiten van de onderneming „Tipopiitiria Thivas”. Desalniettemin hebben de Commissie en het Griekse ministerie van landbouw hierover regelmatig contact en hoge Griekse ambtenaren hebben zich ertoe verbonden geen mogelijkheid onbenut te laten om hiervoor een oplossing te vinden.

Ondertussen worden de klacht van 23 februari 2002 die is ingediend door de betrokken bedrijfsleider, de heer Barakakos, en zijn verzoekschrift nr. 1075/2001 onderzocht volgens de geldende procedures. De Commissie is hoe dan ook van oordeel dat het aan de Griekse gerechtelijke autoriteiten is om uitspraak te doen in het geschil dat bij hen is aanhangig gemaakt.

(2003/C 52 E/150)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2119/02

van Luciano Caveri (ELDR) aan de Commissie

(11 juli 2002)

Betreft: Identiteitscontroles op de luchthaven Malpensa

In de afgelopen dagen zijn op de luchthaven Malpensa de controles van zowel Schengenreizigers als andere reizigers hervat in aanvulling op de procedures die reeds, ook in het Schengengebied, door de luchtvaartmaatschappijen worden toegepast om de identiteit te controleren. De reizigers worden tegengehouden waarna behalve hun instapkaart door de rijkspolitie ook hun identiteitsbewijzen worden gecontroleerd. Is deze „opschorting” van het Akkoord van Schengen aan de communautaire autoriteiten gemeld?

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie

(12 augustus 2002)

De Commissie heeft van de Italiaanse autoriteiten geen officiële mededeling ontvangen van een herinvoering van controles aan de binnengrenzen.

Zij verzoekt de Italiaanse autoriteiten desbetreffend om de nodige informatie en zal niet nalaten haar bevindingen zo spoedig mogelijk mede te delen.

(2003/C 52 E/151)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2129/02
van Luciana Sbarbati (ELDR) aan de Commissie

(17 juli 2002)

Betreft: Honing, bijen en systemische bestrijdingsmiddelen

Op zaterdag 29 juni jl. drukte de Italiaanse krant „La Repubblica” op haar frontpagina een artikel af onder de titel: „Waar zijn de bijen gebleven?”, waarin wordt gemeld dat de Franse imkers de Europese Commissie hebben verzocht de zogenaamde systemische bestrijdingsmiddelen te verbieden, dat zijn bestrijdingsmiddelen waarvan de „actieve” moleculen worden opgenomen in de zaden en zich vermeerderen met het wassen van de plant. Zij hebben m.a.w. een progressieve werking en worden efficiënter naarmate de plant groeit.

Op het kapittelbankje zit Bayer met de door het bedrijf ontwikkelde molecule „Imidaclopride”, die zelfs in zeer geringe dosissen dodelijk is voor bijen. De molecule zit in het zaad van tarwe, maïs, zonnebloem, enz. In Italië is dit soort bestrijdingsmiddelen met de molecule in kwestie al tien jaar in omloop.

Afgezien van de aanzienlijke schade aan de bijenstand, zou als gevolg van het gebruik van deze bestrijdingsmiddelen ook de honingproductie tot eenderde teruglopen, waardoor de prijzen dan weer gaan stijgen om die productiedaling te compenseren. De Europese imkers hebben al vaker tevergeefs aan de noodrem getrokken; inmiddels blijft de bijenstand afnemen en de honingproductie drastisch teruglopen.

Graag kreeg ik van de Commissie een antwoord op de volgende vragen:

- is de Commissie op de hoogte van het bestaan van deze door Bayer geproduceerde molecule en van het gebruik ervan in de landbouw, met de gevolgen die in het artikel van „La Repubblica” zijn beschreven?
- bestaat er een studie die de consumenten kan geruststellen over de gevolgen voor de menselijke gezondheid van eventuele sporen van deze molecule in honing?
- acht de Commissie het niet nodig om, gezien het essentiële belang van de bijen voor de landbouw en voor de mens, omdat zij zorgen voor de bevruchting van de planten, een verbod uit te vaardigen op de verspreiding van de systemische bestrijdingsmiddelen, d.w.z. bestrijdingsmiddelen waarvan de actieve moleculen worden opgenomen in de zaden en zich vermeerderen naarmate de planten groeien, die dus een progressieve werking hebben, zoals de molecule Imidaclopride?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(12 september 2002)

Het geachte parlementslid wordt verwezen naar: het antwoord dat de Commissie heeft gegeven op schriftelijke vraag P-1804/02 van de heer Souchet (¹).

(¹) PB C 309 E van 12.12.2002, blz. 163.

(2003/C 52 E/152)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2164/02
van Daniel Hannan (PPE-DE) aan de Commissie

(18 juli 2002)

Betreft: Kromme bananen

Kan de Commissie, nu twee Britse rechtbanken onlangs hebben gezegd dat de EU-regels inzake aanvaardbare kromming van bananen en komkommers niet afdwingbaar is, meedelen wanneer ze voornemens is actie te ondernemen om de afdwinging van deze regels in het Verenigd Koninkrijk te garanderen? Kan de Commissie ook meedelen waarom het bureau van de Commissie in Londen herhaaldelijk het bestaan heeft ontkend van EU-wetgeving betreffende de vorm van groenten en fruit, en ze als sensatieverhalen en euromythes heeft afgedaan?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(25 september 2002)*

De handelsnormen voor verscheidene soorten groenten en fruit, met inbegrip van bananen, zijn vastgesteld in verordeningen van de Commissie. Deze zijn gebaseerd op internationale afspraken die gemaakt worden op fora zoals de Economische Commissie voor Europa van de Verenigde Naties. De Commissie heeft hierover herhaaldelijk uitleg gegeven, ook via verklaringen van haar vertegenwoordiging in het Verenigd Koninkrijk om „Euomythen” te ontzenuwen.

Ten aanzien van de uitspraak van het Hoogerechtshof van 24 juni 2002, waarnaar het geachte parlamentslid verwijst, benadrukt de Commissie dat dit hof de toepasselijkheid van de handelsnormen van de Gemeenschap in het Verenigd Koninkrijk niet in twijfel getrokken heeft. De uitspraak betreft veeleer de uitlegging van een nationaal voorschrift dat overtreding van deze normen strafbaar stelt. Volgens het Hoogerechtshof is het betrokken nationale voorschrift niet van toepassing voor normen die na de inwerkingtreding van het voorschrift zijn vastgesteld.

De Commissie ziet nauwlettend toe op de reactie van de Britse autoriteiten op de uitspraak van het Hoogerechtshof.

(2003/C 52 E/153)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2184/02**van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) aan de Commissie***(12 juli 2002)*

Betreft: Wijziging van het cohesiebeleid waartoe in het kader van Agenda 2000 in Berlijn werd besloten

Artikel 14, lid 1 van verordening (EG) nr. 1260/1999 houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen⁽¹⁾ bepaalt dat elk plan, communautair bestek, operationeel programma en enkelvoudig programmeringsdocument een periode van zeven jaar bestrijkt. Van deze looptijd kan worden afgeweken in vier specifieke gevallen, waarvan er twee worden vermeld in lid 1, en de twee andere in lid 2 van datzelfde artikel 14.

In een recent voorstel van de Commissie tot wijziging van verordening (EG) nr. 2792/1999⁽²⁾ is sprake van schrapping van een aantal steunmaatregelen in het kader van het financieringsinstrument voor de oriëntatie van de visserij, waarin is voorzien in artikel 2, lid 3 van verordening (EG) nr. 1263/1999 van de Raad⁽³⁾, hetgeen neerkomt op een eenzijdige wijziging van het communautair bestek dat de Commissie goedgekeurd heeft op grond van een analyse van het door de betrokken lidstaat ingediende plan, waarin o.a. de „objectieve doelstellingen” (artikel 9 d) van verordening 1260/99) worden omschreven.

Beschouwt de Commissie deze eenzijdige wijziging van hetgeen in het bestek werd overeengekomen op grond van de uit Agenda 2000 voortvloeiende wetgeving als wettig?

Zo ja, op grond van welk concreet wettelijk scenario en met welke argumenten kan deze eenzijdige wijziging van een regeling die normaal geldt voor een periode van zeven jaar volgens de Commissie worden gerechtvaardigd, terwijl deze wijziging toch indruist tegen de plannen en de belangen van de economische subjecten van de betrokken lidstaten en de economische en sociale samenhang van de regio's waar deze gevestigd zijn, vooral regio's van doelstelling 1?

⁽¹⁾ PB L 161 van 26.6.1999, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 337 van 30.12.1999, blz. 10.

⁽³⁾ PB L 161 van 26.6.1999, blz. 54.

(2003/C 52 E/154)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2189/02**van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) aan de Commissie***(19 juli 2002)*

Betreft: Herprogrammering van het FIOV

In de voorstellen tot hervorming van het gemeenschappelijk visserijbeleid (GVB) dat het college van commissarissen op 28 mei 2002 heeft goedgekeurd, stelt de Commissie voor de steun voor de

vernieuwing en modernisering van de vloot, voor de gemengde bedrijven en voor de uitvoer van vaartuigen te schrappen. Dat voorstel vergt een herprogrammering van de fondsen die daarvoor zijn bestemd in de programmeringsdocumenten. Die zijn het resultaat van een vaak na moeizame onderhandelingen bereikt compromis tussen de Commissie en de andere betrokken partijen op nationaal, regionaal en lokaal niveau.

1. Kan de Commissie meedelen voor welk bedrag FIOV-middelen per lidstaat zullen worden geherprogrammeerd en voor welke andere doelstellingen dat geld zal worden gebruikt?
2. Kan de Commissie meedelen hoeveel Gemeenschapsgeld per lidstaat naast de reeds geprogrammeerde FIOV-middelen zal worden gebruikt om de herprogrammering te compenseren?
3. Kan de Commissie meedelen welke sociaal-economische maatregelen ze wil nemen en hoeveel ze daarvoor per lidstaat wil uitgeven?

(2003/C 52 E/155)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2190/02

van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) aan de Commissie

(19 juli 2002)

Betreft: Herprogrammering van het FIOV

In de voorstellen tot hervorming van het gemeenschappelijk visserijbeleid (GVB) dat het college van commissarissen op 28 mei 2002 heeft goedgekeurd, stelt de Commissie voor de steun voor de vernieuwing en modernisering van de vloot, voor de gemengde bedrijven en voor de uitvoer van vaartuigen te schrappen. Dat voorstel vergt een herprogrammering van de fondsen die daarvoor zijn bestemd in de programmeringsdocumenten. Die zijn het resultaat van een vaak na moeizame onderhandelingen bereikt compromis tussen de Commissie en de andere betrokken partijen op nationaal, regionaal en lokaal niveau.

1. Meent de Commissie dat het eenzijdig verbreken van dat compromis en de herprogrammering van de voor de vroeger afgesproken doelstellingen bestemde fondsen zonder de instemming van de andere betrokken partijen, niet in strijd is met het Gemeenschapsrecht? Als dat het geval is, op basis van welke argumenten rechtvaardigt de Commissie dan die herprogrammering?
2. Over welk moreel gezag beschikt de Commissie om die compromissen overboord te gooien en niet alleen het vertrouwen van de onderhandelaars op alle niveaus (nationaal, regionaal en lokaal) in de lidstaten te schenden, maar ook dat van de economische subjecten die op basis van die compromissen investeren en die door de herprogrammering grote economische verliezen zullen lijden?
3. Welke maatregelen zal de Commissie nemen om de schade en verliezen goed te maken die haar voorstellen de economische subjecten zullen toebrengen?

Gecombineerd Antwoord

van de heer Fischler namens de Commissie
op de schriftelijke vragen P-2184/02, E-2189/02 en E-2190/02

(17 september 2002)

De voorstellen van de Commissie tot wijziging van de uitvoeringsbepalingen en voorwaarden voor de structurele acties van de Gemeenschap in de visserijsector, en de noodmaatregel van de Gemeenschap betreffende de sloop van vissersvaartuigen in de periode 2003-2006 zijn gebaseerd op de onderstaande rechtsgronden.

Overeenkomstig artikel 1, lid 4, van Verordening (EG) nr. 1263/1999⁽¹⁾ is het aan de Raad om te bepalen op welke gebieden de structurele acties in de sector visserij, aquacultuur en verwerking en afzet van producten daarvan betrekking kunnen hebben.

In artikel 2, lid 3, van diezelfde verordening zijn de domeinen opgesomd waarin acties kunnen worden uitgevoerd met een financiële bijdrage uit het Financieringsinstrument voor de Oriëntatie van de Visserij (FIOV). Op grond van de laatste alinea van dat lid kan de Raad deze lijst van acties evenwel „aanpassen volgens de procedure van artikel 4”. In artikel 4 is bepaald dat de Raad beslist op voorstel van de Commissie en volgens de procedure van artikel 37 van het Verdrag.

Het voorstel van de Commissie⁽²⁾ tot wijziging van Verordening (EG) nr. 2792/1999⁽³⁾ is juridisch in overeenstemming met het voorgaande.

Voorts is in artikel 12 van Verordening (EG) nr. 1260/1999⁽⁴⁾ het volgende bepaald: „De door de fondsen (...) gefinancierde verrichtingen moeten in overeenstemming zijn met het Verdrag of de op grond van het Verdrag vastgestelde besluiten, alsmede met het communautair beleid (...)”. Daarom is in artikel 3, lid 1, van Verordening (EG) nr. 2792/1999 gepreciseerd dat de programmering van het FIOV geschiedt in overeenstemming met de doelstellingen van het gemeenschappelijk visserijbeleid (GVB) en met de meerjarige oriëntatieprogramma's voor de vissersvloeden, en dat deze programmering „zo nodig en aan het einde van elke toepassingsperiode van de meerjarige oriëntatieprogramma's (kan) worden herzien”. Welnu, de toepassingsperiode van Beschikking 97/413/EG van de Raad⁽⁵⁾ verstrijkt op 31 december 2002. Bovendien moeten de programmeringsgegevens die nog niet door een meerjarig oriëntatieprogramma worden bestreken, overeenkomstig datzelfde artikel 3, lid 4, als „louter indicatief” worden beschouwd.

Het is dus aan de Commissie om passende maatregelen voor te stellen voor de periode die op 1 januari 2003 begint, aangezien er vanaf die datum geen meerjarige oriëntatieprogramma's meer zullen zijn. Zonder dergelijke bepalingen zou de FIOV-programmering niet langer aangepast zijn.

Bijgevolg zullen de communautaire bestekken, de operationele programma's en de enkelvoudige programmeringsdocumenten overeenkomstig artikel 12 van Verordening (EG) nr. 1260/1999 gewijzigd kunnen worden om de overeenstemming te behouden met de voorgestelde wijzigingen in de FIOV-verordening, als die door de Raad worden goedgekeurd. Vervolgens zou de Commissie het initiatief kunnen nemen — haar bereidheid hiertoe blijkt uit hoofdstuk 3.7 van haar mededeling over de hervorming van het gemeenschappelijk visserijbeleid⁽⁶⁾ — de lidstaten ertoe aan te zetten een wijziging van hun communautaire bestekken, operationele programma's en enkelvoudige programmeringsdocumenten te vragen overeenkomstig de procedure van artikel 34, lid 3, van Verordening (EG) nr. 1260/1999. Bovendien voorziet artikel 14, lid 2, van die verordening in de aanpassing van de communautaire bestekken, operationele programma's en enkelvoudige programmeringsdocumenten „op initiatief van de lidstaat of van de Commissie, in overleg met de betrokken lidstaat” naar aanleiding van de evaluatie halverwege de looptijd, waarvan in artikel 42 van die verordening is bepaald dat zij uiterlijk op 31 december 2003 afgerond moet zijn.

In elk geval mag de beoogde herprogrammering nooit leiden tot een wijziging van de middelen die aan elke lidstaat zijn toegekend of van de reeds vastgestelde steunpercentages, en zouden de beginselen van de cohesie bijgevolg worden nageleefd. Meer nog, doordat de met overbevissing bedreigde visbestanden worden beschermd, zou deze herprogrammering bijdragen tot de duurzaamheid van de visserijactiviteiten van degenen die er het meest afhankelijk van zijn en dus van de zones die in hoofdzaak van de visserij leven.

Als de voorstellen van de Commissie ongewijzigd door de Raad worden goedgekeurd, zouden de te herprogrammeren FIOV-middelen die zijn welke de lidstaten nog niet zullen hebben gebruikt voor de maatregelen die dan niet langer subsidiabel zouden zijn, nl. de bouw van nieuwe vaartuigen, de uitvoer van vaartuigen naar derde landen, de oprichting van gemengde visserijvennootschappen en de modernisering van vaartuigen voorzover die geen betrekking heeft op de veiligheid of de hygiëne.

De Commissie kan onmogelijk aangeven welke bedragen de lidstaten reeds zullen hebben gebruikt voor maatregelen die niet langer subsidiabel zouden zijn, aangezien die bedragen afhangen van de besluiten van de Raad, de datum waarop die zullen worden vastgesteld en de bedragen die elke lidstaat reeds zal hebben besteed. Zij zou hoogstens ter indicatie de FIOV-bedragen kunnen geven die oorspronkelijk voor elke lidstaat waren geprogrammeerd voor de maatregelen die nu op grond van haar eigen voorstellen niet langer voor bijstand in aanmerking zouden komen.

Bovendien is het mogelijk dat sommige lidstaten van deze herprogrammering gebruik zullen maken om op eigen initiatief andere dan de oorspronkelijk geplande maatregelen te programmeren, die voor bijstand in aanmerking zullen blijven komen.

Zoals aangegeven in hoofdstuk 3.7 (De sociale dimensie van het GVB) van haar mededeling over de hervorming van het GVB⁽⁶⁾, kan de Commissie niet anticiperen op de manier waarop elke lidstaat de vermindering van de visserij-inspanningen, die onvermijdelijk uit de meerjarenplannen voor het beheer van de visbestanden zal voortvloeien zodra die door de Raad worden goedgekeurd, in de praktijk zal brengen. Aangezien de Commissie vooraf niet kan weten hoe de lidstaten de vermindering van de visserij-inspanningen zullen verdelen tussen tijdelijke en definitieve stilleggingen, kan zij ook geen raming maken van de daarmee gepaard gaande herprogrammeringsbehoeften of van de sociaal-economische gevolgen van deze vermindering.

Dit neemt niet weg dat de Commissie, met louter budgettaire bedoelingen, een raming heeft gemaakt van de extra financieringsbehoeften op communautair niveau. Zij is daarbij uitgegaan van een maximalistische hypothese en heeft geoordeeld dat de oorspronkelijk geprogrammeerde middelen die nog niet door de afzonderlijke lidstaten zijn gebruikt voor steunmaatregelen voor de uitvoer van vaartuigen of voor de oprichting van gemengde visserijvennootschappen, kunnen worden toegewezen voor de definitieve onttrekking van vaartuigen aan de vissersvloot, waartoe ook het bijzondere instrument voor de sloop van vissersvaartuigen zal bijdragen. Wat betreft de oorspronkelijke middelen die voor elke lidstaat waren geprogrammeerd en nog niet zijn gebruikt voor de bouw van nieuwe vaartuigen, was de Commissie van mening dat de betrokken lidstaat deze middelen kan gebruiken voor maatregelen om de sociaal-economische gevolgen van de onttrekking van vaartuigen aan zijn vissersvloot te ondervangen.

Op basis hiervan heeft de Commissie geraamd dat ten hoogste 272 miljoen euro nodig zou zijn voor de bijzondere steunmaatregelen voor de vloot en ten hoogste 88 miljoen euro voor begeleidende steunmaatregelen op sociaal-economisch gebied. Als het nodig zou zijn de maatregelen te financieren voor de tenuitvoerlegging van de vermindering van de visserij-inspanning waartoe de goedkeuring van de meerjarige beheersplannen zal leiden, zou hiervoor, voor het jaar 2003, ten hoogste 32 miljoen euro uit het bijzondere flexibiliteitsinstrument kunnen worden gebruikt; voor het overige zou de lidstaat een herprogrammering van de middelen uit de Structuurfondsen kunnen vragen, rekening houdend met de andere prioriteiten van zijn regionaal en cohesiebeleid.

Aangezien het hierbij slechts gaat om een raming van de extra behoeften die kunnen voortvloeien uit besluiten die nog door elke lidstaat afzonderlijk moeten worden genomen, spreekt het vanzelf dat er nog geen extra kredieten per lidstaat konden worden toegewezen, ook al ziet het ernaar uit dat het vooral de landen in Noord-Europa zullen zijn die extra ondersteuning nodig zullen hebben.

Wat ten slotte de eventueel noodzakelijke begeleidende sociaal-economische maatregelen betreft, zal het aan de afzonderlijke lidstaten zijn om bij hun herprogrammering te besluiten welke middelen zij wensen toe te wijzen aan maatregelen waarin Verordening (EG) nr. 2792/1999 reeds voorziet, en eventueel welke middelen aan andere soortgelijke maatregelen die de Raad zou kunnen vaststellen in het kader van de onderhandelingen over de voorstellen van de Commissie.

(¹) Verordening (EG) nr. 1263/1999 van de Raad van 21 juni 1999 betreffende het Financieringsinstrument voor de Oriëntatie van de Visserij (FIOV).

(²) COM(2002) 187 def.

(³) Verordening (EG) nr. 2792/1999 van de Raad van 17 december 1999 tot vaststelling van de uitvoeringsbepalingen en voorwaarden voor de structurele acties van de Gemeenschap in de visserijsector.

(⁴) Verordening (EG) nr. 1260/1999 van de Raad van 21 juni 1999 houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen.

(⁵) Beschikking 97/413/EG van de Raad van 26 juni 1997 inzake de doelstellingen en bepalingen voor de herstructurering, in de periode van 1 januari 1997 tot en met 31 december 2001 van de communautaire visserijsector met het oog op de totstandbrenging van een duurzaam evenwicht tussen de visbestanden en de exploitatie daarvan, PB L 175 van 3.7.1997. Beschikking gewijzigd bij Beschikking 2002/70/EG van 28 juni 2002, PB L 31 van 1.2.2002.

(⁶) COM(2002) 181 def.

(2003/C 52 E/156)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2185/02
van Michl Ebner (PPE-DE) aan de Commissie

(19 juli 2002)

Betref: Instelling van een luchtverkeerscontrolesysteem voor geheel Europa

In verband met vraag E-2733/00 (¹) van de afgevaardigde Michl Ebner van 1 september 2000 betreffende de instelling van een luchtverkeerscontrolesysteem voor geheel Europa, en het antwoord hierop van mevrouw de Palacio namens de Commissie van 5 oktober 2000 en gelet op het feit dat de vliegramp boven het Bodensee (in de nacht van 1 op 2 juli), waarbij 71 mensen om het leven kwamen, vermoedelijk voorkomen had kunnen worden met een luchtverkeerscontrolesysteem voor geheel Europa, wordt de Commissie gevraagd:

1. of zij niet van mening is dat het gezien de ramp zinvol zou zijn om, alle weerstand van de geprivilegieerde kaste van luchtverkeersleiders ten spijt, meer vaart te zetten achter de instelling van een luchtverkeerscontrolesysteem voor geheel Europa,
2. in welk stadium het initiatief verkeert van „een gemeenschappelijk Europees luchtruim” dat in 1999 door de Commissie is ondernomen, en

3. welke wetgevende maatregelen er ten aanzien van dit vraagstuk bestaan op EU-niveau in het algemeen en in het bijzonder met het oog op de (in het antwoord van mevrouw de Palacio vermelde) werkgroep, waarbij vertegenwoordigers uit de burgerluchtvaart van de lidstaten zijn (of waren) aangesloten en die de Commissie dient (of zou dienen) te adviseren over de richtsnoeren voor de hervorming van de luchtverkeersleiding?

(¹) PB C 113 E van 18.4.2001, blz. 160.

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(3 oktober 2002)

Op vervoersgebied heeft de Commissie veiligheid tot een van haar prioriteiten gemaakt, en reeds een reeks maatregelen genomen die de veiligheid in de luchtvaart moeten verhogen. De Commissie wil nu laten onderzoeken of overheveling van de activiteiten op het gebied van de veiligheid in de luchtvaart naar het Europees Agentschap voor de veiligheid van de luchtvaart (EASA) zal leiden tot verhoging van de veiligheid in het Europees luchtruim.

In oktober en december 2001 heeft de Commissie op het gebied van de luchtvaart 4 wetsvoorstellen (¹) aan Parlement en Raad voorgelegd voor invoering van een („een gemeenschappelijk Europees luchtruim”): een verordening met een kaderregeling voor de verwezenlijking ervan, een verordening met betrekking tot de verlening van diensten in de luchtvaart, een verordening met betrekking tot de organisatie en het gebruik van het luchtruim, en een verordening betreffende interoperabiliteit. De voorstellen hebben tot doel het functioneren van de luchtvaart te verbeteren, en tegelijkertijd het veiligheidsniveau te handhaven en te verhogen. Deze veiligheidseis wordt voortdurend door de Commissie en door de lidstaten bevestigd, en krijgt bij alle besprekingen de grootst mogelijke aandacht. Bovendien is het voor de Commissie duidelijk dat de systeemveranderingen (die momenteel de regel zijn in Europa wanneer een vliegtuig vanuit het luchtruim van de ene lidstaat dat van de andere binnenvliegt) een factor zijn die de risico's aanzienlijk verhoogt en dus afbreuk doet aan de veiligheid. De voorstellen voor invoering van „een gemeenschappelijk Europees luchtruim” zal deze systeemveranderingen verminderen en de verhoging van de veiligheid bij de regeling van het luchtverkeer bevorderen.

Genoemde teksten zijn momenteel nog in behandeling bij de Raad en het Parlement, maar de Europese Raad van Barcelona heeft de wetgevers verzocht om de voorstellen snel goed te keuren, zodat het „Europese luchtruim” snel, voor eind 2004, van kracht kan worden.

Op de plenaire zitting van september (3 september 2002) heeft het Parlement in eerste lezing het pakket voorstellen voor het („gemeenschappelijke luchtruim”) goedgekeurd en de aanpak van de Commissie in het algemeen aanvaard.

(¹) COM(2001) 123 def. en COM(2001) 564 def.

(2003/C 52 E/157)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2204/02 van Marco Cappato (NI) aan de Commissie

(22 juli 2002)

Betreft: Vrijheid van meningsuiting en internet

Naar aanleiding van een artikel in de Osservatore Romano (het dagblad van de Vaticaanse curie) van 25 oktober 2000 over zogenaamde „godslasterlijke” websites heeft de fiscale inlichtingen- en opsporingsdienst van de Italiaanse republiek de zaak gedurende ongeveer twee jaar onderzocht en uiteindelijk de sluiting gelast van vijf websites uit de Verenigde Staten.

Meent de Commissie niet dat dergelijke voorschriften strijdig zijn met de vrijheid van meningsuiting, als gegarandeerd door de internationale overeenkomsten betreffende de mensenrechten, en met name door art. 6 en 7 van het Verdrag betreffende de Europese Unie en door het Handvest van de grondrechten? Zo ja, welke maatregelen is de Commissie voornemens te treffen?

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie*(3 september 2002)*

De vrijheid van meningsuiting wordt met name gewaarborgd door artikel 10 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en door artikel 11 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waaraan het geachte parlementslid refereert.

Toch kan de uitoefening van die vrijheid op grond van de twee bovengenoemde instrumenten worden beperkt mits aan bepaalde voorwaarden wordt voldaan.

De eventuele beperkingen moeten bij wet zijn vastgesteld en maatregelen omvatten die in een democratische samenleving noodzakelijk zijn om gerechtvaardigde openbare belangen te beschermen.

De vraag of al dan niet wordt voldaan aan die voorwaarden moet voor elk geval apart beoordeeld worden.

Wat de genoemde internetsites betreft, brengt het geachte parlementslid onvoldoende elementen aan om deze kwestie te kunnen beoordelen.

De Commissie volgt met aandacht de ontwikkelingen van de internetcommunicatie en zal, binnen haar bevoegdheid, zo nodig de gepaste maatregelen treffen.

(2003/C 52 E/158)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2208/02
van Christoph Konrad (PPE-DE) aan de Commissie***(22 juli 2002)*

Betreeft: Concurrentieverstorende praktijken bij gewichtscontrole van niet-Oostenrijkse touringcars in Oostenrijk

1. Hoe oordeelt de Commissie in concurrentierechtelijke zin over het feit dat tweemaal, niet-Oostenrijkse touringcars in Oostenrijk systematisch voor gewichtscontrole van de weg worden geplukt?
2. Als de touringcar te zwaar wordt bevonden, verwijst de Oostenrijkse politie de betreffende touringcaronderneming naar een bepaalde onderaannemer die (als enige touringcarondernemer) gevestigd is op de locatie waar de touringcars door de autoriteiten worden gewogen. Wat vindt de Commissie van de concurrentieverstorende verwijzing naar een bepaalde onderaannemer, met name in situaties waarin buitenlandse touringcarondernemingen geen reëel alternatief hebben (als een en ander zich bijvoorbeeld 's nachts afspeelt)?
3. Wat vindt de Commissie van het feit dat deze dienstverlener aan de „bestrafte” touringcarondernemer extra bussen beschikbaar stelt tegen ver boven de marktprijs liggende tarieven teneinde het gewicht van de te zwaar bevonden touringcars omlaag te brengen? Is de Commissie ervan op de hoogte dat deze dienstverlener daarbij niet de overeengekomen prestaties verricht? Mij is een geval ter ore gekomen dat de onderaannemer de overgestapte Duitse reizigers al voor de Europabrücke weer liet uitstappen. Zo bespaarde hij op het aantal afgesproken vervoerkilometers en hoefde hij ook niet de tol te betalen voor de Brenner, die in de overeengekomen prijs (650 EUR + 130 EUR BTW) was meeberekend.
4. Wat is de reactie van de Commissie op deze concurrentieverstoreningen? Kent de Commissie nog meer klachten van deze aard, bijvoorbeeld uit Nederland?
5. Is er hieromtrent al een concreet besluit beschikbaar of bestaan er andere overwegingen die aangeven hoe dergelijke concurrentieverstorende praktijken aangepakt kunnen worden?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie*(16 september 2002)*

Oostenrijk voert door deze controles, die zowel bij vrachtauto's als bij touringcars worden uitgevoerd, de communautaire bepalingen inzake het vervoer over de weg tussen de lidstaten uit, zoals Richtlijn 96/53/EG⁽¹⁾ inzake het gewicht, de afmetingen en bepaalde technische kenmerken van vrachtauto's, Richtlijn 96/96/EG⁽²⁾ inzake de technische controle van motorvoertuigen en hun aanhangwagens en de Verordeningen (EEG) nr. 3820/85⁽³⁾ en (EEG) nr. 3821/85⁽⁴⁾ inzake de harmonisatie van bepaalde voorschriften van sociale aard voor het wegvervoer en betreffende het controleapparaat.

Desalniettemin wordt in de communautaire regelgeving en met name de Verordeningen (EEG) nr. 4060/89⁽⁵⁾ en (EEG) nr. 3912/92⁽⁶⁾ inzake de opheffing van de controles aan de binnengrenzen van de Gemeenschap en de Akte van toetreding van Oostenrijk bepaald dat deze controles bij wijze van steekproef moeten worden uitgevoerd en geen onnodige vertraging van het gewone verkeer mogen veroorzaken. Deze controles moeten bovendien worden uitgevoerd in het kader van de normale controles die op niet-discriminerende wijze op het hele grondgebied van een lidstaat worden uitgevoerd.

Overigens zijn de door het geachte parlementslid vermelde praktijken, waarbij de chauffeurs van vrachtwagens of touringcars, indien een overschrijding van het toegestane gewicht wordt geconstateerd, ertoe worden verplicht een beroep te doen op plaatselijke dienstverleners die extra voertuigen ter beschikking stellen, ook bij de diensten van de Commissie bekend.

De Commissie heeft volgens de gebruikelijke procedure contact opgenomen met de Oostenrijkse instanties om uiting te geven aan haar verontrusting over deze situatie en zij zal de situatie in het licht van het antwoord van de Oostenrijkse regering evalueren.

-
- (1) Richtlijn 96/53/EG van de Raad van 25 juli 1996 houdende vaststelling, voor bepaalde aan het verkeer binnen de Gemeenschap deelnemende wegvoertuigen, van de in het nationale en het internationale verkeer maximaal toegestane afmetingen, en van de in het internationale verkeer maximaal toegestane gewichten, PB L 235 van 17.9.1996.
- (2) Richtlijn 96/96/EG van de Raad van 20 december 1996 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten inzake de technische controle van motorvoertuigen en aanhangwagens, PB L 46 van 17.2.1997.
- (3) Verordening (EEG) nr. 3820/85 van de Raad van 20 december 1985 tot harmonisatie van bepaalde voorschriften van sociale aard voor het wegvervoer, PB L 370 van 31.12.1985.
- (4) Verordening (EEG) nr. 3821/85 van de Raad van 20 december 1985 betreffende het controleapparaat in het wegvervoer, PB L 370 van 31.12.1985.
- (5) Verordening (EEG) nr. 4060/89 van de Raad van 21 december 1989 inzake de afschaffing van controles aan de grenzen van de lidstaten voor wegvervoer en binnenvaart, PB L 390 van 30.12.1989.
- (6) Verordening (EEG) nr. 3912/92 van de Raad van 17 december 1992 inzake in de Gemeenschap in het wegvervoer en de binnenvaart uitgevoerde controles van in een derde land ingeschreven of tot het verkeer toegelaten vervoermiddelen, PB L 395 van 31.12.1992.
-

(2003/C 52 E/159)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2223/02
van Nuala Ahern (Verts/ALE) aan de Commissie

(23 juli 2002)

Betreft: De Russische kernenergie

Heeft de Commissie de in Canada in juni jl. gesloten overeenkomst tussen de G-7 en Rusland ondertekend die ertoe moet leiden dat er voor 20 miljard dollar geld wordt gefundeerd om de op sterven na dode Russische kernenergie op te been te helpen door op grote schaal plutonium MOX-brandstof te subsidiëren? Terwijl het maar al te duidelijk is dat Euratom er niet in slaagt om beveiligingsmaatregelen toe te passen in bestaande EU-kerncentrales en terwijl Rusland geen noemenswaardige bescherming en veiligheidsmaatregelen kan bieden voor de bestaande nucleaire voorzieningen. Welke rol speelt Euratom bij het helpen garanderen van de veiligheid in Rusland?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(13 september 2002)

De Groep van acht meest geïndustrialiseerde landen (G 8) heeft op de Kananaskistop die op 26 en 27 juni 2002 in Canada gehouden werd de idee gelanceerd van een wereldwijd partnerschap tegen de verspreiding van wapens en materiaal voor massavernietiging om zodoende, afhankelijk van de hun ter beschikking staande middelen, nieuwe of uitgebreidere projecten te ontwikkelen, te coördineren, ten uitvoer te leggen en te financieren ter bevordering van non-proliferatie, ontwapening, anti-terrorisme en nucleaire veiligheid (met inbegrip van de milieuaspecten). Tot op heden hebben verschillende G 8-landen bijdragen toegezegd die variëren van 1 miljard USD per jaar (Verenigde Staten) tot 200 miljoen USD over een periode van 10 jaar (Japan).

De Commissie heeft geen extra bijdrage toegezegd naast de 100 miljoen euro per jaar die zij reeds via het TACIS-programma ter verbetering van de nucleaire veiligheid verstrekt. De Commissie is evenwel betrokken bij de uitvoering van een gemeenschappelijk optreden van de Unie inzake ontwapening en non-proliferatie in de Russische Federatie, waar reeds meer dan 15 miljoen euro besteed werd aan de vernietiging van chemische wapens en de verwijdering van voor wapens geschikt plutonium in Rusland.

Zoals onlangs door het Parlement werd bevestigd⁽¹⁾ worden de veiligheidscontroles van Euratom in de bestaande nucleaire installaties op het grondgebied van de Unie in volledige overeenstemming met de voorschriften uit Hoofdstuk VII van het Euratomverdrag toegepast.

Met betrekking tot de vraag of Rusland in staat is om strikte fysieke beschermings- en veiligheidsmaatregelen in zijn bestaande kerncentrales door te voeren zou de Commissie erop willen wijzen dat na de ineenstorting van de Sovjetunie de fysieke bescherming van de voorraden nucleair materiaal en van de kerninstallaties zelf door de internationale gemeenschap met bijzondere aandacht gevolgd werd. Met name de Verenigde Staten hebben zich ten zeerste ingespannen om de fysieke beveiligingsmaatregelen voor de Russische installaties te verbeteren. Sindsdien ziet de situatie er een stuk rooskleuriger uit.

De Russische Federatie heeft het Verdrag inzake de fysieke beveiliging van kernmaterialen dat op 8 februari 1987 in werking is getreden, geratificeerd.

Behalve dat de Commissie Rusland helpt met fysieke bescherming verleent zij ook hulp bij het opzetten van een landelijk systeem voor het bijhouden van een boekhouding en het uitvoeren van controle op nucleair materiaal. Het TACIS-programma reserveert sinds 1994 fondsen om de boekhouding en de controle van het nucleair materiaal in de Russische Federatie te verbeteren.

⁽¹⁾ A5-0196/2002, Verslag over het Verslag van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad: Werkzaamheden van het bureau veiligheidscontrole van Euratom in 1999-2000 — Comité voor Industrie, Externe Handel, Onderzoek en Energie.

(2003/C 52 E/160)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2230/02

van Charles Tannock (PPE-DE) aan de Commissie

(23 juli 2002)

Betreft: Zeeroverij, terrorisme en het identificeren van schepen

Naar aanleiding van een onderzoek naar de kwetsbaarheid van het vervoer na de aanvallen van 11 september hebben de leiders op de G8-top in Calgary een reeks maatregelen goedgekeurd die bedoeld zijn om te voorkomen dat schepen in handen van piraten vallen en om deze beter te kunnen identificeren. Heeft de Europese Unie plannen voor wetgeving op dit terrein?

De afgelopen jaren zijn er steeds meer berichten binnengekomen over zeeroverij, vooral in de Zuid-Chinese zee, maar ook in Oost-Europa, het Midden-Oosten, Midden-Amerika en het Middellandse-Zeegebied. Bij deze zeeroverij zijn vaak bendes misdadigers betrokken. Bemanningsleden verliezen erbij het leven en hun familieleden krijgen maar zelden rechtsherstel. Vaak wordt niet eens achterhaald wat het lot was van hun verwanten. Sommige van de zeerovers stelen in bepaalde delen van de wereld schepen op bestelling. Hun optreden wordt vergemakkelijkt door het gemak waarmee zij aan frauduleuze certificaten kunnen komen. Men neemt aan dat sommige ambtenaren in Zuidoost-Azië een oogje dicht knijpen bij deze praktijken, ook al heeft de Indiase regering haar best gedaan hieraan een eind te maken: de Indiase marine heeft in de Baai van Bengalen opvallende successen behaald.

Het Comité veiligheid op zee van de Internationale Zeeorganisatie (IMO) heeft op haar 74ste vergadering in juni 2001 de resultaten ontvangen van een onderzoek naar fraude in verband met certificaten. Dit onderzoek was bekostigd door de regeringen van Cyprus, het Verenigd Koninkrijk, Noorwegen, de Europese Unie en de Internationale Federatie van vrijhandelsunies (ICFTU). Van de administraties die hebben gereageerd door een vragenlijst op te stellen om klaarheid te brengen in onwettige praktijken in verband met certificaten heeft 39% een totaal van 12 635 gevallen van fraude gemeld, in het bijzonder in verband met hoofdstuk V en VI van de herziene Internationale Conventie voor opleiding, certificering en

toezicht op zeevarenden (1995). Ook is er fraude ontdekt bij het certificatieproces. De schuld voor deze praktijken werd gelegd bij het onvermogen of de onwil van overheden om de bestaande regels effectief toe te passen.

Vindt de Europese Commissie dat zij een verantwoordelijkheid draagt om een eind te helpen maken aan deze praktijken? Welke initiatieven heeft zij genomen naar aanleiding van de bevindingen van het rapport?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(8 oktober 2002)

Op de bijeenkomst die onlangs in Kananaskis gehouden werd (Canada, 26 en 27 juni 2002) hebben de leiders van de acht meest geïndustrialiseerde landen en de Unie hun steun betuigd aan het werk dat momenteel uitgevoerd wordt op het IMO-niveau (Internationale Maritieme Organisatie) en in het bijzonder aan de wijzigingen in het SOLAS-Verdrag (beveiliging van mensenlevens op zee) inzake de veiligheid van scheeps- en havenfaciliteiten. Zodra de IMO klaar is met deze wijzigingen, is de Commissie voornemens de opname van de IMO-voorschriften in het Gemeenschapsrecht voor te stellen. Bovendien zal de Commissie voor het einde van dit jaar een Mededeling publiceren over de ontwikkeling van voorschriften inzake maritieme veiligheid.

De Commissie steunt en stimuleert het werk van het ILO (Internationale Arbeidsorganisatie) betreffende een betere identificatie van zeevarenden. Zodra er een akkoord bereikt is op internationaal niveau, zal hij, zoals in het geval van de IMO opnieuw een uitvoeringsregelingwetgeving op het niveau van de Gemeenschap voorstellen.

De Commissie steunt ook het doel om de veiligheid van zee-containers te garanderen. In dit verband is de Commissie momenteel betrokken bij het technische werk dat door de WDO (Wereld Douane Organisatie) uitgevoerd wordt. Opnieuw zal de uitvoering van internationaal overeengekomen voorschriften op het niveau van de Gemeenschap opgelegd worden.

In het kader van de algemene veiligheidsproblematiek, zorgt zeeroverij voor soortgelijke uitdagingen. De Commissie is ervan overtuigd dat de maatregelen inzake maritieme veiligheid die momenteel op IMO-niveau worden uitgewerkt ook zullen bijdragen tot de bestrijding van piratenaanvallen.

Wat betreft de frauduleuze praktijken in verband met competentiecertificaten en goedkeuringen, is de Commissie uiterst bezorgd met de alarmerende resultaten van het wetenschappelijk onderzoek waarvoor opdracht is gegeven door de IMO, die het medefinancierde. Zij steunt alle pogingen, en meer bepaald de havenstaatcontrole-instantie in het kader van het Parijse Memorandum of Understanding, om onwettelijke praktijken te verminderen, gezien de onmiskenbare veiligheidsproblemen die het gevolg zijn van wangedrag.

De Commissie blijft erop toezien dat Richtlijn 2001/25/EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 april inzake het minimumopleidingsniveau van zeevarenden⁽¹⁾, die de internationale conventie betreffende de normen voor zeevarenden inzake opleiding, diplomering en wachtdienst van 1995 in het Gemeenschapsrecht verwerkt, volledig wordt omgezet in nationale wetgeving en voldoende wordt nageleefd in de lidstaten.

⁽¹⁾ PB L 136 van 18.5.2001.

(2003/C 52 E/161)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2233/02 van Sebastiano Musumeci (UEN) aan de Commissie

(23 juli 2002)

Betreft: Politieke crisis op Madagaskar

Na de verkiezingen van 16 december 2001 is Marc Ravalomanana bij uitspraak in hoogste instantie van het Hoge Constitutionele Hof van 29 april 2002 tot president van Madagaskar gekozen.

Deze uitspraak wordt echter niet erkend door de aftredende president Didier Ratsiraka, hoewel deze tezamen met de nieuwbakken president Ravalomanana zijn handtekening had gezet onder het op 18 april 2002 in Dakar gesloten akkoord dat voorziet in de vorming van een overgangsregering totdat de op 16 december 2001 uitgebracht stemmen opnieuw zijn geteld.

De aftredende president Ratsiraka heeft zich verschanst in zijn traditionele bolwerk in het noorden van het land en is bereid om zich daar gewapend te verweren tegen een te verwachten aanval van de regeringstroepen van president Ravalomanana, die een eind willen maken aan de bezetting van het noordelijke deel van het eiland door Didier Ratsiraka.

Als er een gewapend conflict uitbreekt, dan wordt de weerloze burgeroorlog hiervan onvermijdelijk het voornaamste slachtoffer.

Denkt de Commissie dat de Europese Unie kan bijdragen tot een vreedzame oplossing van de politiek-militaire crisis op Madagaskar teneinde een burgeroorlog met onvoorstelbare gevolgen te vermijden?

Antwoord van de heer Nielson namens de Commissie

(26 augustus 2002)

De Commissie herinnert eraan dat de crisis in Madagaskar onlangs goed is afgelopen; er is een eind aan gekomen doordat Marc Ravalomanana een verzoeningsproces in het land op gang had gebracht en vroegtijdige parlementsverkiezingen had aangekondigd; bovendien erkende de internationale gemeenschap hem als president van Madagaskar.

De Commissie spreekt haar voldoening uit over de oplossing van de crisis en hoopt dat het verzoeningsproces tot vrede en stabiliteit voor de bevolking van Madagaskar zal leiden.

De Commissie betreurt het dat deze politieke crisis dramatische gevolgen voor de bevolking heeft gehad. Zij heeft tijdens de crisis, die zeven maanden duurde aangedrongen op een oplossing die de civiele vrede herstelt en rekening houdt met de belangen van de bevolking van Madagaskar. De Commissie heeft daartoe alle bemiddelingspogingen gesteund, die als doel hadden om nationale verzoening te stimuleren.

Bovendien heeft de Commissie in deze periode verschillende maatregelen genomen om de effecten van de aanhoudende crisis op de bevolking te verminderen, zoals het herstel van wegen en het opnieuw instellen van vrij verkeer van goederen en personen, om de levering van voedsel en medicijnen te waarborgen.

De Commissie is bereid om ten behoeve van nationale verzoening en een duurzame oplossing van de crisis politieke en technische steun aan te bieden, en zij is bereid om in samenwerking met andere donoren een bijdrage te leveren aan de inspanningen van Madagaskar om de economische en sociale situatie van het land te herstellen.

(2003/C 52 E/162)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2255/02

van Carlos Bautista Ojeda (Verts/ALE) aan de Commissie

(17 juli 2002)

Betreft: Steun voor kurkproductie in de EU

De vervaardiging van kurk, van de schors van de kurkeik tot het eindproduct, is een langdurig en arbeidsintensief proces. Het product kurk is opgenomen in de lijst van bijlage I van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Portugal en Spanje zijn de belangrijkste producentenlanden van de EU. De kurkproductie in deze landen is grotendeels bestemd voor de levensmiddelenindustrie (fleskurken, enz). De belangrijke rol van de kurksector in de producentenregio's op milieugebied en op sociaal-economisch gebied staat buiten kijf.

Kan de Commissie aangeven hoe het communautaire kurkbeleid momenteel is geregeld, zowel vanuit het oogpunt van de markt als vanuit het oogpunt van plattelands- en bosbouwontwikkeling? Is de Commissie voornemens dit beleid eventueel bij te stellen of te verbeteren ten einde de toekomst van deze sector in de EU veilig te stellen? Is de Commissie zich ervan bewust dat de continuïteit van deze sector in de EU gevaar loopt indien hiervoor niet meer steunmaatregelen worden getroffen?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(17 september 2002)*

De markt voor kurkproducten is momenteel niet aan een bijzondere regeling onderworpen.

Krachtens Verordening (EG) nr. 1257/1999 van de Raad van 17 mei 1999 inzake steun voor plattelandsontwikkeling uit het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw (EOGFL) en tot wijziging en instelling van een aantal verordeningen⁽¹⁾ voorzien de plattelandsontwikkelingsprogramma's 2000-2006 in de verlening van financiële steun aan particuliere boseigenaren of gemeenten voor het beheer en de duurzame ontwikkeling van kurkeikopstanden, het behoud van de hulpbronnen en de bebossing van landbouwgrond met het oog op de instandhouding van de economische, sociale en ecologische functies van kurkeikbossen in plattlandsgebieden. Er wordt ook steun verleend voor beroepsopleiding ter verbetering van de vakbekwaamheid en deskundigheid van de personen die betrokken zijn bij bosbouwactiviteiten.

Voornoemde programma's beogen de voortzetting en de uitbreiding van de inspanningen die reeds zijn geleverd in het kader van Verordening (EEG) nr. 2080/92 van de Raad van 30 juni 1992 tot instelling van een communautaire steunregeling voor bosbouwmaatregelen in de landbouw⁽²⁾. Uit hoofde van de laatste verordening heeft de periode 1994-1999 verstreckte communautaire steun bijgedragen aan de verbetering van meer dan 100 000 hectare bestaande kurkeikopstanden in Spanje en Portugal en aan de aanplant van extra 100 000 hectare in die lidstaten tijdens dezelfde periode.

Bovendien zijn op communautair niveau ook aanzienlijke inspanningen geleverd in de context van de communautaire kaderprogramma's voor onderzoek. Deze onderzoekactiviteiten beogen de vergroting van het algemene concurrentievermogen van de kurksektor in de Gemeenschap, met name dat van het midden- en kleinbedrijf (MKB). Zo heeft de Commissie bijvoorbeeld enkele maanden geleden een zeer succesvol Craft-programma inzake de verbetering van kurklijm en sterilisatie (een speciale microgolfbehandeling tegen bacteriën en schimmels) gepresenteerd, dat een aanzienlijk positief effect op het gebruik van Europese kurk heeft gehad.

De Commissie is van mening dat de structurele steun door de regionale en plattelandsontwikkelingsprogramma's kan zorgen voor een coherent pakket van maatregelen ter versterking van de ontwikkeling van de kurksektor in de Gemeenschap. Bovendien voorziet de tussenbalans van het gemeenschappelijk landbouwbeleid (GLB), die onlangs door de Commissie is voorgelegd⁽³⁾, in de toekenning van meer middelen aan het plattelandsontwikkelingsbeleid in de toekomst. Het is echter aan de lidstaten en de regio's om de specifieke maatregelen en de aan de kurkgerelateerde activiteiten in voornoemde programma's toe te kennen financiële middelen vast te stellen. Gezien het ecologisch, sociaal en economisch belang van de kurksektor blijft de Commissie natuurlijk open staan voor steun aan specifieke aanvullende initiatieven die door de lidstaten worden voorgesteld in het kader van de huidige programma's en binnen de bestaande budgetten.

⁽¹⁾ PB L 160 van 26.6.1999.

⁽²⁾ PB L 215 van 30.7.1992.

⁽³⁾ COM(2002) 394 def.

(2003/C 52 E/163)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2257/02**van María Sornosa Martínez (PSE) aan de Commissie***(24 juli 2002)*

Betref: Het toenemen van illegale lozingen op de Segura-rivier en het verslechteren van het milieu

De Commissie erkent dat het met de rivier Segura slecht gesteld is, want het is niet voor niks dat de deskundigen van de Commissie ter plekke hebben geconstateerd dat deze rivier moet worden beschouwd als de meest vervuilde van Europa.

Afgezien van de procedure wegens inbreuk die de Commissie om deze reden heeft aanhangig gemaakt tegen Spanje gaat de achteruitgang van de rivier nog door en wordt er nog steeds illegaal geloosd zodat:

- er nog steeds sprake is van allerlei steengroeven waardoor ook het aantal illegale waterputten toeneemt (meer dan 15 000 ongecontroleerde putten) en de waterbronnen worden uitgeput;

- de irrigatie van dit gebied gebruik moet maken van sterk vervuild water (lozingen van riolen en door de industrie vervuild water), waardoor de traditionele tuinbouw(producten) ernstig worden vervuild;
- de illegale lozingen door de conserven- en leerindustrie gewoon doorgaan zonder dat de zuiveringsinstallaties toereikend zijn om garant te staan voor de kwaliteit van het water en het milieuevenwicht van de Segura;
- de vervuiling van de rivier beschermde gebieden ernstig in gevaar brengt,
- de limieten van kaderrichtlijnen voor water, nitraat en habitats al meer dan drie jaar lang ernstig worden overschreden.

Daarbij komt dat de bevoegde instanties veel te laks zijn en geen halt hebben toegeroepen aan de vervuiling van de rivier en dat zij anderzijds steengroeven en illegale lozingen nog steeds begunstigen.

In het licht van het bovenstaande (hetgeen kan worden bevestigd door de deskundigen van de Commissie) zijn de nieuwe gegevens waarover de Commissie beschikt (vooral te vinden op de cd die is ontwikkeld door „Pro- Rio en Ecologistas en Acción”):

- Kan de Commissie medelen hoe het momenteel staat met de inbreukprocedure tegen Spanje wegens vervuiling van de rivier de Segura?
- Acht de Commissie de maatregelen die de Spaanse autoriteiten hebben genomen voldoende om de rivier weer schoon te krijgen? Wordt er gedacht aan financiering door de EU?
- Welke spoedmaatregelen denkt de Commissie te nemen om een eind te maken aan de steengroeven, de illegale lozingen, de ongecontroleerde vuilstort en alles waardoor de toestand van de Segura verslechterd?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(16 oktober 2002)

Ingevolge de inbreukprocedure die door de Commissie overeenkomstig artikel 226 van het EG-Verdrag tegen Spanje is ingeleid, heeft het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen Spanje veroordeeld⁽¹⁾ wegens het niet ten uitvoer leggen van programma's ter vermindering van de waterverontreiniging door bepaalde gevaarlijke stoffen als opgenomen in lijst II van de bijlage bij Richtlijn 76/464/EEG van de Raad van 4 mei 1976 betreffende de verontreiniging veroorzaakt door bepaalde gevaarlijke stoffen die in het aquatisch milieu van de Gemeenschap worden geloosd⁽²⁾. Artikel 7 van deze richtlijn voorziet in de tenuitvoerlegging van dergelijke programma's.

In het kader van deze procedure is later, op grond van artikel 228 van het EG-Verdrag, een schriftelijke aanmaning aan Spanje gezonden. De Spaanse autoriteiten hebben vervolgens kennisgeving gedaan van de verschillende regelingen en maatregelen die zijn getroffen om aan de uit de richtlijn voortvloeiende verplichtingen te voldoen. Het antwoord van de Spaanse autoriteiten wordt momenteel door de Commissie bestudeerd.

Bovengenoemde inbreukprocedure, alsmede andere door de Commissie tegen Spanje genomen maatregelen om te zorgen voor de naleving van de communautaire voorschriften op het gebied van waterbeheer, kunnen helpen om het door het geachte parlementslid vermelde probleem van de Segura op te lossen.

Wat met name dit probleem betreft, hebben de Spaanse autoriteiten de Commissie in kennis gesteld van het milieuherstelplan voor het Segurabekken. Dit plan, dat is opgesteld door het Ministerie van Milieubeheer en de Autonome Gemeenschappen Murcia en Valencia, behelst de bouw van waterzuiveringsinstallaties, overeenkomsten tussen overheid en bedrijven, administratieve controle- en strafmaatregelen en zeer aanzienlijke investeringen.

Voornoemd plan wordt momenteel op de verschillende desbetreffende gebieden ten uitvoer gelegd. Hierbij moet worden vermeld dat zes nieuwe waterzuiveringsinstallaties begin 2002 in bedrijf zijn genomen om de sanering van het bekken van de Segura te verbeteren, met name in het midden- en mondingsgedeelte van de rivier (Vega Media y Baja).

Wat de verschillende illegale handelingen betreft, die volgens het geachte parlements lid in het Segurabekken plaatsvinden, dient erop te worden gewezen dat deze zaken normaal niet onder de bevoegdheid van de Gemeenschap vallen. De Commissie beschikt dus niet over middelen om dergelijke handelingen te voorkomen. Wel kan hiervoor een beroep worden gedaan op nationale procedures voor de bevoegde bestuurlijke en gerechtelijke autoriteiten overeenkomstig de Spaanse wetgeving terzake.

Wat een eventuele medefinanciering door de Gemeenschap betreft, wijst de Commissie erop dat overeenkomstig het subsidiariteitsbeginsel en krachtens Verordening (EG) nr. 1260/1999 van de Raad van 21 juni 1999 houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen⁽¹⁾, zowel de keuze als de tenuitvoerlegging van de projecten tot de bevoegdheid van de lidstaten behoren. De Commissie heeft zich dan ook per brief van 10 juli 2002 tot de Spaanse autoriteiten gericht om deze informatie te verkrijgen en zal het geachte parlements lid hierover inlichten zodra zij deze heeft ontvangen.

⁽¹⁾ Arrest van 25.11.1998. Zaak C-214/96.

⁽²⁾ PB L 129 van 18.5.1976.

⁽³⁾ PB L 161 van 26.6.1999.

(2003/C 52 E/164)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2258/02

van **María Sornosa Martínez (PSE)** aan de Commissie

(24 juli 2002)

Betref: Ernstige beheersproblemen en milieuproblemen aan de mediterrane kust (Spanje)

Al vijf jaar lang heb ik geprotesteerd tegen het gebrek aan beheer van de Spaanse mediterrane kust en de ernstige gevolgen voor het natuurlijk erfgoed van de kustgebieden. De belangrijkste problemen zijn: de voortgaande aanleg van kustinfrastructuur (havens, pieren, dijken, strekdammen), de achteruitgang van de kwaliteit van het zeewater en massale urbanisatie langs de kust. De stadsaanleg en de toeristische expansie maken dat de natuur langs de kust in het gedrang komt (moerassen, estuaria, mangrove) dat het klimaat verandert, dat er erosie optreedt van de kustlijn en dat stranden en duinen achteruit gaan. Hieraan moet nog worden toegevoegd: overbevissing en verstikking van de visgronden, het onduurzaam beheer van waterhulpbronnen en een sterke achteruitgang van het landschap en de traditionele natuurlijke hulpbronnen waardoor de identiteit en de cultuur van de autochtone bevolking wordt aangetast.

De regering van de regio Valencia wil miljoenen vierkante meters een nieuwe bestemming geven als resorts, tweede woningen en golflinks. Daar zijn de burgerij en de oppositiepartijen tegen in het geweer gekomen. Zij hebben gevraagd om een moratorium voor de bouwplannen totdat er onderzoek en milieueffectrapportages hebben plaatsgevonden i.v.m. de bouwplannen.

Rekening houdend met:

- de „Strategie van de EU voor duurzame ontwikkeling⁽¹⁾” en de uitspraken van de Raad van Göteborg van juni 2001 over dit onderwerp,
- de Aanbeveling (die inmiddels is goedgekeurd) over „Geïntegreerd beheer van de kusten van de Unie”⁽²⁾,

Weet de Commissie van bovenstaande feiten af en kent zij de bestemmingsplannen voor de Valenciaanse kust die door de regering van de regio Valencia worden doorgedrukt?

Vindt de Commissie ook niet dat men zich moet wenden tot de Spaanse autoriteiten om gedaan te krijgen dat de kuststrook van Valencia naar behoren wordt beheerd op basis de bepalingen van de Europese Unie?

Controleert de Commissie alle bestemmingsplannen voor de Valenciaanse kust waarvoor een milieueffectrapportage vereist is?

⁽¹⁾ COM(2001) 264.

⁽²⁾ PB L 148 van 6.6.2002, blz. 24.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie*(27 september 2002)*

In het kader van de aanbeveling over geïntegreerd beheer van kustgebieden – (GBKG) (2002/413/CE), ontvangt de Commissie geen ontwikkelingsplannen noch bodembestemmingsplannen voor specifieke kustgebieden.

Wat de vraag betreft over een interventie van de Commissie bij de bevoegde Spaanse autoriteiten, wil de Commissie erop wijzen dat de GBKG-aanbeveling geen formeel juridisch kader biedt om dergelijke stappen te ondernemen. Het gaat hier om een aanbeveling waarbij de lidstaten wordt gevraagd strategieën uit te werken om het geïntegreerde beheer van de kustgebieden te bevorderen, steunend op enkele basisprincipes zoals de participatie van alle belanghebbende partijen. De situatie van de Spaanse mediterrane kust zoals beschreven door het geachte parlementslid illustreert de talrijke belangenconflicten tussen de verschillende gebruiken en gebruikers van de kust. In dergelijke complexe situaties kunnen de overleg- en coördinatiemechanismen van het GBKG resulteren in een oplossing die in overeenstemming is met het principe van duurzame ontwikkeling. In het kader van de nationale GBKG-strategieën nodigt de aanbeveling de lidstaten inderdaad uit om onder andere het proces van voortschrijdende verstedelijking van de kust beter te beheersen (hoofdstuk IV, punt 3, onder b), punt i), van de aanbeveling). Niettemin moeten de nationale strategieën pas klaar zijn in het jaar 2006 en steunen ze hoe dan ook op een aanbeveling, dus op een niet-bindend instrument.

De omzetting van de nieuwe richtlijn inzake strategische milieueffectbeoordeling (Richtlijn 2001/42/EG van het Parlement en de Raad van 27 juni 2001 betreffende de beoordeling van de gevolgen voor het milieu van bepaalde plannen en programma's⁽¹⁾), die van toepassing is op bepaalde plannen en programma's, hoeft pas in 2004 voltooid te zijn. Richtlijn 85/227/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten⁽²⁾, gewijzigd bij Richtlijn 97/11/EG van de Raad van 3 maart 1997⁽³⁾, zou daarentegen in het onderhavige geval van toepassing kunnen zijn, want meerdere door het geachte parlementslid genoemde activiteiten vallen onder bijlage I van deze richtlijn, zoals de aanleg van handelshavens, laad- en lospieren (bijlage I, punt 8, b), of onder bijlage II, zoals de aanleg van jachthavens (bijlage II, punt 12, b), stadsontwikkelingsprojecten met inbegrip van de bouw van winkelcentra en parkeerterreinen (bijlage II, punt 10, b), kustwerken die de erosie moeten bestrijden en maritieme werken die de kust kunnen wijzigen door de aanleg van bijvoorbeeld dijken en havendammen (bijlage II, punt 10, k). Daar waar de projecten van bijlage I aan een effectbeoordeling moeten worden onderworpen indien de kans bestaat dat zij belangrijke milieueffecten hebben, dienen de lidstaten voor de in bijlage II genoemde projecten op basis van een onderzoek per geval of op basis van door de lidstaat zelf vastgestelde drempelwaarden of criteria te bepalen of het project moet onderworpen worden aan een beoordeling conform de artikelen 5 tot en met 10 van de richtlijn.

Op basis van de informatie die het geachte parlementslid heeft verstrekt, kan de Commissie zich wegens het ontbreken van details inzake de concrete projecten niet uitspreken over de vraag of deze projecten al dan niet vallen onder de bijlagen van de richtlijn. Indien het geachte parlementslid toch op de hoogte zou zijn van concrete gevallen van verkeerde toepassing van de richtlijn, dan nodigt de Commissie haar uit dit mee te delen. De Commissie zal deze gevallen dan onderzoeken op hun verenigbaarheid met het Gemeenschapsrecht.

⁽¹⁾ PB L 197 van 21.7.1985.

⁽²⁾ PB L 175 van 5.7.1985.

⁽³⁾ PB L 73 van 14.3.1997.

(2003/C 52 E/165)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2262/02
van Anne Jensen (ELDR) aan de Commissie***(24 juli 2002)*

Betref: Openbare aanbesteding van orgels in de EU

Op 1 juni 2001 richtte ondergetekende een schriftelijke vraag aan de Commissie betreffende de openbare aanbesteding van orgels in de EU (E-1583/01⁽¹⁾).

Op 18 juli 2001 gaf de Commissie een antwoord waaruit o.m. bleek dat zij nog niet over voldoende informatie beschikte om te kunnen beoordelen of Richtlijn 93/36/EEG van 14 juni 1993 betreffende de

coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor leveringen ⁽²⁾ (hierna: „de richtlijn”) van toepassing is op kerken in Duitsland en Zweden. Wel beloofde de Commissie de zaak zo vlug mogelijk te onderzoeken en ondergetekende op de hoogte te brengen van het resultaat van dit onderzoek.

Wat heeft het door de Commissie beloofde onderzoek naar de eventuele toepasselijkheid van de richtlijn op Zweedse en Duitse kerken opgeleverd? Moeten Zweedse en Duitse kerken met andere woorden de bouw van orgels openbaar aanbesteden?

⁽¹⁾ PB C 340 E van 4.12.2001, blz. 240.

⁽²⁾ PB L 199 van 9.8.1993, blz. 1.

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(20 september 2002)

In het algemeen zij opgemerkt dat van geval tot geval moet worden nagegaan of een instantie moet worden beschouwd als een „publiekrechtelijke instelling” en dus als een aanbestedende dienst in de zin van de richtlijnen betreffende overheidsopdrachten, waarbij aan drie voorwaarden moet worden voldaan:

- 1) de desbetreffende instelling moet opgericht zijn met het specifieke doel te voorzien in behoeften van algemeen belang andere dan die van industriële of commerciële aard,
- 2) deze moet rechtspersoonlijkheid hebben en
- 3) deze moet in hoofdzaak door de staat of andere publiekrechtelijke instellingen worden gefinancierd of onderworpen zijn aan toezicht door laatsten ⁽¹⁾.

In dit geval moet in het bijzonder het derde criterium worden onderzocht.

Wat Zweden betreft, zij erop gewezen dat vanaf 1 januari 2000 een wijziging is aangebracht in de wetgeving betreffende de betrekkingen tussen de Zweedse staat en de Zweedse kerk (wet op de kerk van Zweden) en in de Zweedse wet inzake overheidsopdrachten. De kerk is sinds 1 januari 2000 van de staat gescheiden.

Dientengevolge is de wet inzake overheidsopdrachten gewijzigd zodat parochies van de kerk van Zweden en religieuze instellingen niet langer verplicht zijn de wet toe te passen, behalve in samenhang met hun activiteiten in overeenstemming met de begrafeniswet. De staat Zweden verleent evenwel financiële steun aan de kerk voor het behoud van het cultureel erfgoed. Aangezien de Zweedse overheid tot nu toe de omvang van een dergelijke financiële steun niet nauwkeurig heeft omschreven, kan de Commissie nog niet beoordelen of de kerk van Zweden al dan niet moet worden beschouwd als een onder het Gemeenschapsrecht vallende publiekrechtelijke instelling.

Wat Duitsland betreft, moet er enerzijds op worden gewezen dat de kerk zichzelf financiert omdat de kerkenbelasting, die weliswaar door de Duitse belastingdienst wordt geïnd, rechtstreeks wordt verder geleid aan de kerken die hier zelf over kunnen beschikken. Aan de andere kant zij er evenwel op gewezen dat de kerken onderworpen zijn aan een wettelijke controle door de overheid, zij het ook op beperkte wijze. Het is omstreden of een dergelijke beperkte controle voldoet aan de in de richtlijnen inzake overheidsopdrachten van de Gemeenschap vastgestelde voorwaarden. Geen enkel lid van de kerkraad wordt immers door publiekrechtelijke instellingen benoemd. De Commissie wil derhalve verdere informatie inwinnen om beter de omvang van de controle door de overheid te kunnen beoordelen alvorens een definitief standpunt in te nemen over de kwalificatie van kerken in Duitsland als publiekrechtelijke instellingen overeenkomstig de Gemeenschapsregels.

⁽¹⁾ Overeenkomstig de richtlijnen inzake overheidsopdrachten wordt onder publiekrechtelijke instelling iedere instelling verstaan die:

- is opgericht met het specifieke doel te voorzien in behoeften van algemeen belang andere dan die van industriële of commerciële aard,
- rechtspersoonlijkheid heeft,
- en waarvan ofwel de activiteiten in hoofdzaak door de staat of de territoriale of andere publiekrechtelijke instellingen worden gefinancierd, ofwel het beheer is onderworpen aan toezicht door deze laatste, ofwel de leden van de directie, de raad van bestuur of de raad van toezicht voor meer dan de helft door de staat, de territoriale lichamen of andere publiekrechtelijke instellingen zijn aangewezen.

(2003/C 52E/166)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2276/02**van Kathleen Van Brempt (PSE) aan de Commissie**

(24 juli 2002)

Betreft: Europese verkeerscontroles

TISPOL, het Europese Verkeerspolitienetwerk, kondigde eind 2001 gigantische verkeerscontroles aan in alle 15 EU-lidstaten. De Belgische media berichtten over de grootste verkeerscontroles ooit in de geschiedenis van Europa. De controles zouden moeten plaats vinden op 9 dagen in 2002 en dat tegelijkertijd in heel de EU. Die controles spitsen zich toe op alcoholmisbruik, vracht- en busvervoer. De Europese Commissie verklaarde de resultaten van de verkeerscontroles te willen gebruiken als basis voor nieuwe Europese verkeerswetten. Ook zou de Commissie voor 40 procent van de financiering van de controles moeten instaan.

Kan de Commissie mij al meer informatie verschaffen over de resultaten van deze TISPOL-actie? Hoeveel mensen werden gecontroleerd en beboet? Wat zijn de kosten van de controles?

Wat doet de Commissie met de resultaten. Welke voorstellen voor verkeerswetten wil de Commissie doen nadat de resultaten van de Europese resultaten bekend zijn?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(24 september 2002)

Tispol, het Europese verkeerspolitienetwerk, heeft als opdracht de verschillende nationale handhavingsacties inzake de verkeersveiligheid op Europese schaal te coördineren. In de jaren 2000 en 2001 waren deze acties toegespitst op alcohol aan het stuur en de controle van vrachtwagens. Overeenkomstig de door Tispol aan de Commissie verstrekte informatie werden meer dan 600 000 chauffeurs gecontroleerd bij verscheidene alcoholacties in 12 Europese landen⁽¹⁾. De alcoholcontroles vonden plaats op 16 050 verschillende plaatsen in Europa en er waren 30 706 politieagenten bij betrokken. 8 233 chauffeurs mochten niet voortrijden en 1 790 rijbewijzen werden ingetrokken. In de loop van diezelfde jaren heeft Tispol ook vier acties gecoördineerd – „Europese operatie zeemeermin” genoemd – die gericht waren tegen verkeersmisdrijven en -overtredingen door commerciële vrachtwagens. In het kader van deze acties werden meer dan 100 000 vrachtwagens tot staan gebracht en gecontroleerd en daarbij werden alles samen meer dan 39 000 inbreuken vastgesteld. Van deze voertuigen verkeerden er 13 309 in een gevaarlijke conditie. 1 852 vrachtwagens waren zo gevaarlijk dat zij hun reis niet mochten voortzetten. Er kwamen ook 11 458 inbreuken op de voorschriften betreffende tachografen en rijtijden aan het licht.

Voor de periode van medio 2002 tot medio 2003 heeft Tispol inderdaad soortgelijke handhavingscoördinatieacties gepland. Er worden drie op Europese schaal gecoördineerde alcoholcontroleacties verwacht en 600 000 chauffeurs zullen worden gecontroleerd in ten minste 12 landen. Voorts worden er op Europese schaal gecoördineerde actiedagen ter controle van commerciële voertuigen gepland, waarbij ongeveer 65 000 voertuigen, hun chauffeurs en de vereiste documenten (zoals tachograafschijven) zullen worden gecontroleerd, alsook drie Europese controledagen voor autobussen en touringcars. Ook daarbij zullen ongeveer 65 000 voertuigen, hun chauffeurs en hun documenten worden gecontroleerd.

In de periode 2000-2001 heeft de Commissie Europese steun verstrekt, voornamelijk ter ondersteuning van de oprichting van Tispol. Eind juli 2000 is een nieuw contract gesloten dat inhoudt dat Tispol het komende jaar een lening ten belope van 800 000 EUR krijgt als financiële bijdrage in de administratiekosten voor de Europese coördinatie van deze nationale verkeerscontroleacties en in de kosten voor de verspreiding van goede praktijken op handhavingsgebied. Deze activiteit zal aanzienlijk bijdragen tot een verbetering van de verkeersveiligheid in de Unie.

Aangezien deze controles worden uitgevoerd in het kader van nationale politiecontroleactiviteiten, moet alle informatie betreffende de kostprijs van dergelijke acties worden opgevraagd bij de nationale politiediensten van de betrokken lidstaten.

Hoewel de hierboven gegeven cijfers inzake verkeerscontroles indrukwekkend lijken, zijn zij toch zeer laag in verhouding tot de feitelijke verkeersstromen. Zoals door de Commissie aangekondigd in haar witboek „Het Europese vervoersbeleid tot het jaar 2010: tijd om te kiezen”⁽²⁾ werkt de Commissie momenteel aan voorstellen voor een verbetering van de verkeersveiligheid op het niveau van de Unie. Daarbij zal zeker worden uitgegaan van de resultaten van de Tispol-controleacties.

(¹) Meer bepaald België, Duitsland, Griekenland, Spanje, Ierland, Italië, Nederland, Finland, het Verenigd Koninkrijk, Noorwegen, Slovenië en Zwitserland.

(²) COM(2001) 370 def.

(2003/C 52 E/167)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2286/02

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(25 juli 2002)

Betreft: Monumentenbescherming en bouw van een waterkrachtcentrale in de Arachthos

In de Arachthos, een rivier die op grond van de habitatrichtlijn (92/43/EU⁽¹⁾) beschermd is, zal bij de plaats Agios Nikolaos een waterkrachtcentrale gebouwd worden, hetgeen voor onrust zorgt onder de bewoners en de milieuorganisaties in de regio. Men is vooral bezorgd over de eventuele vernietiging van historische culturele objecten in de streek, met name de historische Plakabrug. De bezorgdheid is nog toegenomen door berichten dat het bouwbedrijf dat met de uitvoering van het project is belast, met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunning een topografische kaart heeft ingediend waarop de historische Plakabrug een kilometer noordelijker staat aangegeven dan in werkelijkheid het geval is, en wel op een plaats waar het waterpeil 8 meter lager zal zijn.

Kan de Commissie garanderen dat de milieueffectbeoordeling nauwgezet is uitgevoerd?

Kan zij de bewoners in deze streek verzekeren dat de culturele objecten en met name de Plakabrug niet zullen worden aangetast?

(¹) PB L 206 van 22.7.1992, blz. 7.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(23 september 2002)

In reactie op schriftelijke vraag P-3174/01 van de heer Averoff⁽¹⁾ heeft de Commissie een brief gestuurd naar de Griekse autoriteiten met het verzoek haar informatie toe te zenden over drie projecten voor waterkrachtcentrales in de regio Ipiros. Een van de betrokken projecten is het plan voor de bouw van een waterkrachtcentrale in het gebied van Agios Nikolaos (Arachthos). De Commissie heeft met name het probleem aangekaart van de verenigbaarheid van de projecten met Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna⁽²⁾ en de toepassing van Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten⁽³⁾, als gewijzigd bij Richtlijn 97/11/EG van 3 maart 1997⁽⁴⁾.

De Griekse autoriteiten hebben deze vragen beantwoord en de Commissie onderzoekt momenteel in detail de toegezonden informatie om na te gaan of de installaties in kwestie een negatieve impact kunnen hebben op het milieu.

Wat de waterkrachtcentrale in de regio Agios Nikolaos (Arachthos) betreft, hebben de Griekse autoriteiten bevestigd dat het project in kwestie nog niet is goedgekeurd. Het desbetreffende bouwbedrijf heeft een studie inzake de „initiële goedkeuring” voor de lokalisatie van de waterkrachtcentrale, die momenteel wordt bestudeerd door de bevoegde nationale instanties. Als die initiële goedkeuring wordt verleend, moet er een milieueffectrapportage (MER) volgen. Bij die milieueffectrapportage behoort een passende beschrijving en beoordeling van de directe en indirecte effecten van het project, onder meer op het culturele erfgoed.

De Griekse autoriteiten hebben de taak de inhoud en nauwkeurigheid van de in deze studies vervatte informatie te controleren. Binnen het kader van haar bevoegdheden zal de Commissie van haar kant alle nodige maatregelen treffen om te waarborgen dat bovenbedoelde communautaire milieuwetgeving wordt nageleefd.

(¹) PB C 134 E van 6.6.2002.

(²) PB L 206 van 22.7.1992.

(³) PB L 175 van 5.7.1985.

(⁴) PB L 73 van 14.3.1997.

(2003/C 52 E/168)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2308/02
van Erika Mann (PSE) aan de Commissie

(25 juli 2002)

Betreft: Verplicht bewaren van gegevens

Naar de mening van Europese ombudsmannen voor gegevensbescherming komt een stelsel met een wettelijke verplichting tot het bewaren van gegevens, waaraan het EP onlangs zijn goedkeuring heeft gehecht, neer op een duidelijk afkeer van de huidige praktijk, waarin de exploitanten per individueel geval op basis van toestemming of een rechterlijk bevel samenwerken met de instanties die belast zijn met de rechtshandhaving.

Hoe beoordeelt de Commissie het effect van een algemene verplichting tot het bewaren van gegevens op het vertrouwen van de gebruiker in elektronische communicatie?

Is de Commissie van mening dat een verordening inzake het bewaren van gegevens het essentiële rechtskader zou kunnen bieden? Zo ja, wanneer zou de Commissie een dergelijke verordening dan willen voorstellen?

Hoe wil de Commissie omgaan met de aansprakelijkheidsvraagstukken die uit het bewaren van gegevens kunnen voortvloeien voor communicatiebedrijven, ingeval er gegevens worden misbruikt of de aan de met de rechtshandhaving belaste instanties doorgegeven gegevens onjuist blijken te zijn en een verkeerde interpretatie of zelfs een rechterlijke dwaling ten gevolg hebben?

Antwoord door de heer Liikanen namens de Commissie

(24 september 2002)

De nieuwe Richtlijn 2002/58/EC betreffende de verwerking van persoonsgegevens en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de sector elektronische communicatie werd goedgekeurd 12 juli 2002 (¹) door het Parlement en door de Raad. De richtlijn staat in artikel 15, lid 1 de lidstaten toe wetgevende maatregelen goed te keuren om zo de draagwijdte van bepaalde rechten en verplichtingen waarin deze richtlijn voorziet te beperken, voor zover dergelijke beperkingen maatregelen vormen die noodzakelijk zijn om in een democratische samenleving de nationale en openbare veiligheid en de landsverdediging te vrijwaren of noodzakelijk zijn voor preventie, onderzoek, opsporing en vervolging van misdaden. Deze maatregelen moeten volledig verenigbaar zijn met de Europese Conventie van de mensenrechten en met andere algemene beginselen van het gemeenschapsrecht. De richtlijn vermeldt maatregelen om gegevens te bewaren als een mogelijk voorbeeld van dergelijke beperkende maatregelen. Toch houdt deze verwijzing niet in dat maatregelen inzake het bewaren van verplichte nationale verkeersgegevens verplicht zijn.

Indien een lidstaat wetgevende maatregelen inzake het bewaren van verkeersgegevens voorstelt, op grond van redenen vermeld in artikel 15, lid 1, van de richtlijn, zal de Commissie deze maatregelen onderzoeken wat de overeenstemming betreft met de richtlijnen inzake gegevensbescherming en meer in het algemeen met het gemeenschapsrecht. Bij dergelijk onderzoek zal er speciale aandacht worden besteed aan de gevolgen van deze maatregelen voor de sector elektronische communicatie, met inbegrip van het vertrouwen van de gebruiker, en voor de werking van de interne markt.

Een eventueel wetgevend instrument van de Gemeenschap om het bewaren van verkeersgegevens aan regelgeving te onderwerpen zou twee vormen kunnen aannemen, afhankelijk van de rechtsgrondslag en van de doelstelling. Het gevolg zou in de twee gevallen verschillend zijn. Een instrument uit de derde pijler

(uit hoofde van titel VI van het Verdrag van de Europese Unie) met als doel de samenwerking van politie en justitie in criminele aangelegenheden te verbeteren, zou waarschijnlijk vereisen dat alle lidstaten bepaalde eisen inzake het bewaren van verkeersgegevens opleggen. Een instrument uit de eerste pijler (uit hoofde van het EG-Verdrag) met als doel de goede werking van de interne markt te verzekeren, zou waarschijnlijk beperkingen stellen aan de voorwaarden om verkeersgegevens te bewaren die kunnen opgelegd worden aan aanbieders van elektronische communicatiediensten en -netwerken, vooral om alle mogelijke belemmeringen wat betreft de vrijheid van de vestiging weg te nemen.

De Commissie is op dit ogenblik niet van plan om een van beide vormen van wetgevend instrument voor te stellen.

De Commissie erkent het belang van het aspect betrouwbaarheid van de aanbieders inzake het doorgeven van foutieve gegevens of het misbruik van dergelijke gegevens. In hun hoedanigheid van controleurs van persoonsgegevens zijn de aanbieders verantwoordelijk voor elke inbreuk als gevolg van een daad die niet verenigbaar is met de richtlijnen over gegevensbescherming, met inbegrip van de kwaliteit en de juistheid van de gegevens of het onwettig doorgeven van gegevens aan derden. Het is dan wel de verantwoordelijkheid van de lidstaten die het nodig vinden om voorwaarden te stellen aan aanbieders inzake het bewaren van verkeersgegevens, ervoor te zorgen dat deze voorwaarden niet zullen leiden tot de aansprakelijkheid voor de aanbieders die deze voorwaarden rechtsconform ten uitvoer leggen.

(¹) PB L 201 van 31.7.2002.

(2003/C 52 E/169)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2309/02
van Chris Davies (ELDR) aan de Commissie

(25 juli 2002)

Betreft: Milieuonderwijs

Het Directoraat-generaal Milieu is ongetwijfeld op de hoogte van de werkzaamheden van de Stichting voor milieuonderwijs en van het feit dat deze stichting in het verleden voor een aantal programma's subsidies van de Commissie heeft ontvangen.

Is de Commissie het met mij eens dat voor het milieuonderwijs een belangrijke rol is weggelegd bij het bevorderen van de plannen van de EU op milieugebied?

Ervan uitgaande dat dit zo is, welk directoraat-generaal is ten principale bevoegd voor het bewerken van aanvragen en het toekennen van steun voor goede projecten voor milieuonderwijs, zowel in de lidstaten als in de kandidaat-landen: DG Milieu of DG Onderwijs en cultuur?

Als er onzekerheid bestaat over de vraag welk directoraat-generaal bevoegd is voor een bepaalde aanvraag, wie is dan verantwoordelijk voor het beslechten van de zaak?

antwoord van Mevr. Wallström namens de Commissie

(13 september 2002)

In het zesde milieuactieprogramma van de Gemeenschap heeft de Commissie vijf strategische benaderingen aangegeven om de milieudoelstellingen voor 2001-2010 te bereiken. Dit zijn allemaal preventieve instrumenten die eerder dienen om het milieu te beschermen dan te herstellen. Een manier om verbeteringen in het milieu teweeg te brengen is de mensen te helpen milieuvriendelijke keuzes te maken. Individuele burgers en bedrijven nemen dagelijks besluiten die rechtstreeks of indirect van invloed zijn op het milieu. Kwalitatief betere en gemakkelijk toegankelijke informatie over het milieu en over praktische zaken, zal bijdragen tot de opinievorming en daarmee ook tot het nemen van besluiten. Milieueducatie en activiteiten die het milieubewustzijn vergroten zullen van essentieel belang zijn voor dit proces. De onderwijsstelsels en de lesprogramma's van de scholen blijven echter de verantwoordelijkheid van de lidstaten en de kandidaatlanden.

In het kader van de communautaire actieprogramma's Socrates (op het gebied van opleiding) en Jeugd, ondersteunt de Commissie een aantal projecten waarin jonge mensen op school, als vrijwilligers of in jongerenprojecten, leren over het milieu. Het thema milieu wordt in feite vaak behandeld en er worden zowel in de lidstaten als in de kandidaatlanden projecten uitgevoerd. De beide programma's Socrates en Jeugd, worden beheerd door Directoraat-generaal (DG) onderwijs en cultuur dat op die manier de leiding neemt bij de verwerking en ondersteuning van de aanvragen.

Bovendien verleent de Commissie financiële steun voor projecten op het gebied van milieuinformatie en bewustmaking alsmede aan Europese niet-gouvernementele milieuorganisaties (NGOs). Deze activiteiten vallen onder de verantwoordelijkheid van DG milieu. Zij staan tevens open voor de kandidaatlanden. In de oproep tot indiening van voorstellen voor het jaar 2002 is vermeld dat milieueducatie en het betrekken van jongeren punten tot overweging vormen. Bij de selectie van te financieren projecten moeten beide betrokken directoraten-generaal vanzelfsprekend de specifieke clausules om in aanmerking te komen voor de Gemeenschapsinstrumenten respecteren, zoals zij zijn goedgekeurd door Parlement en Raad.

(2003/C 52E/170)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2331/02
van Dorette Corbey (PSE) aan de Commissie

(26 juli 2002)

Betreft: BSE-risico van geïnjecteerde kipfilet

Op 8 juli 2002 berichtte het Britse dagblad de „Guardian” dat grote hoeveelheden uit Nederland in het Verenigd Koninkrijk ingevoerde diepvrieskip ingespoten waren met rund- en varkenseiwitten en dat dit mogelijk een BSE-risico met zich meebracht. Deze eiwitten waren niet vermeld op het etiket van de diepvrieskip. Commissaris Byrne heeft de Nederlandse regering daarop op de vingers getikt vanwege „mislabelling” (misleiding van consumenten door verkeerde etikettering) en gaf aan eventueel nieuwe maatregelen te nemen als hij nieuwe informatie van fraude zou ontvangen. Het bericht in de „Guardian” over mogelijk BSE-risico heeft tot de nodige opschudding geleid.

1. Kan de Commissie bevestigen dat het injecteren van kipfilet met rund- en varkenseiwitten is toegestaan volgens de Europese regelgeving?
2. Is de Commissie van mening dat het injecteren van kipfilet met rundewitten een potentieel BSE-risico inhoudt en derhalve een gevaar vormt voor de volksgezondheid?
3. Is de Commissie van mening dat het injecteren van kipfilet met rundewitten toegestaan moet blijven?
4. (Aansluitend op vraag 2) Op welke wijze heeft de Commissie deze mening aan het publiek gecommuniceerd?
5. Welk accent legt de Commissie in de communicatie naar buiten? Legt de Commissie de nadruk op de overtreding van gemeenschapswetgeving of op het mogelijk bestaan van een voedselveiligheidsrisico?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(15 oktober 2002)

De Commissie werd op 21 mei 2002 door de Ierse overheidsinstantie voor voedselveiligheid en via het systeem voor snelle waarschuwingen voor levensmiddelen en diervoer ervan in kennis gesteld dat in Nederland bereide en in Ierland in de handel gebrachte kipfilet niet voldeed aan de in Richtlijn 2000/13/EG⁽¹⁾ vastgelegde communautaire bepalingen.

Toen dit nieuws in de pers verscheen, kwam de vraag aan de orde of er een BSE (boviene spongiforme encefalopathie)-risico bestond als gevolg van de herkomst van de rundereiwitten. In feite dienen er twee kwesties afzonderlijk te worden bekeken: de etikettering van de producten in verband met de voorlichting van de consument en het gevaar voor de volksgezondheid.

1. De Commissie is van oordeel dat de etikettering van deze producten duidelijk in strijd is met de Gemeenschapswetgeving inzake de etikettering van levensmiddelen.

Bij de verwerking van de producten zijn aan kipfilet eiwitten, water en andere ingrediënten toegevoegd. Daarom kunnen zij niet langer als „kipfilet” aangeduid worden, aangezien deze benaming alleen gebruikt mag worden voor vers pluimveevlees. Voorts dienen toegevoegde eiwitten, toegevoegd water, andere toegevoegde ingrediënten en het vleesgehalte op de etikettering te worden vermeld.

De Gemeenschapswetgeving verbiedt de toevoeging van eiwitten (met inbegrip van runder- en varkens-eiwitten) aan vers pluimveevlees om een vleesbereiding te vervaardigen niet, mits:

- er geen wettelijke verplichtingen bestaan, op grond waarvan het gebruik ervan voor deze categorie producten specifiek wordt verboden;
- de toegevoegde eiwitten geschikt zijn voor menselijke consumptie; en
- de eiwitten op de etikettering vermeld worden overeenkomstig de bepalingen inzake de etikettering van ingrediënten.

De Commissie is de mening toegedaan dat deze „kipfiletaffaire” in eerste instantie een fraude is die voortvloeit uit de overtreding van de wetgeving inzake de etikettering van levensmiddelen. Daarom is niet de herziening van de huidige communautaire wetgeving aan de orde, maar de uitvoering ervan en het toezicht op de naleving ervan. De Nederlandse autoriteiten hebben toegezegd de noodzakelijke maatregelen te nemen om aan de bovengenoemde voorwaarden te voldoen en regelmatig verlag uitbrengen van de resultaten van deze maatregelen aan de Commissie en de andere lidstaten.

2. De Commissie heeft in verband met het BSE-risico ook om informatie verzocht over de herkomst van de rundereiwitten.

In overeenstemming met de bestaande wetgeving worden mogelijk met BSE besmette weefsels als gespecificeerd risicomateriaal van runderen verwijderd en vernietigd. Eiwit van andere gedeelten van runderen, die geschikt zijn bevonden voor menselijke consumptie, worden als veilig beschouwd. Volgens de gegevens van de Nederlandse autoriteiten was het rundereiwit vervaardigd door erkende bedrijven in Duitsland en Spanje. De Spaanse en Duitse autoriteiten is gevraagd de herkomst van het in deze bedrijven gebruikte, van runderen afkomstig materiaal na te trekken. Uitgaande van de tot dusverre ontvangen informatie lijken er geen redenen te bestaan voor een vermoeden dat mogelijk met BSE besmet materiaal in de kipfilet is geïnjecteerd. De Commissie zal het lopende onderzoek naar de herkomst en veiligheid van de toegevoegde rundereiwitten blijven volgen.

3. Voorlichting van het publiek door de Commissie.

De woordvoester van de Commissie beantwoordde de vragen van verslaggevers over deze affaire. Zij verklaarde dat het weliswaar wettelijk geoorloofd is om rundereiwitten die — zoals hierboven is uiteengezet — van veilige herkomst zijn te gebruiken, maar dat de aanwezigheid ervan op de etikettering vermeld dient te worden. Hoewel het gevaar voor de volksgezondheid maar zeer gering leek, moest de herkomst van deze eiwitten toch door middel van nader onderzoek in samenwerking met de Nederlandse autoriteiten nagegaan worden. Er is verder geen persbericht verschenen.

In de regel stelt de Commissie het publiek rechtstreeks op de hoogte van een ernstige bedreiging van de volksgezondheid en voorlichting op Europees niveau is doorgaans doeltreffender dan op nationaal niveau. In het geval van de kwestie van de kipfilets heeft de Commissie de nationale autoriteiten hiervan op de hoogte gesteld en deze verzocht de noodzakelijke maatregelen te treffen om de consumentenbescherming te waarborgen.

(¹) Richtlijn 2000/13/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 maart 2000 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgeving der lidstaten inzake de etikettering en presentatie van levensmiddelen alsmede inzake de daarvoor gemaakte reclame, PB L 109 van 6.5.2000.

(2003/C 52 E/171)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2339/02
van Hartmut Nassauer (PPE-DE) aan de Commissie

(22 juli 2002)

Betreft: Plaatsing van de politie onder de militaire rechtspraak in de Slowaakse Republiek

De Internationale Unie van politievakverenigingen (IUPVV), de overkoepelende organisatie van 18 nationale politievakbonden, heeft van haar ledenorganisatie in de Slowaakse Republiek vernomen dat de Slowaakse

regering voornemens zou zijn de militaire rechtspraak voor de gehele politie te voeren. De Slowaakse regering zou hiervoor twee argumenten aanvoeren, nl. enerzijds een aantal verkeersongelukken als gevolg van het onder invloed rijden van politieagenten buiten diensttijd en anderzijds het naar wordt gezegd te tolerante en milde optreden van de gewone rechterlijke macht bij de bestraffing van politieagenten die een strafbaar feit hebben begaan alsook de overbelasting van de rechtbanken.

Was de Commissie van deze situatie op de hoogte?

Is de Commissie van mening dat de invoering van de militaire rechtspraak voor de Slowaakse politieambtenaren wegens bovengenoemde buiten diensttijd begane delicten in overeenstemming is met het EU-recht, respectievelijk de beginselen van de rechtstaat, en met name met het verbod op willekeur?

Hoe beoordeelt de Commissie het vermeende causale verband tussen het bovengenoemde optreden tegen de politieagenten en het doel van deze maatregel om de werking van de gewone rechtspraak te verbeteren? Moet de verbetering op het gebied van justitie daarom ten koste van de politie gaan?

Antwoord van de heer Verheugen namens de Commissie

(22 augustus 2002)

De Commissie volgt de maatregelen die Slowakije heeft genomen op het gebied van justitie en binnenlandse zaken, met inbegrip van het rechtsstelsel, van nabij. In het periodieke verslag 2001 en het toetredingspartnerschap heeft de Commissie opgemerkt dat Slowakije een efficiënt systeem moet opzetten om klachten over het optreden van de politie te behandelen. In haar contacten met de Slowaakse autoriteiten benadrukt de Unie dat erop moet worden toegezien dat politiefunctionarissen de mensenrechten eerbiedigen. De Commissie merkt in dit verband op dat in artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens het beginsel is vastgelegd dat iedereen recht heeft op een eerlijk proces. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat burgers niet door militaire rechtbanken mogen worden berecht.

Volgens de beschikbare informatie was de Slowaakse regering van plan de politie onder de jurisdictie van de militaire rechtbanken te plaatsen. Zij was voornemens een wijziging in deze zin op te nemen in het ontwerp voor herziening van het wetboek van strafvordering. De Commissie heeft echter vernomen dat het ontwerp van de regering niet voldoende steun kreeg in het Slowaakse parlement. De herziening van het wetboek van strafvordering is in juni 2002 door het Parlement aangenomen, dat aan bovengenoemde bepalingen echter niet zijn goedkeuring heeft willen geven.

Over het algemeen is het oordeel van de Commissie dat Slowakije, hoewel er nog zwakke punten zijn, aanzienlijke stappen heeft genomen om de onafhankelijkheid en de effectiviteit van de rechterlijke macht te versterken, onder meer door toepassing van bepalingen op dit gebied in de grondwetsherziening van februari 2001. De Commissie zal de ontwikkelingen op het gebied van de afhandeling van klachten tegen de politie nauwgezet blijven volgen.

(2003/C 52E/172)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2341/02 van Antonios Trakatellis (PPE-DE) aan de Commissie

(29 juli 2002)

Betref: Communautaire financiering van projecten in de milieusector in Griekenland en in het kader van het netwerk Natura 2000

Kan de Commissie, op grond van de gedetailleerde gegevens die Commissaris Barnier heeft verstrekt in de bijlage bij het antwoord op mijn vraag (E-0796/02 ⁽¹⁾) over de communautaire financiering van de plannen en de werken voor de uitvoering van het netwerk Natura 2002 en de bijdrage van het EOGFL aan de bescherming van het milieu in Griekenland, antwoorden op de volgende vragen:

1. Met het oog op de volledigheid en de transparantie, welke natuurlijke of rechtspersonen (bevoegde ministeries, NGO's, beheersbureaus, enz.) hebben voor de projecten die medegefinancierd worden door het EFRO (OP-milieu) en het programma LIFE-Natura 2000, de genoemde communautaire kredieten aan Griekenland ontvangen en aangewend? Kan zij een gedetailleerde tabel geven voor elk project afzonderlijk?

2. Voor welke projecten of acties is het bedrag uitgegeven van 778 217 320 miljoen drachmen (2 283 836,6 EUR) bestemd voor de uitvoering van het project „Marien Park van Laganas in Zakynthos – beheer van biotoop”, dat is medegefinancierd door het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling (operationeel programma milieu) voor de bescherming van de zeeschildpad *Caretta caretta*? Welke natuurlijke of rechtspersonen (bevoegde ministeries, NGO's, beheersbureaus, enz.) hebben de genoemde communautaire kredieten ontvangen?
3. Hoe zal het slecht beheer van de communautaire medefinanciering voor milieubescherming worden aangepakt en op welke manier kan worden gegarandeerd dat de communautaire kredieten optimaal worden gebruikt?

(¹) PB C 301 E van 5.12.2002, blz. 54.

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(30 september 2002)

Overeenkomstig Verordening (EG) nr. 1260/1999 van de Raad van 21 juni 1999 houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen (¹), valt de keuze van de projecten die in aanmerking komen voor medefinanciering door de Gemeenschap en de follow-up van de uitvoering onder de verantwoordelijkheid van de bevoegde nationale of regionale autoriteiten. Dientengevolge beschikt de Commissie niet over de door het geachte parlementslid gevraagde volledige informatie, welke alleen in het kader van controles wordt verstrekt. Zij raadt het geachte parlementslid aan deze informatie op te vragen bij de beheersautoriteit van het operationele programma Milieu (Evrytanias and Iteas Street 2, 11523 Athens, telefoon: 010-6971700).

Wat betreft de programma's die worden gefinancierd in het kader van het LIFE-programma, doet de Commissie het geachte parlementslid en het secretariaat-generaal van het Parlement een gedetailleerde tabel toekomen toekomen (zie bijlage).

De Commissie wijst er in het algemeen op dat op elke onregelmatigheid met betrekking tot financiering door de Gemeenschap, ongeacht het doel ervan, de in de geldende wetgeving vastgelegde sancties moeten worden toegepast. De bovengenoemde verordening voorziet in een versterking van de planning-, follow-up- en controlestructuren, met het oog op een optimaal gebruik van de middelen van de Gemeenschap.

(¹) PB L 161 van 26.6.1999.

(2003/C 52 E/173)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2342/02 van Jean-Claude Martinez (NI) aan de Commissie

(23 juli 2002)

Betreft: Thermische plasma's

Volgens verschillende wetenschappelijk onderzoekers, met name van het milieulaboratorium van La ROCHE, is een thermische plasmabehandeling een goede methode om afval en in het bijzonder besmet meel te verwerken.

Kan het Directoraat milieu van de Commissie mededelen wat zijn mening is over de behandeling van afval met plasmatoortsen?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(5 september 2002)

De Commissie organiseert een informatie-uitwisseling tussen de lidstaten en het bedrijfsleven over de beste beschikbare technieken voor industriële activiteiten die vallen onder Richtlijn 96/61/EG van de Raad van 24 september 1996 inzake geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging (IPPC) (¹). De uitwisseling wordt gecoördineerd door het Europees IPPC-bureau, dat ondergebracht is bij het Instituut technologische prognose van het Gemeenschappelijk Centrum voor Onderzoek in het Spaanse Sevilla.

Zo'n informatie-uitwisseling vindt onder andere plaats voor de thermische behandeling van afval. Hierbij worden verschillende technieken voor afvalverbranding onderzocht en wordt in een later stadium bepaald of de besproken technieken als beste beschikbare technieken dan wel technieken in opkomst worden beschouwd. Plasmabehandeling kan bij een dergelijke informatie-uitwisseling worden besproken indien het Europees IPPC-bureau gedetailleerde informatie over deze techniek heeft ontvangen.

Op dit ogenblik kan de Commissie deze techniek nog niet beoordelen.

De Commissie steunt projecten voor onderzoek en technologische ontwikkeling. Zo loopt er een project in verband met de verglazing van ziekenhuisafval.

(¹) PB L 257 van 10.10.1996.

(2003/C 52 E/174)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2344/02
van Jillian Evans (Verts/ALE) aan de Commissie

(29 juli 2002)

Betreft: Ongevraagde post

Ongevraagde post en telefoontjes worden door vele mensen in Europa niet alleen als storend ervaren, maar kunnen ook als intimiderend en misleidend worden opgevat, met name door de zwakste leden van de samenleving, die er op deze wijze toe kunnen worden gebracht geld te geven of hun bankgegevens, kredietkaartnummers of andere persoonlijke gegevens mee te delen.

Kan de Commissie meedelen welke maatregelen op Europees niveau kunnen worden genomen ter bescherming van consumenten tegen misleidende ongevraagde post, die vaak afkomstig is van bedrijven die hun zetel in een andere lidstaat of zelfs buiten de EU hebben?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(30 september 2002)

Het geachte parlementslid stelt de vraag aan de orde van ongevraagde post en telefoontjes. Bij haar antwoord gaat de Commissie ervan uit dat met ongevraagde post niet alleen conventionele, maar ook elektronische post bedoeld wordt.

In het Gemeenschapsrecht is het probleem van aan consumenten gerichte telefoontjes en ongevraagde post, met inbegrip van „spam e-mails”, reeds aan de orde geweest.

Richtlijn 97/66/EG van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 1997 betreffende de verwerking van persoonsgegevens en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de telecomunicatiesector (¹) is in het bijzonder van toepassing op ongewenste oproepen voor direct-marketingdoeleinden. Richtlijn 2002/58/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 juli 2002 betreffende de verwerking van persoonsgegevens en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de sector elektronische communicatie (richtlijn betreffende privacy en elektronische communicatie) (²), die vanaf 31 oktober 2003 van kracht zal zijn, zal de voorschriften inzake de verwerking van persoonsgegevens en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de sector elektronische communicatie vervangen en aanscherpen. Overeenkomstig deze nieuwe, in het kader van de medebeslissingsprocedure aanvaarde richtlijn is toezending van e-mails of SMS-berichten voor direct-marketingdoeleinden aan natuurlijke personen slechts toegestaan, indien de gebruikers daartoe vooraf toestemming hebben gegeven (het zogenaamde „opt-in”-systeem), behalve wanneer er sprake is van een bestaande relatie en dan alleen maar voor gelijkaardige producten (zie artikel 13 van voornoemde richtlijn), zoals reeds in het geval van ongewenste faxen en oproepen via automatische oproepapparaten. De lidstaten zullen wat betreft oproepen met het oog op direct marketing „met menselijke tussenkomst” zelf kunnen kiezen tussen een „opt-in”- en een „opt-out”-regeling. Maskering van de identiteit van de afzender of vermelding van een ongeldig adres worden verboden. Deze regeling geldt voor iedere elektronische communicatie aan ontvangers binnen de Unie, ongeacht de herkomst ervan.

Richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens⁽¹⁾ regelt de verwerking van persoonsgegevens die gebruikt worden voor het verzenden van ongevraagde post. Met name artikel 14, onder b), van deze richtlijn kent de betrokkene het recht toe zich te verzetten (op verzoek en kosteloos) tegen de voorgenomen verwerking van hem betreffende persoonsgegevens door de voor de verwerking verantwoordelijke persoon met het oog op direct marketing, of te worden ingelicht voordat persoonsgegevens voor de eerste keer aan derden worden verstrekt of voor rekening van derden worden gebruikt voor direct marketing. Dan dient de betrokkene uitdrukkelijk ervan in kennis te worden gesteld dat hij of zij het recht heeft zich (kosteloos) te verzetten tegen deze verstrekking of dit gebruik van gegevens. Voorts dienen de lidstaten de nodige maatregelen te nemen om te waarborgen dat de betrokkenen kennis hebben van het bestaan van dit recht.

Richtlijn 2000/31/EG van het Europees Parlement en de Raad van 8 juni 2000 betreffende bepaalde juridische aspecten van de diensten van de informatiemaatschappij, met name de elektronische handel, in de interne markt („richtlijn inzake elektronische handel”)⁽²⁾ en Richtlijn 97/7/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 mei 1997 betreffende de bescherming van de consument bij op afstand gesloten overeenkomsten („richtlijn verkoop op afstand”)⁽³⁾ laten deze regeling inzake gegevensbescherming onverlet. Krachtens artikel 10, lid 2 van de richtlijn verkoop op afstand, moeten de lidstaten erop toezien dat andere vormen van communicatie op afstand, zoals drukwerk, slechts mogen worden gebruikt indien de consument hiertegen kennelijk geen bezwaar heeft. In overweging 17 wordt het belang van deze mogelijkheid tot „opt-out” beklemtoond. Artikel 12, lid 2 van Richtlijn 97/7/EG waarborgt de toepassing van de voorschriften ervan ten aanzien van derde landen.

Artikel 7 van de richtlijn inzake elektronische handel bepaalt met name dat ongevraagde commerciële communicatie duidelijk en ondubbelzinnig als zodanig herkenbaar moet zijn. In lidstaten die ongevraagde commerciële communicatie via elektronische post toestaan, moeten dienstverleners de „opt-out”-registers regelmatig raadplegen en ook respecteren waarin natuurlijke personen die dergelijke commerciële communicatie niet wensen te ontvangen, zich kunnen inschrijven (zie ook de overwegingen 30 en 31). Deze registers, die soms treffend „Robinsonlijsten” worden genoemd, bieden de consument de mogelijkheid om het ontvangen van spam in het kader van elektronische handel te voorkomen. De lidstaten die een „opt-out”-systeem hebben ingevoerd zullen hun wetgeving moeten aanpassen aan voornoemde nieuwe Richtlijn 2002/58/EG betreffende de bescherming van de persoonlijke levenssfeer bij de verzending van ongevraagde elektronische communicatie aan natuurlijke personen. Niettemin is de nieuwe „opt-in”-regeling niet automatisch van toepassing op rechtspersonen (artikel 13, lid 5, van Richtlijn 2002/58/EG). De lidstaten moeten er evenwel voor zorgen dat de rechtmatige belangen van rechtspersonen met betrekking tot ongewenste communicatie voldoende worden beschermd.

Artikel 10, lid 2, van de op 26 juni 2002 goedgekeurde Richtlijn betreffende de verkoop op afstand van financiële diensten aan consumenten⁽⁴⁾ voorziet op vergelijkbare wijze in de „opt-in/opt-out”-aanpak voor ongewenste post of telefoontjes. De lidstaten kunnen ervoor kiezen om ongewenste communicatie te verbieden tenzij vooraf om toestemming is verzocht, of om deze toe te staan, op voorwaarde dat de consument niet uitdrukkelijk daartegen bezwaar heeft aangetekend. De richtlijn inzake verkoop op afstand laat eveneens de nieuwe voorschriften van Richtlijn 2002/58/EG onverlet.

⁽¹⁾ PB L 24 van 30.1.1998.

⁽²⁾ PB L 201 van 31.7.2000.

⁽³⁾ PB L 281 van 23.11.1995.

⁽⁴⁾ PB L 178 van 17.7.2000.

⁽⁵⁾ PB L 144 van 4.6.1997.

⁽⁶⁾ Nog niet gepubliceerd.

(2003/C 52 E/175)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2360/02

van Charles Tannock (PPE-DE) aan de Commissie

(2 augustus 2002)

Betreft: Veiligheid in de lucht naar aanleiding van de ramp van Überlingen

Na de botsing van een Russisch verkeersvliegtuig en een vrachtvliegtuig boven Überlingen in het begin van juli, waarbij 71 mensen, voornamelijk kinderen, om het leven zijn gekomen, werden enkele systeemfouten

vastgesteld. Daarbij behoren de uitschakeling van een waarschuwingssysteem voor botsingen alsmede van een telefoonsysteem in het hoofdkwartier van de Zwitserse luchtverkeerscontrole in Zürich, alsmede de niet toegestane afwezigheid van een verkeersleider die op het moment van de botsing aanwezig had moeten zijn. Bovendien blijkt uit verslagen dat de door de Zwitserse autoriteiten gebruikte radar niet voldeed aan de door Eurocontrol vastgestelde normen.

Welke lering kan de EU volgens de Commissie, ongeacht de uitkomst van de voor het ongeluk bevoegde onderzoeksambtenaren, uit de ramp trekken, en wat zijn volgens de Commissie de gevolgen voor de voorstellen betreffende een uniforme luchtvaartcontrole („Single Sky”), met name met het oog op de kwaliteit van de grondradar en het waarschuwingssysteem voor botsingen in de vliegtuigen?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(15 oktober 2002)

Volgens de gegevens die momenteel beschikbaar zijn, heeft het ongeluk plaatsgevonden in een sector van het luchtruim die zich boven het Duitse grondgebied bevindt, maar die wordt beheerd door de Zwitserse luchtverkeersleiding in het kader van de toepassing van een overeenkomst tussen de twee landen, en wel op een moment waarop het luchtverkeer niet overbelast was en kort nadat de scheidingslijn tussen de Duitse sector en de sector onder de leiding van Zwitserland was overschreden, d.w.z. na de overdracht van het Russische vliegtuig van het ene centrum naar het andere. De voorstellen van de Commissie om een gemeenschappelijk luchtruim⁽¹⁾ tot stand te brengen, houden maatregelen in om op Europees niveau de definitie van het bovenste deel van het luchtruim te harmoniseren en om op een coherente en geharmoniseerde manier de functionele luchtruimblokken te bepalen, wat op termijn zou moeten leiden tot een vermindering van de overgangen tussen verschillende luchtverkeercontroles en tot het coherent maken van de procedures inzake de overgang tussen sectoren van verschillende landen, aangezien dergelijke overgangen een „breuk” in de vlucht inhouden en daardoor een risicofactor kunnen vormen.

Het voorstel van de Commissie inzake de interoperabiliteit van het Europese netwerk voor luchtverkeersbeheer (dat deel uitmaakt van een reeks voorstellen betreffende het tot stand brengen van een gemeenschappelijk Europees luchtruim) zou ook positieve gevolgen kunnen hebben voor apparatuur aan de grond (radars). Deze ontwikkeling van interoperabiliteit van apparatuur en procedures zou een impact moeten hebben op de industrie in het volledige Europese geografische gebied, des te meer omdat Zwitserland betrokken is bij de werkzaamheden om een gemeenschappelijk Europees luchtruim tot stand te brengen en omdat de overeenkomst tussen de Gemeenschap en Zwitserland voorziet in het overnemen door Zwitserland van een deel van het communautair acquis inzake luchtverkeer.

In het kader van het onderzoeksbeleid wordt door de Commissie ook al vele jaren gewerkt aan apparatuur waarmee de piloot een betere kennis van zijn vliegomgeving kan hebben en die de pertinentie verbetert van de informatie die aan de piloot en aan de controleur wordt doorgegeven. Het toepassen van nieuwe apparatuur en bijbehorende procedures zouden moeten leiden tot een grotere veiligheid, bij een gelijktijdige vergroting van de capaciteit.

(1) COM(2001) 123 def en COM(2001) 564 def.

(2003/C 52E/176)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2392/02 van Kathleen Van Brempt (PSE) aan de Commissie

(2 augustus 2002)

Betreft: Ftalaten in cosmeticaproducten

De Amerikaanse Food and Drug Administration liet zopas weten grondig onderzoek te willen verrichten naar het gebruik van ftalaten in cosmetica. Ftalaten zijn kankerverwekkende stoffen die schade toebrengen aan nieren, lever en longen en de vruchtbaarheid aantasten. Drie Amerikaanse milieugroepen voerden onafhankelijk onderzoek uit naar ftalaten in een aantal gels, parfums en crèmes. In de studies werden 72 stalen onderzocht waarvan er 52 ftalaten bleken te bevatten. Daar zaten bekende merken bij die ook in Europa op de markt zijn, zoals het merk Poison van Christian Dior, Nivea Crème, deodorants en haargels van Revlon, Calvin Klein en Procter and Gamble.

Is de Commissie op de hoogte van dit onderzoek?

Heeft de Commissie weet van Europese onderzoeken naar het gebruik van ftalaten in cosmetica?

Gaat de Commissie akkoord met de stelling dat ftalaten eigenlijk geen must zijn voor de kwaliteit van een cosmeticaproduct?

Is er geen nood aan een strengere wetgeving rond ftalaten?

Moet er zolang er niet meer bekend is over ftalaten en hun effecten op de mens geen verbod op ftalaten in cosmetica volgen?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(20 september 2002)

De Commissie is bekend met het onderzoek „Not too pretty – Phthalates, Beauty Products & the Food and Health Administration (FDA)”, dat op 8 juli 2002 door drie Amerikaanse milieugroepen werd gepubliceerd.

Richtlijn 76/768/EEG van de Raad van 27 juli 1976 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten inzake cosmetische producten⁽¹⁾ stelt de regels vast voor de samenstelling, etikettering en verpakking van cosmetische producten en de procedures om deze richtlijn aan de vooruitgang van de techniek aan te passen. Overeenkomstig deze richtlijn mag een cosmetisch product dat in de handel wordt gebracht, wanneer het onder normale of redelijkerwijs te verwachten omstandigheden wordt aangewend, geen gevaar voor de gezondheid van de mens opleveren. Naast deze algemene verplichting voorziet de richtlijn in maatregelen om het gebruik van ingrediënten te verbieden (bijlage II bij de richtlijn) of om het gebruik ervan onder bepaalde voorwaarden toe te laten (bijlage III), na raadpleging van het Wetenschappelijk comité voor cosmetische producten en voor consumenten bestemde niet-voedingsproducten (WCCNVP).

Volgens het bovengenoemde onderzoek zijn vijf ftalaten in cosmetische producten aangetroffen: dibutylftalaat (DBP), diëthylftalaat (DEP), diëthylhexylftalaat (DEHP), butylbenzylftalaat (BBzP) en dime-thylftalaat (DMP). Al deze stoffen zijn ftalaten, maar ze hebben een verschillend toxicologisch profiel en moeten dus geval per geval worden beoordeeld.

DBP en DEHP zijn in de richtlijn inzake gevaarlijke stoffen⁽²⁾ als „voor de voortplanting vergiftige stoffen (categorie 2)” bestempeld en zullen worden opgenomen in de richtlijn betreffende de beperking van het op de markt brengen en het gebruik van gevaarlijke stoffen⁽³⁾. De Commissie werkt op dit moment aan een „28e richtlijn tot aanpassing aan de vooruitgang van de techniek van bijlage II bij Richtlijn 76/768/EEG van de Raad van 27 juli 1976 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten inzake cosmetische producten”. Bijlage II wordt in dit ontwerp aangevuld met alle kankerverwekkende, mutagene of voor de voortplanting vergiftige stoffen die als stoffen van categorie 1 en 2 werden bestempeld en waarvoor ingevolge Richtlijn 76/769/EEG, via een verwijzing naar die richtlijn, een beperking geldt. Bijlage II bevat de stoffen die niet in cosmetische producten mogen voorkomen. Het gebruik van deze stoffen in cosmetische producten zal derhalve automatisch worden verboden, tenzij uit een specifieke veiligheidsbeoordeling blijkt dat ze veilig in cosmetische producten kunnen worden gebruikt. Wat DBP betreft, heeft de Commissie het WCCNVP om een veiligheidsbeoordeling gevraagd.

Het WCCNVP heeft onlangs een advies opgesteld over DEP (advies van het Wetenschappelijk comité voor cosmetische producten en voor consumenten bestemde niet-voedingsproducten inzake diëthylftalaat, door het WCCNVP goedgekeurd tijdens de 20e plenaire vergadering van 4 juni 2002, http://europa.eu.int/comm/food/fs/sc/sccp/out168_en.pdf). Het WCCNVP schreef in zijn advies dat op basis van het veiligheidsprofiel de huidige hoeveelheid diëthylftalaat in cosmetische producten geen problemen stelt. Gezien de thans voorgestelde gebruiksvoorwaarden beveelt het WCCNVP momenteel geen specifieke waarschuwingen of beperkingen aan.

De Commissie zal de nodige stappen ondernemen om de veiligheidsbeoordeling van de andere ftalaten (BBzP en DMP) in cosmetische producten te voltooien, en ook het Wetenschappelijk comité raadplegen en zich daarnaar richten.

⁽¹⁾ PB L 262 van 27.9.1976.

⁽²⁾ Richtlijn 67/548/EEG van de Raad van 27 juni 1967 betreffende de aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen inzake de indeling, de verpakking en het kenmerken van gevaarlijke stoffen, PB P 196 van 16.8.1967.

⁽³⁾ Richtlijn 76/769/EEG van de Raad van 27 juli 1976 betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake de beperking van het op de markt brengen en van het gebruik van bepaalde gevaarlijke stoffen en preparaten, PB L 262 van 27.9.1976.

(2003/C 52 E/177)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2394/02
van Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE) aan de Commissie

(2 augustus 2002)

Betreft: MPA-hormoonschandaal

1. Wyeth Pharmaceuticals in Ierland ontdoet zich van hormoonafval via verwerker Cara Environmental Technology. Laat de afvalwetgeving toe dat een farmaceutische onderneming zich ontdoet van hormoonafval zonder te controleren wat er met het afval gebeurt? Is in de afvalstoffenwetgeving voldoende helder wat de regels zijn waaraan een bedrijf gehouden is bij verwerking en later export van dit afval? In hoeverre hebben de Ierse autoriteiten voldoende gecontroleerd wat er met dit afval gebeurt en zijn alle exportvergunningen in orde?
2. Is het Belgische bedrijf Bioland, dat het MPA hormoon verwerkt heeft, voldoende gecontroleerd door de Belgische overheid en overheidsinstanties mede gelet op het feit dat dit bedrijf al vaker door het op zijn minst onzorgvuldig omspringen met de regels in diskrediet is gekomen?
3. Hoe zijn de Nederlandse bedrijven die dit afval verwerkt hebben in de veevoederketen gecontroleerd?
4. Kan een overzicht gegeven worden per lidstaat in de financiële schade die de varkenshouderij treft vanwege de exportbeperkingen, het op slot doen van vele bedrijven gedurende enkele weken en van de mogelijke infertiliteit van de veestapel?
5. In hoeverre kan de Europese productaansprakelijkheidswetgeving een oplossing bieden voor de door veehouders geleden schade?

Aanvullend antwoord
van de heer Byrne namens de Commissie

(21 oktober 2002)

1. De communautaire wetgeving inzake afvalstoffen, en in het bijzonder de artikelen 4 en 8 van de kaderrichtlijn over afvalstoffen, Richtlijn 75/442/EEG van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen⁽¹⁾, bepaalt dat de lidstaten de nodige maatregelen nemen om ervoor te zorgen dat de nuttige toepassing of de verwijdering van de afvalstoffen plaatsvindt zonder gevaar voor de gezondheid van mens of dier of voor het milieu. De lidstaten moeten ervoor zorgen dat de nuttige toepassing of verwijdering van afvalstoffen wordt uitgevoerd door ondernemingen die daarvoor over een vergunning beschikken. Verordening (EEG) nr. 259/93 van de Raad betreffende toezicht en controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen, naar en uit de Europese Gemeenschap⁽²⁾ stelt de verplichtingen vast die alle partijen die bij de overbrenging van afvalstoffen betrokken zijn, moeten nakomen. Deze verordening bepaalt uitdrukkelijk dat de overbrenging van „AD 010 afval”⁽³⁾ afkomstig van de productie en de bereiding van farmaceutische producten” (zoals het afval waar het in deze zaak om gaat) een bepaalde controleprocedure moet volgen die gebaseerd is op voorafgaande schriftelijke kennisgeving en toestemming. De lidstaten zijn ervoor verantwoordelijk dat alle betrokkenen deze bepalingen naleven.

De Commissie heeft de bevoegde autoriteiten van België en Ierland schriftelijk verzocht om nadere informatie over de tenuitvoerlegging van de communautaire afvalstoffenwetgeving in dit specifieke geval.

2. De Commissie heeft vernomen dat Bioland nooit over een vergunning voor de verwerking van farmaceutisch afval heeft beschikt. Overeenkomstig Verordening EEG nr. 259/93 moet „AD 010 afval afkomstig van de productie en de bereiding van farmaceutische producten” op de „oranje lijst van afvalstoffen” worden geplaatst. Overbrengingen van farmaceutisch afval moeten bijgevolg een bepaalde controleprocedure volgen die op voorafgaande schriftelijke kennisgeving en toestemming is gebaseerd.

Volgens de voorlopige resultaten van het onderzoek door de bevoegde autoriteiten in België en Ierland was het MPA bevattende afval verkeerdelijk opgenomen op de „groene lijst van afvalstoffen” (voor die afvalstoffen zijn er geen controleprocedures). Bijgevolg zijn de Belgische autoriteiten niet in kennis gesteld en waren ze niet op de hoogte van de overbrengingen.

De Commissie heeft ook vernomen dat Bioland geen vergunning had om rechtreeks aan de levensmiddelenindustrie te leveren. Deze onderneming was bijgevolg niet bekend bij de bevoegde controleinstantie. Voor levering aan de diervoederindustrie is geen vergunning nodig.

3. Nederlandse diervoederproducenten en -handelaars zijn onderworpen aan inspectie door het Productschap Diervoeder (PDV), een statutaire handelsorganisatie. Namens de Nederlandse regering is het PDV verantwoordelijk voor de tenuitvoerlegging van de communautaire wetgeving op de diervoedercontrole. Zijn inspectie, de Keuringsdienst Diervoedersector (KDD), is onder de desbetreffende norm (EN45004) erkend.

Er worden bijkomende inspecties uitgevoerd door de Rijksdienst voor de Keuring van Vee en Vlees (RVV) en de Algemene Inspectie Dienst (AID).

Daarnaast heeft de Nederlandse diervoedersector zijn eigen kwaliteitsborgingsprogramma opgezet: het Good Manufacturing Practice-programma (GMP). De bedrijven die aan dit programma deelnemen, verbinden zich ertoe een aantal niet-statutaire verplichtingen na te leven, zoals het uitsluitend aankopen van grondstoffen bij leveranciers die door het GMP-programma (of een gelijkaardig programma) zijn erkend.

Jammer genoeg kochten twee door het GMP-programma erkende ondernemingen grondstoffen van Bioland. Bioland is nooit erkend door het GMP-programma. Ondertussen is de GMP-erkenning van beide ondernemingen ingetrokken.

4. Nederland is de lidstaat die het ergst door dit incident is getroffen. De overheid raamt de verliezen voor de primaire sector (landbouwers) op 43 miljoen euro ingevolge de vernietiging van dieren en het inkomensverlies; voor de diervoedersector op 33 miljoen euro ingevolge de vernietiging en de terugroeping; voor de slachthuizen op 25 tot 50 miljoen euro door de tijdelijke terugval van de productie en door de uitvoerbeperkingen; en voor de Nederlandse regering op 6 miljoen euro, hoofdzakelijk door meer tests en toezicht. Dat komt op een totaal verlies van 107 tot 132 miljoen euro.

5. Richtlijn 85/374/EG van de Raad van 25 juli 1985 betreffende de aansprakelijkheid voor producten met gebreken⁽⁴⁾ voorziet in een gemeenschappelijke regeling voor compensatie voor materiële schade die consumenten door producten met gebreken hebben geleden.

Deze communautaire regeling geldt niet voor schade of verliezen die landbouwers hebben geleden door het gebruik van „gebrekkig” diervoeder (bijvoorbeeld verontreinigd diervoeder) omdat deze schade zich heeft voorgedaan in het kader van een economische activiteit en geen goederen betrof die voor privéconsumptie waren bedoeld of zijn gebruikt.

⁽¹⁾ PB L 194 van 25.7.1975.

⁽²⁾ PB L 30 van 6.2.1993.

⁽³⁾ Afvalstoffen die ofwel anorganische ofwel organische bestanddelen bevatten.

⁽⁴⁾ PB L 210 van 7.8.1985.

(2003/C 52 E/178)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2398/02
van David Bowe (PSE) aan de Commissie

(5 augustus 2002)

Betreft: Neurowetenschap

Geloof de Commissie niet dat het hoog tijd wordt voor een openbaar debat over de ethische limieten voor nieuwe ontwikkelingen op het gebied van neurowetenschap? Is de Commissie niet van mening dat er iets te zeggen is voor het oprichten van een adviesorgaan naar analogie van het adviesorgaan voor genetische kwesties, om de Commissie en anderen te adviseren over kwesties op het gebied van neurowetenschap? Zo nee, waarom niet?

Antwoord van de heer Busquin namens de Commissie*(20 september 2002)*

De Commissie is inderdaad van mening dat door de nieuwste ontwikkelingen op het gebied van de neurowetenschappen een aantal ethische vraagstukken aan de orde wordt gesteld. De Commissie heeft daarom al stappen ondernomen om zich op deze kwesties voor te bereiden door de financiering van onderzoeksprojecten betreffende de ethische aspecten van hersenonderzoek en door het organiseren van symposia op internationale wetenschappelijke conferenties, bijvoorbeeld het symposium over „Ethics of psychiatric genetics” in het kader van het wereldcongres over psychiatrische genetica dat van 8 tot 12 oktober 2002 te Brussel plaatsvindt.

De Commissie heeft in het actieplan Wetenschap en samenleving⁽¹⁾ en in haar mededeling „Bio-wetenschappen en biotechnologie — een strategie voor Europa”⁽²⁾ de noodzaak van een open dialoog over de ethische en sociale implicaties van de nieuwe technologieën uitdrukkelijk erkend.

Over het op gang brengen van een brede discussie over de vooruitgang van de neurowetenschappen en de ethische en maatschappelijke gevolgen daarvan wordt momenteel overleg gepleegd met de Europese adviesgroep inzake biowetenschappen. Dit forum van prominente wetenschappers is in april 2000 door het lid van de Commissie bevoegd voor wetenschappelijk onderzoek ingesteld met de bedoeling bij te dragen aan de totstandkoming en bezieling van een discussieplatform Biowetenschappen. De Commissie is bereid te onderzoeken of het mogelijk is, over dit thema een publieke discussie te organiseren.

Het verstrekken van adviezen over de ethische aspecten van nieuwe ontwikkelingen in de neurowetenschappen valt duidelijk binnen de taakomschrijving van de Europese adviesgroep inzake de ethiek van wetenschappen en nieuwe technologieën. Dit is een onafhankelijke, pluralistische en multidisciplinaire instantie met deskundigheid op een breed spectrum van gebieden waaronder wetenschap en geneeskunde, informatica, recht, filosofie en theologie. De Commissie vindt het daarom niet zinvol een nieuwe adviesinstantie op het gebied van neurowetenschappen in het leven te roepen.

⁽¹⁾ COM(2001) 714 def.

⁽²⁾ PB C 55 van 2.3.2002.

(2003/C 52E/179)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2401/02
van Antonio Tajani (PPE-DE) aan de Commissie***(5 augustus 2002)*

Betref: Verkeerde en schadelijke informatie over de kust bij Rome op een Duitse internetsite voor toerisme

Is de Commissie op de hoogte van het feit dat op de internetsite van de grootste uitgever van Duitse reisboeken Marco Polo (www.marcopolo.de/index) over de kust bij Rome — en dan vooral het badstrand van Ostia — zonder bewijzen wordt beweerd dat deze vol ligt met afval en dat men er verschrikkelijke ziektes kan opdoen met lasterlijke zinswendingen zoals „een broedplaats voor tyfus en cholera”?

Welke stappen denkt de Commissie te nemen om de waarheid recht te doen en het imago van Ostia te beschermen nadat de bevoegde Italiaanse instanties voor de volksgezondheid elke reden tot bezorgdheid categorisch hebben ontkend en hebben gegarandeerd dat in het gehele kustgebied veilig kan worden gezwommen?

Welke initiatieven denkt de Commissie te ontplooien om de grote inspanningen en de enorme investeringen die de overheid en de plaatselijke bedrijven zich getroosten om op nationaal en internationaal niveau de toeristische aantrekkingskracht van het Romeinse kustgebied op te waarderen, te beschermen tegen ongefundeerde aanvallen?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie*(4 september 2002)*

De door het geachte parlementslid genoemde feiten zijn de Commissie niet bekend.

Volgens het subsidiariteitsbeginsel vallen maatregelen ter bevordering of instandhouding van het imago van een specifieke toeristische bestemming onder de uitsluitende bevoegdheid van de nationale resp. regionale autoriteiten.

De Commissie kan dan ook niet optreden of initiatieven ontplooiën in de door het geachte parlementslid gewenste zin.

(2003/C 52 E/180)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2423/02
van Olivier Dupuis (NI) aan de Commissie

(20 augustus 2002)

Betreft: Verdwijning van de eerwaarde heer Thich Tri Luc (Pham Van Tuong)

Thich Tri Luc, wiens wereldlijke naam Pham Van Tuong is, werd geboren in 1954 en is actief lid van de UBCV (Unified Buddhist Church of Vietnam), een beweging die ijvert voor religieuze vrijheid, democratie en mensenrechten. Thich Tri Luc werd voor het eerst gearresteerd in 1992 en is toen tien maanden in hechtenis gehouden zonder proces. Hij werd opnieuw gearresteerd op 5 november 1994 wegens deelname aan een missie van de UBCV die tot doel had slachtoffers van een overstroming te redden. Tijdens een oneerlijk proces in Ho Chi Minh-stad, waar hij werd beschuldigd van „misbruik van democratische vrijheden met het oogmerk de belangen van de staat te schaden”, werd hij veroordeeld tot tweeënhalf jaar gevangenschap en vijf jaar huisarrest. Op 19 april 2002 vluchtte Thich Tri Luc naar Cambodja om te ontsnappen aan de religieuze vervolging in Vietnam. Hij vroeg de vluchtelingenstatus aan bij het bureau van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen in Phnom Penh en verkreeg deze status op 28 juni 2002.

Sedert donderdag 25 juli heeft het bureau van de UNHCR in Phnom Penh geen betrouwbare informatie meer over zijn huidige verblijfplaats. Gezien de berichten dat de Vietnamese geheime politie regelmatig Cambodja binnendringt om vluchtelingen van de etnische Montagnard-minderheid die willen ontkomen aan de vervolging in Vietnam te arresteren, met geweld te repatriëren en zelfs te vermoorden, is er reden tot bezorgdheid omtrent zijn veiligheid.

Is de Commissie op de hoogte van de verdwijning van Thich Tri Luc (Pham Van Tuong) en van de gedwongen repatriëring door de Vietnamese autoriteiten van politieke vluchtelingen die asiel zoeken in Cambodja? Meer in het algemeen, hoe denkt de Commissie de mensenrechtenclausule van de samenwerkingsovereenkomst tussen Vietnam en de EU te implementeren, en in het bijzonder, wat is haar reactie op de ernstige bezorgdheid over de vervolging en detentie van religieuze leiders in Vietnam, waaraan eens te meer uiting is gegeven door het Comité voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties in Genève?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(20 september 2002)

De Commissie is op de hoogte van het verdwijnen van de Eerwaarde Thich Tri Luc en volgt deze zaak op de voet met de plaatselijke vertegenwoordigers van zowel de UNHCR (Bureau van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen) en de UNCHR (Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de mensenrechten). De Commissie buigt zich regelmatig met de vertegenwoordigers van de lidstaten in Phnom Penh over deze situatie. Ook het recente bezoek van de Hoge Commissaris voor mensenrechten, mevrouw Mary Robinson, werd aangegrepen om deze zaak te berde te brengen bij de Cambodjaanse autoriteiten.

De Commissie onderhoudt een openhartige en eerlijke dialoog met de Cambodjaanse autoriteiten over vraagstukken met betrekking tot de mensenrechten, zoals bijvoorbeeld op de laatste bijeenkomst van het Gemengd Comité Europese Gemeenschap-Cambodja in mei 2002. De Unie heeft herhaaldelijk stappen ondernomen in Phnom Penh met het oog op de eerbiediging van de mensenrechten. De Delegatie in Phnom Penh onderhoudt tevens regelmatig contact met plaatselijke niet-gouvernementele organisaties die zich inzetten voor de mensenrechten. (NGOs).

Vraagstukken met betrekking tot de eerbiediging en bevordering van de mensenrechten worden besproken in het kader van de bijeenkomsten van het Gemengd Comité Europese Gemeenschap-Vietnam. De ambassades van de lidstaten en de Delegatie van de Commissie in Hanoi hebben bovendien regelmatig gesprekken met de Vietnamese autoriteiten over vraagstukken in verband met de mensenrechten waarbij ook specifieke gevallen worden geciteerd.

(2003/C 52E/181)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2425/02**van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie***(20 augustus 2002)**Betreft:* Grieks katoen

Ten gevolge van de toepassing van de nieuwe verordening (EG) nr. 1051/2001⁽¹⁾ betreffende de steun voor de katoenproductie is het inkomen van de Griekse katoenproducenten in de periode 2001-2002 drastisch verminderd (met ongeveer 30%), hoewel de productie waaraan krachtens het besluit van de Commissie van 24 juli 2002 steun werd toegekend kleiner was dan vorig jaar (1 246 000 ton in 2002 tegenover 1 272 000 ton in 2001). Bovendien is aan 140 000 ton niet-geëgreerde katoen helemaal geen steun toegekend. Voor deze productie ontvangen de producenten alleen de handelsprijs (70 drachmen).

Het is voor het eerst dat de wijziging van een verordening in het kader van het gemeenschappelijk landbouwbeleid, een wijziging die bovendien pas gepubliceerd en van kracht werd lang nadat de producenten hun percelen hadden ingezaaid, tot een zo grote inkomensdaling heeft geleid. Tegen deze achtergrond vraag ik de Commissie:

1. hoe is de Commissie van plan te reageren op de grote inkomensdaling voor de Griekse katoenproducenten dit jaar, die duizenden producenten in ernstige financiële problemen heeft gebracht en alle katoenproducerende gebieden in een sociaal-economische crisis heeft gestort;
2. gaat de Commissie over tot herbesteding van de gegarandeerde nationale hoeveelheden en van de medeverantwoordelijkheidscoëfficiënt zoals bedoeld in verordening 1051/2001, teneinde in te spelen op de productie-, economische en sociale omstandigheden in de katoenproducerende landen, overeenkomstig het verzoek van het Europees Parlement in haar resoluties van 15 februari 2001;
3. gaat de Commissie een „plafond” vaststellen voor de verhoging van de boetes en de verlaging van de minimumprijs, teneinde de boeren in jaren met een grote oogst een minimuminkomen te garanderen zodat zij aan zijn financiële verplichtingen kunnen blijven voldoen en niet verplicht zijn hun activiteiten op te geven?

⁽¹⁾ PB L 148 van 1.6.2001, blz. 3.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(27 september 2002)*

De inkomensdaling van de Griekse katoentelers in het verkoopseizoen 2001/2002 is vooral het gevolg van het feit dat voor een deel van de oogst geen steun is toegekend omdat de nationale bepalingen die zijn vastgesteld op grond van artikel 17, lid 3, van Verordening (EG) nr. 1051/2001 van de Raad van 22 mei 2001 betreffende de steun voor de katoenproductie, niet in acht genomen zijn.

Overigens is de verlaging van de minimumprijs voor niet-geëgreerde katoen bij overschrijding van de gegarandeerde nationale hoeveelheid sedert vele verkoopseizoenen een van de hoofdelementen van de steunregeling voor katoen.

In het kader van de bij Verordening (EG) nr. 1051/2001 ingevoerde steunregeling is het stabilisatiemechanisme versterkt en zijn de bijbehorende sancties verscherpt om te voorkomen dat het op de markt brengen van een te grote hoeveelheid katoen het milieu ongunstig zou beïnvloeden. Om dit afschrikkingseffect in stand te houden, is het van het grootste belang de in de verordening vastgestelde progressieve verhoging van de sanctie op het huidige niveau te handhaven.

(2003/C 52 E/182)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2428/02
van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie*(26 augustus 2002)*

Betreft: Nieuwe trend gericht op voordelen en kostenbesparing door infrastructuur en exploitatie van spoorwegen samen te voegen in plaats van ze te scheiden

1. Kan de Commissie bevestigen dat vanaf juli 2002 in Oostenrijk de spoorwegmaatschappij ÖBB weer verantwoordelijk is voor het beheer en de ontwikkeling van het nationale spoorwegnet omdat de vorige beheerder van het railnet „Schieneninfrastrukturgesellschaft“ als gevolg van een schuld van 3,6 miljard euro en het niet kunnen beschikken over 16 miljard euro voor toekomstige projecten de activiteiten heeft moeten staken, zodat de door u gewenste splitsing tussen infrastructuur en exploitatie in Oostenrijk voorbij is?
2. Heeft de Commissie tevens kennis genomen van het artikel „Los Ferrocarriles Suizos basan su modelo en una red integrada“ (De Zwitserse spoorwegen baseren hun model op een geïntegreerd net) in het door de Spaanse organisatie „Fundación de los Ferrocarriles Españoles“ uitgegeven tijdschrift „Via Libre“ van juli-augustus 2002, waaruit blijkt dat in Zwitserland het functioneren van regionale en andere spoorwegmaatschappijen die delen van het nationale net berijden niet wordt gezien als reden om een scheiding tussen de infrastructuur en de exploitatie door de nationale spoorwegmaatschappij SBB/CFF/FFS te overwegen, zowel vanwege de veiligheidsproblemen die dit oplevert voor een met hoge frequenties en snelle verbindingen bereden net (plan Rail 2000) als vanwege de geldverspilling die optreedt als ten behoeve van afzonderlijke ondernemingen met uiteenlopende wensen en materieel een te grote capaciteit aan rails en perronlengte ter beschikking moet worden gesteld?
3. Is de Commissie tevens bekend met soortgelijke problemen en overwegingen in andere Europese staten, waar op grond van inmiddels opgedane ervaringen afstand wordt genomen van de in voorbije jaren bepleite trend om eigendom, beheer en zeggenschap te scheiden in infrastructuur en exploitatie, en waar een thans opkomende nieuwe trend vooral is gericht op een doelmatiger inzet van middelen door integratie van planning en eenheid van besluitvorming?
4. Hoe gaat u onder invloed van de gewijzigde inzichten om met lidstaten en spoorwegmaatschappijen die duurzaam weigeren om over te gaan tot het doorvoeren van een scheiding of die een reeds doorgevoerde scheiding ongedaan maken?
5. Wat zijn de gevolgen van deze nieuwe ontwikkelingen en ervaringen voor uw streven naar scheiding tussen infrastructuur en exploitatie?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie*(9 oktober 2002)*

1. Volgens de informatie waarover de Commissie thans beschikt, treedt ÖBB op als beheerder van de railinfrastructuur op grond van de spoorwegwetgeving die in Oostenrijk is vastgesteld ter uitvoering van Richtlijn 91/440/EEG⁽¹⁾. Een politiek besluit over de wijze waarop de richtlijnen⁽²⁾ inzake het infrastructuurpakket in het nationale recht zullen worden verwerkt moet nog worden genomen.
2. De Commissie wijst erop dat de basisbeginselen en -bepalingen van het *acquis communautaire* in de spoorwegsector zijn verwerkt in de overeenkomst tussen de EU en Zwitserland die op 1 juni 2002 in werking is getreden. Op basis daarvan moet het land bepalen hoe dit *acquis* in zijn wetgeving zal worden opgenomen en daarover vindt nu een publiek debat plaats.
3. De Commissie is zich bewust van de problemen in de spoorwegsector in de lidstaten en is van mening dat de overwegingen en motieven die hebben geleid tot de vaststelling van de bepalingen die samen het *acquis communautaire* in de spoorwegsector vormen, nog niets van hun geldigheid hebben verloren.

Het *acquis* vereist geen volledige scheiding van infrastructuur en exploitatie, maar de basisbeginselen van het *acquis*, zoals een onafhankelijk beheer van spoorwegondernemingen; toegangs- en transitrechten voor spoorwegondernemingen ten aanzien van de railinfrastructuur van andere lidstaten; onafhankelijke toekenning van exploitatievergunningen en veiligheidscertificaten aan spoorwegondernemingen; onafhankelijke toewijzing en tarifiering van treintrajecten aan spoorwegondernemingen en de mogelijkheid in

beroep te gaan zijn noodzakelijk om het relatieve aandeel van het spoorvervoer in 2010 op het peil van 1998 te handhaven, hetgeen een van de doelstellingen is van het gemeenschappelijk vervoerbeleid zoals uiteengezet in het Witboek over het Europees vervoersbeleid tot het jaar 2010⁽³⁾. Indien deze beginselen niet volledig worden toegepast ziet het ernaar uit dat de spoorwegsector is nog grotere problemen zal komen en zal een modal shift van weg- naar spoorvervoer zeker niet plaatsvinden.

4. en 5. De lidstaten moeten de richtlijnen inzake het infrastructuurpakket uiterlijk op 15 maart 2003 ten uitvoer leggen. De lidstaten en de Commissie werken nauw samen in het kader van het regelgevingscomité dat is opgericht bij de Richtlijnen 2001/12/EG en 2001/14/EG, om te zorgen voor een vlotte en succesvolle tenuitvoerlegging van het infrastructuurpakket. Het is aan de exploitanten van dit nieuwe kader gebruik te maken voor het verzorgen van grensoverschrijdende diensten, die de sleutel zijn tot de revitalisering van het goederenvervoer per spoor. Intussen heeft de Commissie de nodige stappen ondernomen om toezicht te houden op de spoorwegmarkt⁽⁴⁾ in de lidstaten en de effecten van de tenuitvoerlegging van de richtlijnen inzake het infrastructuurpakket te bewaken. Overeenkomstig artikel 10 ter van Richtlijn 91/440/EG, zoals gewijzigd bij Richtlijn 2001/12/EG, zal de Commissie in maart 2005 bij het Parlement en de Raad een verslag over de tenuitvoerlegging indienen, vergezeld van passende voorstellen voor verdere acties van de Gemeenschap met betrekking tot de ontwikkeling van de spoorwegmarkt en van het regelgevingskader dat daarop van toepassing is. Dit laatste vormt geen beletsel voor de Commissie om de nodige stappen te ondernemen indien zij van mening is dat een lidstaat niet aan zijn wettelijke verplichtingen heeft voldaan.

⁽¹⁾ Richtlijn 91/440/EEG van de Raad van 29 juli 1991 betreffende de ontwikkeling van de spoorwegen in de Gemeenschap, PB L 237 van 24.8.1991.

⁽²⁾ Richtlijn 2001/12/EG van het Europees Parlement en de Raad van 26 februari 2001 tot wijziging van Richtlijn 91/440/EEG van de Raad betreffende de ontwikkeling van de spoorwegen in de Gemeenschap, PB L 75 van 15.3.2001. Richtlijn 2001/13/EG van het Europees Parlement en de Raad van 26 februari 2001 tot wijziging van Richtlijn 95/18/EG van de Raad betreffende de verlening van vergunningen aan spoorwegondernemingen, PB L 75 van 15.3.2001. Richtlijn 2001/14/EG van het Europees Parlement en de Raad van 26 februari 2001 inzake de toewijzing van spoorweginfrastructuurcapaciteit en de heffing van rechten voor het gebruik van spoorweginfrastructuur alsmede inzake veiligheids certificering, PB L 75 van 15.3.2001.

⁽³⁾ COM(2001) 370 def.

⁽⁴⁾ Artikel 10 ter van Richtlijn 91/440/EEG, zoals gewijzigd bij Richtlijn 2001/12/EG.

(2003/C 52E/183)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2429/02

van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie

(26 augustus 2002)

Betreft: Toelating van ongevraagde elektronische reclamepost in strijd met bepalingen ten gunste van „opt-in” systeem in nieuwe richtlijn

1. Is het de Commissie bekend dat het gerechtshof in Amsterdam (NL) in een hoger beroep bij een rechtszaak tussen internet provider XS4ALL en de Ab Fab Interactive Media Group op 18 juli 2002 heeft bepaald dat het ongevraagd toesturen van grote hoeveelheden commerciële elektronische reclamepost, ook wel aangeduid als „spam”, is toegestaan?

2. Hoe verhoudt deze gerechtelijke uitspraak zich tot het op 29/30 mei 2002 in tweede en laatste lezing door het Europees Parlement behandelde Gemeenschappelijk Standpunt met het oog op de richtlijn inzake de verwerking van persoonsgegevens en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de sector elektronische communicatie, dat in overeenstemming met het standpunt van de Raad uitgaat van het „opt-in” systeem waarbij vooraf door de ontvangers toestemming moet zijn gegeven voor het ongevraagd ontvangen van commerciële boodschappen per e-mail, fax of geautoriseerde oproepsystemen?

3. Betekent de aanvaarding van deze richtlijn dat een gerechtelijke uitspraak met de strekking als bedoeld in vraag 1 niet meer zal passen in de geldende wetgeving nadat de lidstaten binnen twee jaar hebben voldaan aan de uit de richtlijn voortvloeiende verplichtingen?

4. Zo ja, kan dan bevorderd worden dat rechters door een nadrukkelijke kennisname van de richtlijn reeds vooruitlopend op de eruit voortvloeiende verplichtingen zullen uitgaan van het „opt-in” systeem?

5. Zo nee, welke mogelijkheden resteren voor voortgezette toepassing van een „op-out” systeem, waarin het mogelijk blijft om ongevraagde reclame toe te zenden totdat de ontvanger op een voorgeschreven wijze bezwaar maakt? Welke aanvullende maatregelen zijn nodig om daaraan een eind te maken?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(11 oktober 2002)

1. De Commissie is op de hoogte van het arrest van het Amsterdamse Hof van Beroep van 18 juli 2002 betreffende het ongevraagd toesturen van grote hoeveelheden commerciële elektronische post.

2. Dit arrest levert een bevestiging van de noodzaak van de nieuwe Richtlijn 2002/58/EG van het Parlement en de Raad van 12 juli 2002 betreffende de verwerking van persoonsgegevens en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de sector elektronische communicatie⁽¹⁾. Het arrest toont aan dat zonder die richtlijn de internet-dienstenleveranciers in verscheidene lidstaten over onvoldoende rechtsgrond beschikken om hun klanten te helpen actie te ondernemen tegen het ongevraagd toesturen van commerciële elektronische post, zelfs wanneer die praktijk een aanzienlijke overlast veroorzaakt. Een van de onderliggende redenen voor het voorstel van de Commissie voor een geharmoniseerde communautaire „opt-in”-regeling voor ongevraagde commerciële e-mail was om dit probleem op te lossen.

3. Met ingang van 31 oktober 2003 moeten alle lidstaten beschikken over een duidelijke rechtsgrond waarbij het ongevraagd toezenden van elektronische berichten met het oog op directe marketing aan abonnees die natuurlijke personen zijn wordt verboden, tenzij de betrokken abonnee daarvoor voorafgaand toestemming heeft verleend.

4. Of en in welke mate rechters kunnen en zullen vooruitlopen op nieuwe toekomstige nationale wetgeving hangt af van hun nationale rechtssystemen.

5. Het staat de lidstaten vrij om reeds nu, vooruitlopend op hun nieuwe verplichting krachtens Richtlijn 2002/58/EG, een „opt-in”-systeem voor ongevraagde commerciële e-mail in te voeren en vele lidstaten hebben dat gedaan. Zij mogen echter ook wachten tot de uiterste datum voor de omzetting van de nieuwe richtlijn en mogen tot dan een „opt-out”-systeem handhaven. Voorts berust op de lidstaten geen verplichting om het toepassingsgebied van de „opt-in”-regeling uit te breiden tot abonnees die rechtspersonen zijn. Voor deze categorie gebruikers mogen zij „opt-out”-systemen handhaven dan wel invoeren (artikel 13, lid 5, van Richtlijn 2002/58/EG).

⁽¹⁾ PB L 201 van 31.7.2002.

(2003/C 52 E/184)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2430/02 van Graham Watson (ELDR) aan de Commissie

(26 augustus 2002)

Betreft: Etherische oliën

Heeft de Commissie overwogen om een nieuwe bedrijfstak „aromatherapie” te creëren, waarbij etherische oliën in twee categorieën zouden kunnen worden ingedeeld:

1. landbouwproducten
2. chemische producten,

met dien verstande dat landbouwproducten het resultaat zijn van eenvoudige destillatieprocessen, terwijl van chemische producten aard en samenstelling worden veranderd, en laatstgenoemde producten worden genormaliseerd om aan bepaalde industriële normen te voldoen?

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(16 oktober 2002)

Ten behoeve van tarieven en statistieken worden goederen in het algemeen ingedeeld volgens handelsclassificaties (geharmoniseerd systeem, gecombineerde nomenclatuur (GN)) op grond van objectieve criteria zoals fysieke of chemische eigenschappen.

Etherische oliën zijn van plantaardige oorsprong en worden verkregen door middel van diverse procédés (bv. persing, distillatie en extractie). Zij worden als zodanig ingedeeld in handelsclassificaties (gecombineerde nomenclatuur post 3301: „Etherische oliën (ook indien daaruit de terpentenen zijn afgesplitst”) overeenkomstig de planten waar zij uit voortkomen (bv. bergamotolie, sinaasappelolie, citroenolie, geraniumolie, jasmijnolie, lavendelolie, pepermuntolie enz.). Zij hebben in het algemeen een complexe samenstelling en bevatten vele chemische stoffen zoals alcoholen, aldehyden, ketonen, fenolen, esters, ethers en terpenen in variërende proporties.

„Synthetische” etherische oliën worden niet als zodanig geproduceerd. Door synthese verkregen specifieke chemische stoffen, die goedkoper kunnen uitvallen, worden ter versterking van het aroma aan etherische oliën toegevoegd. Overeenkomstig de classificatieregels worden deze stoffen volgens hun chemische structuur ingedeeld als „organische chemische producten” (GN-hoofdstuk 29). Kennis van de precieze samenstelling van deze producten is dan ook noodzakelijk om ze juist te kunnen indelen. Zuivere stoffen met een goed gedefinieerde structuur die uit etherische oliën zijn geëxtraheerd, worden eveneens als „organische chemische producten” ingedeeld.

Hieruit kan worden geconcludeerd dat het moeilijk kan blijken om in handelsclassificaties om systematische redenen een onderscheid te maken tussen natuurlijke producten (landbouwproducten) en synthetische producten (chemische producten) die etherische oliën voor aromatherapie bevatten. Voorzover bekend heeft de industrie daar ook nooit om gevraagd.

Vanuit het oogpunt van de industrie is in de nomenclatuur van de economische activiteiten in de Gemeenschap (NACE Rev. 1) momenteel klasse 24.63 „Vervaardiging van etherische oliën” opgenomen. Deze klasse omvat alleen de vervaardiging van extracten van natuurlijke aromatische producten en sluit de vervaardiging van synthetische aromatische producten uit.

De volgende herziening van de NACE zal in 2007 plaatsvinden. Het herzieningsproces is al op gang gekomen en hoewel de Commissie tot dusver geen voorstellen voor deze sector heeft ontvangen, zal een aan de Commissie toegezonden voorstel bij het herzieningsproces worden betrokken.

(2003/C 52 E/185)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2437/02
van Cecilia Malmström (ELDR) aan de Commissie

(28 augustus 2002)

Betreft: Criteria voor de toekenning van subsidie uit begrotingslijn A-3029

Elk jaar worden er middelen aan jeugdorganisaties toegekend uit de begrotingslijn A-3029 „Steun aan internationale niet-gouvernementele jeugdorganisaties”. De formele criteria waaraan de aanvragers moeten voldoen, staan in het Publikatieblad.

Bij de toekenning voor het jaar 2002 heeft de Commissie besloten om enkele aanvragen te weigeren van organisaties die aan de formele criteria voldoen en al enkele jaren subsidie ontvangen. Volgens een brief van de Commissie werden hun aanvragen geweigerd omdat „het beschikbare budget niet toereikend was om tegemoet te komen aan de aanvragen van alle formeel in aanmerking komende organisaties”. Desondanks werd vermeld dat dit besluit geen betrekking had op de kwaliteit van het voorgestelde project.

Tijdens de voorgaande jaren varieerden de toegekende bedragen naargelang van het aantal in aanmerking komende aanvragen. Dit jaar werden echter de aanvragen van sommige organisaties die nog steeds aan de criteria voldoen, geweigerd terwijl aan andere organisaties aanzienlijke subsidies werden toegewezen. De criteria die de selectiecommissie hanteert, zijn niet openbaar gemaakt en dit veroorzaakt grote onzekerheid bij alle organisaties die subsidies uit deze begrotingslijn aanvragen. Het is belangrijk dat organisaties vooraf op de hoogte zijn van de criteria en dat een maximale doorzichtigheid bij de verdeling van de subsidies wordt gewaarborgd, in het bijzonder met betrekking tot het beleid van de Commissie inzake behoorlijk bestuur.

Welke precieze criteria worden gehanteerd bij de toekenning van subsidies en bij de goedkeuring en afwijzing van aanvragen die voldoen aan de formele vereisten van begrotingslijn A-3029? Hoe is de Commissie voornemens de informatie vooraf over de criteria te verbeteren en de doorzichtigheid van de werkzaamheden van de selectiecommissie te vergroten?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie

(21 oktober 2002)

De aanvragen voor financiering van internationale niet-gouvernementele jeugdorganisaties worden op twee punten geëvalueerd:

- eerst moeten de kandidaten voldoen aan formele criteria die verband houden met het statuut van de organisatie, het geografische werkterrein en de mogelijkheden tot medefinanciering (overeenkomstig de toelichting bij de begroting);
- vervolgens worden de aanvragen geëvalueerd op basis van kwalitatieve en kwantitatieve gunningscriteria die verband houden met de activiteiten van de organisaties en de invloed ervan op jongeren.

De formele criteria en gunningscriteria werden vermeld in de oproep tot het indienen van voorstellen voor het begrotingsjaar 2002 ⁽¹⁾. Alle kandidaten waren er dus van op de hoogte.

Het comité dat verantwoordelijk is voor de evaluatie van de aanvragen heeft de aanvragen geselecteerd op basis van de bovengenoemde criteria. Aanvragen die niet voldeden aan de formele criteria, konden in ieder geval niet in overweging genomen worden.

De aanvragen die voldeden aan de formele criteria, zijn op basis van de gunningscriteria gerangschikt in afnemende orde van belang. Deze procedure is in 2002 maar ook tijdens de vorige begrotingsjaren gevolgd.

Na de oproep tot het indienen van voorstellen hebben 147 kandidaten een subsidieaanvraag ingediend voor een totaalbedrag van 2,5 miljoen euro. Dat is 1 miljoen euro meer dan het beschikbare budget van begrotingslijn A-3029 in 2002.

Uitgaande van de prioriteitenlijst van het selectiecomité is aan zoveel mogelijk organisaties een subsidie toegekend, rekening houdend met de begroting van 1,5 miljoen euro. Uiteindelijk hebben 93 organisaties (63% van de aanvragen) subsidies gekregen. De op basis van de gunningscriteria geweigerde aanvragen omvatten een minder goed werkplan dan de geselecteerde aanvragen.

In het begrotingsjaar 2001 werd 82% van de aanvragen goedgekeurd. In het totaal werd echter slechts 2 miljoen euro aan subsidies aangevraagd. Opgemerkt zij ook dat de toekenning van subsidie in 2001 geen garantie was voor een subsidie in 2002.

De Commissie streeft naar maximale transparantie bij het toepassen van criteria en het toewijzen van subsidies. In het begrotingsjaar 2003 zal de Commissie de criteria opnieuw nauwkeurig beschrijven in de oproep tot het indienen van voorstellen. Bovendien zal de Commissie de redenen voor het afwijzen van een aanvraag beter toelichten in de brieven aan de betrokken organisaties.

⁽¹⁾ PB C 352 van 12.12.2001.

(2003/C 52 E/186)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2438/02
van Olivier Dupuis (NI) aan de Commissie**

(28 augustus 2002)

Betreft: Arrestatie en gevangenzetting van een vrouw en twee kinderen van acht en twee jaar in Tunesië

Op 15 augustus 2002 om 23.00 uur werd direct na aankomst met vlucht LBT 365 op de luchthaven van Tunis-Carthago mevrouw Souad Hamrouni, geboren Maghroum (6 juli 1967 te Bizerte), met haar twee kinderen, Rahma (acht jaar) en Amine (twee-en-een-half jaar), beide geboren in Frankrijk, gearresteerd door de grenspolitie. Ze werd in het bijzijn van haar kinderen door de politieagenten die haar hadden gearresteerd, gefouilleerd en ondervraagd en vervolgens door dezelfde agenten naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken overgebracht, alwaar zij met haar twee kinderen de nacht heeft doorgebracht. Drie advocaten en vrienden van de familie, die op de luchthaven waren om mevrouw Hamrouni op te halen, Abderraouf Ayadi, Abdelwahab Matar en Mohamed Abou, waren getuige van de arrestatie en ze hebben vastgesteld dat daarbij regels met voeten zijn getreden.

Is de Commissie van deze arrestatie op de hoogte? Welke stappen is de Commissie van plan te ondernemen om de Tunesische autoriteiten duidelijk te maken dat dit soort praktijken absoluut onverenigbaar is met artikel 2 (de zogenaamde mensenrechtenclausule) van de Overeenkomst EU-Tunesië? Meer in het algemeen, is de Commissie ook van mening dat wat het regime van dictator Ben Ali betreft de maat inmiddels vol is?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(20 september 2002)

De Commissie heeft door middel van de verklaringen van haar echtgenoot en via organisaties voor de bescherming van de mensenrechten in Tunesië onmiddellijk kennis kunnen nemen van de arrestatie van mevrouw Hamrouni.

Afgezien van deze informatie beschikt de Commissie ook over informatie van de Tunesische autoriteiten die er met name op wijzen dat mevrouw Hamrouni onmiddellijk na haar verhoor in vrijlating werd gesteld.

De Commissie heeft de Tunesische autoriteiten herhaaldelijk gewezen op het belang dat zij hecht aan de eerbiediging van het recht op vrije meningsuiting en politiek pluralisme, niet alleen als louter beginselen maar ook als wezenlijke parameters waaraan de ontwikkeling van een moderne samenleving kan worden afgelezen.

Op de bijeenkomst van het Associatiecomité Unie-Tunesië die op 25 september 2002 in Tunis zal plaatsvinden zullen wij opnieuw wijzen op het belang dat de Unie hecht aan de democratische beginselen die Tunesië door ondertekening van een associatieovereenkomst met de Unie onderschrijft.

(2003/C 52E/187)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2444/02
van Christel Fiebiger (GUE/NGL) aan de Commissie**

(28 augustus 2002)

Betreft: Verklaring van commissaris Franz Fischler over de rechtstreekse betalingen aan grote landbouwbedrijven

In persbericht IP/02/1125 van de Commissie met als titel „Franz Fischler in Berlijn: het landbouwbeleid mag niet voorbijgaan aan de verwachtingen van de samenleving” staat onder andere het volgende:

Naar aanleiding van het plafond voor rechtstreekse betalingen vroeg commissaris Fischler zich af of het sociaal aanvaardbaar is dat 20 % van de grote bedrijven 80 % van de betalingen ontvangen.

Op grond van deze uitspraak is bij de publieke opinie de door persberichten gestaafde indruk ontstaan dat met „20 % van de grote bedrijven” ondernemingen van 1000 hectare en meer aan landbouwgrond worden bedoeld (te meer daar de voorgestelde aftopping voor een groot gedeelte van deze bedrijven zou gelden) en dat juist deze bedrijven 80 % van de rechtstreekse betalingen in de wacht slepen, hetgeen duidelijk niet klopt.

Tijdens door mij bezochte bijeenkomsten van boeren werd deze motivering van het voorstel voor een plafond (los van de beoordeling van de inhoud) als politiek bedenkelijk ervaren. Derhalve is het zaak deze ook mijns inziens misleidende uitspraak hetzij concreet te staven hetzij te corrigeren.

Derhalve zou ik aan de Commissie het volgende willen vragen:

1. Hoe zien de concrete statistische bewijzen eruit voor de uitspraak met betrekking tot de rechtstreekse betalingen, te weten dat „20 % van de grote bedrijven 80 % van de betalingen ontvangen” (voor de Europese Unie als zodanig en de lidstaten afzonderlijk)?
2. Volgens welke concrete bedrijfseconomische respectievelijk statistische criteria definieert de Commissie „grote bedrijven” en volgens welke criteria wordt de subcategorie van „20 % van de grote bedrijven” afgebakend?

3. Hoe groot is het aandeel van a) de „grote bedrijven” en van b) „20 % van de grote bedrijven” in het totaal aantal landbouwbedrijven, in de totale landbouwgrond en in de totale rechtstreekse betalingen (voor de EU als zodanig en de lidstaten afzonderlijk)?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(25 september 2002)

De uitspraak dat ongeveer 80 % van de rechtstreekse betalingen naar 20 % van de bedrijven gaat, is gebaseerd op ramingen van het Informatienet inzake landbouwbedrijfsboekhoudingen (ILB).

Het ILB is een bron van geharmoniseerde micro-economische gegevens die aan de hand van een jaarlijks onderzoek van een representatieve steekproef van bedrijven worden verzameld. Het onderzoek omvat niet alle landbouwbedrijven in de Unie, maar slechts die bedrijven die op grond van hun omvang door de betrokken lidstaat als professionele bedrijven kunnen worden beschouwd. Wegens de statistische onbetrouwbaarheid mogen dergelijke ramingen slechts worden beschouwd als een globale indicatie van de verdeling van de betalingen op communautair niveau.

Zoals het geachte parlementslid opmerkt, zou het niet correct zijn te stellen dat bedrijven met een landbouwareaal van 1000 hectare of meer 80 % van de directe betalingen ontvangen. Wel is het zo dat de bedrijven die de grootste bedragen ontvangen, veelal ook de bedrijven met het grootste landbouwareaal zijn. Dit geldt in het bijzonder voor de sectoren akkerbouwgewassen en rundvlees. De Commissie hanteert geen specifieke criteria om te bepalen wat een „groot bedrijf” uitmaakt.

Het absolute bedrag dat een individueel bedrijf aan rechtstreekse betalingen mag ontvangen is een kwestie van maatschappelijke aanvaardbaarheid. In het huidige systeem kunnen individuele landeigenaren of bedrijven grote bedragen aan overheidssteun ontvangen. Aftopping is niet bedoeld om de grootschalige landbouw tegen te gaan, maar om de overheidssteun voor een individueel bedrijf enigszins te beperken. Bovendien is de Commissie van mening dat er in de betrokken regio's een doeltreffender gebruik zou worden gemaakt van de overheidsmiddelen, als de bedragen boven het aftoppingsniveau zouden worden besteed aan maatregelen voor plattelandsontwikkeling.

Preciezere informatie over de verdeling van de betalingen is te vinden in de betalingsdatabases van de Commissie. Met inachtneming van de eisen inzake vertrouwelijkheid en voor zover technisch haalbaar, zullen deze gegevens binnenkort aan het Parlement ter beschikking worden gesteld.

(2003/C 52 E/188)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2454/02 van Olivier Dupuis (NI) aan de Commissie

(29 augustus 2002)

Betref: Verzoekschrift van 21 vooraanstaande Vietnamese dissidenten over ingrijpende hervormingen van de wetgeving

Het comité „Vietnam pour les droits de l'homme”, dat in Parijs is gevestigd, laat weten dat op 2 augustus 2002, 21 vooraanstaande dissidenten, voormalige leiders van de Parti communiste du Vietnam, oud strijders en intellectuelen, voor het merendeel sympathiserend met de Partij, een verzoekschrift hebben gericht tot de Nationale Vergadering en de Vietnamese leiders. Zij vragen daarin om een radicale hervorming van de wetgeving teneinde een werkelijke bescherming van de rechten van de mens te waarborgen. In het verzoekschrift wordt de onlangs gekozen Nationale Vergadering verzocht een constitutioneel Hof in het leven te roepen om ongrondwettelijke wetgeving aan de kaak te stellen en de nationale wetgeving aan te passen aan de beschikkingen van het internationale pact betreffende burgerlijke en politieke rechten. In het verzoekschrift wordt voorts opgeroepen tot de instelling van een onafhankelijk instituut ter bestrijding van de corruptie, de openbaarmaking van de omstreden grensverdragen tussen China en Vietnam en de instelling van wettelijke drempels om de onderdrukking door de staat van kritische burgers te beteugelen.

Is de Commissie op de hoogte van dit initiatief? Welke initiatieven gaat de Commissie nemen op grond van artikel 2 van de samenwerkingsovereenkomst om ervoor te zorgen dat de Vietnamese autoriteiten een einde maken aan elke vorm van vervolging van Vietnamese burgers naar aanleiding van hun opvatting of hun vreedzame politieke activiteiten?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie*(27 september 2002)*

De Commissie is inderdaad op de hoogte van het door het geachte parlementslid bedoelde initiatief.

Overeenkomstig artikel 1 van de Samenwerkingsovereenkomst tussen de Unie en Vietnam die in 1995 werd gesloten, vormt de eerbiediging van de mensenrechten en de democratische beginselen de grondslag voor de samenwerking met Vietnam. Vraagstukken met betrekking tot de eerbiediging en de bevordering van de mensenrechten worden besproken in bijeenkomsten van de Gemengde commissie van de Unie en Vietnam die werd opgericht in het kader van de Samenwerkingsovereenkomst. Samen met de lidstaten die in Vietnam zijn vertegenwoordigd volgt de Commissie de ontwikkelingen op het gebied van de mensenrechten in Vietnam dan ook op de voet. Dit maakt namelijk deel uit van het beleid van de Unie om de regering van Vietnam aan te moedigen en te steunen zich te blijven inzetten om vooruitgang te boeken op het gebied van de mensenrechten. Samen met de lidstaten neemt de Commissie tevens deel aan de periodieke dialoog met en aan alle *démarches* bij de regering van Vietnam over vraagstukken op het gebied van de mensenrechten.

(2003/C 52 E/189)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2458/02**van Herman Vermeer (ELDR) aan de Commissie***(4 september 2002)*

Betreft: De speciale situatie van de artisanale visserij in ultraperifere regio's binnen het nieuwe gemeenschappelijk visserijbeleid

Is de Commissie bekend met de situatie van de artisanale visserij in ultraperifere regio's zoals de Azoren? Door grotendeelse afwezigheid van continentaal plat aan de kust van de Azoren heeft de lokale visserij niets aan de 6-12 mijlszone. Het gaat hier over diepzeevisserij en hun viswater staat dus open. De artisanale tak van de visserij kan niet concurreren met de meer commerciële visserij, maar vormt tevens geen bedreiging voor deze laatste. Ook de visbestanden lijken weinig te lijden te hebben onder de artisanale visserijinspanningen. Kent de Commissie de kleinschaligheid en de wijze van deze visserij?

De artisanale visserij in deze gebieden lijkt te gaan verdwijnen als geen maatregelen worden genomen. Is de Commissie bekend met de mate van afhankelijkheid van deze gebieden van deze visserijvorm? Deze regio's zijn vaak grotendeels afhankelijk van de artisanale visserij. Er blijken niet altijd geschikte alternatieven voor deze visserij te zijn. Is de Commissie tevens bekend met de arbeidsomstandigheden en veiligheid in deze visserijvloot?

Welke maatregelen en initiatieven heeft de Commissie op het oog om deze speciale visserijtak te beschermen? En hoe vinden we dit terug in de voorstellen voor het nieuwe gemeenschappelijk visserijbeleid? Kan de Commissie, zo zij geen maatregelen zal nemen, haar beslissing motiveren?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(7 oktober 2002)*

Bij de voorbereidende werkzaamheden met het oog op de hervorming van het gemeenschappelijk visserijbeleid (GVB) is, gezien de specifieke aard van de visserijsector in de ultraperifere gebieden, altijd ten volle rekening gehouden met de behoeften van deze gebieden.

In dit verband moet erop worden gewezen dat in het Groenboek over de Toekomst van het Gemeenschappelijk Visserijbeleid⁽¹⁾ wordt verwezen naar: de ondersteunende aanpak die voor deze gebieden moet worden gevolgd bij de vaststelling van de maatregelen voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden of in het kader van de versterking van de economische en sociale dimensie van het GVB.

Daarenboven wordt deze aanpak uitdrukkelijk vermeld in het document dat de Commissie aan de Europese Raad van Sevilla (21 en 22 juni 2002) heeft voorgelegd betreffende artikel 299 van het Verdrag en de uitvoering van de strategie voor duurzame ontwikkeling voor de ultraperifere gebieden.

Voorts heeft de Commissie een afvaardiging van vertegenwoordigers van de visserijsector van de Azoren kunnen ontmoeten. Deze ontmoeting was een gelegenheid om diepgaand van gedachten te wisselen over de kenmerken van de visserijsector in dat gebied. De door de afvaardiging verstrekte informatie, vooral wanneer die wordt gecombineerd met de inlichtingen van de andere ultraperifere gebieden, is voldoende gedetailleerd om op basis daarvan in het kader van de hervorming van het GVB met hun behoeften rekening te kunnen houden, in overeenstemming met de verbintenissen van de Commissie.

(¹) COM(2001) 135 def.

(2003/C 52 E/190)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2459/02
van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie

(28 augustus 2002)

Betreft: Schoon water

Acht de Commissie, in het licht van de jongste gegevens, de normen voor het onderzoek van de zuiverheid van het zeewater aan de stranden strikt genoeg?

(2003/C 52 E/191)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2460/02
van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie

(4 september 2002)

Betreft: Zuiverheid stranden

Kan de Commissie een schatting geven van het aantal zwemstranden in de EU die in overeenstemming zijn bevonden met minimumnormen voor waterzuiverheid in elk van de laatste vijf jaren?

Gecombineerd Antwoord
van mevrouw Wallström namens de Commissie
op de schriftelijke vragen P-2459/02 en E-2460/02

(30 september 2002)

De uit 1976 daterende zwemwaterrichtlijn (Richtlijn 76/160/EEG van de Raad van 8 december 1975 betreffende de kwaliteit van het zwemwater (¹)) is de weerspiegeling van de stand van de kennis en ervaring van de vroege jaren zeventig, zowel wat de technisch-wetenschappelijk basis, als wat de beheerspraktijk en de betrokkenheid van het publiek betreft. Dit is een van de redenen waarom de Commissie het voornemen heeft een voorstel tot herziening van de richtlijn in te dienen.

De waterkwaliteitsnormen die in de nieuwe richtlijn zullen worden opgenomen, zijn gebaseerd op recent onderzoek van de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) en op de laatste wetenschappelijke/technische kennis.

Vóór de start van het badseizoen publiceert de Commissie jaarlijks een verslag over de kwaliteit van ongeveer 19 000 zwemwateren in de EU. In dit verslag wordt een overzicht gegeven van de mate van overeenstemming van het zwemwater met twee normen, de wettelijk verplichte normen en de strengere richtwaarden die beide in de zwemwaterrichtlijn van 1976 zijn neergelegd. Dit verslag wordt in documentvorm (²) gepubliceerd en kan ook op het internet worden geraadpleegd (³).

In de afgelopen vijf jaar waren de overeenstemmingspercentages voor de kustwater- en zoetwaterzones de volgende:

Resultaten van 1997 tot 2001				
Lidstaten als geheel ⁽¹⁾	Jaar	Totaal aantal zwemplaatsen	C(I) (%) ⁽²⁾	C(G) (%) ⁽³⁾
Kustwaterzones	1997	13 129	93,3	82,8
	1998	13 218	94,6	83,8
	1999	11 435	95,6	87,3
	2000	11 502	96,5	88,4
	2001	13 429	95,8	86,7
Zoetwaterzones	1997	6 180	79,8	63,5
	1998	6 004	86,5	63,6
	1999	4 376	90,2	63,6
	2000	4 338	93,6	70,4
	2001	5 783	91,2	66,9

⁽¹⁾ Nadere gegevens over afzonderlijke lidstaten zijn opgenomen in het verslag.

⁽²⁾ Zwemwateren die in overeenstemming zijn met de verplichte waarden (percent).

⁽³⁾ Zwemwateren die in overeenstemming zijn met de richtwaarden (percent).

De Commissie verwijst naar de verslagen voor meer gedetailleerde cijfers en voor een technische toelichting betreffende de verplichte normen en de richtwaarden.

⁽¹⁾ PB L 31 van 5.2.1976.

⁽²⁾ ISBN 92-894-3193-8, beschikbaar bij het Bureau voor officiële publicaties der Europese Gemeenschappen.

⁽³⁾ <http://www.europa.eu.int/water/cgi-bin/bw.pl> en <http://www.europa.eu.int/water/water-bathing/report/eu.html>.

(2003/C 52E/192)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2461/02
van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie

(4 september 2002)

Betreft: Onbehandeld afvalwater

Kan de Commissie aan de hand van de laatste beschikbare gegevens een schatting geven van de hoeveelheid onbehandeld afvalwater die in de zeeën en rivieren in de EU wordt geloosd, in vergelijking met vijf en tien jaar geleden?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(3 oktober 2002)

-De informatie over ongezuiverd rioolwater in heel Europa wordt momenteel onder meer geëvalueerd door bijgevoegde vragenlijst 2000 van Eurostat en de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO). Door deze evaluatie kan geschat worden hoeveel ongezuiverd rioolwater momenteel wordt geloosd; in en kunnen ook recente gegevens worden vergeleken met gegevens van tien jaar of langer geleden.

Voorts wordt gewerkt aan een rapport van de Commissie over zuivering van stadsafvalwater – gebaseerd op Richtlijn 91/271/EEG van de Raad van 21 mei 1991 betreffende zuivering van stads afvalwater ⁽¹⁾, als gewijzigd bij Richtlijn 98/15/EEG van de Commissie van 27 februari 1998 ⁽²⁾, waarin de huidige situatie op zuiveringsgebied vergeleken wordt met die van vroeger jaren, en ook rekening wordt gehouden met ruwe schattingen van de nog ongezuiverde effluenten.

In het kader van de implementatie van de waterkaderrichtlijn ⁽¹⁾ wordt voorzien in een analyse van de druk en de effecten van menselijke activiteiten op de toestand van het oppervlaktewater en het grondwater in het stroomgebied tot aan 2004. Deze door de lidstaten te verrichten analyse moet nadere informatie opleveren over de lozingen van nog steeds ongezuiverd water in de toekomst.

Er zijn op het ogenblik geen schattingen voorzien in het kader van verdragen ter bescherming van het mariene milieu, zoals Oslo-Parijs-commissie (Ospar), Helsinki commissie e.a.

⁽¹⁾ PB L 135 van 30.5.1991, blz. 40.

⁽²⁾ PB L 67 van 3.7.1998, blz. 29.

⁽³⁾ Richtlijn 2000/60/EG van het Parlement en de Raad van 23 oktober 2000 tot vaststelling van een kader voor communautaire maatregelen betreffende het waterbeleid, PB L 327 van 22.12.2000.

(2003/C 52 E/193)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2462/02

van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie

(4 september 2002)

Betreft: Vervuiling door vaartuigen

Kan de Commissie het aandeel schatten van boten en schepen in de lozing van onbehandeld afvalwater in de zeeën en rivieren in de EU, en kan zij zeggen of zij maatregelen wil voorstellen om die hoeveelheid te verminderen?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(9 oktober 2002)

De Commissie zou het geachte parlementslid erop willen wijzen dat olielozingen door zeeschepen in het algemeen het gevolg zijn van het wassen van tanks of van het lozen van lens -of ballastwater. Verschillende internationale organisaties zijn betrokken bij de bestrijding van dit type maritieme vervuiling (bijvoorbeeld het Verdrag van Helsinki, de Overeenkomst van Bonn en het Verdrag van Barcelona). Er zijn geen betrouwbare schattingen inzake de totale hoeveelheid olie die door zeeschepen wordt geloosd. Luchtobservatie (door deze organisaties gecoördineerd) toont evenwel duidelijk aan dat overtredingen van de bestaande verordeningen (zie Bijlage I van het Internationaal Verdrag ter voorkoming van verontreiniging door schepen (Marpol) 73/78 ⁽¹⁾) in alle Europese zeegebieden schering en inslag zijn, met als gevolg dat vele zeevogels, schaal- en weekdieren en andere organismen, alsmede de kustlijn van olievervuiling te lijden hebben. Van een duidelijk neerwaartse trend valt vooralsnog niets te bespeuren.

In de Mededeling „Naar een strategie om het mariene milieu te beschermen en te conserveren” introduceert de Commissie acties met de bedoeling zo snel mogelijk een einde aan dergelijke illegale lozingen te maken

Lozingen van afvalwater door zeeschepen vallen onder Bijlage IV van Marpol 73/78 ⁽²⁾. Deze bijlage is echter nog niet van kracht doordat zij niet door voldoende landen is geratificeerd. In het kader van de mariene strategie zal de Commissie het nodige doen om deze bijlage spoedig van kracht te laten worden.

Het belangrijkste, voor deze typen mariene verontreiniging relevante instrument van de Gemeenschap is de Richtlijn betreffende havenontvangstvoorzieningen voor scheepsafval en ladingresiduen ⁽³⁾. Deze richtlijn bevat bepalingen voor allerlei scheepsafval met inbegrip van olie en afvalwater. Verder is er in 2000 een communautaire kaderregeling opgezet om onder andere de pogingen te steunen die de lidstaten ondernemen om bewuste mariene verontreiniging aan te pakken.

Betrouwbare schattingen van lozingen door schepen in de Europese rivieren zijn niet beschikbaar. Momenteel vallen dergelijke lozingen onder verscheidene regionale of nationale voorschriften. In de nabije toekomst zou deze situatie wel moeten veranderen, daar op deze lozingen de Kaderrichtlijn „water” van toepassing is ⁽⁴⁾.

- ⁽¹⁾ Internationaal Verdrag ter voorkoming van verontreiniging door schepen, 1973, gewijzigd bij het desbetreffende Protocol van 1978 (Marpol 73/78), Bijlage I: Voorkoming van verontreiniging door olie.
- ⁽²⁾ Internationaal Verdrag ter voorkoming van verontreiniging door schepen, 1973, gewijzigd bij het desbetreffende Protocol van 1978 (Marpol 73/78), Bijlage IV: Voorkoming van verontreiniging door het afvalwater van schepen.
- ⁽³⁾ Richtlijn 2000/59/EG Van het Europees Parlement en de Raad van 27 november 2000 betreffende havenontvangstvoorzieningen voor scheepsafval en ladingresiduen, PB L 332 van 28.12.2000.
- ⁽⁴⁾ Richtlijn 2000/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2000 tot vaststelling van een kader voor communautaire maatregelen betreffende het waterbeleid, PB L 327 van 22.12.2000.

(2003/C 52 E/194)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2470/02
van Gerhard Hager (NI) aan de Commissie

(4 september 2002)

Betreft: Beëindiging van de klachtenprocedures nr. 98/4010 en nr. 98/4826

In de klachtenprocedures nr. 98/4010 en nr. 98/4826, in behandeling bij de Commissie, moet de verenigbaarheid van nationale regelingen ter beperking van bepaalde honingbijenrassen met het Gemeenschapsrecht worden beoordeeld. De Commissie had in september 2001 aangekondigd dat de klachtenprocedures nog eind 2001 zouden worden afgesloten. Dit is echter tot op de dag van vandaag niet het geval.

De Neder-Oostenrijkse deelstaatregering wil het besluit van de Commissie als basis voor een herziening van de wet op de bijenteelt gebruiken. Als gevolg van de juridisch onduidelijke situatie vóór beëindiging van de procedure, bestaat het gevaar van een blijvende rassenvermenging met nadelige gevolgen voor de bijenteelt.

Hoe verklaart de Commissie dat de behandeling van de klachtenprocedure in de hierboven genoemde zaken zo lang duurt?

Kan de vertraging van de beëindiging van de klachtenprocedure volgens de Commissie worden toegeschreven aan een bevoegdheidsconflict tussen DG Landbouw en DG Gezondheids- en consumentenbescherming? Welk directoraat-generaal is verantwoordelijk voor het afhandelen van genoemde klachtenprocedures?

Wanneer zal de Commissie in deze klachtenprocedures tot een beslissing komen?

Is de Commissie op de hoogte van het arrest in zaak C-67/97 van het Hof van Justitie van 3.12.1998, waarbij in een vergelijkbare zaak de beperking van een honingbijenras als gerechtvaardigd wordt aangemerkt? Hoe beoordeelt de Commissie de toepasselijkheid van deze uitspraak van het Hof van Justitie op boven genoemde procedures?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(15 oktober 2002)

De Commissie heeft de klachten in kwestie ontvangen op respectievelijk 3 november 1998 en 12 augustus 1998. In een vroeg stadium is contact opgenomen met de Oostenrijkse autoriteiten. De reorganisatie van de Commissie in 1999 heeft een algemene vertraging veroorzaakt in de behandeling van de klachten. Eind 2001 kwam de Commissie evenwel tot de conclusie dat de informatie waarover ze beschikte niet aantoonde dat de Oostenrijkse wet in kwestie een inbreuk op de Gemeenschapswetgeving inhield. Overeenkomstig de procedureregels voor een inbreukonderzoek stuurde de Commissie de klagers een brief waarin werd meegedeeld dat deze zaken zouden worden gesloten. In hun antwoorden op die brief betwistten de klagers evenwel een aantal van de feitelijke elementen die de Oostenrijkse autoriteiten hadden verstrekt en die relevant waren voor de beoordeling van de gevallen. De Commissie is bijgevolg verplicht het onderzoek in die zaken te heropenen. Daarom staan deze klachten nog steeds open.

Ingevolge de bovengenoemde reorganisatie van de Commissie is het directoraat-generaal Gezondheid en consumentenbescherming verantwoordelijk voor de klachten in kwestie. Er is over deze klachten geen conflict tussen verschillende diensten van de Commissie.

De Commissie kan de geachte afgevaardigde verzekeren dat ze op de hoogte is van het arrest van het Hof van Justitie in zaak C-67/97. Het resultaat van het onderzoek hangt inderdaad af van de mate waarin deze jurisprudentie op de voorliggende klachten kan worden toegepast.

Midden oktober zal de Commissie voor beide klachten (98/4010 en 98/4826) een eindbeslissing nemen.

(2003/C 52 E/195)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2482/02
van Peter Skinner (PSE) aan de Commissie

(6 september 2002)

Betreft: De voorgestelde bouw van een luchthaven in Cliffe Marshes, Verenigd Koninkrijk.

Het Britse Ministerie van Verkeer is een nationale raadplegingsprocedure begonnen over de toekomstige ontwikkeling van het luchtverkeer in het zuid-oosten van het Verenigd Koninkrijk.

Een van de voorstellen in het document behelst de bouw van een nieuwe internationale luchthaven in Cliffe Marshes, Medway, Zuid-Oost-Engeland. Ik heb vele brieven ontvangen waarin bewoners van deze streek hun bezorgdheid uitspreken over deze plannen.

De „Marshes” zijn een Ramsar-locatie, een SSS1-locatie en een beschermd gebied dat genoemd wordt in de „Habitat-richtlijn” van de Unie.

Ik zou graag de opvatting van de Commissie vernemen over de aanleg van een internationale luchthaven op die lokatie.

Welke bevoegdheden heeft de Commissie om lidstaten af te houden van de ontwikkeling van dergelijke lokaties?

Welke vergunning moet van de Commissie worden verkregen zodat deze ontwikkeling doorgang kan vinden?

Welke implicaties zou het voortgaan met de ontwikkeling hebben voor de Britse regering?

Ik zou een spoedig antwoord op prijs stellen.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(17 oktober 2002)

De Commissie is ervan op de hoogte dat het Verenigd Koninkrijk de bouw van een nieuwe internationale luchthaven in Cliffe overweegt als een van de mogelijkheden voor de toekomstige ontwikkeling van het luchtverkeer in het zuidoosten van Engeland.

Beschikking nr. 1692/96/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 juli 1996⁽¹⁾ zijn de richtsnoeren vastgesteld inzake doelstellingen, prioriteiten en de grote lijnen van de maatregelen die in het kader van het transeuropees vervoersnet in overweging worden genomen. Deze richtsnoeren omschrijven projecten van gemeenschappelijk belang, waarvan de uitvoering moet bijdragen tot de ontwikkeling van het net in de hele Gemeenschap. Het transeuropees net van luchthavens bestaat uit luchthavens die moeten voldoen aan de in de richtsnoeren uiteengezette criteria. Volgens het „South East Consultation Document” zouden er in het jaar 2015 van op de luchthaven van Cliffe 58 miljoen passagiers per jaar worden vervoerd; in dit opzicht kan de luchthaven als een internationaal knooppunt worden beschouwd.

In het kader van artikel 8 van de richtsnoer, dient rekening te worden gehouden met de milieuwetgeving op gemeenschapsniveau, wanneer er projecten in verband met luchthavens van gemeenschappelijk belang worden ontwikkeld en uitgevoerd.

De Cliffe Marshes maken deel uit van het speciaal beschermingsgebied (SPA) Theemsmonding en Marshes, dat wordt beschermd in het kader van Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand⁽²⁾. Daardoor is elke uitbouw van een luchthaven die voor dit gebied nadelig kan zijn enkel mogelijk wanneer deze in overeenstemming is met de procedurele en materiële waarborgen in het kader van artikel 6, leden 3 en 4, van Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde fauna en flora⁽³⁾, die van toepassing zijn op alle SPA's.

Dit betekent dat een milieueffectbeoordeling van de voorgestelde ontwikkeling nodig is, met bijzondere aandacht voor de mogelijke gevolgen ervan voor het natuurbehoud in het SPA. Mocht uit deze beoordeling blijken dat er aanzienlijke schade aan het SPA zou ontstaan, dan zou de bouw enkel nog mogen worden voortgezet indien er geen alternatieve oplossingen zijn en indien er dwingende eisen van openbaar belang zijn. In dergelijke gevallen moeten er compensatiemaatregelen worden genomen om het verlies aan habitats door de aanleg van de luchthaven te compenseren.

Aangezien de aanleg van een luchthaven onder de nationale bevoegdheden valt, is er geen voorafgaande goedkeuring van de Commissie vereist.

(¹) PB L 228 van 9.9.1996.

(²) PB L 103 van 25.4.1979.

(³) PB L 206 van 22.7.1992.

(2003/C 52 E/196)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2485/02
van Rosa Miguélez Ramos (PSE) aan de Commissie

(6 september 2002)

Betreft: Mogelijke dumping door aquacultuurbedrijven

Vertegenwoordigers van de aquacultuursector van Spanje, Frankrijk, Italië en Portugal hebben bij de Commissie een klacht ingediend over dumping door Griekse aquacultuurbedrijven, die hun producten onder de reële kostprijs zouden verkopen en daarmee het bestaan en de productie van de overige communautaire bedrijven in gevaar zouden brengen, waarbij het met name gaat om zeebaars en goudbrasem.

Het Spaanse Ondernemersverbond van zeeviskwekers (APROMAR), de Franse Maatschappij voor mariene aquacultuur, de Portugese Bond van aquacultuurbedrijven en de Italiaanse Bond van aquacultuurbedrijven beweren dat Griekse aquacultuurbedrijven ongeveer 60 000 ton vis produceren, tien keer meer dan wordt geconsumeerd door de nationale markt van het land, en dat de rest wordt geëxporteerd naar de lidstaten tegen een prijs die lager ligt dan de reële kostprijs.

Heeft de Commissie hiernaar onderzoek verricht?

Welke maatregelen denkt zij te nemen?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(7 oktober 2002)

De Commissie is op de hoogte van de daling van de gemiddelde marktprijzen voor zeebaars en zeebrasem in 2001 en volgt deze kwestie van nabij.

Volgens de door Globefish (Voedsel- en Landbouworganisatie) verstreekte gegevens zijn de gemiddelde prijzen voor deze beide soorten in de periode januari-november 2001 geleidelijk gedaald, met zeer lage minima in de periode september-november 2001. In december 2001 begonnen de prijzen weer aan te trekken en deze trend zet zich in 2002 voort. In juli 2002 lag de gemiddelde prijs ongeveer 20 % hoger dan in november 2001 en de gemiddelde prijs voor zeebrasem steeg met ongeveer 35 %.

De Commissie heeft geen formele klachten ontvangen over het commerciële gedrag van de Griekse producenten en tot dusver zijn er geen bewijzen voor de aantijgingen betreffende de onregelmatige praktijken van deze producenten.

De Commissie (Directoraat-generaal Visserij) is op 30 oktober 2001 naar aanleiding van deze kwestie bijeengekomen met een delegatie van de Europese federatie van aquacultuurproducenten. Tijdens deze bijeenkomst werd duidelijk dat de enige mogelijke maatregelen erin bestonden de coördinatie van de producenten te verbeteren (zo nodig door het oprichten van producentenorganisaties) en eventueel marketingacties op te zetten. Deze acties moeten door de producenten zelf worden uitgevoerd, maar zouden wel financiële steun kunnen krijgen uit hoofde van de respectieve nationale programma's in het kader van het Financieringsinstrument voor de Oriëntatie van de Visserij (Structuurfondsen).

De situatie van de markt voor gekweekte zeebaars en zeebrasem is besproken tijdens de vergadering van het Comité van beheer voor visserijproducten op 9 april 2002 en op een buitengewone bijeenkomst van de Commissie met de meest betrokken lidstaten op 16 mei 2002. Geen van deze vergaderingen heeft duidelijker gemaakt of het om een structurele crisis gaat, dan wel of de huidige problemen seizoen-gebonden zijn. De betrokken lidstaten hebben zich ertoe verbonden nadere gegevens te verzamelen met het oog op een diepgaande analyse van de marktsituatie voor deze soorten. Voor het najaar 2002 is een nieuwe vergadering over deze kwestie gepland, waaraan ook vertegenwoordigers van de sector zullen deelnemen.

De Commissie onderzoekt voorts de mogelijkheid om een studie te verrichten naar de situatie van de markt voor zeebaars en zeebrasem.

(2003/C 52E/197)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2488/02
van Giorgio Lisi (PPE-DE) aan de Commissie

(6 september 2002)

Betreft: Gevolgen van de uitbreiding voor het personeel belast met de douaneformaliteiten

In 2004 zal een bepaald aantal kandidaat-lidstaten tot de Europese Unie toetreden, waardoor de douanegrenzen met deze landen zullen verdwijnen. Welke maatregelen denkt de Commissie te nemen betreffende eventuele subsidies voor het douanepersoneel (zoals dat ook het geval was bij de vorige uitbreiding)?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(15 oktober 2002)

Zoals de geachte afgevaardigde heeft opgemerkt, heeft de Raad in 1992 een actieprogramma met een budget van 30 miljoen ECU voor de omscholing van douanebeambten gelanceerd. De lidstaten mochten gebruik maken van de Structuurfondsen (Europees Sociaal Fonds en Interreg I) om begeleidende maatregelen te treffen (Verordening nr. 3904/92/EEG van 17 december 1992 betreffende aanpassingsmaatregelen ten behoeve van de douane-expediteurs met het oog op de totstandkoming van de interne markt⁽¹⁾). De Raad heeft ook een opleidingsprogramma vastgesteld om de nationale overheden bij de reorganisatie van hun douanewerkzaamheden te helpen (Beschikking nr. 94/844/EEG van de Raad van 19 december 1994 tot vaststelling van de specifieke gemeenschappelijke programma's voor de beroepsopleiding van douaneambtenaren, die de preferentiële regelingen, de controle van containers, de behandeling onder douanetoezicht en de douane-entrepots bestrijken (Matthaeusprogramma)⁽²⁾).

Een soortgelijke kwestie is naar voren gebracht in de mededeling van de Commissie betreffende de werkgelegenheidsaspecten van het besluit om de belastingvrije verkoop voor het reizigersverkeer binnen de Gemeenschap af te schaffen⁽³⁾. Op dit punt heeft de Commissie de lidstaten aangespoord om op grond van de betreffende richtsnoeren goedkeuring van staatsteun of steun van de Structuurfondsen te vragen. De Commissie heeft geen aparte nieuwe maatregel voorgesteld.

De Commissie is van plan om hetzelfde te doen voor de douanebeambten die als gevolg van de komende uitbreiding van baan zullen moeten veranderen.

⁽¹⁾ PB L 394 van 31.12.1992.

⁽²⁾ PB L 352 van 31.12.1994.

⁽³⁾ PB C 66 van 9.3.1999.

(2003/C 52 E/198)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2505/02**van W.G. van Velzen (PPE-DE) aan de Commissie**

(3 september 2002)

Betreft: Stand van zaken over de nog op te richten Cyber Security Task Force

Kan de Commissie aangeven wat de stand van zaken is met betrekking tot de nog op te richten Cyber Security Task Force?

Kan de Commissie bevestigen dat er inmiddels een nieuw initiatief in de maak is voor een soortgelijke taskforce, en zo ja, een nadere verklaring geven over het waarom hiervan?

Hoe verhoudt deze nieuwe taskforce zich tot de reeds eerder genoemde Cyber Security Task Force?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(11 oktober 2002)

De Commissie bedankt het geachte parlementslid voor zijn belangstelling voor de communautaire activiteiten op het gebied van netwerkveiligheid op Europees niveau.

De Commissie heeft in haar mededeling „Netwerk- en informatieveiligheid: voorstel voor een Europese beleidsaanpak”⁽¹⁾ voorgesteld om na te gaan hoe zo goed mogelijk op Europees niveau kan worden gezorgd voor de organisatie van de verzameling en analyse van gegevens en de planning van toekomstgerichte antwoorden op bestaande en ontstaande bedreigingen van de veiligheid. De organisatie van een dergelijke structuur werd met alle betrokkenen besproken. In de huidige discussie lijkt steun naar voren te komen voor het standpunt van de Commissie dat de coördinatie van op netwerk- en informatieveiligheid betrekking hebbende kwesties op Europees niveau moet worden versterkt.

Behalve coördinerende activiteiten zou een dergelijke structuur ook een rol kunnen spelen bij: verhogen van de bekendheid; stimuleren van de samenwerking tussen alle relevante communautaire en niet-communautaire betrokkenen; ontwikkelen van methoden en concepten op dit gebied.

Naar aanleiding van de mededeling van de Commissie keurde de Raad op 28 januari 2002 een resolutie over netwerk- en informatieveiligheid⁽²⁾ goed, waarin nog eens wordt gewezen op de noodzaak te overleggen met de lidstaten en met de particuliere sector, teneinde voorstellen uit te werken voor de oprichting van een Cyber Security Task Force waarmee kan worden voortgebouwd op de nationale inspanningen voor het versterken van de veiligheid van zowel netwerken als informatie en om de mogelijkheden van de lidstaten, zowel individueel als collectief, te verbeteren om te kunnen reageren op grote problemen in verband met netwerk- en informatieveiligheid.

De Commissie is verheugd dat het Parlement in de komende weken op basis van de genoemde mededeling van de Commissie haar standpunt zal bepalen.

Volgens de informatie waarover de Commissie beschikt is er thans geen sprake van een nieuw Europees initiatief voor vergelijkbare activiteiten op dit gebied, en de procedure loopt normaal verder, waarbij rekening wordt gehouden met commentaren van het Parlement.

De Commissie is van plan voor eind oktober 2002 een voorstel in te dienen waarin rekening wordt gehouden met de hierboven vermelde elementen en dat in lijn is met de doelstellingen die werden opgenomen in het eEurope 2005-Actieplan, zich daarbij ervan vergewissend dat deze structuur wordt gebaseerd op de meest geschikte rechtsgrondslag.

⁽¹⁾ COM(2001) 298 def.

⁽²⁾ PB C 43 van 16.2.2002.

(2003/C 52 E/199)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2508/02
van Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) aan de Commissie

(3 september 2002)

Betreft: Interventie in vakbondsblokkade in Finland

Op 19 juni 2002 deelde de Commissie in haar antwoord op vraag P-1480/02 ⁽¹⁾ mede bezig te zijn met de bestudering van het antwoord dat van de Finse autoriteiten was ontvangen in verband met de inbreukprocedure tegen Finland omdat dit land (volgens de Commissie) had verzuimd maatregelen te nemen ter voorkoming (dan wel het opvangen van de gevolgen) van een aantal boycotmaatregelen die de Finse vakbonden tegen het vaartuig van een rederij uit Estland hadden genomen.

Is het zo dat, aangezien de Commissie toezicht uitoefent op de wijze waarop de Gemeenschapswetgeving wordt toegepast (artikel 211 van het EG-Verdrag), zij er daarom van uitgaat het recht te hebben in de wetgeving van de lidstaten te interveniëren en daarmee een toetsing uit te voeren bij legale vakbondsgeschillen?

Heeft de Commissie zich rekenschap gegeven van de praktische consequenties van een dergelijk toetsingsrecht tegenover de partners op de arbeidsmarkt?

Kan de Commissie thans mededelen hoe zij zich het verdere verloop van de huidige inbreukprocedure tegen Finland voorstelt?

⁽¹⁾ PB C 277 E van 14.11.2002, blz. 213.

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(1 oktober 2002)

Zoals reeds is aangegeven in het antwoord van de Commissie op schriftelijke vraag P-1480/02 van het geachte parlementslid, heeft de inbreukprocedure betrekking op een lidstaat en niet op de relatie tussen individuen en organisaties. Het doel van de procedure is met andere woorden niet de boycot als dusdanig, maar de passende aard van de maatregelen genomen door de Finse regering ter voorkoming van de schadelijke daarvan.

Wat betreft het „recht” van de Commissie om maatregelen te nemen, werd er in bovenvermeld antwoord op schriftelijke vraag P-1480/02 ook op gewezen dat het Europees Akkoord met Estland deel uitmaakt van het *acquis communautaire*. Daar onder dit akkoord aan de Estse reders het recht om maritieme diensten te verlenen aan de Gemeenschap gegarandeerd is, valt de controle die de Commissie uitoefent op de uitvoering van dat recht onder haar bevoegdheid in het kader van Artikel 211 van het EG-Verdrag.

Het antwoord van de Finse regering werd door de Commissie beoordeeld. Er zal binnen een paar weken een besluit genomen worden over de follow-up van de inbreukprocedure, in overeenstemming met de gebruikelijke procedures inzake besluitvorming door de Commissie op grond van het collegialiteitsbeginsel.

(2003/C 52 E/200)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2512/02
van Christos Folias (PPE-DE) aan de Commissie

(9 september 2002)

Betreft: Medefinanciering van acties met middelen van het Europees Sociaal Fonds

De Europese Commissie heeft zich de afgelopen tijd door middel van initiatieven voor pilotacties gebaseerd op artikel 6 van het ESF, ingezet voor meer medefinanciering van maatregelen op het gebied van regionale ontwikkeling.

De beoordeling van deze voorstellen en de selectie van een aantal ervan werden door externe evaluatoren verricht.

Kan de Commissie in verband met deze initiatieven antwoord geven op de onderstaande vragen:

1. Welke procedure heeft de Commissie gevolgd voor de selectie van de externe evaluatoren?
2. Welke maatregelen heeft de Commissie genomen teneinde te komen tot een meritocratische selectie van de evaluatoren en tot een juiste beoordeling door deze evaluatoren van de ingediende voorstellen?
3. Zijn er klachten binnengekomen over de beoordeling en selectie van de voorstellen in het kader van de laatste oproep tot het indienen van voorstellen en zo ja, welk gevolg heeft de Commissie aan die klachten gegeven?

Welke maatregelen neemt de Commissie voor het garanderen van een geëigend gebruik van de desbetreffende financiële middelen?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(10 oktober 2002)

In het kader van de selectieprocedures voor de innovatieve acties die worden medegefinancierd krachtens artikel 6 van Verordening (EG) nr. 1784/1999 van het Parlement en de Raad van 12 juli 1999 betreffende het Europees Sociaal Fonds (ESF) ⁽¹⁾ doet de Commissie overeenkomstig het vaste gebruik voor tal van communautaire programma's voor een eerste evaluatie van de inhoud van de ontvangen voorstellen een beroep op de deskundigheid van externe evaluatoren.

Die evaluatoren worden geselecteerd uit de antwoorden op een uitnodiging tot het indienen van een blijk van belangstelling en op grond van hun deskundigheid op het gebied of de gebieden van de te evalueren voorstellen. Hun rol beperkt zich tot het doen van aanbevelingen aan de Commissie. De definitieve beslissing over de te selecteren voorstellen en over het bedrag van de toegekende communautaire medefinanciering behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de Commissie.

De Commissie ziet toe op een zuinig en transparant beheer – met inachtneming van de geldende normen – van de kredieten van het Fonds die voor innovatieve acties worden uitgetrokken.

⁽¹⁾ PB L 213 van 13.8.1999.

(2003/C 52E/201)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2520/02 van Pietro-Paolo Mennea (PPE-DE) aan de Commissie

(4 september 2002)

Betreft: Air Sicilia

Uit Italiaanse persberichten en uit klachten van burgers blijkt dat de luchtvaartmaatschappij Air Sicilia, die op Italiaans grondgebied opereert, verschillende malen vluchten heeft geannuleerd en zich daarbij niet heeft bekommerd om de passagiers, die nog altijd op schadevergoeding wachten.

Deze klanten, die eerst onder slechte dienstverlening hebben geleden en thans op schadevergoeding wachten, zullen waarschijnlijk tevergeefs wachten. Het is duidelijk dat hier sprake is van een schending van het „Handvest van de rechten van de passagiers”, dat door alle exploitanten in deze sector zou moeten worden nageleefd en dus ook door de luchtvaartmaatschappij in kwestie.

Bovendien is uit de persberichten naar voren gekomen dat deze maatschappij met financiële problemen te kampen heeft en niet in staat is te voldoen aan haar verplichtingen jegens de klanten en jegens haar eigen personeelsleden, die de uitbetaling van diverse nog niet betaalde maandsalarissen eisen.

Intussen opereren de eigenaars van deze maatschappij in ondernemingen met andere handelsnamen.

Kan de Commissie mededelen of deze berichten waar zijn?

Kan de Commissie bovendien mededelen of deze situatie algemeen bezien een schending van de rechten van de Europese burgers inhoudt en of zij stappen zal ondernemen ten behoeve van al diegenen die door deze situatie of deze gedragingen nadeel hebben ondervonden?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(8 oktober 2002)

Overeenkomstig de in de vraag van het geachte parlementslid vervatte informatie kan de luchtvaartmaatschappij Air Sicilia niet langer voldoen aan haar financiële verplichtingen tegenover haar klanten. De Commissie beschikt daarover momenteel niet over nadere gegevens.

De communautaire wetgeving betreffende passagiersrechten is niet van toepassing op dergelijke situaties. Bedoelde situaties worden in de eerste plaats gereguleerd krachtens het nationaal recht waarvoor nationale autoriteiten of gerechtelijke instanties bevoegd zijn.

Toch zal de Commissie de Italiaanse autoriteiten verzoeken nadere gegevens te verstrekken in het licht van artikel 5, lid 5, van Verordening (EEG) nr. 2407/92 van de Raad van 23 juli 1992 betreffende de verlening van exploitatievergunningen aan luchtvaartmaatschappijen⁽¹⁾. Overeenkomstig dit artikel 5, lid 5, bestaat er een zeker verband tussen de houder van een vergunning en de financiële toestand van de luchtvaartmaatschappij.

Meer in het algemeen volgt de Commissie van nabij de financiële situatie van de luchtvaartsector en zal zij, wanneer een algemene verslechtering daarvan de belangen van de passagiers in het gedrang dreigt te brengen, maatregelen treffen om die belangen te beschermen.

⁽¹⁾ PB L 240 van 24.8.1992.

(2003/C 52 E/202)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2534/02
van Olivier Dupuis (NI) aan de Commissie**

(11 september 2002)

Betreft: Arrestatie van Wan Yanhai, oprichter van het project Aids-actie, door de Chinese autoriteiten

Volgens verschillende bronnen is Wan Yanhai, de oprichter van het project Aids-actie („aitsji chingdong”), een NGO die informatie over het HIV-virus verspreidt, vorige zaterdagavond in Peking aangehouden en gearresteerd. Wan Yanhai (39 jaar) is bekend door zijn strijd voor de burgerrechten, en meer in het bijzonder de erkenning van de rechten van homoseksuelen en vrij gebruik van het Internet. Hij is één van de eerste die het aids-probleem op politiek vlak ter sprake gebracht hebben, op een ogenblik dat er nog een absoluut taboe op rustte. Hijzelf en zijn vrienden hebben de verdediging van de boeren van Henan op zich genomen, die besmet geraakt zijn door illegale handel in bloed, en de medeplichtigheid van de plaatselijke autoriteiten in het schandaal aan de kaak gesteld. Vorige maand is de vereniging van Wan Yanhai verdreven van de Universiteit van Peking, waar ze bescherming genoot.

Is de Europese Commissie op de hoogte van de arrestatie van Wan Yanhai? Welke initiatieven heeft ze genomen of denkt ze te nemen om de Chinese autoriteiten ertoe te bewegen om hem onmiddellijk en onvoorwaardelijk vrij te laten? Welke initiatieven heeft ze genomen of denkt ze te nemen om de Chinese autoriteiten ertoe te bewegen om het enorme schandaal van het besmet bloed in ernst onder ogen te zien, en meer in het algemeen om de tragedie van de aids-epidemie in de Chinese Volksrepubliek zonder enig taboe tegemoet te treden?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(15 oktober 2002)

De Commissie heeft tot haar spijt kennis genomen van de arrestatie in Peking van Wan Yanhai, grondlegger van het AIDS-actieproject en mensenrechtenactivist.

Zoals het geachte parlementslid weet, hecht de Commissie groot belang aan de vrijheid van meningsuiting (als integraal onderdeel van de mensenrechten), en zij stelt deze kwestie regelmatig aan de orde in het kader van de bilaterale dialoog over mensenrechten met China.

De Commissie deelt de bezorgdheid van het geachte parlementslid over de AIDS-epidemie in China en erkent dat AIDS-bestrijding een van de belangrijkste uitdagingen voor China is. Om China te helpen bij de aanpak van het HIV-virus, voert de Commissie reeds twee projecten uit die specifiek gericht zijn op AIDS-kwesties, waarvan een wordt uitgevoerd door een Nederlandse NGO.

De Commissie blijft de eerbiediging van de vrijheid van meningsuiting in China nauwlettend volgen en zal via haar ontwikkelingsprojecten blijven bijdragen aan een verbetering van de lokale omstandigheden bij de bestrijding van HIV.

(2003/C 52 E/203)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2556/02
van Toine Manders (ELDR) aan de Commissie

(13 september 2002)

Betreft: Buitenlandse studenten in Groot-Brittannië

Uit de praktijk komen signalen dat nieuwe Britse wet- en regelgeving op het gebied van onderwijs⁽¹⁾ zeer nadelig kan uitpakken voor zowel onderwijsinstellingen als buitenlandse studenten en hun intermediairs.

Het nieuwe pakket van maatregelen behelst dat Britse colleges en universiteiten getroffen worden door een financieringsstop van overheidswege voor (buitenlandse) studenten welke via (buitenlandse) advies- en bemiddelingsbureaus worden aangemeld. Tot vorig jaar was deze financiering wél van kracht, en zij is nog steeds van toepassing voor EU studenten die zich rechtstreeks aanmelden. Hierdoor moeten Britse colleges en universiteiten voor aanmeldingen via advies- en bemiddelingsbureaus nu een veel hoger tarief vragen, waardoor het onaantrekkelijk wordt voor aankomende studenten om zich via deze gremia aan te melden. In mijn optiek is deze regelgeving discriminerend voor EU burgers die in Groot-Brittannië willen studeren, maar bij hun keuze om uiteenlopende redenen in hoge mate afhankelijk zijn van intermediairs. Bovendien druisen bovenomschreven praktijken mijn inziens in tegen artikel 149 van het Verdrag, waarin staat dat de Gemeenschap dient bij te dragen tot de ontwikkeling van onderwijs door samenwerking tussen de lidstaten aan te moedigen.

1. Is de Commissie op de hoogte van de nieuwe Britse wet- en regelgeving, zoals hierboven uiteengezet?
2. Acht de Commissie de omschreven implicaties van deze wet- en regelgeving in strijd met artikel 149 van het Verdrag en non-discriminatiebeginselen?
3. Is de Commissie voornemens om actie te ondernemen naar aanleiding van de omschreven gang van zaken, ter eliminatie van het discriminerend karakter van genoemde Britse wet- en regelgeving, daarbij in acht nemend de hoge prioriteit die door de EU aan onderwijs wordt toegedacht in het kader van het Lissabon proces?

⁽¹⁾ Betreffende regelgeving is weergegeven in de Guidance on Further Education Funding, Eligibility and Rates 2001/2002, van The Further Education Funding Council, namens The Learning and Skills Council.

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie

(23 oktober 2002)

1. De Commissie is op de hoogte van de nieuwe Britse wet- en regelgeving.
2. Volgens de beschikbare informatie gaat het bij de aanmelding via bemiddelings- en adviesbureaus om buitenlandse studenten uit derde landen.

Alle Europese studenten kunnen zich rechtstreeks tot Britse universiteiten wenden.

Op dit ogenblik beschikt de Commissie niet over gegevens die duiden op discriminatie als gevolg van de maatregel in kwestie; zij is niet van oordeel dat de Britse wettelijke bepaling op zodanige wijze indruist tegen artikel 149 van het EG-Verdrag dat de ontwikkeling van samenwerking van de lidstaten op het terrein van het onderwijs erdoor belemmerd wordt. Het zou nuttig zijn indien het geachte parlementslid voorbeelden zou kunnen geven van gevallen van discriminatie van Europese burgers als gevolg van de nieuwe maatregel.

3. De Commissie ziet geen aanleiding om op dit ogenblik stappen te nemen.

(2003/C 52 E/204)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2562/02**van Professor Sir Neil MacCormick (Verts/ALE) aan de Commissie**

(10 september 2002)

Betreft: REACH-stelsel

Is de Commissie op de hoogte van de verontrusting die tal van mensen voelen over aspecten van het REACH-stelsel dat wordt voorgesteld voor het testen en registreren van chemische stoffen? Is de Commissie met name bereid de onderdelen van het REACH-stelsel te heroverwegen waardoor het aantal dierproeven volgens methoden waartegen veel Europese burgers een diepgewortelde afkeer hebben, ingrijpend zal stijgen? Kan de Commissie eveneens mededelen hoe zij staat tegenover de deugdelijkheid van het REACH-stelsel met betrekking tot chemische stoffen die als eindproducten gebonden elementen bevatten en derhalve niet de scheikundige kenmerken vertonen van de elementen in hun pure vorm?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(3 oktober 2002)

Het REACH-systeem werd door de Commissie voorgesteld in het Witboek over de Strategie voor een toekomstig beleid voor chemische stoffen⁽¹⁾ om de menselijke gezondheid en het milieu nog beter te beschermen tegen de mogelijke risico's van chemische stoffen. Voor een groot aantal chemische stoffen die in de Gemeenschap op de markt zijn, is de beschikbare kennis over gevaarlijke eigenschappen en toepassingen niet voldoende om het vereiste hoge niveau van bescherming te garanderen.

Om de kennis te vergroten en daardoor het beheer en de controle van chemische stoffen te verbeteren stelt het Witboek niet een testprogramma voor, maar de hele verzameling van informatie over chemische stoffen. Deze informatie kan van elke bron uit de Gemeenschap komen en zelfs uit de hele wereld. Dierproeven zouden een laatste hulpmiddel moeten zijn.

Een van de politieke doelstellingen van de Strategie is het stimuleren van tests waarbij geen dieren worden gebruikt.

De volgende onderdelen van het REACH-systeem zullen voorgesteld worden met het oog op het minimaliseren van dierproeven:

- voor stoffen waarvan meer dan 1 ton maar minder dan 10 ton per jaar wordt geproduceerd/geïmporteerd, zouden in het algemeen alleen in vitro tests uitgevoerd moeten worden. 20 000 van de geschatte 30 000 „bestaande” chemische stoffen die in de Gemeenschap op de markt zijn, vallen onder deze categorie;
- er zal rekening gehouden worden met bestaande informatie over de toxiciteit en ecotoxiciteit van stoffen met inbegrip van epidemiologisch onderzoek;
- de algemene testvoorschriften zullen zodanig gewijzigd worden dat waar mogelijk ook tests op basis van blootstelling worden uitgevoerd;
- voor het testen van chemische stoffen met een hoog productievolume zullen onder toezicht van de overheid testprogramma's op maat worden ontwikkeld.
- de ontwikkeling van nieuwe alternatieve testmethoden waarbij minder of geen dieren worden gebruikt, zal worden gestimuleerd;
- bestaande stoffen zullen worden gegroepeerd om waar mogelijk het aantal tests tot een minimum te beperken,
- het uitwisselen van gegevens over dierproeven tussen bedrijven die registratie aanvragen zal verplicht gesteld worden, met zeer weinig uitzonderingen om de vertrouwelijkheid te respecteren.

De Commissie heeft vanaf oktober 2001 tot februari 2002 met acht werkgroepen vergaderd om technisch deskundig advies te krijgen over specifieke aspecten van het Witboek. Daarbij zijn ook dierproeven in samenhang met het welzijn van de dieren aan bod gekomen. Deskundigen, met inbegrip van dierenwelzijnsorganisaties, werden uitgenodigd om voorstellen te doen.

De Commissie is er zich van bewust dat chemische stoffen, wanneer ze gebonden worden aan polymeren, sterk van eigenschappen kunnen veranderen. Deze eigenschappen zouden echter ook bekend moeten zijn om een veilig gebruik te garanderen. De Commissie zal daarom een geschikt en proportioneel systeem opzetten dat de nodige informatie oplevert.

Al bij al zoekt de Commissie een evenwicht tussen het welzijn van dieren en de mogelijke ernstige bedreigingen voor de menselijke gezondheid en het milieu door chemische stoffen wanneer hun eigenschappen en toepassingen niet voldoende bekend zijn.

(¹) COM(2001) 88 def, beschikbaar via het internet http://europa.eu.int/comm/environment/chemicals/0188_nl.pdf.

(2003/C 52 E/205)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2572/02
van Kathleen Van Brempt (PSE) aan de Commissie

(16 september 2002)

Betreft: Cyclamaten in light-frisdranken

Het Voedingscentrum in Nederland sloeg zopas alarm over het gebruik van cyclamaten in light-dranken. Collega Alexander de Roo (VERTS/ALE) stelde hierover de schriftelijke vraag E-0051/02 (¹). De Commissie liet op 22 februari 2002 weten geen verbod op cyclamaten te zullen invoeren. Ook vindt ze aanvullende etiketteringseisen niet gerechtvaardigd.

Als de Commissie van oordeel is dat aanvullende waarschuwingen op de etikettering niet nodig zijn, hoe wil de Commissie dan wel het publiek waarschuwen voor overmatig gebruik van cyclamaten?

De Commissie bekijkt hoe ervoor kan worden gezorgd dat de inname van cyclamaat de nieuwe ADI niet overschrijdt, bijvoorbeeld door het wijzigen van de toegestane grenzen voor het gebruik daarvan of door het toestaan van alternatieven. Kan de Commissie hierover een nadere toelichting geven?

Wat bedoelt de Commissie met het wijzigen van de toegestane grenzen voor het gebruik van cyclamaten?

Wat zijn de alternatieven voor cyclamaten waarover de Commissie spreekt in haar antwoord op schriftelijke vraag E-0051/02? Hoe wil de Commissie het gebruik hiervan stimuleren?

(¹) PB C 147 E van 20.6.2002, blz. 236.

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(16 oktober 2002)

Zoals vermeld in het antwoord op de schriftelijke vraag E-0051/02 van de heer de Roo, heeft de Commissie onderzocht hoe kan worden voorkomen dat de inname van cyclamaat niet hoger ligt dan de nieuwe Acceptable Daily Intake (ADI) voor deze stof, bijvoorbeeld door het wijzigen van de toegestane grenzen voor het gebruik daarvan of door het toestaan van alternatieven.

Derhalve heeft de Commissie op 11 juli 2002 een voorstel goedgekeurd tot wijziging van Richtlijn 94/35/EG van het Europees Parlement en de Raad inzake zoetstoffen die in levensmiddelen mogen worden gebruikt (¹). Voorgesteld wordt om de maximale gebruiksdosis cyclamaat in light frisdranken te verlagen. Verder wordt een verbod voorgesteld op het gebruik van cyclamaat in snoepgoed, kauwgom en ijs zonder toegevoegde suikers.

In plaats van cyclamaat mogen alle andere toegestane zoetstoffen gebruikt worden. In verband met de voorgestelde wijziging van voornoemde richtlijn wordt voorgesteld een nieuwe zoetstof, sucralose, toe te staan, die zo ook een alternatief zou kunnen vormen. Dit voorstel is thans in behandeling bij het Parlement en de Raad.

Indien deze maatregelen worden goedgekeurd, verwacht de Commissie dat de inname van cyclamaat door de consumenten zich onder de nieuwe ADI zal bevinden. In elk geval dienen overeenkomstig voornoemde richtlijn de lidstaten toezicht te houden op de inname van zoetstoffen en een hogere inname dan de ADI zou dan geconstateerd moeten worden.

(¹) COM(2002) 375 def.

(2003/C 52 E/206)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2584/02
van Olivier Dupuis (NI) aan de Commissie

(10 september 2002)

Betreft: De mensenrechten in Laos

Op 26 oktober a.s. is het 3 jaar geleden dat Thongpaseuth Keuakoun, Khamphouvieng SISA-AT, Seng-Aloune Phengphanh, Bouavanh Chanmanivong en Keochay, studentenleiders uit Laos, verdwenen zijn na het organiseren van een vreedzame mars in Vientiane om meer sociale rechtvaardigheid, vrije verkiezingen en democratische hervormingen in Laos te eisen. Ondanks internationale demarches, met name twee resoluties van het EP (februari en november 2001) varieerde de houding van de hoogste autoriteiten in Vientiane tussen stilzwijgen en elkaar tegensprekende mededelingen. In november 2001 heeft de Laotiaanse onderminister van Buitenlandse Zaken, Phongsavat Boupaha, aan mevrouw Boniver, de Italiaanse onderminister van Buitenlandse zaken, verklaard dat deze vijf personen nog niet voor de rechter waren verschenen, maar dat dit gauw zou gebeuren. Op 13 juni 2002 heeft de heer Souvannasao, ondervoorzitter van de juridische commissie van de nationale Volksvergadering van de Republiek Laos, onder druk van vragen van de delegatie van het EP bij de ASEAN, tijdens een vergadering in Straatsburg beweerd, zonder hiervoor bewijzen aan te dragen, en volstrekt in tegenspraak met eerdere verklaringen van zijn onderminister van Buitenlandse Zaken, dat deze vijf personen op 29 juni 2001 veroordeeld waren als „gewone misdadigers” en dat zij opgesloten zaten in een gevangenis in Vientiane. In antwoord op vragen van de liberaal Christopher Huhne, die om inzage van de processtukken had verzocht, heeft de Laotiaanse afgevaardigde verzekerd dat deze hem zouden worden toegezonden, met dien verstande dat het mogelijk was dat deze documenten niet waren opgesteld. De vele contradicties en de verwarring bij deze officiële mededelingen doen het ergste vrezen voor de vijf studentenleiders. Kan de Commissie de Laotiaanse autoriteiten verzoeken om onverwijld uitgebreide informatie te verstrekken die meer helderheid verschaft over de huidige situatie van de vijf „desaparecidos”, met inbegrip van de stukken van hun eventuele proces, maar ook over hun verblijf in de gevangenis en hun gezondheidstoestand. Vindt de Commissie ook niet dat het transformeren van burgers in desaparecidos of „voor de burgerlijke stand overledenen” een van de ernstigste schendingen is van de grondrechten zoals die zijn neergelegd in het Handvest van de Verenigde Naties en de internationale conventies die de Republiek Laos trouwens uit eigen vrije wil heeft onderschreven? Zo ja, kan de Commissie de Laotiaanse autoriteiten laten weten dat, wanneer zij doorgaan met dergelijke praktijken en andere dwangmaatregelen die in strijd zijn met de fundamentele rechten, dit hun kan komen te staan op opschorting van de samenwerkingsovereenkomst?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(1 oktober 2002)

De Commissie heeft bij diverse gelegenheden zowel tegenover de regering van Laos als in het Parlement haar ernstige bezorgdheid uitgesproken over de mensenrechtensituatie in de Democratische Volksrepubliek Laos.

De kwestie van de arrestatie en verdwijning van de vijf leiders van de beweging „26 oktober 1999” is door de Commissie tijdens bilaterale bijeenkomsten met de regering van Laos en in andere fora ter sprake gebracht. Helaas is het tot dusver onmogelijk gebleken duidelijke informatie van de regering te verkrijgen over de vijf vermiste Laotianen.

De Commissie verleent haar volledige steun aan de tenuitvoerlegging van het Handvest van de Verenigde Naties en de internationale conventies waarnaar het geachte parlementslid verwijst. Zij verwelkomt de inspanningen van de parlementaire delegatie voor kwesties betreffende de Associatie van Zuid-Oost-Aziatische landen (ASEAN) om informatie en documentatie over de Laotiaanse studentenleiders te verkrijgen en zal deze ook steunen.

(2003/C 52 E/207)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2595/02
van Stavros Xarchakos (PPE-DE) aan de Commissie

(18 september 2002)

Betreft: Motorfietshelmen en boetes in Griekenland

De Griekse overheid is de laatste tijd overgegaan tot het opleggen van boetes en het in beslag nemen van motorfietsen van de bestuurders van tweewielers die geen helm droegen tijdens het rijden. Maar de Griekse motorrijders laten hun stem horen omdat de prijs van een goede en veilige helm in Griekenland tussen de 300 en de 600 EUR schommelt, vooral wegens de hoge taksen en belastingen die de Griekse overheid oplegt.

Wat denkt de Commissie over het niveau van de Griekse taksen en belastingen op helmen? Wat is het exacte bedrag dat de overige 14 landen van de Unie aan belasting heffen?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(11 november 2002)

De Commissie is doende de ter beantwoording van de vraag nodige gegevens te verzamelen. Zij zal de resultaten van haar onderzoek zo spoedig mogelijk mededelen.

(2003/C 52 E/208)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2600/02
van Ilda Figueiredo (GUE/NGL) aan de Commissie

(18 september 2002)

Betreft: Begrotingspost B3-4102 en de bestrijding van kinderarbeid

In resolutie B4-0692/98, die is opgenomen in verslag A4-0004/1999, worden de bevoegde diensten van de Commissie verzocht een balans op te maken van de toepassing van richtlijn 94/33/EG van de Raad⁽¹⁾.

Voorts heeft het Europees Parlement in de begroting van 2002 er in de toelichting op begrotingspost B3-4102 – Analyse en studies betreffende sociale situatie, demografie en gezin – op gewezen dat de kredieten dienen „ter financiering van een jaarverslag over de situatie op het gebied van kinderarbeid in de Europese Unie” en „ter financiering van een Europese voorlichtingscampagne tegen kinderarbeid”.

In dit verband zou ik de volgende vragen willen stellen:

- Welke maatregelen zijn er genomen ter verwezenlijking van de doelstellingen die vermeld zijn in begrotingspost B3-4102 om een jaarverslag op te stellen en een voorlichtingscampagne tegen kinderarbeid te starten?
- Welke maatregelen zijn er in de afgelopen 10 jaar genomen ter bestrijding van de kinderarbeid in de Europese Unie, en hoe zijn deze geëvalueerd?
- Hoe staat de Commissie tegenover de invoering van een communautair programma ter ondersteuning van de integratie van kinderen die reeds gewerkt hebben, als voorgesteld in resolutie B4-0692/98 die is opgenomen in verslag A4-0004/1999 van het Europees Parlement?

⁽¹⁾ PB L 216 van 20.8.1994, blz. 12.

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(28 oktober 2002)

Het Verslag van de Commissie over de sociale situatie – een gezamenlijke uitgave van het Directoraat-generaal Werkgelegenheid en Eurostat – bevat analyses over kinderarmoede, die nauw verband houdt met kinderarbeid aangezien armoede en sociale uitsluiting de voedingsbodem zijn van kinderarbeid. Door armoede en langdurige werkloosheid te bestrijden, zorg te dragen voor werkloze huishoudens of huishoudens waarin huiselijk geweld voorkomt, en het onderwijs te verbeteren, bestrijden we dus ook kinderarbeid.

Bovendien zijn een aantal afzonderlijke studies gestart over gezinsvraagstukken en de situatie van de gezinnen in Europa. Ten slotte financiert de Commissie sinds 1989 het Europese Waarnemingscentrum voor de sociale situatie, de demografie en het gezin. Dit is een multidisciplinair netwerk van onafhankelijke deskundigen, dat op verzoek van de Commissie is opgericht. Het waarnemingscentrum houdt zich bezig met gezinsvraagstukken in ruime zin: het houdt toezicht op de ontwikkelingen in Europa die gevolgen hebben voor de sociale situatie van met name gezinnen (demografische, sociaal-economische en beleidsveranderingen). Dit omvat ook de analyse van beleidsactiviteiten in verband met gezinsvraagstukken.

Richtlijn 94/33/EG van de Raad betreffende de bescherming van jongeren op het werk werd op 22 juni 1994 goedgekeurd. Zij is in alle lidstaten omgezet in nationaal recht. De Commissie heeft verslag uitgebracht over de omzetting van de richtlijn in de vijftien lidstaten. De Commissie stuurt de geachte afgevaardigde en het secretariaat van het Parlement rechtstreeks een kopie van dit verslag.

De Commissie heeft de lidstaten ook verzocht verslag te doen van de praktische omzetting van de richtlijn. De meeste van deze verslagen zijn al binnen. Zodra alle verslagen ontvangen zijn, zullen zij aan het Parlement, de Raad en het Economisch en Sociaal Comité worden toegezonden, tezamen met een verslag van de Commissie zoals verlangd in artikel 17 van de richtlijn.

De Commissie zet zich volledig in voor de uitbanning van misbruik en uitbuiting van kinderen, zowel in de ontwikkelingslanden als in de ontwikkelde wereld. Zij is ook sterk voor maatregelen die bedoeld zijn om integratieve steun te verlenen aan kinderen die te maken hebben of hebben gehad met enige vorm van kinderarbeid. De Commissie pakt het probleem van de kinderarbeid daarom aan in het bredere kader van haar werkgelegenheids- en opleidingsbeleid en haar armoede- en sociale-integratieprogramma's.

Met betrekking tot het voorstel van het Parlement in Resolutie B4-0692/1998 om dringend programma's op te zetten ter ondersteuning van de integratie van kinderen die al hebben gewerkt, is de Commissie van mening dat dit probleem beter op nationaal niveau kan worden aangepakt en dat het sociale-integratieproces in dit verband een goede Europese referentie kan bieden.

(2003/C 52 E/209)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2605/02
van Michl Ebner (PPE-DE) aan de Commissie

(18 september 2002)

Betreft: Arbeidstijdregeling voor vrachtwagenchauffeurs

Er wordt verwezen naar: Richtlijn 2002/15/EG⁽¹⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 11 maart 2002 betreffende de organisatie van de arbeidstijd van personen die mobiele werkzaamheden in het wegverkeer uitoefenen.

Voorts wordt verwezen naar: de heftige discussies in de Raad en de onenigheid tussen de Raad en het Parlement over het probleem van de toepasbaarheid van de richtlijn op zelfstandige chauffeurs. Het bemiddelingscomité heeft als oplossing verklaard dat de richtlijn voorlopig, tot 2009, niet op zelfstandige chauffeurs van toepassing is. Verder wordt verwezen naar: het feit dat transporteurs en transportondernemingen in Europa reeds enkele maanden na het van kracht worden van de richtlijn gelijkstelling van de arbeidstijdregeling hebben verlangd voor alle vrachtwagenchauffeurs, zelfstandig of niet, enerzijds omdat deze regeling de zelfstandige chauffeurs tot nog langere rijtijden verleidt, wat met het oog op de verkeersveiligheid zeer bedenkelijk is, en anderzijds omdat een eenzijdige toepassing van de arbeidstijdverkortings tot concurrentievervalsing ten voordele van de kleinste bedrijven zou leiden.

Is de Commissie derhalve bereid:

- van deze feiten nota te nemen, in het bijzonder met het oog op het verslag dat zij niet later dan twee jaar vóór 23 maart 2009 moet overleggen, en
- haar actuele standpunt ten aanzien van deze kwestie mede te delen, vooral met het oog op de omstandigheden in het wegverkeer en de mededingingsregels?

⁽¹⁾ PB L 80 van 23.3.2002, blz. 35.

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(15 oktober 2002)

De Commissie is zich bewust van een mogelijke mededingingvervalsing tussen chauffeurs in loondienst en voor eigen rekening werkende chauffeurs geïntroduceerd aan de eerstgenoemde groep in 2005 en aan de andere in 2009 in het kader van de toepassing van de bepalingen van de specifieke Richtlijn 2002/15/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 maart 2002 betreffende de organisatie van de arbeidstijd van personen die mobiele werkzaamheden in het wegvervoer uitoefenen. Dit was echter het resultaat van een moeilijk bemiddelingsproces tussen de Raad en het Parlement dat de Commissie aanvaardt en respecteert.

Voor beide categorieën chauffeurs gelden reeds Gemeenschapswetten betreffende de rij- en rusttijden (Verordening (EEG) Nr. 3821/85 van de Raad van 20 december 1985 tot harmonisatie van bepaalde voorschriften van sociale aard voor het wegvervoer⁽¹⁾) en vermoeidheid door te veel werkuren maakt geen onderscheid tussen chauffeurs in loondienst en zelfstandige chauffeurs.

Op dit moment erkent de Commissie sterk uiteenlopende opinies van de lidstaten en de industrie over deze richtlijn en de moeilijkheid om een compromis te bereiken. Bovendien wenst de Commissie het geachte parlementslid te wijzen op het oorspronkelijke voorstel⁽²⁾ om tot een gelijkstelling van de arbeidstijdregeling voor alle chauffeurs te komen. De Commissie zal de gevolgen onderzoeken van een uitvoering voor de sector vooraleer een rapport op te stellen over het al dan niet opnemen van zelfstandige chauffeurs in de arbeidstijdregeling, maar zal momenteel niet oordelen over het resultaat.

⁽¹⁾ PB L 370 van 31.12.1985.

⁽²⁾ PB C 43 van 17.2.1999.

(2003/C 52 E/210)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2615/02
van Michl Ebner (PPE-DE) aan de Commissie**

(18 september 2002)

Betreft: Communautaire regelgeving voor alcoholconsumptie op grond van leeftijd, tijdstip en plaats

Alcoholgerelateerde problemen kosten de staat jaarlijks handenvol geld dat gebruikt wordt voor de financiering van preventieacties en ontwenningcentra.

Jaarlijks ondervinden mensen van alle leeftijden en landen de schadelijke gevolgen van overmatig alcoholgebruik, variërend van onoplettendheid en migraine tot dodelijke verkeersongevallen. Afgezien van hen die jammer genoeg als „alcoholisten” moeten worden bestempeld, zijn het vooral jonge mensen die onder de gevolgen van overdreven alcoholgebruik lijden. De redenen daarvoor zijn hoogstwaarschijnlijk psychologisch, maar toch wordt alcoholconsumptie door de gemakkelijke toegang op jonge leeftijd tot alcoholische producten, die nagenoeg op iedere straathoek en op elk moment te verkrijgen zijn, misschien wel niet aangemoedigd, maar dan toch uitgelokt.

Door de indiening van een wetsontwerp, dat het Sloveense parlement ter goedkeuring is voorgelegd, probeert de regering van kandidaat-lidstaat Slovenië thans een wettelijke barrière op te werpen tegen de hoge consumptie per hoofd van de bevolking. In het wetsontwerp wordt de minimumleeftijd voor de legale aankoop van alcohol opgetrokken tot 18 jaar. Voorts wordt de verkoop van alcoholische producten na een bepaald tijdstip en op plaatsen die bestemd zijn voor opvoeding, gezondheid en sport, helemaal verboden.

Zou het, tegen de achtergrond van de hierboven geschetste problemen, niet zeer wenselijk zijn een communautaire regelgeving in te voeren voor de beperking van de verkoop van alcoholische producten op grond van tijdstip, plaats en leeftijd?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(16 oktober 2002)

De Commissie is het met de geachte afgevaardigde eens dat de schade die alcohol aanricht, een ernstig volksgezondheidsprobleem is en de maatschappij zeer veel geld kost. In dit verband moet de bescherming van jongeren als een prioriteit worden beschouwd.

Beperking van de toegang tot alcohol, vooral voor kinderen en jongeren, is één van de maatregelen van het alcoholbeleid die problemen als gevolg van ongepast alcoholgebruik kunnen helpen voorkomen.

Communautaire wetgeving die een minimumleeftijd voor de aankoop van alcohol voorschrijft of andere toegangbeperkingen voor alcohol ontbreken echter.

In juni 2001 heeft de Raad een aanbeveling aangenomen betreffende alcoholgebruik door jongeren, in het bijzonder kinderen en adolescenten⁽¹⁾, waarin de lidstaten worden aangespoord om hun gezondheidsbevorderingsactiviteiten op te voeren, vooral op locaties, zoals school, jeugdorganisaties en sportclubs.

De aanbeveling stelt ook voor dat de lidstaten erop toezien dat de bestaande regelgeving over illegale verkoop aan consumenten onder de koopgerechtigde leeftijd wordt gehandhaafd.

Er zijn geen plannen om communautaire wetgeving in te voeren die de verkoop aan specifieke groepen of op specifieke plaatsen beperkt. De Commissie dringt er echter bij de producenten van alcoholhoudende dranken op aan zelfregulering met betrekking tot de promotie en de verkoop van alcohol verder te ontwikkelen en te handhaven.

De conclusies van de Raad van juni 2001 over een communautaire strategie om de schade door alcohol te verminderen bieden mogelijkheden om alle aspecten van het alcoholbeleid, waaronder beperking van de toegang tot alcohol, te bespreken.

⁽¹⁾ PB L 161 van 16.6.2001.

(2003/C 52 E/211)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2623/02
van Markus Ferber (PPE-DE) aan de Commissie

(18 september 2002)

Betreft: Omzetting van de nieuwe postrichtlijn 2002/39/EG door de kandidaat-landen

Dit jaar is de nieuwe richtlijn 2002/39/EG⁽¹⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 10 juni 2002 tot wijziging van richtlijn 97/67/EG⁽²⁾ met het oog op de verdere liberalisering van de markt voor postdiensten in de Gemeenschap goedgekeurd. De lidstaten moeten de nieuwe richtlijn uiterlijk per 31 december 2003 in nationaal recht omzetten.

Is de Commissie voornemens voor de kandidaat-landen aparte termijnen voor de liberalisering van de markt voor postdiensten te laten gelden, of moet de nieuwe postrichtlijn door de kandidaat-landen reeds op het moment van toetreding worden omgezet?

Moeten ook de mededingingsregels van de EU door de kandidaat-landen op het moment van toetreding worden omgezet?

⁽¹⁾ PB L 176 van 5.7.2002, blz. 21.

⁽²⁾ PB L 15 van 21.1.1998, blz. 14.

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(30 oktober 2002)

Van de kandidaat-lidstaten zal worden verlangd dat zij de nieuwe Richtlijn 2002/39/EG van het Europees Parlement en de Raad van 10 juni 2002 tot wijziging van Richtlijn 97/67/EG met betrekking tot de verdere openstelling van de postmarkt in de Gemeenschap voor mededinging, zoals elk onderdeel van het communautair acquis, tegen de datum van hun toetreding tot de EU hebben omgezet, tenzij in de toetredingsverdragen te zijner tijd in overgangsregelingen wordt voorzien.

Wat de mededingingsregels betreft moeten de Midden- en Oost-Europese landen in het kader van de associatieovereenkomsten nu reeds verzekeren dat de essentiële voorschriften van het acquis inzake kartelvorming en staatssteun worden nageleefd.

(2003/C 52 E/212)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2624/02
van Markus Ferber (PPE-DE) aan de Commissie

(18 september 2002)

Betreft: Omzetting van de nieuwe postrichtlijn 2002/39/EG

Dit jaar is de nieuwe richtlijn 2002/39/EG⁽¹⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 10 juni 2002 tot wijziging van richtlijn 97/67/EG⁽²⁾ met het oog op de verdere liberalisering van de markt voor postdiensten in de Gemeenschap goedgekeurd. De lidstaten moeten de nieuwe richtlijn uiterlijk per 31 december 2003 in nationaal recht omzetten.

Beschikt de Commissie over informatie betreffende de stand van zaken bij de omzetting? Kan ervan worden uitgegaan dat de lidstaten de richtlijn op tijd omzetten?

Weet de Commissie of er lidstaten zijn die plannen voor de uitgaande grensoverschrijdende post een uitzondering te maken?

Moeten deze lidstaten tegenover de Commissie apart aantonen dat een uitzondering voor de uitgaande grensoverschrijdende post noodzakelijk is?

⁽¹⁾ PB L 176 van 5.7.2002, blz. 21.

⁽²⁾ PB L 15 van 21.1.1998, blz. 14.

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(16 oktober 2002)

De Commissie bekijkt momenteel de stand van zaken met betrekking tot de omzetting door de lidstaten van Richtlijn 2002/39/EG van het Europees Parlement en de Raad van 10 juni 2002 tot wijziging van Richtlijn 97/67/EG met betrekking tot de verdere openstelling van de postmarkt in de Gemeenschap voor mededinging. Zij heeft momenteel geen aanwijzingen dat een van de lidstaten de richtlijn niet op tijd zal hebben omgezet, maar de parlementaire behandeling levert soms wel vertraging op.

Wat het voorbehoud ten aanzien van uitgaande grensoverschrijdende post betreft, heeft de Commissie momenteel aanwijzingen dat één lidstaat (Luxemburg) voor dit marktsegment een voorbehoud wil maken.

De Commissie zal aan de hand van de in de nieuwe richtlijn genoemde criteria nagaan of de nationale omzettingsmaatregelen in overeenstemming zijn met die richtlijn, met name wat de voorbehouden voor uitgaande grensoverschrijdende post betreft.

Pas in 2003 zullen er resultaten bekend zijn. De Commissie zal het Parlement op de hoogte brengen van haar bevindingen.

(2003/C 52 E/213)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2632/02
van Elspeth Attwooll (ELDR) aan de Commissie

(18 september 2002)

Betreft: CITES — handel in ivoor

Nadat CITES in 1997 een aantal olifantenpopulaties lager op de urgentielijst plaatste en aldus opnieuw enige handel in ivoor uit Afrika op gang bracht, worden nog steeds naar schatting duizenden olifanten in Afrika door stropers gedood. Kan de Commissie mededelen welk standpunt zij en de lidstaten van de EU op de komende CITES-bijeenkomst in Santiago zullen innemen tegover het voorstel van India en Kenia tot hernieuwde invoering van een volledig verbod op de handel in ivoor?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(17 oktober 2002)

Het standpunt dat moet ingenomen worden inzake voorstellen voor de volgende vergadering van de conferentie der partijen bij de Overeenkomst inzake de internationale handel in bedreigde in het wild levende dier- en plantensoorten (CITES) zal bepaald worden door de Raad (Milieu) op 17 oktober 2002.

De omvang van de ivoorhandel als gevolg van de overheveling van bepaalde olifantpopulaties naar CITES-bijlage II in 1997 is zeer beperkt. Een eenmalige verkoop van ivoorvoorraden aan Japan heeft plaatsgevonden en een beperkt verkeer van ivoorproducten voor niet-commerciële doeleinden is toegestaan. Na een volgende conferentie der partijen zijn de Afrikaanse-olifantpopulaties van vier Zuid-Afrikaanse landen nu opgenomen in bijlage II van CITES, met een nulquotum voor ivoor (dit wil zeggen dat er geen uitvoer voor commerciële doeleinden is toegestaan). Er loopt een project met als titel Monitoring van het illegaal doden van olifanten (MIKE), dat het mogelijk moet maken de impact van de ivoorhandel op de stroperij te evalueren. De Commissie heeft financiële steun verleend aan dit project. Momenteel heeft het project nog niet voldoende gegevens verzameld om gegronde conclusies te kunnen trekken.

Het voorstel van Indië en Kenia om alle Afrikaanse-olifantpopulaties op te nemen in bijlage I, steunt niet op solide wetenschappelijke argumenten. De olifantpopulaties in het Zuid-Afrikaanse verspreidingsgebied zijn over het algemeen gezond en ze lijken ook te voldoen aan de voorwaarden voor split-listing (dit wil zeggen voor het opnemen van aparte populaties van een soort in verschillende bijlagen van CITES). Verder is nog niet bewezen dat het voorstel zal leiden tot een echte verbetering in de bescherming van de olifanten.

MIKE heeft zoals gezegd tot dusver geen voldoende gegevens geleverd, en de Commissie is er voorlopig geenszins van overtuigd dat een uitbreiding van de handel in ivoor – zoals voorgesteld door bepaalde Zuid-Afrikaanse landen – geen negatieve gevolgen zal hebben voor het illegaal doden van olifanten in andere gebieden.

De Commissie hoopt dat de conferentie met betrekking tot deze kwestie tot een resultaat zal leiden dat de steun geniet van zoveel mogelijk landen in het verspreidingsgebied van de Afrikaanse olifant, en zij is bereid daartoe alle mogelijke assistentie te verlenen.

(2003/C 52 E/214)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2634/02
van Brian Simpson (PSE) aan de Commissie**

(18 september 2002)

Betreft: Vernietiging Europees erfgoed door Belgische spoorwegmaatschappij

Is het de Commissie bekend dat de Belgische nationale spoorwegmaatschappij (SNCB/NMBS) een oude, in 1906 gebouwde belangrijke locomotief van de klasse 44 (nummer 44 201) heeft vernietigd, hoewel haar belangrijkste onderdelen nog functioneerden?

Is de Commissie niet van oordeel dat een dergelijke vorm van vernietiging van het Europese erfgoed op spoorweggebied als een opzettelijke vandalistische daad moet worden aangemerkt, die moet worden veroordeeld?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie

(24 oktober 2002)

Artikel 151 van het EG-Verdrag bepaalt dat de Gemeenschap bevoegd is om:

- de culturele samenwerking tussen de lidstaten aan te moedigen
- (met financiële steun en zo nodig) de activiteiten van de lidstaten op de volgende gebieden te ondersteunen en aan te vullen:
  - verbetering van de kennis en verbreiding van de cultuur en de geschiedenis van de Europese volkeren;
  - instandhouding en bescherming van het cultureel erfgoed van Europees belang;

- culturele uitwisseling op niet-commerciële basis;
- scheppend werk op artistiek en literair gebied, mede in de audiovisuele sector.

Belangrijk is dat artikel 151 ook bepaalt dat de Gemeenschap niet bevoegd is voor de „harmonisatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lidstate”⁽¹⁾ in de culturele sector. Deze materie valt onder de exclusieve en totale bevoegdheid van de lidstaten.

Bijgevolg valt de door het geachte parlementslid vermelde kwestie niet onder de bevoegdheden van de Gemeenschap, maar uitsluitend onder die van de lidstaat.

⁽¹⁾ Artikel 151, EG-Verdrag, lid 5, eerste streepje.

(2003/C 52 E/215)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2643/02
van Benedetto Della Vedova (NI) aan de Commissie

(13 september 2002)

Betreft: Representativiteit van de EVV en de daarbij aangesloten organisaties

De Europese instellingen en met name de Commissie garanderen de sociale partners, onder andere krachtens art. 138 van het EG-Verdrag, een zekere rol bij het vaststellen van de doelstellingen van het sociaal-economisch beleid en het uitwerken van de beleidsmaatregelen om deze doelstellingen te verwezenlijken.

Om die reden moeten niet alleen de Europese instellingen, maar ook de burgers van de EU precies weten hoe representatief de organisaties zijn die als „sociale partner” worden erkend.

De EVV is erkend als enige vertegenwoordiger van de werknemers in de particuliere sector.

Op de website van de EVV worden slechts de namen van de aangesloten organisaties gegeven, maar niet hoeveel leden zij hebben. De EVV-bestuursleden hebben desgevraagd telefonisch verklaard dat zij daarover geen gegevens hebben.

Kan de Commissie, in het licht van het bovenstaande, gegevens verstrekken omtrent de representativiteit van de organisaties waarmee zij samenwerkt, en met name van de EVV? Kan zij meer bepaald achterhalen hoeveel leden elk van de bij de EVV aangesloten organisaties heeft en deze gegevens bekendmaken?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(28 oktober 2002)

Het EG-Verdrag kent de sociale partners een rol toe bij de uitwerking en de tenuitvoerlegging van het sociaal beleid. In het kader van haar opdracht om de Europese sociale dialoog te bevorderen heeft de Commissie representativiteitscriteria⁽¹⁾ vastgesteld om de uit hoofde van artikel 138 van het EG-Verdrag geraadpleegde organisaties te identificeren.

Zij heeft een studie laten uitvoeren naar de representativiteit van de sociale partners waarvan de gedetailleerde resultaten te vinden zijn op de volgende site: www.trav.ucl.ac.be/partenaires.

Er is een lijst met een vijftigtal bedrijfstakoverkoepelende en sectoriële Europese organisaties opgesteld⁽²⁾. Deze organisaties bestaan alle uit leden die op nationaal niveau overeenkomstig de voor elke lidstaat eigen procedures en praktijken als sociale partner zijn erkend. Hun legitimiteit en hun representativiteit kunnen bijgevolg niet in twijfel worden getrokken. Zij moeten bovendien in heel Europa verspreid zijn en beschikken over structuren die hen in staat stellen op dit niveau op te treden.

⁽¹⁾ COM(93) 600 def. en COM(98) 322 def.

⁽²⁾ COM(2002) 341 def.

(2003/C 52 E/216)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2654/02
van Frank Vanhecke (NI) aan de Commissie

(20 september 2002)

Betreft: Werkgelegenheidspolitiek van de Belgische regering

De Belgische federale minister van Sociale Zaken, Johan Vande Lanotte, heeft in verschillende interviews te kennen gegeven dat hij in België werkgevers wil verplichten allochtonen van niet-Europese origine in dienst te nemen om hun integratie in de samenleving te bevorderen. Hij wil met andere woorden quota's instellen die bindend zijn voor het bedrijfsleven. Werkgevers zullen niet meer vrij zijn om personeel aan te werven op strikte normen van competentie, inzet, flexibiliteit, enz, maar worden verplicht mee te werken aan een beleid van positieve discriminatie.

1. Wat denkt de Commissie van dergelijke ministeriële voorstellen? Steunt zij, ja dan neen, een eventueel werkgelegenheidsbeleid dat gebaseerd is op positieve discriminatie?
2. Meent de Commissie niet dat dergelijke voorstellen een ernstige bedreiging inhouden voor de vrije markteconomie en de rechten van de werkgevers om autonoom, zonder overheidsbemoeienis, het beleid van de onderneming uit te stippelen?
3. Meent de Commissie niet dat een politiek van verplichte quota's eerder stigmatiserend werkt voor de groepen mensen waar ze voor bedoeld zijn en dus allesbehalve de assimilatie van deze mensen bevordert?
4. Meent de Commissie niet dat verplichte quota's in één lidstaat van de Unie een ernstige bedreiging kunnen vormen voor de concurrentiekracht van ondernemingen tegenover lidstaten waar geen dergelijke overheidsinmenging bestaat?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(25 oktober 2002)

De Commissie begrijpt dat de suggesties waarnaar de geachte afgevaardigde verwijst, geen formele regeringsvoorstellen zijn. Het zou daarom ook ongepast zijn commentaar te leveren op de details. De Commissie begrijpt evenwel dat de suggesties zijn geopperd in de context van een debat over de noodzaak van maatregelen om discriminatie van personen van niet-Europese oorsprong te bestrijden en hun integratie op de arbeidsmarkt en in de samenleving in ruimere zin te bevorderen.

De Commissie onderstreept dat ze maatregelen ter bestrijding van racisme en vreemdelingenhaat steeds heeft bevorderd en voorstander is van de integratie van migranten. Ze is ingenomen met initiatieven van de lidstaten met het oog op een dergelijke integratie en is van oordeel dat maatregelen ter bevordering van gelijke behandeling op de arbeidsmarkt en met het oog op het wegwerken van een nadeel ingevolge discriminatie, zowel de werkgevers als de werknemers ten goede kunnen komen. De Commissie herinnert eraan dat richtsnoer nr. 7 van de richtsnoeren voor het werkgelegenheidsbeleid van de lidstaten voor 2002 (Besluit 2002/177/EG van de Raad van 18 februari 2002⁽¹⁾) bepaalt dat elke lidstaat passende maatregelen treft om tegemoet te komen aan de behoeften van mensen met een handicap, etnische minderheden en migrerende werknemers in verband met hun integratie op de arbeidsmarkt, en hiertoe in voorkomend geval nationale doelstellingen vaststelt. De Commissie gelooft niet dat dergelijke maatregelen een bedreiging vormen voor het concurrentievermogen van bedrijven die ze toepassen.

De Commissie memoreert eveneens Richtlijn 2000/43/EG van de Raad van 29 juni 2000 houdende toepassing van het beginsel van gelijke behandeling van personen ongeacht ras of etnische afstamming⁽²⁾, die tegen 19 juli 2003 in de nationale wetgevingen moet zijn omgezet. De richtlijn verbiedt discriminatie op grond van ras of etnische afstamming onder meer inzake arbeid. Ze biedt de lidstaat ook de mogelijkheid om specifieke maatregelen te handhaven of aan te nemen om de nadelen verband houdende met ras of etnische afstamming te voorkomen of te compenseren.

Los van de voorstellen waarnaar de geachte afgevaardigde verwijst, dient het werkgelegenheidsbeleid waartoe de lidstaten beslissen, met inbegrip van positieve maatregelen die worden toegepast om de integratie van achtergestelde groepen te bevorderen, in elk geval in overeenstemming zijn met de regels

betreffende de toepassing van het beginsel van gelijke behandeling en de tenuitvoerlegging van de „communautaire preferentie”, zoals vastgesteld bij Verordening (EEG) nr. 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap ⁽³⁾ en bevestigd bij de resolutie van de Raad van 20 juni 1994 inzake de beperking van de toelating van onderdanen van derde landen tot het grondgebied van de lidstaten met het oog op tewerkstelling ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ PB L 60 van 1.3.2002.

⁽²⁾ PB L 180 van 19.7.2000.

⁽³⁾ PB L 257 van 19.10.1968.

⁽⁴⁾ PB C 274 van 19.9.1996.

(2003/C 52 E/217)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2670/02

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(24 september 2002)

Betreft: Mensenrechten van „gehuurde” werknemers

Volgens artikel 15 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie heeft „eenieder (...) het recht te werken en een vrijelijk gekozen of aanvaard beroep uit te oefenen”. Ook in het besluit van 4 juli 2002 van de nationale (Griekse) commissie voor de rechten van de mens inzake uitzendarbeid – huren van werknemers wordt gesteld dat de bedrijfsactiviteiten van uitzendbureaus strijdig zijn met de fundamentele mensenrechten die voortvloeien uit artikel 23 en in voorkomend geval ook uit artikel 4 van de Universele Verklaring van de rechten van de mens. Deze vorm van arbeid betekent een zware aantasting van de persoon van de uitzendkrachten en is strijdig met de bepalingen inzake de bescherming van de persoon en van de arbeid in artikel 2, lid 1 en artikel 22 van de Griekse grondwet.

Maar de waarborgen die worden gegeven door de desbetreffende artikelen van de wet 2956/2001 over de arbeids-, verzekerings- en vakbondsrechten van de uitzendkrachten zijn in de praktijk zeer mager, en dit wegens tekortkomingen in de controlemechanismen van de overheid maar vooral wegens de aard van deze arbeidsvorm die het voor de uitzendkrachten onmogelijk maakt hun wettige rechten te doen gelden, omdat zij volledig afhankelijk zijn van hun directe werkgever.

Welke maatregelen zal de Commissie in het licht van de hierboven beschreven situatie nemen voor de bescherming van de werknemers?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(23 oktober 2002)

Sinds het begin van de jaren tachtig speelt uitzendwerk een steeds belangrijker rol bij de werking van de arbeidsmarkt als gevolg van het streven van bedrijven naar flexibiliteit bij hun personeelsbeleid.

Gezien de ontwikkeling van dit type arbeidsrelatie heeft de Commissie sinds het begin van de jaren tachtig diverse initiatieven genomen om op dit terrein regelend op te treden. In 1991 werd als eerste stap Richtlijn 91/383/EEG van de Raad van 25 juni 1991 ter aanvulling van de maatregelen ter bevordering van de verbetering van de veiligheid en de gezondheid op het werk van de werknemers met arbeidsbetrekkingen voor bepaalde tijd of uitzendarbeid-betrekkingen aanvaard ⁽¹⁾. De tweede belangrijke ontwikkeling op dit gebied dateert van 20 maart 2002, toen de Commissie haar goedkeuring hechtte aan een voorstel voor een richtlijn van het Parlement en de Raad betreffende de arbeidsvoorwaarden van uitzendkrachten ⁽²⁾.

Dit voorstel beoogt in de eerste plaats de kwaliteit van het uitzendwerk te verbeteren door middel van de invoering van een wettelijke maatregel ter bevordering van de veiligheid en de bescherming van uitzendkrachten. Het heeft vooral tot doel te waarborgen dat uitzendkrachten dezelfde essentiële arbeidsomstandigheden en -voorwaarden hebben als de werknemers die in het inlenende bedrijf hetzelfde

werk verrichten. Werknemers moeten, ongeacht de onderneming waartoe zij behoren, op dezelfde werkplek, als zij hetzelfde of gelijkwaardig werk verrichten en gelijke kwalificaties bezitten, op voet van gelijkheid behandeld worden.

Op het ogenblik is dit voorstel in behandeling bij de Raad en het Parlement; het dient volgens de medebeslissingsprocedure te worden goedgekeurd.

(¹) PB L 206 van 29.7.1991.

(²) PB C 203 E van 27.8.2002.

(2003/C 52 E/218)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2672/02
van Mary Banotti (PPE-DE) aan de Commissie

(24 september 2002)

Betreft: Autoverhuur aan personen van meer dan 70 jaar

Ik verneem dat burgers van de Europese Unie die meer dan 70 jaar zijn in de Europese Unie moeilijkheden ondervinden om een auto te huren. Welke maatregelen treft de Europese Commissie om te zorgen dat er op staande voet een einde komt aan die discriminatie, en welke strafmaatregelen kunnen er eventueel opgelegd worden aan autoverhuurmaatschappijen die de discriminerende praktijk voortzetten als ze strijdig met de Europese wet zou blijken?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(28 oktober 2002)

De Commissie herinnert eraan dat de Raad op 27 november 2000 Richtlijn 2000/78/EG tot instelling van een algemeen kader voor gelijke behandeling in arbeid en beroep (¹) heeft goedgekeurd. De richtlijn verbiedt discriminatie op grond van onder meer leeftijd, inclusief het gebruik van leeftijdsgrenzen die niet objectief en redelijk door een legitiem doel wordt gerechtvaardigd en als de middelen om dat doel te bereiken niet passend en nodig zijn. De lidstaten hebben tot 2 december 2003 de tijd om de voorschriften van de richtlijn in het nationaal recht om te zetten.

De materiële werkingssfeer van deze richtlijn is echter beperkt tot het gebied van de werkgelegenheid en heeft geen betrekking op gelijke behandeling bij de toegang tot goederen en diensten zoals in het door het geachte parlementslid aan de orde gestelde geval. Deze richtlijn noch enig ander communautair rechtsinstrument verbiedt autoverhuurmaatschappijen een verschillende behandeling op grond van leeftijd toe te passen. Personen die vinden dat zij in dergelijke omstandigheden worden gediscrimineerd, moeten daarom trachten verhaal te zoeken volgens de eventueel bestaande nationale wetgeving.

(¹) PB L 303 van 2.12.2000.

(2003/C 52 E/219)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2676/02
van Paul Rübiger (PPE-DE) aan de Commissie

(24 september 2002)

Betreft: Follow-up van het Groenboek over consumentenbescherming

De Commissie heeft in juni 2002 de mededeling „Follow-up van het Groenboek over de consumentenbescherming in de EU” (¹) gepubliceerd, waarin de ontwikkeling van een kaderrichtlijn inzake eerlijke handelspraktijken wordt aangekondigd.

De Commissie wil echter de geplande kaderrichtlijn beperken tot transacties tussen bedrijven en consumenten (B2C-transacties). Ter discussie gesteld wordt een algemene clause, bestaande uit de definitie van oneerlijke handelspraktijken en een „consument-benadelings-onderzoek”. Door de beperking

tot B2C-transacties zal er sprake zijn van verschillende eerlijkheidscriteria, enerzijds voor de B2C-transacties en anderzijds voor de transacties tussen bedrijven (B2B), die ook in de toekomst onder nationale regelingen blijven vallen. Voor de deelgebieden van B2C-transacties, die niet onder de kaderrichtlijn zouden vallen, moet bovendien het grondbeginsel van wederzijdse erkenning gelden.

De Commissie brengt voorts duidelijk tot uitdrukking dat het bij deze geplande kaderrichtlijn gaat om een richtlijn met minimumeisen, en dat de lidstaten derhalve strenger kunnen zijn.

Hoe denkt de Commissie deze, uit het oogpunt van de ondernemingen en vanuit het aspect van het uniforme karakter van de interne markt mogelijk nadelige ontwikkeling tegen te gaan? Hoe kan de geplande kaderrichtlijn bijdragen tot meer rechtszekerheid dan wel harmonisering van concurrentievoorzwaarden? Worden met de voorgestelde regeling economische barrières op de interne markt opgeruimd en wordt de rechtsituatie duidelijker?

(¹) COM(2002) 289 def.

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(24 oktober 2002)

In het Groenboek over de consumentenbescherming in de Europese Unie (¹) heeft de Commissie enkele voorstellen gedaan voor de harmonisatie van nationale wetgevingen over eerlijke handelspraktijken op de interne markt. In de follow-up-mededeling stelt de Commissie dat „een kaderrichtlijn moet gericht zijn op ... maximale harmonisatie (en) toepassing van het beginsel van wederzijdse erkenning en controle door het land van oorsprong (internemarktbeginselen).” Daarom is de Commissie het oneens met de uitspraak dat een kaderrichtlijn slechts minimumeisen vaststelt die de lidstaten zelf kunnen aanscherpen.

Het standpunt van de Commissie wordt bovendien onderstreept op bladzijde 20 in deel III van de bijlage bij de mededeling: „De combinatie van een adequaat harmonisatieniveau en de beginselen van wederzijdse erkenning en het land van oorsprong (die in de kaderrichtlijn moeten worden verankerd) zal tot gevolg hebben dat uiteenlopende interpretaties in de nationale jurisprudentie niet zullen leiden tot een fragmentatie van de interne markt.”

De voorstellen voor een kaderrichtlijn zouden tegemoet komen aan de bezorgdheid van het geachte parlementslid, namelijk door wetgeving op dat gebied de rechtszekerheid verhogen, de concurrentievoorzwaarden harmoniseren en de economische barrières op de interne markt opruimen.

De Commissie stelt voor niet alle transacties tussen bedrijven (B2B) in een kaderrichtlijn te omvatten. Het overleg na het verschijnen van het Groenboek gaf immers niet aan dat een allesomvattende kaderrichtlijn nodig is.

Tot slot kan de Commissie bevestigen dat ze van plan is het beginsel van wederzijdse erkenning op het gebied van eerlijke handelspraktijken in te voeren voor B2C-transacties die niet door een richtlijn geharmoniseerd worden. Het overleg is erop gericht opvattingen te verzamelen over transacties die harmonisatie vereisen en transacties die door het beginsel van wederzijdse erkenning kunnen worden geregeld.

(¹) COM(2001) 531 def.

(2003/C 52 E/220)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2682/02 van Paulo Casaca (PSE) aan de Commissie

(24 september 2002)

Betreft: Nitratenrichtlijn

Ik zou de Europese Commissie willen complimenteren met haar prachtige — maar ook zorgwekkende — verslag over de toepassing van richtlijn 91/676/EEG (¹) van de Raad inzake de bescherming van water tegen verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen (²).

In dit verslag zijn de belangrijkste kaarten slechts in de Engelse versie opgenomen. Op de belangrijkste landkaart is bovendien het westelijke deel van de Atlantische Oceaan weggevalen zodat de autonome regio van de Azoren er niet op voorkomt, terwijl deze eilandengroep niet alleen vanuit juridisch oogpunt maar ook geografisch gezien Europees is.

Is de Commissie voornemens de overige taalversies met alle landkaarten op te nemen?

Is de Europese Commissie voornemens op kaart nr. I het Europese deel van de Atlantische Oceaan op te nemen?

Is de Commissie van plan dit verslag te verspreiden terwijl van hierboven genoemd probleem sprake is?

⁽¹⁾ PB L 375 van 31.12.1991, blz. 1.

⁽²⁾ COM(2002) 407 def.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(17 oktober 2002)

De Commissie dankt het geachte parlementslid voor zijn waardering voor het verslag over de toepassing van Richtlijn 91/676/EEG, dat dit jaar is uitgebracht en nu ter perse is. De situatie is zeker verontrustend maar er is uitzicht op aanmerkelijke vooruitgang, zowel in de bewakingssystemen van de waterkwaliteit als inzake de aanduiding van kwetsbare gebieden, de inhoud van de actieprogramma's en de controle op de toepassing ervan.

Het verslag is in alle talen te raadplegen op de internetserver van de Commissie, maar de kaarten (die veel geheugenruimte innemen) zijn enkel in de Engelse versie opgenomen. In de gedrukte uitgave van dit verslag, die door het Bureau voor officiële publicaties der Europese Gemeenschappen (OPOCE) tegen eind 2002 in alle talen van de Unie wordt verzorgd, zullen zij in kleurendruk in de andere taalversies worden opgenomen.

De Azoren komen wel voor op de algemene kaart van de kwetsbare gebieden (ofschoon daar nog geen enkel gebied officieel is aangewezen) maar niet op de kaarten met de gegevens over bewaking en ontwikkeling van de waterkwaliteit, aangezien in het verslag (jaar 2000) van Portugal geen melding wordt gemaakt van bewakingsgegevens voor de Azoren.

(2003/C 52 E/221)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2693/02

van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie

(26 september 2002)

Betreft: Uniform registratiesysteem m.b.t. wapens

Nogal wat wapenproducenten hebben een systeem om de wapens die ze produceren te identificeren en te registreren. Er worden meestal serienummers aangebracht op één of meerdere onderdelen van het wapen. De informatie-uitwisseling onder de EU-landen over de gevolgde werkwijze is echter onvolledig. Bovendien kunnen de huidige markeringen soms op zeer eenvoudige wijze worden verwijderd. Een en ander zet de vraag naar een eenvoudige, efficiënte en universeel toepasbare techniek kracht bij. De markeringen kunnen in een nationaal register worden bijgehouden zodat achteraf kan worden nagegaan welke route wapens aangetroffen in een conflictzone hebben afgelegd.

Zal de Commissie stappen ondernemen teneinde een gepaste regelgeving te ontwikkelen m.b.t. de uniforme registratie van wapens binnen de EU? Zo neen, waarom niet?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(22 oktober 2002)

De Commissie is er zich terdege van bewust dat een adequate en algemene markering en registratie van vuurwapens noodzakelijk zijn om de traceerbaarheid ervan te garanderen.

In artikel 4 van Richtlijn 91/477/EEG van de Raad van 18 juni 1991 inzake de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens⁽¹⁾, die eveneens betrekking heeft op de overbrenging van wapens naar een andere lidstaat, is vastgesteld dat wapenhandelaars een register moeten bijhouden waarin aantekening wordt gehouden van elke binnenkomst en van elk uitgaan van de belangrijkste categorieën vuurwapens, met vermelding van de gegevens die de identificatie van het wapen mogelijk maken, met name type, merk, model, kaliber en fabricagenummer, alsmede van naam en adres van de leverancier en van de verwerfer.

Deze richtlijn zal weldra worden herzien omdat zowel de Commissie namens de Gemeenschap als de lidstaten zelf het VN-protocol tegen de illegale productie van en handel in vuurwapens hebben ondertekend. De omzetting van dit protocol, dat nauwkeurige bepalingen inzake de markering van vuurwapens bevat, wordt door de Commissie bestudeerd.

Er zij op gewezen dat dit protocol eveneens bepaalt dat de ondertekenende landen hun wapenindustrie ertoe moeten aanmoedigen maatregelen te nemen om het verwijderen of wijzigen van de markeringen te voorkomen. Naar aanleiding van de opmerkingen van het geachte parlementslid zij er eveneens op gewezen dat de minimumtermijn voor het bijhouden van informatie over vuurwapens, die in de richtlijn op vijf jaar is vastgesteld, in het protocol tot tien jaar is verlengd.

⁽¹⁾ PB L 256 van 13.9.1991.

(2003/C 52 E/222)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2694/02
van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie**

(26 september 2002)

Betreft: Vereenvoudiging vergunningensysteem voor de in- en uitvoer van defensiematerieel binnen de EU

Blijkens een rapport van de Belgische Kamer van Volksvertegenwoordigers van 28 april 1999 (doc. 614/4 – 95/96) was de Europese Commissie op dat moment van plan een vereenvoudigd vergunningensysteem voor de in- en uitvoer van defensiematerieel binnen (!) de EU te organiseren.

Kan de Commissie mij meedelen of de informatie van dit rapport juist is en welke de stand van zaken is in de ontwikkeling van dit vergunningensysteem? Kan de Commissie mij meedelen dat – indien zij nog geen stappen in deze richting heeft genomen – zij alsnog zinnens is om dit te doen? Zo neen, waarom niet?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(25 oktober 2002)

De Commissie is altijd voorstander geweest van formules die de vereenvoudiging van het intracommunautaire verkeer van defensiematerieel bevorderen, met name door dit preciezer te omschrijven en de formaliteiten voor de circulatie ervan te beperken, ongeacht de instrumenten die daarvoor worden gebruikt.

Vanwege het bijzonder gevoelige karakter van deze problematiek, die bovendien verband houdt met talrijke aspecten van de Europese constructie, inclusief het Gemeenschappelijk Buitenlands en Veiligheidsbeleid, is een ruime consensus bijzonder wenselijk opdat initiatieven terzake ook echt een toegevoegde waarde kunnen vormen.

Daarom vindt de Commissie het belangrijk een duidelijk beeld te hebben van de mogelijke toegevoegde waarde, de slaagkansen en de eventuele risico's van een wetgevingsinitiatief. Deze beoordeling kan door de Commissie worden uitgevoerd en in de bevoegde werkgroepen worden besproken.

(2003/C 52 E/223)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2698/02**van Kurt Lechner (PPE-DE) aan de Commissie**

(26 september 2002)

Betreft: Vrij verkeer van personen

Is het de Commissie bekend dat in Duitsland goedgekeurde en volgens de geldende technische („TÜV”) voorschriften gekeurde voertuigen (personenauto's, aanhangwagens) in Nederland op grond van technische finesses (in dit geval: extra op de aanhangkoppeling bevestigde metalen ring) in strijd met de Nederlandse voorschriften rijden en de chauffeurs derhalve strafbaar zijn? Is het verenigbaar met het vrije verkeer van personen in de Europese Unie dat dergelijke nationale voorschriften, voorzover die bestaan, vèrstreckende gerechtelijke procedures veroorzaken? Ziet de Commissie de mogelijkheid om tot uniforme technische normen voor voertuigen (technische keuring) op de interne Europese markt te komen? Zijn de lidstaten ertoe verplicht het publiek op de hoogte te brengen van hun nationale technische voorschriften voor voertuigen?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(30 oktober 2002)

Sinds 1 januari 1998 moeten motorvoertuigen van categorie M1 (personenauto's) krachtens Richtlijn 70/156/EEG⁽¹⁾ over een EG-typegoedkeuring beschikken. Ze moeten derhalve aan 45 communautair geharmoniseerde technische voorschriften voldoen. Dat betekent dat de lidstaten voor die voertuigen geen specifieke of bijkomende uitrusting meer mogen verplichten krachtens nationale wetten. Aanhangwagens vallen daarentegen nog altijd onder de nationale voorschriften.

Wat de reminrichting betreft, waarover het in dit geval gaat, moeten personenauto's aan de technische voorschriften van Richtlijn 71/320/EEG⁽²⁾ voldoen. Aanhangwagens moeten slechts aan die voorschriften voldoen als de lidstaten dat in hun nationale regelgeving verplicht stellen.

Richtlijn 71/320/EEG voorziet in specifieke technische voorschriften om de veiligheid van de voertuigen te garanderen in het geval dat een aanhangwagen door een ongeval van de trekker wordt gescheiden. In de praktijk zijn de inrichtingen waarmee aan deze voorschriften wordt voldaan, op de aanhangwagens geïnstalleerd.

Sinds 1970 stelt de Commissie richtlijnen op ter harmonisering van de technische voorschriften voor motorvoertuigen; deze richtlijnen treden in werking in het kader van de EG-typegoedkeuring. Momenteel werkt de Commissie aan de herziening van Richtlijn 70/156/EEG, zodat de EG-typegoedkeuring tot andere voertuigcategorieën, met name aanhangwagens, kan worden uitgebreid.

In afwachting van die volledige harmonisatie bepaalt het Verdrag van Wenen inzake het wegverkeer van 8 november 1968 de technische voorschriften die van toepassing zijn op samenstellen van lichte voertuigen in het internationale verkeer. Deze bepalingen moeten het vrije verkeer van die voertuigen in de Europese Unie vergemakkelijken en tegelijkertijd de veiligheid van de gebruikers waarborgen.

De publicatie van de technische voorschriften die op het grondgebied van een lidstaat gelden, valt onder de nationale wetten van de lidstaten.

⁽¹⁾ Richtlijn 70/156/EEG van de Raad van 6 februari 1970 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten betreffende de goedkeuring van motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan (PB L 42 van 23.2.1970), zoals gewijzigd bij Richtlijn 92/53/EEG van de Raad van 18 juni 1992 (PB L 225 van 10.8.1992).

⁽²⁾ Richtlijn 71/320/EEG van de Raad van 26 juli 1971 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten betreffende de reminrichtingen van bepaalde categorieën motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan (PB L 202 van 6.9.1971).

(2003/C 52 E/224)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2699/02
van Manuel Pérez Álvarez (PPE-DE) aan de Commissie

(26 september 2002)

Betreft: Hindernissen voor het vrije verkeer van artsen

De afgelopen jaren hebben sommige pas afgestudeerde Spaanse artsen hun theoretische en praktische opleiding aangevuld als arts in opleiding voor de gezondheidsautoriteiten („médicos do internato complementar de Saúde Pública e médicos assistentes de Saúde Pública”) in Portugal (in Oliveira do Douro, Viana do Castelo, Paredes, Sta. Maria da Feira, Vila do Conde, Caminha, Braga, Melgaço, Chaves, Moncao en Campanhã).

Na deze opleiding, die specifiek is gericht op functies bij de gezondheidsautoriteiten (besluit nr. 327/96 van 2 augustus) kunnen zij echter niet tot arts in overheidsdienst worden benoemd daar zij buitenlanders zijn.

Tegelijkertijd valt uit inlichtingen af te leiden dat er wellicht enerzijds niet-Portugezen zijn die de functie van arts bij de gezondheidsautoriteiten uitoefenen, en dat deze functie anderzijds wordt uitgeoefend door artsen die deze specifieke opleiding niet hebben genoten, zij het dan op tijdelijke basis.

Is de Commissie op de hoogte van de situatie van deze artsen, die hun beroep willen uitoefenen in een buurland waar zij hun specialisatie hebben gedaan?

Speelt het voor de Commissie een rol dat de bij de gezondheidsautoriteiten werkzame artsen uitsluitend op tijdelijke basis zijn aangesteld, zoals in de omschrijving van hun functie in decreet nr. 336/96 (Staatsblad 229 van 29 september 1993) wordt vermeld?

Welke stappen zijn er genomen of gepland om een oplossing te vinden voor deze situatie, die wellicht in strijd is met het beginsel van vrij verkeer van werknemers in de Europese Unie?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(21 oktober 2002)

De Commissie was niet op de hoogte van de door het geachte parlementslid geschetste situatie.

Wat betreft de toegang van onderdanen van landen van de Gemeenschap tot de overheidsdienst: artikel 39, lid 4, van het EG-Verdrag bevat de volgende uitzondering op het beginsel van het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap: „de bepalingen van dit artikel zijn niet van toepassing op de betrekkingen in overheidsdienst”. Het Hof van Justitie heeft gewezen op de noodzaak tot een restrictieve interpretatie van deze uitzondering. Het Hof heeft zich bijvoorbeeld in verscheidene arresten op het standpunt gesteld dat het hierbij om betrekkingen gaat die verband houden met specifieke activiteiten van de overheidsdienst, d.w.z. als deze verantwoordelijk is voor de uitoefening van het openbaar gezag en de bescherming van de algemene belangen van de lidstaat, waarmee de algemene belangen van publieke lichamen zijn gelijkgesteld.

Het is aan de nationale autoriteiten om aan de hand van vaste criteria en onder toezicht van het Hof van Justitie om naargelang de aan iedere betrekking verbonden taken en verantwoordelijkheden in elk afzonderlijk geval vast te stellen in hoeverre artikel 39, lid 4, van toepassing is.

Volgens de informatie waarover de Commissie beschikt bevat de betrokken Portugese wetgeving (Decreto-Lei nr. 336/93) geen enkele bepaling waarin de Portugese nationaliteit verplicht wordt gesteld voor de uitoefening van functies bij de Portugese gezondheidsautoriteiten.

Indien evenwel een dergelijke voorwaarde gesteld zou worden, zou deze strijdig zijn met de op de jurisprudentie van het Hof van Justitie berustende criteria. De Commissie zou over nauwkeuriger informatie over de specifieke gevallen waarnaar het geachte parlementslid verwijst, moeten beschikken, alvorens – zo nodig – stappen tegen de Portugese autoriteiten te kunnen nemen. Hiertoe zouden de betrokken personen zich rechtstreeks tot de diensten van het directoraat-generaal Werkgelegenheid en sociale zaken kunnen wenden.

Wat betreft de eis dat bij de Portugese gezondheidsautoriteiten uitsluitend specialisten als arts werkzaam kunnen zijn, kan worden meegedeeld dat iedere lidstaat naar goedgevoelen zijn eigen openbaar bestuur kan regelen. De Commissie kan zich derhalve niet in deze aangelegenheid mengen.

(2003/C 52 E/225)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2700/02
van Manuel Pérez Álvarez (PPE-DE) aan de Commissie

(26 september 2002)

Betreft: Verzoeken om aanvullende uitkeringen uit het Franse Nationaal Solidariteitsfonds

Op 21 februari 2002 werd vraag H-0124/02 ⁽¹⁾ ingediend, waarop op 12 maart 2002 een antwoord werd gegeven. De derde alinea van het antwoord luidt: Zodra de Commissie inlichtingen van de Franse autoriteiten heeft ontvangen zult u hierover worden geïnformeerd.

Inmiddels zijn er meer dan zes maanden verstreken. Het lijkt dan ook opportuun de vraag te herhalen en hieraan toe te voegen:

- Welke stappen heeft de Commissie ondernomen?
- Is er een antwoord van de Franse autoriteiten waaruit blijkt dat de aanvragers binnenkort een reactie zullen ontvangen?

⁽¹⁾ Schriftelijk antwoord van 12.3.2002.

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(30 oktober 2002)

Zoals al geantwoord is op schriftelijke vraag H-124/02 van de geachte afgevaardigde tijdens het vragenuur in de zitting in maart 2002, heeft de Commissie contact opgenomen met de Franse autoriteiten om te horen waarom de aanvragen van Spaanse onderdanen om prestaties van het Frans Nationaal solidariteitsfonds niet zijn behandeld.

Uit de contacten met de Franse autoriteiten is gebleken dat aan tal van aanvragen geen gevolg is gegeven omdat geen antwoord is gegeven op de verzoeken van de Franse organen om aanvullende informatie. Omdat de procedure van de Franse organen echter de mogelijkheid biedt om in geval van een blijk van belangstelling van de betrokkene het dossier te heropenen, hebben de Franse autoriteiten het Spaanse Instituut Migratie en Sociale Diensten verzocht om een lijst van de aanvragers die nog geen antwoord hebben ontvangen.

Het Spaanse Instituut heeft deze lijst onlangs aan de Franse autoriteiten gestuurd. De aanvragen worden thans door de betreffende organen behandeld. Omdat een groot aantal dossiers is toegestuurd gaat de behandeling wat langer duren. De Franse autoriteiten denken vóór december 2002 de eerste resultaten aan het Spaanse ministerie te kunnen meedelen.

De Commissie zal in contact blijven met de nationale autoriteiten om erop toe te zien dat een voor alle betrokken partijen bevredigende oplossing wordt gevonden.

(2003/C 52 E/226)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2706/02
van Chris Davies (ELDR) aan de Commissie

(26 september 2002)

Betreft: Vrachtvervoer over het spoor door de Kanaaltunnel

Volgens de laatste berichten heeft de bouw van een veiligheidshek in Fréthun de situatie weliswaar verbeterd, maar is het aantal uren per dag gedurende welke er vrachtvervoer over het spoor door de Kanaaltunnel mogelijk is nog steeds beperkt, omdat de Franse autoriteiten niet voldoende mankracht beschikbaar stellen om de veiligheid gedurende de gehele dag te handhaven.

Is de Commissie tevreden met deze voortdurende ontwrichting van de handel?

Welke stappen neemt de Commissie om deze situatie te verbeteren?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(30 oktober 2002)

De Commissie heeft onlangs van de klagers en van de Franse autoriteiten eensluidende informatie ontvangen over de voortgang van de werkzaamheden en de situatie met betrekking tot het treinverkeer via de Kanaaltunnel.

Uit al deze informatie blijkt dat de situatie bij de treinterminal van Calais-Fréthun beter wordt, wat tot uiting komt in een geleidelijke toename van het treinverkeer via het Kanaal.

De Commissie is blij met deze bemoedigende ontwikkeling die het gevolg is van de reeds door de Franse autoriteiten genomen maatregelen, zoals de plaatsing van een dubbel veiligheidshek rond het terrein.

De Commissie heeft niettemin, met name in een gesprek van het voor de interne markt bevoegde lid van de Commissie en mevrouw Lenoir, toegevoegd minister, belast met Europese Zaken, op 30 september 2002 de aandacht van de Franse autoriteiten gevestigd op het feit dat zij de volledige en definitieve opheffing van de belemmering van het vrije goederenverkeer verwacht.

Dit is alleen mogelijk door het volledige herstel van het verkeer gedurende de gehele dag, zoals dat het geval was voor het begin van de ontregeling in november 2001.

Hoewel het gezien de omvang van het verkeer als gevolg van de langdurige beperkingen nu nog niet nodig is de treinterminal 24 uur per dag open te houden, is de Commissie van mening dat het terrein weldra weer het gehele etmaal geopend moet zijn, zodat de verkeerssituatie zich volledig kan herstellen.

De Commissie zal zich derhalve blijven vergewissen van de door de Franse autoriteiten in dit verband geboekte vorderingen.

Ook is de Franse autoriteiten gevraagd de Commissie regelmatig op de hoogte te houden van de maatregelen die in Fréthun nog ter vergroting van de veiligheid zullen worden genomen en van de verkeersverbeteringen die daarvan het gevolg zijn.

(2003/C 52 E/227)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2710/02

van Bartho Pronk (PPE-DE) aan de Commissie

(26 september 2002)

Betreft: Vergelijkbaarheid van cijfers uit de EU en de Verenigde Staten

Sinds het midden van de jaren negentig hebben de Verenigde Staten kennelijk het systeem van „hedonic price indexing” ingevoerd. Het gebruik van dit systeem leidt tot hogere groeicijfers omdat vervanging van producten op een andere manier berekend wordt dan volgens meer traditionele methoden.

1. In hoeverre worden de resultaten van de economie van de VS geflatteerd door het gebruik van deze index?
2. Is het mogelijk te vergelijken hoe de resultaten van de VS met en zonder de indeling zouden zijn gemeten?
3. In hoeverre wordt de „indexing” in Europese cijfers toegepast? Indien niet of slechts gedeeltelijk, kan er dan sprake zijn van een optische kloof tussen de VS en Europa?
4. Het indexing systeem is onder economen omstreden en zou kunnen leiden tot het zichzelf rijk rekenen. Wat is de mening van de Europese Commissie over het gebruik van de methode?

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(28 oktober 2002)

De Amerikaanse cijfers van de economische groei worden niet noodzakelijk geflatteerd door het gebruik van hedonistische methoden. Statistici hanteren diverse methoden om rekening te houden met kwaliteitswijzigingen; deze hebben verschillende comparatieve voordelen. Hedonistische methoden leiden niet tot resultaten die over de hele linie hoger of lager zijn. Dat alternatieve methoden a priori beter zijn dan de hedonistische benadering, staat niet vast.

Eurostat kan geen vergelijking maken tussen de Amerikaanse resultaten met en zonder toepassing van hedonistische methoden⁽¹⁾, aangezien een dergelijke analyse alleen met Amerikaanse microgegevens kan worden uitgevoerd. Omdat in de plaats van de hedonistische aanpak allerlei alternatieve methoden kunnen worden gebruikt, zullen deze ook uiteenlopende resultaten opleveren. Het zou derhalve onjuist zijn te besluiten dat er een „optische kloof” bestaat tussen de Verenigde Staten en Europa. De situatie is niet zo duidelijk.

De Europese nationale bureaus voor de statistiek verrichten momenteel veel onderzoek naar hedonistische methoden, maar in de praktijk is het gebruik ervan vrij beperkt. Slechts een handvol lidstaten hanteert hedonistische methoden om een aantal economische activiteiten te meten. Eurostat heeft een centrum opgericht om het onderzoek terzake te consolideren en de toekomstmogelijkheden te evalueren. In samenwerking met de nationale bureaus voor de statistiek werkt Eurostat momenteel aan nieuwe normen voor kwaliteitswijzigingen van het geharmoniseerde indexcijfer van de consumptieprijzen, waarbij zowel hedonistische methoden als andere methoden worden gebruikt.

Eurostat is van mening dat hedonistisch onderzoek momenteel een veelbelovende manier is om kwaliteitswijzigingen bij prijsindexen te verbeteren, zodat het volume van de economische groei wordt gemeten. Eurostat is het er wel mee eens dat de toepassing van hedonistische methoden⁽²⁾ hier en daar controversieel is; hierover wordt momenteel in internationale fora gesproken.

⁽¹⁾ Het Amerikaanse Bureau of Labor Statistics heeft een aantal vergelijkingen voor specifieke producttypes gepubliceerd, zie bijvoorbeeld <http://stats.bls.gov/>.

⁽²⁾ Zie bijvoorbeeld: US National Academy of Sciences „At What Price? Conceptualizing and measuring cost-of-living and price indexes”, Charles Schultze and Christopher Mackie, editors, National Academy Press, Washington, DC, 2001.

(2003/C 52 E/228)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2723/02

**van Peter Skinner (PSE)
en Helle Thorning-Schmidt (PSE) aan de Commissie**

(30 september 2002)

Betref: Implementatie van richtlijn 1999/38/EG van de Raad betreffende de bescherming van de werknemers tegen de carcinogene effecten van houtstof

In epidemiologische studies die over een langere periode werden uitgevoerd, werd er herhaaldelijk op gewezen dat er onder werknemers in de houtverwerkende industrie een verhoogd aantal gevallen van kanker voorkomt. Uit rapporten van het Internationaal Instituut voor kankeronderzoek (IARC) te Lyon in 1995 en 1998 werd aangetoond dat volgens de toenmalige stand van kennis over dit onderwerp, hardhout op zijn minst carcinogene effecten had. Op basis van de kennis waarover wij momenteel beschikken, wordt vermoed dat ook andere houtsoorten kankerwekkende agentia zijn. Dat vermoeden werd onlangs bevestigd door het Wetenschappelijk Comité grenswaarden voor beroepsmatige blootstelling (SCOEL) (cf. SCOEL/SUM/102B – juni 2002). Na uitvoerig beraad over dit onderwerp hechtte de Raad zijn goedkeuring aan richtlijn 1999/38/EC⁽¹⁾ waarin alle soorten hardhout worden aangemerkt als carcinogene werkstoffen. Voor de werkplek werd een grenswaarde van 5 mg/m³ vastgesteld.

Eenzijds is het bekend dat de richtlijn conflicteert met de zeer uiteenlopende praktijken in de diverse lidstaten. Dat heeft niet alleen te maken met politieke beslissingen inzake grenswaarden, maar ook met de cultureel bepaalde uiteenlopende omgang met houtstof. De grenswaarden in de lidstaten variëren van 1 mg/m³ tot 10 mg/m³.

Anderzijds is het bekend dat er voor de meeste werkprocessen technische oplossingen bestaan om tot een doeltreffende vermindering van houtstof te komen. Met behulp van deze nieuwe technologieën kunnen voor vrijwel alle houtverwerkingsprocessen niveaus beneden de 1 mg worden bereikt.

Tegen deze achtergrond zal een bevredigende omzetting van de richtlijn in hoge mate afhangen van een doeltreffende verspreiding van informatie over dit onderwerp en van een positieve uitwisseling van kennis betreffende goede praktijken.

Is het de Commissie bekend welke maatregelen de lidstaten met betrekking tot de implementatie van richtlijn 1999/38/EG nemen?

Deelt de Commissie de zienswijze dat er een communautair programma nodig is om, waar het gaat om preventieve maatregelen, de grote kloof tussen de diverse lidstaten te overbruggen?

Welke maatregelen heeft de Commissie overwogen om een adequate toepassing van de richtlijn, met name in het MKB, te ondersteunen?

(¹) PB L 138 van 1.6.1999, blz. 66.

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(30 oktober 2002)

De lidstaten moeten de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking doen treden om uiterlijk op 29 april 2003 te voldoen aan Richtlijn 1999/38/EG van de Raad van 29 april 1999 tot tweede wijziging van Richtlijn 90/394/EEG betreffende de bescherming van de werknemers tegen de risico's van blootstelling aan carcinogene agentia op het werk en uitbreiding van die richtlijn tot mutagene agentia. Zij moeten de Commissie daarvan onverwijld in kennis stellen.

De Commissie heeft in haar mededeling „Zich aanpassen aan de veranderingen in werk en samenleving: een nieuwe communautaire gezondheids- en veiligheidsstrategie 2002-2006” (¹) aangegeven dat benchmarking en vaststelling van beste praktijken gebruikt moet worden om te komen tot een convergentie van de vooruitgang in termen van het beleid van de lidstaten. De Europese werkgelegenheidsstrategie biedt een effectief kader voor deze aanpak, met een inbreng uit het Europees Sociaal Fonds. Richtsnoer 14 (c) van de Europese werkgelegenheidsstrategie bepaalt immers dat de lidstaten trachten een betere toepassing van de bestaande wetgeving inzake gezondheid en veiligheid op de werkplek te waarborgen door meer en strengere handhavingsmaatregelen te nemen, door ondernemingen, met name het midden- en kleinbedrijf (MKB), advies te geven over de naleving van de bestaande wetgeving, door de opleiding inzake gezondheid en veiligheid op het werk te verbeteren en door maatregelen ter vermindering van het aantal arbeidsongevallen en beroepsziekten in traditionele risicosectoren te bevorderen.

Bovendien heeft de Commissie in deze mededeling haar voornemen aangekondigd om te overwegen een wijziging in de werkgelegenheidsrichtsnoeren voor te stellen om de lidstaten op te roepen gekwantificeerde doelstellingen voor de vermindering van de arbeidsongevallen en de beroepsziekten goed te keuren. De Commissie heeft ook haar voornemen aangekondigd om de rol van het Europees Sociaal Fonds te analyseren in termen van de bevordering van een gezonde en veilige werkomgeving, in samenhang met de tussentijdse evaluatie van de huidige programmeringsperiode. In dit verband kunnen ook het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling en het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw aan een soortgelijke evaluatie worden onderworpen.

(¹) COM(2002) 118 def.

(2003/C 52 E/229)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2732/02
van Robert Goebbels (PSE) aan de Commissie

(30 september 2002)

Betreft: Te trekken conclusies uit de ervaring van Zweden met pensioenfondsen

In 2000 is in Zweden een herzien stelsel voor de financiering van de pensioenen van kracht geworden. Naast een algemeen systeem dat de Zweedse gepensioneerden een door de overheid gegarandeerd minimumpensioen moet waarborgen, heeft de werkende bevolking de keuze uit 450 beleggingsfondsen die worden beheerd door een zestigtal internationale financiële instellingen die de deelnemers in beginsel een aanvullend pensioen op basis van de kapitalisering van hun bijdragen moeten garanderen.

Welke conclusies kunnen nu al uit het nieuwe Zweedse systeem worden getrokken? Wat was het gemiddelde rendement van deze beleggingsfondsen in 2001? Welke lering kan de Commissie trekken uit dit Zweedse experiment?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(21 oktober 2002)

Ook in de toekomst zal het hervormde Zweedse pensioenstelsel de belangrijkste bron van inkomsten blijven voor gepensioneerden; het vervangt ten dele het inkomen uit arbeid voor pensionering tot maximaal 7,5 maal het basisbedrag (38 800 SEK in 2002, d.w.z. 291 000 SEK ofwel ongeveer 32 000 EUR per jaar). De premie bedraagt 18,5% van het inkomen uit arbeid, waarvan 16% voor het omslagstelsel bestemd is en 2,5% voor het premiepensioenstelsel, waarbij uit een aanbod van op het ogenblik 600 diverse fondsen met uiteenlopende risicoprofielen maximaal vijf kunnen worden gekozen. Jaarlijks ontvangt iedereen die onder het nieuwe pensioenstelsel valt, uitgebreide informatie over zijn/haar geaccumuleerde pensioenkapitaal, dat zowel door middel van het omslag- als het premiepensioenstelsel wordt opgebouwd.

Het Zweedse nationale strategieverlag over de toekomst van de pensioenstelsels is onlangs bij de Commissie ingediend. Het zal evenals de verslagen van de andere lidstaten grondig worden bestudeerd; de conclusies van dit onderzoek zullen eind 2002 worden bekendgemaakt. Nu al kan evenwel worden geconstateerd dat het totale via het premiepensioenstelsel opgebouwde pensioenvermogen op 31 december 2001 3% van het bruto binnenlands product (BBP) bedroeg. Het verslag bevat geen evaluatie van het financieel rendement van deze fondsen (dat naar verwachting afhankelijk van de portefeuille van ieder fonds onderling aanzienlijk van elkaar kan verschillen). Op de website (<http://www.ppm.nu/>) van de voor het premiepensioen verantwoordelijke instantie – Premiepensionsmyndigheten – gepubliceerde gegevens duiden er echter op dat de meest recente marktwaarden van de fondsen (15 september 2002) ruim onder de gemiddelde waarde liggen waarvoor zij door de pensioenspaarders zijn gekocht.

(2003/C 52 E/230)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2737/02
van Torben Lund (PSE) aan de Commissie

(23 september 2002)

Betreft: Grenswaarden voor genetisch gemodificeerde organismen (GMO's) en slordigheden bij wetgeving

Het Europees Parlement (EP) sloot op 3 juli 2002 zijn eerste behandeling af van twee voorstellen voor richtlijnen inzake respectievelijk de traceerbaarheid van GMO-materialen en het merken van GMO-behandelde levensmiddelen en diervoeders. Met een aanmerkelijke meerderheid in het EP werd voor voedingsmiddelen een grenswaarde vastgesteld die inhoudt dat GMO's moeten worden vermeld als het product een gehalte van 0,5% aan toegelaten GMO's heeft. De Commissie is blijkbaar nu bezig met het uitwerken van een voorstel voor zaaizaad. Hierin worden ten aanzien van de verontreiniging met GMO's van conventioneel zaaizaad grenswaarden vastgesteld die tussen de 0,3 en 0,7% liggen – grenswaarden die niet te rijmen zijn met het besluit van het EP van 3 juli 2002!

Kan de Commissie in dit verband verklaren waarom zij geen grenswaarden voorstelt die overeenkomen met die welke het EP besloten heeft vast te stellen (eventueel met een verwijzing naar het definitieve besluit van het EP), zodat geen verwarring en misleiding van de consumenten en landbouwers plaatsvindt? Wat betekent dit voorstel tegen de achtergrond van de voorstellen waarover het EP op 3 juli 2002 stemde? Hoe en eventueel wanneer wordt het EP bij deze zaak betrokken?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(28 oktober 2002)

De Commissie is nog steeds bezig met de interne discussie van een ontwerp-richtlijn van de Commissie tot wijziging van de bijlagen bij de richtlijnen inzake het in de handel brengen van zaden met name wat de zuiverheidscriteria betreft, door het opnemen van grenswaarden om de toevallige of technisch onvermijdelijke aanwezigheid van genetisch gemodificeerde zaden in partijen zaden van niet-genetisch gemodificeerde variëteiten toe te staan. De voorgestelde grenswaarden voor toegelaten genetisch gemodificeerde organismen (GMO's) bedragen 0,3, 0,5 en 0,7 %.

De Commissie acht het van het grootste belang dat grenswaarden in de zaadwetgeving worden vastgesteld om rekening te houden met de realiteit die erin bestaat dat sporen van genetisch gemodificeerde zaden kunnen worden aangetroffen in niet-genetisch gemodificeerde partijen zaden, zoals ook andere onzuiverheden worden aangetroffen en regels daarvoor worden vastgesteld. Er is bijgevolg zo spoedig mogelijk een wettekst nodig om een dergelijke toevallige aanwezigheid in zaden op geharmoniseerde wijze te regelen.

Wanneer de interne discussie in de Commissie zal zijn voltooid, zullen de lidstaten alsook, zoals het met Gezondheid en consumentenbescherming belast lid van de Commissie reeds heeft aangekondigd, het Parlement in de gelegenheid worden gesteld om het voorstel te bestuderen.

(2003/C 52 E/231)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2744/02

van Ian Hudghton (Verts/ALE) aan de Commissie

(30 september 2002)

Betreft: Infectieuze hematopoïetische necrose

Kan de Commissie mededelen of er gevallen van infectieuze hematopoïetische necrose (IHN) in de EU zijn geweest en zo ja, wanneer en hoeveel? Welk onderzoek is er met betrekking tot deze ziekte uitgevoerd? Welke maatregelen worden er tegen IHN genomen, is dit een soortgelijke ziekte als ISA, en bij welke vissoorten komt zij voor?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(25 oktober 2002)

De ziektesituatie van IHN in de Gemeenschap is variabel, aangezien IHN endemisch is in sommige delen en in andere gebieden afwezig is. Er doen zich regelmatig gevallen voor, met name in Duitsland, Frankrijk en Italië. In 2001 is IHN officieel aan de Commissie gemeld door Duitsland (elf gevallen), Frankrijk (acht gevallen), Italië (zeven gevallen) en Oostenrijk (een geval).

Verscheidene projecten en belangrijke onderzoeken zijn in verband met IHN uitgevoerd.

Projecten, waarvan sommige door de Commissie zijn gefinancierd of medegefinancierd, die kunnen worden vermeld, zijn:

- epidemiologisch onderzoek, in het begin van de jaren '90, voor de evaluatie van de prevalentie van IHN-infectie in de Gemeenschap (zes lidstaten namen daaraan deel);
- experimentele studie naar de interactie tussen andere visvirussen en het IHN-virus (IHNv);
- experimentele studie naar de pathogeniciteit van verschillende IHNv-isolaten voor jonge regenboogforel;
- demonstratie van de rol van *Salmo trutta* als asymptomatische drager van IHNv;
- normalisatie van serologische technieken om in staat te zijn antilichamen tegen IHNv in gekweekte en wilde vis te detecteren.

Tegen IHN en andere ziekten die zijn opgenomen in lijst II van Bijlage A bij Richtlijn 91/67/EEG van de Raad van 28 januari 1991 inzake veterinaire voorschriften voor het in de handel brengen van aquicultuurdieren en aquicultuurproducten ⁽¹⁾ te nemen bestrijdingsmaatregelen zijn met name vastgesteld in Richtlijn 93/53/EEG van de Raad van 24 juni 1993 tot vaststelling van minimale communautaire maatregelen voor de bestrijding van bepaalde visziekten ⁽²⁾. In principe schrijft deze richtlijn voor dat ingeval IHN in een gebied van de Gemeenschap wordt vermoed of bevestigd, bepaalde beperkingen van het verkeer moeten worden toegepast en onderzoeken moeten worden uitgevoerd. De wetgeving verstrekt ook instrumenten voor de communautaire goedkeuring van programma's en de status van gebieden en viskwekerijen in verband met IHN. Specifieke vereisten, zoals bemonsterings-, verkeers- en uitroeiingsmaatregelen, zijn op dergelijke gebieden en viskwekerijen van toepassing.

Het gehele grondgebied van Denemarken, Ierland, Zweden en het Verenigd Koninkrijk, alsook verscheidene gebieden en viskwekerijen in Duitsland, Spanje, Frankrijk en Italië hebben een erkende status voor IHN ⁽³⁾. In andere gebieden en viskwekerijen worden programma's — om een erkende status te bereiken — toegepast ⁽⁴⁾.

Infectieuze zalmanemie (ISA) is opgenomen in lijst I van de hierboven vermelde bijlage. De regels die gelden voor ziekten van lijst I zijn stringenter dan die voor ziekten van lijst II. Verplichte bestrijdingsmaatregelen die van toepassing zijn wanneer ISA in geheel Europa wordt vermoed of bevestigd, zijn vastgesteld in Richtlijn 93/53/EEG.

De soorten die in de lijsten van Richtlijn 91/67/EEG worden aangemerkt als vatbaar voor IHN zijn zalmsoorten en pootvis (*Esox lucius*).

⁽¹⁾ PB L 46 van 19.2.1991.

⁽²⁾ PB L 175 van 19.7.1993.

⁽³⁾ Beschikking van de Commissie 2002/308/EG van 22 april 2002, PB L 106 van 23.4.2002.

⁽⁴⁾ Beschikking van de Commissie 2002/304/EG van 19 april 2002, PB L 104 van 20.4.2002.

(2003/C 52 E/232)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2745/02

van Ian Hudghton (Verts/ALE) aan de Commissie

(30 september 2002)

Betreft: Vaccin ter bestrijding van infectieuze anemie van de zalm

Kan de Commissie recente berichten bevestigen dat bij de EU een aanvraag is ingediend tot goedkeuring van een vaccin ter bestrijding van infectieuze anemie van de zalm (ISA)?

Zo ja, kan de Commissie verder mededelen wanneer zij met betrekking tot dit cruciale vaccin een beslissing denkt te nemen en wat de bijzonderheden zijn van dit vaccin, dat naar wordt gezegd een beschermingsniveau van meer dan 90 % biedt? Kan de Commissie bevestigen dat een en ander als spoedeisend wordt beschouwd vanwege de grote nadelige gevolgen die ISA heeft gehad voor de zalmkwekers en de dringende behoefte aan een vaccin?

Kan de Commissie, in het geval van goedkeuring van deze aanvraag, mededelen of er financiële middelen beschikbaar zullen worden gesteld voor de zalmkwekers, zodat het vaccin naar behoren kan worden gedistribueerd en ISA kan worden uitgeroeid?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(24 oktober 2002)

Als gevolg van de huidige wetgeving inzake de verlening van vergunningen voor het in de handel brengen van producten op communautair niveau ⁽¹⁾ is de Commissie niet in staat informatie te verstrekken over mogelijke aanvragen die bij het Europees Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling (EMA) zijn ingediend, aangezien dergelijke documenten worden beschouwd als vallende onder de intellectuele eigendomsrechten van de onderneming. De Commissie kan evenmin een standpunt innemen over de mogelijke toekomstige verlening van een vergunning voor het in de handel brengen van veterinaire geneesmiddelen, waaronder vaccins, op communautair niveau.

De communautaire wetgeving voorziet alleen in vaccinatie tegen ISA in geval van een uitbraak van de ziekte en onder stringente voorwaarden. Er moeten rampenplannen voor noodvaccinatie door de lidstaten worden opgesteld overeenkomstig bijlage E bij Richtlijn 93/53/EEG van de Raad van 24 juni 1993 tot vaststelling van minimale communautaire maatregelen voor de bestrijding van bepaalde visziekten⁽²⁾ en ter goedkeuring aan de Commissie worden voorgelegd.

Thans bestaat er niet voldoende wetenschappelijke kennis of praktische ervaring betreffende ISA-vaccins en vaccinatie tegen deze ziekte. Verder is momenteel geen vaccin toegelaten als veterinair immunologisch product (vaccin)⁽³⁾. Daarom is geen rampenplan met maatregelen voor vaccinatie tegen ISA goedgekeurd.

Beschikking 90/424/EEG van de Raad betreffende bepaalde uitgaven op veterinair gebied⁽⁴⁾, in combinatie met Verordening (EG) nr. 2722/2000 van de Commissie⁽⁵⁾, stelt de voorwaarden vast waaronder het financieringsinstrument voor de Oriëntatie van de Visserij (FIOV) in verband met ISA een financiële bijdrage zou kunnen leveren voor genomen maatregelen — zoals uitroeiingsprogramma's die, in principe, vaccinatie kunnen omvatten, alsook monitoringprogramma's.

Overeenkomstig deze bepalingen kan de Commissie deze acties medefinancieren na indiening en goedkeuring van passende programma's.

⁽¹⁾ Verordening (EEG) nr. 2309/93 van de Raad van 22 juli 1993 tot vaststelling van communautaire procedures voor het verlenen van vergunningen voor en het toezicht op geneesmiddelen voor menselijk en diergeneeskundig gebruik en tot oprichting van een Europees Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling, PB L 214 van 24.8.1993.

⁽²⁾ PB L 175 van 19.7.1993.

⁽³⁾ Toegelaten overeenkomstig Richtlijn 2001/82/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 november 2001 tot vaststelling van een communautair wetboek betreffende geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik (PB L 311 van 28.11.2001).

⁽⁴⁾ PB L 224 van 18.8.1990.

⁽⁵⁾ Verordening (EG) nr. 2722/2000 van de Commissie van 13 december 2000 tot vaststelling van de voorwaarden waaronder het Financieringsinstrument voor de Oriëntatie van de Visserij (FIOV) een bijdrage kan verlenen voor de uitroeiing van dierziekten in de aquacultuur, PB L 314 van 14.12.2000.

(2003/C 52E/233)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2753/02
van Isabelle Caullery (UEN) aan de Commissie

(25 september 2002)

Betreft: Verbod op het uitzenden van electromagnetische golven

Kan de Commissie in detail uitleggen of een lidstaat aan de hand van de geldende wetgeving, meer bepaald de geconsolideerde richtlijn 89/336/EEG op de electromagnetische compatibiliteit⁽¹⁾ en aanbeveling 1999/519/EG⁽²⁾ tot beperking van de blootstelling van het publiek aan electromagnetische velden, kan verbieden dat er systemen voor het uitzenden van dergelijke golven, meer in het bijzonder relais voor telefonie en draagbare telefoons, op niet-openbare plaatsen zoals bijvoorbeeld in ziekenhuizen opgesteld worden of dat er toestemming voor hun opstelling gegeven wordt?

⁽¹⁾ PB L 139 van 23.5.1989, blz. 19.

⁽²⁾ PB L 199 van 30.7.1999, blz. 59.

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(24 oktober 2002)

Het geachte parlementslid vraagt of het in overeenstemming is met Richtlijn 89/336/EEG van de Raad van 3 mei 1989 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten inzake elektromagnetische compatibiliteit en met Aanbeveling 1999/519/EG van de Raad van 12 juli 1999 betreffende de beperking van blootstelling van de bevolking aan elektromagnetische velden van 0 Hz tot 300 GHz, wanneer lidstaten de verkoop toestaan van apparatuur voor het verhinderen van de uitzending van elektromagnetische golven, onder meer van basisstations voor mobiele telefonie en van mobiele telefoons, met name in ziekenhuizen.

Zoals gezegd in het antwoord van de Commissie op schriftelijke vraag E-2197/02 van mevrouw Van Brempt⁽¹⁾ is het gebruik van apparatuur die de ontvangst en de uitzending van gsm-signalen verhindert momenteel in alle lidstaten verboden. De Gemeenschapswetgeving verhindert echter niet dat lidstaten dergelijke apparatuur toestaan. Het Franse parlement heeft bijvoorbeeld onlangs een wet goedgekeurd die de weg effent voor het toestaan van het gebruik van dergelijke apparatuur in zalen voor publieksvoorstellingen, behoudens de goedkeuring van uitvoeringsmaatregelen door de nationale regelgevende autoriteit. Zolang dergelijke uitvoeringsmaatregelen niet zijn goedgekeurd, blijft de verkoop van stoorzenders in de Gemeenschap verboden en de Commissie heeft terzake richtsnoeren op de website van de Commissie gepubliceerd⁽²⁾ (<http://europa.eu.int/comm/enterprise/rtte/gener.htm>).

Het gebruik van mobiele telefoons betekent ongetwijfeld een verbetering van de levenskwaliteit maar heeft ook een aantal negatieve neveneffecten die moeten worden beheerd. Ongepast gebruik van mobiele telefoons zorgt voor problemen en gebruikers van dergelijke toestellen blijken niet altijd de ongeschreven regels in acht te nemen die inhouden dat bijvoorbeeld iemand op bepaalde plaatsen, zoals bijvoorbeeld in zalen voor publieksvoorstellingen, niet mag bellen of niet mag worden gebeld. De signalen van mobiele telefoons kunnen ook tot interferentie met elektronische apparatuur leiden. Wanneer dergelijke apparatuur kritieke veiligheidsfuncties verzorgt (bijvoorbeeld in vliegtuigen of in ziekenhuizen) moeten mobiele telefoons op veilige afstand worden gehouden.

De Commissie is echter van oordeel dat de maatregelen die worden genomen om deze problemen te beheren evenredig moeten zijn en dat de uitzending van stoorsignalen in dit opzicht wellicht niet de geschikte oplossing is. Het verbieden van alle communicatie zou bijvoorbeeld ook onproblematisch gebruik van de technologie (zoals elektronische berichten, internettoegang of oproepen in noodgevallen) verhinderen. Bovendien is het onzeker of met de momenteel beschikbare apparatuur de werking ervan tot de bedoelde plaatsen kan worden beperkt. De raadgevingen van de Franse regelgever maken deze moeilijkheden duidelijk.

In verband met de vraag of stoorzenders de blootstelling aan elektromagnetische velden zouden kunnen reduceren, vestigt de Commissie de aandacht van het geachte parlementslid op het feit dat alle netwerken en mobiele telefoons moeten voldoen aan de grenswaarden die de Raad in zijn Aanbeveling 1999/519/EEG heeft aanbevolen. De installatie van stoorzenders vermindert de blootstelling van de bevolking aan elektromagnetische velden niet. In feite voegen stoorzenders elektromagnetische energie aan de omgeving toe en leiden zij bijgevolg tot een iets grotere blootstelling van de bevolking.

⁽¹⁾ PB C 309 E van 12.12.2002, blz. 207.

⁽²⁾ Zie website: <http://www.art-telecom.fr/communiqués/communiqués/index-030502.htm>.

(2003/C 52 E/234)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2762/02
van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie

(1 oktober 2002)

Betreft: Regulering promotiecampagnes rond kinderfeesten

In zijn antwoord op schriftelijke vraag E-1857/02⁽¹⁾ meldt Commissaris Bolkestein dat zelfregulerende campagnes voor reclame rond kinderfeesten „op nationaal of lokaal niveau kunnen worden geregeld, uiteraard met inachtneming van de beginselen van het vrije verkeer die in het EG-Verdrag zijn verankerd”.

Tegelijk meldt hij dat de Commissie zinnens is specifiek kwetsbare doelgroepen „zoals kinderen” te vrijwaren van „negatieve invloeden” van reclame.

1. Kan de commissaris mij meedelen of het België is toegestaan in de grensgebieden handelaren uit aangrenzende lidstaten te verplichten zich aan dit zelfregulerend mechanisme te houden? Kunnen, met andere woorden, handelaren uit pakweg Nederland, Duitsland, Frankrijk of Luxemburg tijdens de vrijwillig opgelegde sperperiode wel vrijuit reclame maken in België voor goederen die zich specifiek richten op kinderen? Zo ja, ondervinden de Belgische handelaren dan geen oneerlijke concurrentie?

2. Is het, anderzijds, de Belgische minister van Economie toegestaan om Belgische handelaren die zich in België niet aan deze zelfopgelegde regels houden te beboeten, zoals gesuggereerd wordt in mededeling COM(2002) 289, blz. 11, punt 29/2?

3. Erkent de Commissie het nut van een algemene regulering met betrekking tot sperperiodes voor reclame voor kinderen voorafgaand aan traditionele kinderfeesten, van welke aard deze ook mogen zijn? Zal zij daarom alsnog beslissen een specifieke regeling — die verder gaat dan een vrijwillige gedragscode — uit te werken die niet alleen rekening houdt met het vrij verkeer van goederen en diensten, maar ook met de potentieel negatieve gevolgen van overdadige reclamecampagnes ten opzichte van kinderen?

(¹) PB C 301 E van 5.12.2002, blz. 240.

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(5 november 2002)

Gelet op het antwoord van de Commissie op schriftelijke vraag E-1857/02 (¹) van het geachte parlementslid over een Belgische zelfregulerende code voor reclamecampagnes rond kinderfeesten, vraagt het geachte parlementslid om een meer gedetailleerd standpunt van de Commissie over de behoefte aan specifieke voorschriften terzake op Gemeenschapsniveau.

1. Het geachte parlementslid vraagt of de Belgische autoriteiten van handelaren uit aangrenzende lidstaten kunnen verlangen dat zij de zelfregulerende code naleven. Indien de Belgische autoriteiten deze code voor handelaren uit aangrenzende lidstaten zou toepassen en indien dit in een beperking van de vrijheid van dienstverlening zou resulteren, zou door middel van een analyse moeten worden nagegaan of de beperking die uit de code voortvloeit een evenredige maatregel ter bescherming van minderjarigen is. Tot dusver beschikt de Commissie niet over bewijzen dat de code voor buitenlandse handelaren is toegepast. Bovendien is de Commissie niet op de hoogte van de bijzonderheden van de code. In dit stadium is de Commissie dan ook noch genoodzaakt, noch in staat om over de rechtmatigheid van de toepassing van de code voor buitenlandse handelaren een standpunt in te nemen.

2. De Commissie is niet bevoegd om te antwoorden op de vraag of de Belgische minister van Economische Zaken gemachtigd is Belgische handelaren die de code niet naleven te beboeten. Hierover moet krachtens de nationale wetgeving worden beslist.

3. Wat het nut van de Gemeenschapsmaatregelen op dit gebied betreft heeft de Commissie momenteel geen plannen om dergelijke maatregelen voor te stellen. Zoals uiteengezet in het antwoord op de vorige schriftelijke vraag, zou de Commissie het voorstellen van harmonisatie op dit gebied alleen kunnen rechtvaardigen wanneer zij eerst heeft vastgesteld dat uiteenlopende nationale regelgevingen terzake tot grensoverschrijdende beperkingen hebben geleid. Ten tweede zou zij, alvorens harmonisatie voor te stellen, moeten beoordelen of dergelijke vastgestelde beperkingen evenredig waren aan het doel van de bescherming van minderjarigen. Ten slotte wil de Commissie er nogmaals op wijzen dat overeenkomstig haar mededeling Follow-up van het Groenboek over de consumentenbescherming in de EU (²) nog een ronde raadplegingen over een mogelijke kaderrichtlijn over eerlijke handelspraktijken wordt georganiseerd. De raadpleging heeft betrekking op de regelgeving voor handelspraktijken, met inbegrip van reclame, misleidende en oneerlijke handelspraktijken en intimidatie of andere ongehoorde beïnvloeding. In de mededeling wordt ook gezegd dat wanneer en onderneming haar activiteiten bewust op een specifieke kwetsbare groep consumenten (zoals kinderen) richt, het criterium „schade voor de consument” dienovereenkomstig moet worden aangepast.

(¹) PB C 301 E van 5.12.2002, blz. 240.

(²) COM(2002) 289 def.

(2003/C 52E/235)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2763/02

van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie

(1 oktober 2002)

Betreft: Mesttransporten en het vrij verkeer van goederen, diensten en kapitaal

Kan de Commissie bevestigen dat het product „mest” onderhevig is aan de gewone Europese regels inzake het vrij verkeer van goederen, diensten en kapitaal en dat het overheden en gerechtelijke apparaten bijgevolg niet is toegestaan om legale mesttransporten in een gewone handelsrelatie leverancier-klant te dwarsbomen?

Kan een overheid de grenzen sluiten voor een product als „mest”, zeker wanneer dat door de aankoper wordt gebruikt als bodemverbeteraar?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie*(5 november 2002)*

Het is juist dat mest een product is waarvan de intracommunautaire handel onderworpen is aan de algemene bepalingen van het EG-Verdrag betreffende het vrij verkeer van goederen.

Door het transport en het gebruik van mest kunnen zowel problemen in verband met de verspreiding van ziekten als milieuproblemen ontstaan.

Op sanitair gebied wordt de intracommunautaire handel van mest geregeld bij Richtlijn 92/118/EEG⁽¹⁾. Deze richtlijn, zoals gewijzigd bij Beschikking 96/103/EG⁽²⁾ en Beschikking 2001/7/EG⁽³⁾, verbiedt in hoofdstuk 14 van bijlage I het handelsverkeer van niet-verwerkte mest van andere soorten dan pluimvee en paardachtigen, met uitzondering van mest die afkomstig is uit een gebied of van een bedrijf waarvoor geen beperkingen gelden in verband met een ernstige overdraagbare ziekte en die bestemd is om, onder controle van de bevoegde autoriteit, te worden uitgereden op grond van hetzelfde bedrijf, ongeacht of die grond een aaneensluitend geheel vormt of niet, gelegen aan weerszijden van de grens tussen twee lidstaten en binnen een afstand van ongeveer 20 km. Met het oog op de erkenning van een bedrijf registreert de eigenaar van dat bedrijf alle gegevens inzake deze verplaatsingen aan weerszijden van de grens. De bevoegde autoriteit houdt een register bij van die erkende bedrijven.

Het handelsverkeer van niet-verwerkte mest van pluimvee is onderworpen aan stringente voorwaarden, terwijl er geen sanitaire beperkingen bestaan voor het handelsverkeer van niet-verwerkte mest van paardachtigen.

Voor de verwerkte mest en de verwerkte producten op basis van mest is het intracommunautaire handelsverkeer onder bepaalde voorwaarden toegestaan.

Gezien het voorgaande is het aan de lidstaten om de passende controles uit te voeren om te zorgen voor de volledige naleving van de hierboven genoemde communautaire bepalingen.

⁽¹⁾ Richtlijn 92/118/EEG van de Raad van 17 december 1992 tot vaststelling van de veterinairerechtelijke en de gezondheidsvoorschriften voor het handelsverkeer en de invoer in de Gemeenschap van producten waarvoor ten aanzien van deze voorschriften geen specifieke communautaire regelgeving geldt als bedoeld in bijlage A, hoofdstuk I, van Richtlijn 89/662/EEG, en, wat ziekteverwekkers betreft, van Richtlijn 90/425/EEG, PB L 62 van 15.3.1993.

⁽²⁾ 96/103/EG: Beschikking van de Commissie van 25 januari 1996 houdende wijziging van bijlage I, hoofdstuk 14, van Richtlijn 92/118/EEG van de Raad tot vaststelling van de veterinairerechtelijke en de gezondheidsvoorschriften voor het handelsverkeer en de invoer in de Gemeenschap van producten waarvoor ten aanzien van deze voorschriften geen specifieke communautaire regelgeving geldt als bedoeld in bijlage A, hoofdstuk I, van Richtlijn 89/662/EEG, en, wat ziekteverwekkers betreft, van Richtlijn 90/425/EEG (Voor de EER relevante tekst), PB L 24 van 31.1.1996.

⁽³⁾ 2001/7/EG: Beschikking van de Commissie van 19 december 2000 houdende wijziging van bijlage I, hoofdstuk 14, van Richtlijn 92/118/EEG van de Raad tot vaststelling van de veterinairerechtelijke en de gezondheidsvoorschriften voor het handelsverkeer en de invoer in de Gemeenschap van producten waarvoor ten aanzien van deze voorschriften geen specifieke communautaire regelgeving geldt als bedoeld in bijlage A, hoofdstuk I, van Richtlijn 89/662/EEG, en, wat ziekteverwekkers betreft, van Richtlijn 90/425/EEG (Voor de EER relevante tekst), PB L 2 van 5.1.2001.

(2003/C 52 E/236)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2772/02
van Giovanni Pittella (PSE) aan de Commissie***(25 september 2002)*

Betreft: Selectieprocedure ingevolge wet nr. 236/93

V.I.L.A. S.r.l. GmbH heeft met een programma, Casalgian genaamd, ingeschreven op twee projecten die overeenkomstig artikel 1, ter, van wet 236/93 (Ontwikkelingsfonds) waren aangekondigd in de Gazzetta Ufficiale della Repubblica Italiana. Op 19.04.01 ondertekende zij een overeenkomst met het ministerie van Arbeid, waarin het bedrag van het nationale quotum, de medefinanciering uit gemeenschapsgelden en de particuliere bijdrage waren vastgelegd. Het Ontwikkelingsfonds voorziet in de mogelijkheid van aanwending van gemeenschapsgelden voor de door de promotie maatschappijen voorgestelde investeringsprojecten. Het project Casalgian ten behoeve van een gebied dat de provincies Salerno, Avellino en

Benevento omvat, is gericht op schepping van nieuwe arbeidsplaatsen, en de provincies hebben zich daarom ervoor ingezet om de aanwending van gemeenschapsgelden mogelijk te maken in geval van goedkeuring van het project, dat door de regering positief is beoordeeld, mede gelet op de tevoren met andere plaatselijke autoriteiten, waaronder de regio Campania, gesloten overeenkomst.

De provincie Salerno heeft namens de betrokken provincies van Campania nog vóór ondertekening van de overeenkomst met het ministerie van Arbeid een besluit genomen (nr. 133 van 14.03.2001), waarin is bepaald dat op de provincie Salerno de taak rust, in het kader van de haar toebedeelde rol in het regionale stimuleringsprogramma voor ondernemingen om erop toe te zien dat de voltooiing van het Casalgian-programma mede wordt gefinancierd uit gelden van het regionale stimuleringsprogramma.

De regio Campania heeft het programma weliswaar positief beoordeeld, en zou het graag met gemeenschapsgelden financieren en de besluiten van de provincies Avellino, Benevento en Salerno navolgen, maar kan uiteindelijk toch niet instemmen met aanwending van gemeenschapsgelden, omdat de firma V.I.L.A. niet heeft deelgenomen aan rechtstreeks door de regio Campania georganiseerde selectieprocedures.

Indiener dezes wenst van de Commissie te vernemen of:

- V.I.L.A. S.r.l. die heeft ingeschreven op twee in de Gazzetta Ufficiale aangekondigde projecten overeenkomstig artikel 1 ter van wet nr. 236/93, heeft voldaan aan het vereiste van een selectieprocedure zoals door de Commissie is voorgeschreven voor aanwending van gemeenschapsgelden in het kader van het regionale stimuleringsprogramma voor ondernemingen,
- de regio Campania verplicht is de desbetreffende medefinanciering voor de voltooiing van het programma uit gemeenschapsgelden toe te staan, mede gelet op de rol van de provincies bij de uitvoering van de regionale stimuleringsprogramma's voor ondernemingen?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(21 oktober 2002)

Het geachte parlementslid vraagt de Commissie uitspraak te doen over een afzonderlijk geval, namelijk de aanspraak van het bedrijf „Vila s.r.l.” op Europese fondsen via de regio Campania in het kader van doelstelling 1 Italië.

Overeenkomstig het subsidiariteitsbeginsel vallen de beoordeling, selectie en uitvoering van projecten die voor medefinanciering uit de Structuurfondsen worden voorgedragen, onder de verantwoordelijkheid van de regionale en nationale beheersautoriteiten.

Het communautaire bestek voor de Italiaanse regio's van doelstelling 1 en het Regionaal Operationeel Programma van de regio Campania staan borg voor de transparantie van de toegang tot Europese financiering. De selectie van de kandidaten verloopt volgens de Europese wetgeving op het gebied van mededinging en vrij verkeer van diensten.

Zodra het project volgens de bovengenoemde regels van de aanbestedingsprocedure wordt geselecteerd op basis van de kwaliteit van de inhoud, kan het aanspraak maken op medefinanciering. Alle latere betwistingen vallen onder de bevoegdheid van de rechtbanken van de lidstaat.

Uit de uitleg van het geachte parlementslid blijkt dat de regio Campania het bedrijf „Vila s.r.l.” geen Europese fondsen geweigerd heeft, maar het betrokken bedrijf enkel verzocht heeft zich in te schrijven voor een openbare aanbestedingsprocedure.

De Commissie deelt het geachte parlementslid ook mee dat het Italiaanse ministerie van Arbeid na een onderzoek van het Italiaanse gerecht de communautaire financiering van sommige projecten van het bedrijf „Vila s.r.l.” heeft opgeschort bij Besluit 189/99 van 21.05.99. De betrokken projecten zijn nr. 722, P.O.M. FSE 940026I, nr. IC/208IY en nr. IC/209IN op P.O. FSE 941001I8, nr. IC/194/A op P.O. 946001I8. „Vila s.r.l.” heeft de zaak aanhangig gemaakt bij de Tribunale amministrativo regionale (TAR) van Campania om de opschorting nietig te laten verklaren. De TAR van Campania heeft die eis verworpen bij Besluit 2145 van 25.08.99. De Commissie volgt de ontwikkelingen van het onderzoek via het Italiaanse ministerie van Arbeid, dat verantwoordelijk is voor de projecten.

De Commissie wijst het geachte parlementslid erop dat de bevoegde beheersautoriteit de regio Campania is, met name het Assessorato alla formazione professionale, via S. Lucia 81 NAPOLI tel. 0817966303.

(2003/C 52 E/237)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2773/02**van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie**

(3 oktober 2002)

Betreft: Gezondheid en veiligheid van werknemers – klacht 00/4404, SG(2000) A/3828/2

De afgelopen dagen zijn in Griekenland een groot aantal slachtoffers gevallen op de arbeidsplaats. De beroepsziekten worden simpelweg niet geregistreerd. Een van de klachten hierover aan de Commissie betreft het klachtendossier 00/4404, SG(2000) A/3828/2. Deze klacht wordt met bewijsmateriaal gestoffeerd en betreft een concreet geval waar geweigerd wordt de wetgeving betreffende gezondheid en veiligheid van werknemers op de arbeidsplaats toe te passen. De Griekse Algemene Confederatie van werknemers (GSEE) heeft aan het dossier nog een groot aantal gegevens toegevoegd over een hele reeks soortgelijke gevallen. De klachten worden steeds talrijker en de publieke opinie in Griekenland is ervan overtuigd dat de diensten die bevoegd zijn voor de tenuitvoerlegging van de richtlijn inzake de gezondheid en veiligheid van de werknemers hun taak niet naar behoren uitvoeren. Ondanks mijn veelvuldige vragen (E-0014/00 ⁽¹⁾, E-3049/01 ⁽²⁾, E-3050/01, E-0906/01 ⁽³⁾) en de belofte van de Commissie dat zij de gegevens zou onderzoeken, heeft deze laatste tot nu toe nog niets ondernomen.

1. Over welke mogelijkheden beschikt de Commissie om de Griekse controlerende autoriteiten te dwingen meer efficiënte controles uit te oefenen in het kader van hun bevoegdheden?
2. Overweegt de Commissie de mogelijkheid om de zaak ter plaatse te onderzoeken en een onderzoek te doen uitvoeren naar alle door de GSEE overgemaakte gegevens?

⁽¹⁾ PB C 280 E van 3.10.2000, blz. 158.

⁽²⁾ PB C 134 E van 6.6.2002, blz. 187.

⁽³⁾ PB C 340 E van 4.12.2001, blz. 119.

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(31 oktober 2002)

1. De lidstaten moeten zorgen voor voldoende controle en toezicht op de nationale bepalingen tot omzetting van de communautaire richtlijnen inzake de gezondheid en veiligheid van de werknemers op het werk (zie artikel 4 van Richtlijn 89/391/EEG betreffende de tenuitvoerlegging van maatregelen ter bevordering van de verbetering van de veiligheid en de gezondheid van de werknemers op het werk ⁽¹⁾).

Als uit concrete elementen echter blijkt dat de nationale wetgeving tot omzetting van de communautaire richtlijnen op algemene wijze niet wordt toegepast, kan de Commissie gebruik maken van de mogelijkheden waarin wordt voorzien in het Verdrag, met name die welke voortvloeien uit artikel 226 – instelling van een inbreukprocedure tegen een lidstaat die niet aan een van haar verplichtingen uit hoofde van het EG-Verdrag heeft voldaan.

2. De Commissie onderzoekt thans alle elementen die haar in het kader van klacht 00/4404 zijn verstrekt. In het licht van de resultaten van dit onderzoek zal de Commissie de nodige maatregelen nemen en, als dit nodig blijkt te zijn, zal zij haar contacten met de Griekse autoriteiten en/of de klager voortzetten ter aanvulling van de analyse van dit concreet geval.

⁽¹⁾ PB L 183 van 29.6.1989.

(2003/C 52 E/238)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2785/02**van Glyn Ford (PSE) aan de Commissie**

(3 oktober 2002)

Betreft: Sluiting van Federal Mogul zonder overleg met het personeel

Federal Mogul, een bedrijf met 370 werknemers in Bridgwater, Zuidwest-Engeland, deelde op 22 augustus 2002 mee – zonder voorafgaand overleg met het personeel – dat het de deuren zal sluiten en de productie wil verplaatsen naar Polen en Turkije.

Kan de Commissie bevestigen dat het niet-raadplegen van de plaatselijke vakbonden of het personeel duidelijk in strijd is met het Gemeenschapsrecht?

Kan de Commissie verder mededelen of zij thans de nodige juridische stappen zal nemen?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(13 november 2002)

De Commissie wijst erop dat een aantal richtlijnen voorziet in procedures voor de informatie en raadpleging van de werknemersvertegenwoordigers die van toepassing kunnen blijken te zijn op bedrijfssluitingen, met name Richtlijn 98/59/EG van de Raad van 20 juli 1998 betreffende de aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten inzake collectief ontslag⁽¹⁾, en Richtlijn 94/45/EG van de Raad van 22 september 1994 inzake de instelling van een Europese ondernemingsraad of van een procedure in ondernemingen of concerns met een communautaire dimensie ter informatie en raadpleging van de werknemers⁽²⁾. Onlangs is Richtlijn 2002/14/EG van het Parlement en de Raad van 11 maart 2002 tot vaststelling van een algemeen kader betreffende de informatie en de raadpleging van de werknemers in de Europese Gemeenschap⁽³⁾ goedgekeurd met het doel de communautaire regeling ter zake aan te vullen. De lidstaten hoeven deze echter pas uiterlijk 23 maart 2005 in nationaal recht om te zetten.

De eerste twee richtlijnen zijn door de lidstaten in nationaal recht omgezet. Het is aan de bevoegde nationale autoriteiten om per geval de juiste en daadwerkelijke toepassing ervan te beoordelen.

⁽¹⁾ PB L 225 van 12.8.1998.

⁽²⁾ PB L 254 van 30.9.1994.

⁽³⁾ PB L 80 van 23.3.2002.

(2003/C 52E/239)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2798/02 van Caroline Lucas (Verts/ALE) aan de Commissie

(7 oktober 2002)

Betreft: Overheidsopdrachten: heronderhandelingen over de prijs

Kan de Commissie bevestigen dat een nutsbedrijf, dat is onderworpen aan de procedures voor het plaatsen van opdrachten als bedoeld in richtlijn 93/38/EEG⁽¹⁾, niet mag heronderhandelen over prijzen of andere fundamentele aspecten van een aanbidding met slechts een inschrijver, nadat het de competitieve fase van het betreffende aanbestedingsproces heeft beëindigd, ongeacht de vraag of het gebruik maakt van de procedure van gunning via onderhandelingen of anderszins?

⁽¹⁾ PB L 199 van 9.8.1993, blz. 84.

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(29 oktober 2002)

Eerst en vooral moet een onderscheid worden gemaakt tussen openbare en niet-openbare procedures enerzijds en de procedure van gunning via onderhandelingen anderzijds. Bij de twee eerstgenoemde procedures mogen geen echte onderhandelingen worden gevoerd, zoals is uiteengezet in een gemeenschappelijke verklaring van de Commissie en de Raad, die werd toegevoegd aan de eerste richtlijn inzake nutsvoorzieningen, Richtlijn 90/531/EEG van de Raad van 17 september 1990 betreffende de procedures voor het plaatsen van opdrachten in de sectoren water- en energievoorziening, vervoer en telecommunicatie⁽¹⁾. Deze verklaring luidt als volgt: „De Raad en de Commissie verklaren dat, bij openbare en niet-openbare procedures, onderhandelingen met gegadigden of inschrijvers over fundamentele punten van de opdrachten waarvan de wijziging de mededinging kan vervalsen, en met name over de prijzen, uitgesloten zijn; wel mogen er besprekingen met gegadigden of inschrijvers plaatsvinden, maar alleen met het oog op een verduidelijking of aanvulling van de inhoud van hun offerte, alsmede van de eisen van de aanbestedende diensten, en voorzover zulks geen discriminatie veroorzaakt.”

Wanneer gebruik wordt gemaakt van een procedure van gunning via onderhandelingen met een oproep tot mededinging is dit beginsel van in wezen onveranderlijke inschrijvingen niet van toepassing, aangezien deze procedure juist wezenlijke veranderingen in de inschrijvingen tijdens de onderhandelingen mogelijk maakt. Aangezien de richtlijn geen gedetailleerde bepalingen over het verloop van een procedure van gunning via onderhandelingen bevat, moet datgene wat al dan niet mogelijk is, worden vastgesteld aan de hand van het antwoord op de vraag of de grondbeginselen van gelijke behandeling, non-discriminatie en transparantie zijn nageleefd. Dit houdt bijvoorbeeld in dat in geval van wijzigingen of nieuwe elementen de parameters van de aankondiging van de aanbesteding en de aanbestedingsstukken, zoals deze door de aanbestedende dienst zijn bepaald, in acht moeten worden genomen. Bovendien moeten inschrijvers gelijk worden behandeld; de aanbestedende dienst mag bijvoorbeeld niet discrimineren door informatie te verstrekken die sommige inschrijvers ten opzichte van andere zou bevoordelen of door sommige inschrijvers meer armslag te bieden dan andere wanneer wijzigingen worden voorgesteld. Ten slotte mag de te ondertekenen overeenkomst geen kenmerken bevatten die fundamenteel van de oorspronkelijke gepubliceerde kenmerken verschillen. Bij de beoordeling of deze beginselen werden nageleefd, moet bijgevolg geval per geval rekening worden gehouden met de specifieke elementen. Het is dan ook niet mogelijk voor een abstracte situatie te bepalen of een wijziging van prijzen of van andere elementen die met de begunstigde inschrijver in een procedure van gunning via onderhandelingen zijn overeengekomen, een schending van deze beginselen inhoudt.

(¹) PB L 297 van 29.10.1990 vervolgens vervangen door de in dit opzicht ongewijzigde huidige richtlijn betreffende nutsvoorzieningen, Richtlijn 93/38/EEG van de Raad van 14 juni 1993, PB L 199 van 9.8.1993.

(2003/C 52 E/240)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2799/02
van Caroline Lucas (Verts/ALE) aan de Commissie

(7 oktober 2002)

Betreft: Overheidsopdrachten: evaluatie van aanbiedingen

Kan de Commissie bevestigen dat een nutsbedrijf, dat is onderworpen aan de procedures voor het plaatsen van opdrachten als bedoeld in richtlijn 93/38/EEG (¹), en dat gebruik maakt van de procedure van gunning via onderhandelingen, gehouden is de aanbiedingen op een objectieve, onbevooroordeelde basis te evalueren en de laagste of economisch voordeligste aanbidding te kiezen?

(¹) PB L 199 van 9.8.1993, blz. 84.

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(4 november 2002)

Ingevolge artikel 34 van Richtlijn 93/38/EEG van de Raad van 14 juni 1993 houdende coördinatie van de procedures voor het plaatsen van opdrachten in de sectoren water- en energievoorziening, vervoer en telecommunicatie moet, ongeacht de gekozen gunningsprocedure, het contract door de aanbestedende diensten worden gegund aan de inschrijver met de economisch voordeligste aanbidding dan wel op grond van alleen de laagste prijs. Evenals alle andere bepalingen van de richtlijn moeten bij de toepassing van deze regel de beginselen waarop de richtlijn is gebaseerd vooropstaan: gelijke behandeling, waarvan het beginsel van niet-discriminatie niet meer dan een specifieke uitdrukking is, wederzijdse erkenning, evenredigheid, transparantie en de openstelling van overheidsopdrachten voor mededinging.

(2003/C 52 E/241)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2805/02
van Christos Folias (PPE-DE) aan de Commissie

(30 september 2002)

Betreft: Richtlijn 2000/35/EG betreffende bestrijding van betalingsachterstand bij handelstransacties

Overeenkomstig artikel 6 van richtlijn 2000/35/EG (¹) betreffende bestrijding van betalingsachterstand bij handelstransacties waren de lidstaten verplicht de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking te doen treden om vóór 8 augustus 2002 aan deze richtlijn te voldoen.

Is richtlijn 2000/35/EG inmiddels in alle lidstaten in nationaal recht omgezet? Zo niet, welke lidstaten zijn in gebreke gebleven en wat is de Commissie voornemens hieraan te doen?

(¹) PB L 200 van 8.8.2000, blz. 35.

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(21 oktober 2002)

Meer dan de helft van de lidstaten heeft Richtlijn 2000/35/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 juni 2000 betreffende bestrijding van betalingsachterstand bij handelstransacties al omgezet. Op 30 september 2002 had de Commissie echter nog geen kennisgeving ontvangen van: Griekenland, Spanje, Italië, Luxemburg, Nederland, Oostenrijk en Portugal.

Aangezien dit onderwerp van groot belang is voor het publiek in het algemeen en voor het midden- en kleinbedrijf (MKB) in het bijzonder, heeft de Commissie een website opgezet die voor het publiek toegankelijk is. Naast andere informatie is op deze site een lijst van nationale omzettingswetgeving te vinden. De Commissie werkt deze lijst bij telkens wanneer zij van de lidstaten nieuwe informatie ontvangt. Het adres van de website is: http://europa.eu.int/comm/enterprise/regulation/late_payments/index.htm

Wat de lidstaten betreft die de richtlijn noch niet hebben omgezet, heeft de Commissie op 30 september 2002 inbreukprocedures geopend overeenkomstig artikel 226 van het EG-Verdrag.

(2003/C 52 E/242)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2809/02 van Graham Watson (ELDR) aan de Commissie

(7 oktober 2002)

Betreft: Voedselallergieën en ingrediënten die in restaurants worden gebruikt

Kan de Commissie maatregelen overwegen om te waarborgen dat restaurants en andere eetgelegenheden wettelijk verplicht zijn aan te geven welke ingrediënten in hun gerechten worden gebruikt, teneinde te komen tot een vermindering van de problemen waarmee personen die aan een voedselallergie lijden worden geconfronteerd?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(12 november 2002)

Richtlijn 2000/13/EG van het Parlement en van de Raad van 20 maart 2000 (¹) bepaalt de verplichte vermeldingen die een voorverpakt levensmiddel dienen te vergezellen, waaronder met name een lijst van ingrediënten.

Momenteel is een voorstel tot wijziging van Richtlijn 2000/13/EG (²) aan het Parlement en de Raad voorgelegd. Het Parlement heeft in juni 2002 de eerste lezing gehouden. Dit voorstel is met name gericht op een meer gedetailleerde etikettering van de ingrediënten in verband met het probleem van voedselallergieën en -intoleranties.

Zoals in het eerste artikel wordt uitgelegd, heeft Richtlijn 2000/13/EG betrekking op de etikettering van levensmiddelen bestemd om als zodanig aan de eindverbruiker te worden geleverd; zij is echter niet van toepassing op in restaurants geserveerde maaltijden, aangezien deze niet „als zodanig aan de eindverbruiker” worden geleverd.

Voor zover deze richtlijn van toepassing is op levensmiddelen die aan restaurants worden geleverd en voor de bereiding van maaltijden worden gebruikt, zijn restauranthouders echter reeds in staat op verzoek informatie te verstrekken over de ingrediënten van deze levensmiddelen.

(¹) Richtlijn 2000/13/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 maart 2000 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgeving der lidstaten inzake de etikettering en presentatie van levensmiddelen alsmede inzake de daarvoor gemaakte reclame. PB L 109 van 6.5.2000.

(²) COM(2001) 433 def.

(2003/C 52 E/243)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2841/02
van Roberta Angelilli (UEN) aan de Commissie**

(2 oktober 2002)

Betref: Besteding van de middelen van EQUAL, het ESF en het Vierde Actieprogramma voor gelijke kansen door het gemeentebestuur van Rome

In september 2002 publiceerde het toezichtscomité van het Italiaanse Ministerie van Economische Zaken zijn verslag over de besteding van de EU-middelen. Wat opvalt is de zorgwekkende traagheid en het gebrek aan doeltreffendheid bij de toewijzing van de projecten door de territoriale overheden: voor het jaar 2000 zouden de vastleggingen slechts 2% van het Communautaire Bestek uitmaken.

De Europese Commissie heeft in het verleden herhaaldelijk de alarmbel geluid over de bestedingsgraad van de Europese kredieten door de lokale overheden.

Niettemin weten wij dat enkele territoriale autoriteiten, in casu het gemeentebestuur van Rome, de Europese middelen echt nodig hebben voor beroepsopleiding, werkgelegenheidsprojecten, gelijke-kansenbeleid en sociale integratie. Kan de Commissie mij meedelen:

- of het gemeentebestuur van Rome projecten heeft ingediend in het kader van EQUAL, het ESF en het Vierde Actieprogramma voor gelijke kansen;
- of het gemeentebestuur van Rome voor deze projecten kredieten heeft ontvangen;
- of deze middelen effectief zijn besteed?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(29 oktober 2002)

In het kader van de Structuurfondsen voor de periode 2000-2006 heeft de Commissie het Operationeel Programma Doelstelling 3 Regio Lazio op 21 september 2000 goedgekeurd. De beschikbare begroting bedraagt 884 miljoen euro (45% Europees Sociaal Fonds, 44% nationale middelen en 11% regionale middelen) waarvan 90 miljoen euro (ofwel 10,3%) bestemd is voor gelijke kansen.

Aangezien de programmeringsperiode pas is gestart, zijn nog maar weinig projecten geselecteerd, wat het lage realisatiepercentage verklaart. In de periode 2000-2001 zijn echter 740 projecten in het kader van gelijke kansen ingediend, waarvan 188 zijn geaccepteerd en gefinancierd.

Het EQUAL-initiatief, dat ook uit het Europees Sociaal Fonds wordt gefinancierd, maakt het mogelijk nieuwe middelen uit te testen ter bestrijding van de discriminatie en de ongelijkheid waarvan zowel werkenden als werklozen het slachtoffer kunnen zijn. De EQUAL-actie maakt deel uit van negen thematische gebieden waaronder gelijke kansen voor vrouwen en mannen. De gemeente Rome neemt deel aan twee projecten op het gebied van gelijke kansen, in samenwerking met het Bureau voor immigratie.

De gemeente Rome heeft geen financiering in het kader van het Vierde Actieprogramma voor gelijke kansen voor vrouwen en mannen ontvangen.

(2003/C 52 E/244)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2923/02
van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie**

(9 oktober 2002)

Betref: Betrouwbaarheid van de gegevens betreffende de staatsschuld en het begrotingstekort van Griekenland

Bij de meest recente gegevens van Eurostat (van 30 september 2002) betreffende de staatsschuld en het begrotingstekort van de lidstaten van de EU wordt opgemerkt dat Eurostat de cijfers voor Griekenland niet kan bevestigen omdat bepaalde informatie over regeringstransacties nog ontbreekt of onvolledig is. Ook wordt gezegd dat met de Griekse regering zal worden samengewerkt teneinde de gegevens opnieuw tegen het licht te houden.

1. Waarom maakt Eurostat dit voorbehoud?
2. Waarop doelt de zinsnede „nog ontbrekende of onvolledige informatie over regeringstransacties”?

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(25 oktober 2002)

1. Eurostat publiceert twee keer per jaar een persbericht naar aanleiding van de beide officiële kennisgevingen van de lidstaten over de staatsschuld en het begrotingstekort. Eurostat neemt in zijn persbericht een voetnoot op telkens wanneer het niet in staat is de in de kennisgeving vermelde gegevens te bevestigen omdat informatie over bepaalde transacties ontbreekt of omdat over de indeling ervan onenigheid bestaat. De ontbrekende informatie hebben wij pas na het persbericht ontvangen en wordt momenteel bestudeerd.
2. Eurostat onderzoekt momenteel de achtergrond van sommige overheidstransacties in samenwerking met de Griekse autoriteiten. Verwacht wordt dat alle hangende kwesties vóór de volgende officiële kennisgeving in februari 2003 zullen worden geregeld.

(2003/C 52 E/245)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3138/02

van Mihail Papayannakis (GUE/NGL) aan de Commissie

(4 november 2002)

Betreft: Uitvoering van het communautaire initiatief Leader+ in Griekenland

Volgens berichten in de krant „Kathimerini” heeft de Ontwikkelingsmaatschappij in Kozani, die de afgelopen programmeringsperiode verantwoordelijk was voor het Griekse netwerk voor het communautaire initiatief Leader, een brief gestuurd naar de ontwikkelingsmaatschappijen die in de periode 2000-2006 het Leader+-programma uitvoeren, met het verzoek om in hun programma's activiteiten ten behoeve van jachtverenigingen op te nemen.

Met dit voorstel wordt het volgende beoogd:

- „ontwikkeling van de fauna” in geselecteerde regio's;
- activiteiten in gebieden waar geen jachtverbod geldt,
- opstelling van geïntegreerde beheersplannen voor bosgebieden,
- inrichting van beschermde gebieden voor wild en inventarisering van de bejaging door de jachtverenigingen (!),
- vormingsgroepen voor de opwaardering van menselijke vaardigheden. Doel is het voorlichten van jagers over ecologie, de leefwijze van diersoorten, het beheer van ecosystemen, wapengebruik enz.

Het voorstel is ingediend door de Griekse Jagersbond en ondertekend door zijn voorzitter, die tevens directeur-generaal is van de beheersinstantie voor het derde communautaire bestek in Griekenland. Er wordt 175 000 EUR gevraagd voor de opstelling van beheersplannen en 200 000 EUR voor de vormingsmaatregelen, en wel per plaatselijk Leader+-programma.

Dit soort „sponsoring” druist in tegen de selectieprocedure „vanuit de basis” (bottom-up approach) die gevolgd moet worden bij de opstelling van lokale programma's (mededeling van de EU over Leader+ van april 2000). Zonder dat zij enigerlei bevoegdheid hebben, krijgen de jagers het recht studies over het bosbeheer op te stellen, terwijl het Ministerie van Landbouw zelf 24 studies naar het beheer van bosgebieden heeft aangekondigd, die zullen worden gefinancierd met middelen uit het Europees programma voor plattelandsontwikkeling 2000-2006.

Kan de Commissie medelen wat zij concreet wil ondernemen om ervoor te zorgen dat het Leader+-initiatief onbelemmerd en zonder onrechtmatige inmenging kan worden uitgevoerd? Wat is de Commissie voornemens te doen om te voorkomen dat de EU activiteiten (studies over bosbeheer, seminars, enz.) uit hetzelfde structuurfonds dubbel financiert en dat onbevoegde instanties (Jagersbond en jachtverenigingen) via Leader+ financiële middelen ontvangen?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(18 november 2002)

De Commissie is doende de ter beantwoording van de vraag nodige gegevens te verzamelen. Zij zal de resultaten van haar onderzoek zo spoedig mogelijk mededelen.
